

Giới thiệu Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật

Chắc hẳn cũng có nhiều người đã biết về tác phẩm "Thiếu Niên Tứ Đại Danh Bỏ" được chuyển thể thành phim vào năm 2015.

Bạn đã từng nghĩ một sát thủ sau khi xem phim truyền hình thì liền xuyên qua, liệu có một kết cục tốt đẹp không?

Chỉ ít thì vị sát thủ này cũng đã thành thực 5 món võ hiện đại, 18 loại vũ khí và có những hiểu biết nhất định về độc dược.

Nhưng trong cuộc sống đầy mưu mô và quỷ kế của người cổ đại, nữ chính có thể an toàn sống sót hay không?

Liệu Tứ đại danh bỏ có điều đứng trước nàng và một loạt các sự kiện mà nàng là tâm điểm? Hãy đón đọc câu chuyện của Miêu nhé

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sát thủ đệ nhất thế giới

“Mày phải đi, nhất định phải lấy nó về cho tao”

“Nếu tôi nói không thì sao?”

“Thì thằng em mày nhất định phải chết”

“Ông... em ý không phải con trai ông sao? Chẳng lẽ thứ đó đáng giá hơn cả con trai ông?”

“Mày ngu lắm, thứ đó chỉ có một còn con trai, chết 1 thằng tao sinh thêm 1 thằng. Chuyện gieo giống với tao, đơn giản lắm. hahaha...”

“Người ta nói, hổ dữ không ăn thịt con. Ông... không bằng cảm thử”

“Mày...” Người đàn ông đứng trước mặt Băng Cơ giận dữ đến nỗi mặt cũng muốn tái lại, mắt long song sọc, song nàng cũng không đợi ông ta nói thêm câu nào liền xoay người bước đi, đóng cửa lại.

Dưới lầu, em trai cô Băng Vũ vẫn ngây ngốc ngồi xem phim mà không hề hay biết rằng mình vừa bị lôi ra làm món hàng trao đổi giữa bố và chị gái. Băng Cơ nhìn em trai mắt nhắm lại nên nổi đau trong lòng. Dù ngày mai có phải đổi lấy cái chết. Dù thứ đó có biến cả thế giới này chìm vào trong biển lửa cô cũng sẽ bảo vệ bằng được Băng Vũ. Vũ ngây thơ như thế, em ý nhất định phải sống hạnh phúc chứ không như cô bây giờ.

Băng cơ từ khi 3 tuổi đã phải học võ, luyện độc, sử dụng vũ khí đặc biệt là ám khí. Ngoài ra, cô còn được học cách thâm nhập, leo trèo một cách khéo léo nhất, cách đề hơi, nín khí, cách làm gián điệp. 5 tuổi cô bị vứt vào khu rừng nguyên sinh để tự sinh tự diệt, đến khi được trở ra ngoài cũng đã là 3 năm sau. Sống trong môi trường toàn cây độc và thú dữ ngày mai không biết sống chết ra sao đã khiến cô thay đổi hoàn toàn. Sau khi ra ngoài, dù mới là đứa trẻ 8 tuổi nhưng cô có thể sánh ngang hàng với tất cả các mật thám, sát thủ đứng top 10 thế giới. Từ đó cô đã được cha mình điều đi làm mật thám, sát thủ, làm mọi điều mà ông ta mong muốn. Trong thời gian đó cô vẫn liên tục phải học tập, rèn luyện với chế độ khắc khổ nhất mà dường như 1 đứa trẻ không thể thực hiện được. Nếu không phải là thả giữa bầy sói sẽ là 1 đám đầy cá sấu hoặc là 1 căn phòng số bảy nhiều hơn số viên gạch trên nền nhà hay 1 căn phòng đầy những con nhện, rắn, rết, sâu... độc.

Trải qua chuỗi tháng ngày đau khổ như vậy. Năm cô 11 cô vươn lên là sát thủ đứng đầu thế giới. Cũng trong năm đó mẹ 2 sinh ra 1 đứa trẻ đặt tên là Băng Vũ. Băng Vũ là con trai, rất đáng yêu và ngây thơ, cô rất thương yêu đứa em trai cùng cha khác mẹ này. Vì nó, vì không muốn nó sống cuộc đời như cô, cô đã thay em nhận mọi nhiệm vụ mà cha mình giao phó. Mọi nhiệm vụ đều làm với tốc độ và năng suất cao nhất, khiến ông ta rất hài lòng lại càng dùng Băng Vũ làm sức ép đối với cô. Nháy mắt, cô đã 16 còn Băng Vũ đã lên 5 rồi.

Lần này, Cha muốn cô đi lấy một viên ngọc thần mới được tìm thấy tại khu di tích cổ đại được khai quật dưới đáy biển sâu 11km tại Bắc Đại Tây Dương. Nghe nói chỉ cần có viên ngọc này làm nhân năng lượng khẩu súng thần công có thể bắn ra viên đạn có sức nổ tương đương 10 lần sức nổ của quả bom nguyên tử được thả tại thành phố Hiroshima của Nhật Bản vào năm 1945. Theo nghiên cứu của 10 nhà khoa học hàng đầu thế giới đang đứng dưới trướng của cha cô thì khẩu súng này có thể bắn với tầm xa 1 nửa thái Bình dương. Tức là đứng ở Paris của Pháp nếu sử dụng khẩu súng này có thể hoàn toàn san phẳng New York hoặc xa hơn nữa.

Băng Cơ biết nếu viên ngọc này thật sự được lắp vào thứ vũ khí kia thì chiến tranh TG lần thứ 3 nhất định sẽ nổ ra với quy mô gấp hàng trăm lần đại chiến thế giới thứ 2. Băng Cơ cũng đã ngàn vạn lần khuyên hoặc từ chối nhiệm vụ này. Thế nhưng... ông ta lại dùng Băng Vũ để ép cô. Được thôi, nếu vậy cho dù cả thế giới này có chết đi, cô cũng sẽ bảo vệ cho Băng Vũ được an toàn.

“Băng Vũ, em đang xem gì vậy?”

“Chị Băng Cơ, em đang xem thiếu niên tứ đại danh bỏ. Chị xem tứ đại danh bỏ thật oai phong làm sao, họ đánh bại kẻ xấu, y chang chị Băng Cơ vậy.”

“Băng Vũ...” Băng Vũ lớn lên em sẽ hiểu, chị mới là kẻ xấu cần tiêu diệt, nhưng vì em chị nguyện làm kẻ đại gian đại ác, chỉ cần em được an toàn. Từ đại danh bỏ... nếu được sống trong thời đại đó thì thật tốt, sẽ không phải lo chiến tranh thế giới, không phải lo loài người tuyệt chủng, không phải lo vũ khí hủy diệt hàng loạt, chỉ có trừ gian diệt ác sống an lành mà thôi.

“Chị Băng Cơ, chị nghĩ gì vậy?” Băng Vũ ngây ngô hỏi khi thấy Băng Cơ nháy mắt thất thần. Trong mắt Băng Vũ chị Băng Cơ luôn là tốt nhất, oai phong nhất, xinh đẹp nhất. Băng Cơ nhờ tiếng nói của Băng Vũ mà thức tỉnh, nàng mỉm cười hôn nhẹ lên trán em rồi bế Vũ lên lòng mình ngồi còn thì thầm vào tai nó

“Chị Băng Cơ xem phim cùng Băng Vũ, sau đó Băng Vũ phải hứa với chị đi ngủ sớm nghe chưa?”

“Đạ” cậu bé ngoan ngoãn gật đầu cười thật tươi sau đó lại chăm chú xem phim mà không hề để ý, khóe mắt chị gái mình 1 giọt lệ đang từ từ rơi.

Sáng hôm sau, Băng Cơ thức dậy thấy em trai đang giang hai tay ôm chặt mình, cô nhẹ nhàng rời giường lấy chiếc gối ôm thế chỗ cho mình sau đó thay đồ rồi hôn nhẹ lên trán Băng Vũ trước khi rời đi.

“Tốt lắm, đi đi, nhớ mang thứ đó về, đừng quên em trai mi đang ở đây” Cha cô nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá 1 lượt. Trên tai cô có 2 chiếc khuyên tai đều giấu ám khí tẩm độc. Trên vòng cổ là 1 băng đạn loại nhỏ. Giấu trong cổ tay áo rộng là 2 khẩu súng KXT 4x loại vừa ra kích cỡ cực nhỏ. Cổ tay là 1 chiếc đồng hồ chứa hàng ngàn cây kim tẩm thuốc mê. Cổ chân phía trong đôi tất cộm lên chính là hàng loạt ám khí sắc bén loại nhỏ. Phía trong giày có 2 chiếc dao găm. Để giày và gang tay đều là loại có thể bám vào tường và treo lên như 1 chú nhện (spider man). Dây buộc tóc chứa chất độc sinh học sát thương hàng loạt trong bán kính 1 km. Trong chiếc túi xách thời thượng chính là hơn 200 quả bom mini mỗi quả có mức sát thương bán kính 50m. Chiếc kính không độ có chứa camera loại cực nhỏ cùng vs máy thu âm và máy chiếu. Thất lưng là 1 chiếc roi da loại đao kiếm chặt không đứt. Mặt phía trong váy là 10 thanh đoản đao loại mini. Cuối cùng trên tay cô còn cầm chặt chiếc quạt có thể tách ra và thu vào theo mệnh lệnh của người điều khiển. mỗi cánh quạt đều vô cùng sắc bén kiếm đao chặt không đứt chúng được đặt một con chip nhỏ, các con chip sẽ hoạt động theo điều khiển của con chip lớn nằm sâu trong tai Băng Cơ. Vì thế mọi hoạt động của các cánh quạt đều được điều khiển 1 cách gắt gao và hoàn hảo nhất. Các cánh quạt được nối với nhau bởi các phần tử vô cùng nhỏ hoạt động theo sự chỉ dẫn của con chip nhỏ trên mỗi cánh quạt. Và tất cả chúng đều được nạp năng lượng bằng ánh sáng mặt trời. Nhìn qua thì có vẻ như cô không mang theo chút vũ khí gì, nhưng thực chất là trên người có cả 1 kho vũ khí tối tân nhất, kẻ nào đại dốt chạm vào chắc chắn chết không toàn thây.

Nghe thấy những lời chính cha ruột mình nói, cô chậm rãi nắm chặt tay. Nhắm mắt rồi dứt khoát xoay người bước đi. Để lại 1 ánh mắt khoan khoái như kẻ thắng bạc đang đứng phía sau, Trên lầu, ánh mắt ngập nước của Băng Vũ nhìn mãi bóng lưng của chị mình không ngừng nguyện cầu

“Lãnh Huyết caca Vô Tình caca Thiết Thủ caca Truy Mệnh caca làm ơn hãy bảo vệ Chị Băng Cơ khỏi người xấu”

Ta là đường phân cách cướp ngọc

Chiếc xe dừng bánh tại một bến cảng, Băng Cơ bước xuống trong lòng không khỏi có chút do dự. Nhưng vừa muốn dừng lại thì hành ảnh Băng Vũ ngây thơ đáng yêu lại hiện ra trong đầu, thoáng chốc đôi mắt màu cô ban ánh lên tia lạnh khốc, cả người toát ra sát khí, cô đi thẳng đến nơi đoàn thám hiểm trở về. Vừa đến nơi liền thấy cánh báo chí đã vây kín nơi đó, các nhà khảo cổ học đang hân hoan khoe khoang chiến tích của mình, còn dự đoán xem cái di tích bị vùi xuống biển kia đã tồn tại bao nhiêu năm không khí vô cùng hỗn loạn. Băng Cơ đeo mặt nạ, liếc mắt cho lũ đàn em phía sau, chúng nhanh chóng mang ra 1 túi bột nhỏ, vừa mở ra liền theo hương gió biển nay thẳng về phía đoàn người. Chưa đầy 1 phút hiện trường hỗn loạn đã lặng như tờ, chỉ còn lại 3 người đứng đó, còn lại đều ngã vật ra chìm sâu vào giấc ngủ. Thân pháp nhẹ nhàng, Băng Cơ nhún mình bay vào giữa đám người chạm đất không 1 tiếng động. Giữa vô vàn cổ vật 1 chiếc hộp gỗ nhỏ còn ướt nước tỏa hào quang long lanh. Băng Cơ nhặt chiếc hộp và mở nắp ra, đó là 1 chiếc vòng cổ, mặt dây chuyền hình mặt trăng đang không ngừng phát ra thứ ánh sáng xanh kì dị. Không nên được nổi tò mò Băng cơ đưa tay chạm nhẹ lên mặt dây chuyền.

“Đoàng” Sét đánh giữa trời quang. Tại cảng biển 1 người 1 ngọc biến mất không còn dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuyên qua ta là Tú nữ bỏ trốn

Khi Băng Cơ tỉnh lại thì thứ đầu tiên cô nhìn thấy chính là 1 chiếc xe ngựa. Trong đó tính cả cô là có 8 cô gái mặc cổ trang trong xe còn đang khóc nức nở. Trên người cô cũng mặc cổ trang, cổ đeo chiếc vòng hình mặt trăng kia, bây giờ nó đã không còn phát sáng nữa. Trên người có 2 miếng ngọc bội 1 khắc chữ Tú Nữ Sở Anh Tuyệt. Còn 1 thì khắc 2 câu “Thương Hải Minh Nguyệt Lam Điền Ngọn Nôn” (^^ không hiểu lắm). Sau khi phân tích tình hình mất khoảng 5 phút, cô đưa ra kết luận, mình xuyên không rồi. Vừa định nhích sang bên cạnh liền thấy 1 cái bọc nhỏ. Mở ra thì chính là quần áo giày dép của cô mặc lúc đi ra cảng. Tất cả vũ khí, ám khí, đồ dùng đều ở đó. Trên trán cô lặn lẽ chảy ra 1 giọt mồ hôi lạnh. Muốn cô sống trong thời đại này với những thứ hiện đại này sao??? Vừa nghĩ đến lại liếc mắt nhìn chiếc vòng cổ đang đeo, nó vẫn im lìm như đang ngủ say vậy.

Bên tai cô tiếng khóc vẫn vang vọng không ngừng. Cô bắt đầu thấy phiền rồi. Trong cuộc đời cô, sự im lặng chiếm đến hơn nửa. Cô ra ngoài vào ban đêm, luyện tập vào ban ngày, dành 4 tiếng để ngủ và 2 tiếng để bên cạnh Băng Vũ thứ tiếng cô nghe thấy nhiều nhất có lẽ là tiếng rên la giết chóc, tiếng ghét nghe nhất là tiếng khóc, thứ thích nhất là máu, thứ ghét nhất chính là nước mắt. Nhắm mắt lại, ánh mắt cô bắn ra tia lạnh khốc, cả người tỏa ra hàn

khí nồng đậm. Cả chiếc xe vì thế mà im bật. Cô quay người nhìn cô gái bên cạnh. Cô ta tái mặt nép vào 1 góc run bần bật. Biết mình hơi quá đà Băng Cơ đành thu liễm sát khí của mình lại nhẹ giọng hỏi:

“Vị cô nương này cho ta hỏi, chúng ta đang đi đâu đây?” chất giọng ngọt ngào mềm mại này... tuyệt đối không phải của Băng Cơ cô đâu. Tuy nhiên cũng vì thế mà cô nương kia thu hồi lại nét sợ hãi, mặc dù nom vẫn còn rụt rè song vẫn thành thành thực thực trả lời

“Chúng ta đang đi kinh thành làm tú nữ”

“Tú nữ?” Băng Cơ cao giọng

“Cô nương cô không biết sao? Tú nữ chính là nữ nhân cống nạp cho vua, hầu hạ vua, nếu vua vui sẽ phong phi lập hậu, còn nếu không thì chỉ có thể làm nha hoàn, cung nữ cho vua”

“Ồ, vua đẹp trai sao?”

“Hả?” cô nương bị hỏi và 6 cô nương khác đều vô cùng giật mình trước câu hỏi của cô, Băng Cơ ho nhẹ lại quên mất hình như cô đại không dùng 2 chữ đẹp trai để tả người

“Ý ta muốn hỏi Hoàng thượng có tuần tú không?”

“Huhu, ta chính là không biết hoàng thượng 40 năm trước có tuần tú hay không? Nhưng hoàng thượng hoàng thượng người năm nay đã ngoài lục tuần rồi(trên 60 tuổi)” Trần Băng Cơ gần như lập tức hiện lên 3 vạch đen, sau đó cô cũng không nói gì nữa chỉ im lặng suy nghĩ. Tiếng nức nở vừa dứt lại lúng búng nổi lên như lửa còn than mà gặp gió. Trần Băng Cơ lại thêm 3 vạch đen, rốt cuộc vẫn là không nhận được mà bay ra khỏi xe.

Vừa ra khỏi xe Băng Cơ đã bị 2 tên lính chặn lại

“Ngươi muốn đi đâu”

“2 vị quan gia, 2 vị có thể cho ta ngồi ngoài được không? Bên trong đó họ khóc khiến ta thật sự chịu không được”

“Không được, mau đi vô trong” 2 tên lính thét lớn còn dùng cái thương dài của chúng để xua nàng vào (về cô đại rồi nên chuyển từ cô sang nàng nhé). Không khí xung quanh Băng Cơ nháy mắt lạnh lại, sát khí như gió biển nổi lên khiến 2 tên lính vội rụt đầu, vô thức lùi về sau mấy bước. Tuy nhiên, bởi vì đằng trước chúng chỉ là 1 cô gái nhỏ nhắn, việc sợ hãi trước nàng làm chúng quá sức mất mặt nên lại tiếp tục lao lên. Chỉ thấy 1 cơn gió lạnh lùa qua má, cả 2 ngã xuống không trăng chóit được câu nào. Lũ còn lại thấy đồng bọn ngã xuống lập tức xông đến chỗ nàng, đao dao trong tay, nàng nhìn mình lấy lực lao đến như 1 cơn gió nhẹ nhàng lướt qua mang theo dư vị lạnh buốt của thần chết đến đoạt hồn, chưa đầy 1 phút đoàn áp giải tú nữ 30 chục tên lính và 1 tên tướng đều ngã xuống. Kẻ nào cũng 1 lỗ hồng ở ngực hoặc 1 lỗ hồng ở cổ, chết mà không kịp để lại di nguyện.

Đoàn tú nữ thấy xe ngựa dừng lại, lại thấy tiếng động lạ vội ngo đầu ra, nhìn thấy 1 cảnh này thì vô cùng sợ hãi đến nỗi mặt cắt không còn 1 giọt máu, vội hét lớn rồi bỏ chạy toan loạn. Băng Cơ nhìn tất cả, âm thầm hừ lạnh 1 tiếng mở túi đồ của mình dặt hết tất cả vũ khí lên trên người, gỡ dây cho 1 con ngựa sau đó leo lên cứ nhìn thẳng mà phóng tới.

Nàng tới chỗ đại 1 chữ cũng không biết, từ giờ nàng sẽ phải tự dựng lại lực lượng 1 mình.

ta là đường phân cách xây dựng lực lượng

Tối hôm đó nàng đến được 1 thị trấn, lúc này bụng của nàng đã biểu quyết mãnh liệt, cả chặng đường nàng cứ thấy cái tên Sở Ánh Tuyết nghe quen quen xong lại nhất định không thể nhớ nổi rốt cuộc đã nghe ở đâu. Rốt cuộc nghĩ nhiều mệt nàng quyết định không nghĩ nữa. Hỏi thăm nhà có danh tiếng nhất trong thành thì ai ai cũng chỉ về phía đông nam, nơi đó có 1 tên thương gia yêu tiền hơn mạng, hẳn dứt lốt quan tri phủ hà hiếp dân thường người người oán giận. Nghe xong nàng lập tức mỉm cười hạnh lễ rồi xoay người tiến thẳng đến nhà tên ác bá kia. Không ai biết Băng Cơ cô nương người mang danh nữ mặt thám, sát thủ đẳng cấp nhất thế giới đã làm gì vào đêm hôm đó, chỉ biết rằng ngày ngày hôm sau Ngô gia trang tan gia bại sản.

Trên người nàng hiện tại có 20 vạn lượng bạc dưới dạng ngân phiếu và 1 ít bạc vụn cho việc chi tiêu. Nàng thuê 1 căn phòng tại tửu lâu nọ rồi tắm rửa thay đồ soi gương. Lần đầu tiên thấy khuôn mặt mình, nàng không khỏi ngạc nhiên. Cô nương trong gương mi thanh mục tú, nước da như ngọc, môi đỏ như cheri, mắt to tròn sáng như chứa cả bầu trời sao trong đêm, mái tóc thuần dài mượt mà, mi cong, mày rậm, mũi cao, thân hình duyên dáng. Tuyệt nhiên là khuynh quốc khuynh thành. Nàng nhếch mép cười quả nhiên Phong tình vạn chủng khiến chính bản thân mình lông ngóng liêu xiêu, haizzz cứ thế này có lẽ mắc bệnh tự luyến mất. Nàng vốn là người yêu thích cái đẹp mà.

Con nhà tông không giống lông thì cũng giống cánh. Cầm trong tay 20 vạn lượng bạc trong đầu nàng chợt lóe cái nghĩ ra cách xây dựng lực lượng cho riêng mình. Nhưng cái gì cũng có thời gian, không vội được. Nghĩ vậy, nàng leo lên giường và ngủ 1 giấc liền đến sáng.

Buổi sáng, nàng mua cho bản thân 1 bộ nam trang, bó cái gì cần bó, khoác nam trang và bước thẳng vào thanh lâu lớn nhất của thành này.

“Tú bà, tú bà đâu?”

“Ai ai ai mà sáng sớm đã la hét ư sùm vậy hả?” Tú bà 1 thân đỏ lòe đỏ loét tay chân mặt mũi toàn phần lộp bộp rơi theo từng bước chân bà ta đi, suýt nữa thì Băng Cơ nàng ới toàn bộ thức ăn sáng nay ra ngoài.

“Tú bà, bà có muốn kiếm tiền không hả?” Vừa thấy tú bà, Băng Cơ đã trưng ra nụ cười hoa nhường nguyệt then, nháy mắt khiến tú bà trực tiếp hóa đá.

Dù sao hiện tại nàng cũng đang là nam nhân, lại mang theo nhan sắc như vậy, sát thương lớn như thế 1 tú bà nhỏ kia sao có thể phản kháng lại được.

“e hèm” nàng háng giọng gọi bà ta lại, cuối cùng cũng lôi được hồn tú bà từ chín tầng mây xuống, chỉ thấy nàng nói gì đó lúc đầu tú bà cau mày thật chặt, lắc đầu như đảo lạc, lại thấy nàng nói thêm câu gì đó, mắt tú bà sáng lên, sau đó cười muốn mép kéo đến mang tai, sau đó gật đầu như gãi tòi. Nàng đạt được mục đích cũng không có ý định ở lại phát nhẹ quạt xoay người tao nhã bước đi, để lại tú bà kia ở đằng sau miệng há hốc, từ trong đó xuất hiện chất dịch nhòn nhòn chậm rãi nhỏ xuống đất. Phải mất 1 lúc lâu sau bà ta mới phục hồi vội lau miệng đi lên lầu thực hiện công cuộc thay đổi toàn bộ thanh lâu của mình.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng chỉ sau 1 đêm thì thanh lâu kia đã nổi danh thiên hạ, khiến tất cả nam nhân tứ phương tám hướng đều muốn thử đặt chân đến một lần.

Sau khi ra khỏi thanh lâu, nàng trở về tửu lâu, tự gọi cho mình một mâm cơm và bắt đầu nhấm nháp, tai không ngừng vểnh lên nghe ngóng:

“Này, người có biết không? Đạo này kinh thành liên tục xuất hiện những vụ án cực kì kì lạ” người qua đường giáp lộ ra vẻ thần bí nói

“Chuyện này, ta cũng có nghe qua a, nghe nói tất cả người nhà của các quan viên trong triều đình chỉ qua 1 đêm liền chết hết không tha 1 ai” Người qua đường ắt vội vàng vàng xen vào

“Còn nữa, tất cả thi thể đều mất tích một cách vô cùng kì lạ ngay trước các vị bồ đầu” Người qua đường đính thêm mắm dặm muối

“Này người nói xem đó có phải là do yêu tinh làm hay không hả?” người qua đường Bình đưa ra nghi vấn. Sau đó mọi người cứ liên tục xì xào bàn tán không thôi, nhưng nàng cũng một chẳng muốn nghe thêm. Chỉ có 1 thông tin khiến nàng lưu ý.

“Này ngay cả tứ đại thần bồ hình như cũng bó tay đấy” người qua đường ắt lại nói

“Tứ đại thần bồ? ý người nói là tứ đại thần bồ của phủ thần hầu ý hả? các vị ấy giỏi như vậy, ta tin chắc sẽ sớm tìm ra chân tướng thôi” Người qua đường giáp quyết liệt có lẽ là đụng trúng fan cuồng rồi.

“Tiểu nhị, thanh toán” nàng nói đặt lên bàn 1 thỏi bạc nhỏ rồi bước lên lầu. Bây giờ thì nàng nhớ cái tên Sở Ánh Tuyết rồi, đó không phải tên nữ chính trong bộ phim tứ đại thần bồ mà nàng xem cùng với Vũ trước khi đi hay sao? Nàng... lại xuyên vào trong phim. Nếu biết trước đã thường xuyên cùng Vũ xem phim hơn. Haizzz...

Buổi tối hôm đó, Băng Cơ rời tửu lâu đi đến tận đêm khuya mới trở về, cho đến lúc ngủ vẫn khép không được nụ cười mãn nguyện trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Gặp mặt tứ đại danh bồ

Sáng sớm, Băng cơ bởi vì nhận ra số lượng ám khí của mình có hạn nên đặc biệt vào rừng trúc tìm kiếm nguyên liệu chế tạo bom. Sau này còn phải mua vài cái tiệm rèn chế tạo vũ khí, ám khí, kim châm nữa. Nhưng tạm thời bây giờ cứ tạo bom trước. Nếu nàng đoán không lầm, thì bây giờ bên An Thế Cảnh đã bắt đầu rục rịch hành động rồi, nàng phải nhanh chóng xây dựng lực lượng thì mới có thể đứng vững được mà không lo ai kẻ kiểm vào cổ. Nhưng mà...nàng còn phải cực lực giấu thân, khả năng của nàng, kể cả An Thế Cảnh hay Gia Cát Chính Ngã biết đều không có lợi cho nàng.

Đang lúi cuội tìm kiếm bỗng nàng nghe thấy tiếng bước chân đi đến. Mặc dù không có võ công cùng nội công của cái thời đại này, nhưng nàng là 1 sát thủ có thính lực cực kì nhạy bén. Nếu không có lẽ nàng đã chết từ lâu rồi. Tiếng bước chân dừng lại, nàng biết hẳn đứng trước mặt nàng xong vẫn một mực không ngừng đầu, tiếp tục tìm kiếm, thứ nàng tìm...chính là thứ sâu trong những rễ trúc bám chặt vào lòng đất.

“Cô nương, có thể cho ta hỏi 1 câu được không?” người kia lên tiếng, một chất giọng trầm, lạnh băng, không lộ ra chút nào cảm xúc

“Công tử, thỉnh nói” vẫn là cúi đầu đáp, nàng cũng không muốn quá nhiều người nhớ mặt mình. Sáng sớm, 1 tiểu cô nương chân yếu tay mềm vào rừng trúc hí ha hí hoáy thật khiến cho người khác nghi ngờ, mà cứ theo diễn biến truyện, thì có lẽ đã đến lúc bắt gặp tứ đại danh bồ rồi. @@ ặc ặc, nàng không xui vậy chứ????

“Cô nương không biết có gặp qua cô gái này chưa?” Hắn nhú đôi mày rậm vẫn nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, từ tốn đưa ra 1 bức tranh phác họa một người thiếu nữ đẹp như tranh. Đôi mày thanh tú, đôi mắt sáng thuần, nụ cười rạng rỡ, môi mòng cong cong mang theo má núm đồng tiền vô cùng duyên dáng. Cô nương này, thoạt nhìn sẽ thấy quen, càng nhìn lại càng quen, quen đến nỗi nàng muốn rơi lệ, đây không phải là bức tranh họa nàng hay sao. Hôm nay quả nhiên ra đường không xem giờ hoàng đạo, xui như chó cắn áo rách.

“Cô nương, thỉnh cô nương có thể hay không đứng dậy nói chuyện” Giọng vẫn lạnh băng tiếp tục nói. Hắn nghi ngờ nàng rồi, đôi mắt nàng đảo loạn cuối cùng cũng tránh không thoát thì thôi đi, vừa đi vừa tính. Nghe giọng liền biết tên đứng trước mặt là Lãnh Huyết, không thể bút dây động rừng, nàng đánh không lại hắn, chạy cũng không thoát. Vậy quy hàng liệu có được khoan hồng hay không???

“Cô nương?” hần kiên nhẫn lặp lại

“Được rồi đừng nói nữa, nhức đầu quá, cô gái này không những ta quen, thậm chí còn biết rất rõ” nàng nói, bắt quá đứng dậy phui phui bụi trên vạt áo, vẫn là mãi miết cúi đầu.

“Cô ta thật khả nghi” bỗng bên tai nàng vang lên câu nói, giật mình nàng nhảy dựng lên nhìn chăm chăm vào kẻ trước mặt, lại thấy hần không hề có dấu hiệu gì lạ, thật sự khiến nàng vô cùng tò mò đi, tiếng nói kia... là sao.

“Cô là Sở Ánh Tuyết?” Hần vừa nhìn thấy mặt cô, thoáng 1 giây ngạc nhiên, quả là người thực đẹp hơn tranh, nhưng tia sáng này vừa hiện lên liền tắt không ai có thể phát hiện ra, sau đó rất nhanh chóng trầm mặt, giọng vốn đã lạnh lại còn lạnh hơn vài phần. Kẻ này dám giết quan sai, lại là tú nữ mà không an phận bỏ trốn, khiến hần và phủ thần hầu phải bỏ hết vụ án quan trọng để đi tìm, thật sự đáng trách vô cùng.

“Đứng” nàng cây ngay không sợ chết đứng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu giọng chắc nịch khẳng định. Hần lại một lần nữa ngạc nhiên, theo lý thì nàng nên phủ nhận rồi bỏ chạy chứ. Nhìn nàng chẳng có chút ý muốn bỏ chạy, đã thế có rất hiện ngang nữa, cứ làm như mình vô tội ý nhỉ?

“Không biết công tử tìm ta có việc gì?” Nàng biết thừa nhưng vẫn đưa mắt hỏi đi, trước mặt nàng là 1 người thân cao ít nhất cũng 1m8, thân hình vững trãi săn chắc, qua vài lớp quần áo cũng có thể hình dung ra cái body kia, ôi vừa nghĩ đến đã khiến nàng mặt đỏ đến mang tai, không ngờ đối với kẻ chuẩn bị đưa mình ra pháp trường còn có thể có cái ý nghĩ này ôi... mày rậm, mũi cao, mắt sáng như chứa cả bầu trời sao, trán rộng, môi mỏng, làn da trơn bóng, hơi ngăm, mái tóc đen dài buộc gọn kiểu đuôi ngựa. Dưới ánh mặt trời hần anh tuấn, tiêu sái, lại thêm vài phần hiện ngang, khí phái, cao ngạo cùng lãnh khốc, thật muốn cuốn người ta hút vào. Nàng chặc lưỡi quả nhiên người thật đẹp hơn mấy thằng cha diễn viên. Diễn viên hoa ngữ nên đến đây xách dép cho tên này mới phải. aizzz đáng tiếc, nếu hần sinh muộn hơn ngàn năm có lẽ đã hót như siêu sao điện ảnh hàn quốc rồi.

“Tú nữ bỏ trốn Sở Tuyết Mạn, giết hại khâm sai triều đình, dụ dỗ tú nữ bỏ trốn, ngang nhiên không an phận thù thường kháng lại thánh chỉ, nay ta phụ lệnh hoàng thượng đi bắt về xét xử” Hần vừa nhắc giọng liền lòi Băng Cơ trực tiếp rơi từ 9 tầng mây xuống 18 tầng địa ngục, haizzz lạnh chết gười. Lúc trước, khi nàng ra tay giết người còn chưa lạnh như vậy. Nhìn nàng bây giờ đi, khi trước nàng tung hoành ngang dọc không ai đụng được vào 1 lỗ chân lông lúc đó có lẽ hần đã là xương trắng nổi mốc lên rồi, vậy mà bây giờ nàng phải cúi đầu ăn nói khép nép để giữ được mạng nhỏ a.

“Công tử, ngài là quan nhân của hoàng thượng sao?” Nàng tỏ vẻ ngây thơ (vô số tội) hỏi 1 chút, mắt đảo ngang nghĩ nghĩ chút, nếu bây giờ rút súng ra hần có thể chết không? Thứ 1 võ công hần thâm hậu, ta còn chưa thử súng với người võ công thâm sâu bao giờ đâu, vừa có thể lộ chính mình thực lực, lại vừa có cớ cho hần lòi về. Thứ 2, Lãnh Huyết này là tử đại thần bổ, sau này còn phải nhờ hần giúp nhiều cái vụ An Thế Cảnh, giết hần không phải là tên họ An kia được lợi sao? Mặc dù cầu hoàng đế không ra gì, nhưng mình cũng chẳng muốn tên họ An kia lên ngôi chút nào. Tên kia âm cơ đủ sâu, nàng sợ 1 cái nhỏ bé đến từ tương lai như nàng đánh không lại hần. Vậy nên quyết định không nên liều mạng thử súng với tên này.

“Ta là Lãnh Huyết của phủ Thần Hầu” Hần vừa cất tiếng liền muốn tiến lên phía trước lòi Băng Cơ về. Băng Cơ lùi lại 1 bước

“Lãnh Huyết công tử, ngài là đang nói chuyện gì a? Ta 1 cô nương chân yếu tay mềm, sao có thể giết hết mấy quan binh đó chứ? Nếu có thể ta đã sớm giết chúng, sao có thể đợi đến gần kinh thành mới giết đây? Càng gần thiên tử không phải càng nguy hiểm hay sao? Lãnh Huyết công tử ta chỉ là thấy mấy vị quan binh đó bị giết, vô cùng sợ hãi nên mới bỏ trốn mà thôi” Băng Cơ cúi thấp đầu e lệ, nhẹ giọng nói, hừm hừm cái gì mà mấy tên, trăm tên nàng cũng giết, hừm hừm nhưng thôi đang đứng trước cao thủ, nàng khiêm tốn một chút.

“Thật sự???” hần nghi ngờ hỏi, đôi mắt cắm sâu vào người con gái trước mặt, chỉ thấy nàng 1 bộ dáng yếu đuối, ủy khuất không có chút nào của cao thủ võ công giết người trong nháy mắt, hơn nữa trên người nàng quả nhiên đến 1 phân nội lực cũng không có. Vậy là sao? Rốt cuộc đám quan binh kia vì sao chết?

“Công tử, lời tiểu nữ nói hoàn toàn là sự thật a, chỉ là, ta thật sự không muốn vào cung, công tử liệu có thể khoan hồng tha cho tiểu nữ một lần hay không?” Nàng đầu cúi càng thấp hơn, nhẹ đưa tay véo đuôi 1 cái nước mắt như châu nhỏ xuống làm động lòng người đối diện. Theo như nàng biết, Sở Ánh Tuyết là cô nàng ngây thơ, thiện lương nhưng lại nhiều quý kẻ, hoạt náo, lại kiên cường. Vậy nàng có sống cô chết đối nghịch nàng ta, liệu có thể nào thoát 1 kiếp làm nữ chính hay không?

“Ta phụng chỉ hành động, không thể sai sót, dù cô không giết quan sai, cũng là tú nữ bỏ trốn, mau theo ta về quy án” Hần vốn là băng lãnh, sao có thể vì vài giọt nước mắt kia mà động lòng.

“Công tử, nếu công tử là nữ nhi, có thể nào giao mình cho 1 người trên 60, bên mình trên ba ngàn mĩ nữ hay không? Công tử, nếu công tử không tác thành, liền cho tiểu nữ chết đi” nói rồi không biết lấy đâu ra con dao găm đưa tay đặt lưỡi dao lên cổ

“Cô...” Hần đen mặt, hần không thể thấy chết không cứu vậy nên vội muốn tiến lên phía trước 1 bước nhưng nàng lại lùi lại phía sau một bước tay cầm chặt hơn, máu trên cổ túa ra.

“Xin công tử niệm tình, tha cho tiểu nữ một con đường sống đi” Nàng lại rơi lệ, ahiuhiu lệ thật đó, đã lâu rồi nàng còn chưa có mắt máu đâu, tên khốn Lãnh Huyết này lại khiến nàng phải dùng khổ nhục kế, tức chết nàng.

“Viu” chỉ nghe thấy tiếng xé gió lao đến, thật ra nàng sớm biết có thêm 3 người tới đây nhưng nàng vừa mới nói nàng chân yếu tay mềm rồi, nên đành giả bộ không biết mặc cho cái thứ bay đến kia đập thẳng vào tay, lại giả bộ vì đau nên phải buông tay ra khiến con dao bay xa 3m. Ôi tặc tung của nàng hiu hiu sót chết mất. Thứ vừa bay đến kia thế quái nào lại là 1 cái quạt, không lẽ là 3 người còn lại trong tứ đại danh bổ, hic. Xui tận mạng.

“Cô nương, có gì từ từ nói, tại sao nghĩ quần như vậy” Băng Cơ thuận lực cái quạt ngã xuống, rất chi là thê thảm, yếu đuối. Hic nàng đi làm diễn viên được rồi. Tiếng nói vừa dứt liền có 3 bóng dáng đứng trước mặt. Một công tử bạch trang, mắt hoa đào lung linh, mi cong, mày ngài, phong hoa tuyết

nguyệt, thanh nhả xuất trần, môi mỏng, da trắng. Tóc đen búi cao 1 bộ dáng thư sinh thanh tú nữ lệ, thật sự Băng Cơ nàng nhìn thấy còn muốn hồ thẹn hơn vài phần, ạch nam nhân gì đâu mà xinh đẹp hơn cả nữ tử. Đây...không lẽ là Vô Tình đi. Đằng sau nam tử áo trắng là 1 thân áo nâu, cao ngang Lãnh Huyết, khuôn mặt tuấn tú, lại được cái dáng vẻ khoáng hoạt không lạnh băng như Lãnh Huyết, không thanh tú như Vô Tình, mà kiểu người lovely boy khoáng hoạt đáng yêu. Chắc là Truy Mệnh. Đằng sau hắn là 1 thân áo trầm, bởi vì đoán ra đại khái hai 3 người kia thân phận người này liền nhìn vào đôi tay. Hắn chính là đôi tay thép đi. Nhìn từng mô cơ rắn chắc, từng cuộn từng cuộn, thật muốn dẫn hắn đi xem phim thủy thủ pa-pai ahihi ^^ hồi nhỏ nàng thích nhất chính là bộ phim này. Chính bởi vì nàng muốn có 1 người như pa-pai cứu nàng khỏi bể khổ. Hắn ăn rau chân vịt là cơ bắp cuộn cuộn, tên Thiết Thủ này ăn gì nhỉ? Thiết Thủ cũng tuấn tú lắm, nhưng mà dành hết ngôn từ tả mấy cha kia nên bây giờ cạn lời rồi. haizzz ủy khuất Thiết Thủ caca (Thiết thủ: không vấn đề, không có gì, ta biết ta tuấn tú được rồi. Miêu: ặc ặc Thiết Thủ caca, ngài thật là đại từ đại bị, sau này miêu nhất định cho Lãng YY bảm ngài thật chặt mới được *vừa nói vừa xách dép chạy*)

“Công tử, các vị công tử, hẳn là Tử đại danh bỏ đi” nàng lại e lệ cúi đầu chậm rãi đứng lên, nhân lúc mọi người không để ý nhích đi lấy con dao, mà không để ý là nàng nghĩ vậy thôi. Vèo 1 cái nàng thấy gió bụi mù mịt con dao yêu quý đã nằm trên tay Truy Mệnh.

“Cái này ta tịch thu” Hắn cười cười nói đang định cắt thì Băng Cơ không thêm suy nghĩ hét toáng lên

“No....”

“Hả??” 4 nam nhân đồng loạt giật mình.

“Ách, ý...ý...ý tiểu nữ là không được, vị công tử này, đây là gia phụ trước khi mất đưa cho Ánh Tuyết, Ánh Tuyết coi như kỉ vật không thể tách rời, nếu không ban đêm ngủ sẽ nhìn thấy phụ thân về trách mắng” dứt lời lệ châu lại tuôn rơi. Quả nhiên mấy nam nhân này nhìn thấy nước mắt nữ nhi liền lúng túng khôn cùng, Truy Mệnh vội vội vàng vàng trả lại đoản đao cho Băng Cơ sau đó lui về sau lưng túng nói

“Sở cô nương, cái này ta không biết, cô nương giữ đi, nhưng sau này đừng dùng nó tự sát nữa”

“4 vị công tử, công tử Lãnh Huyết muốn mang Ánh Tuyết về tra án Tú nữ bỏ trốn nhẹ thì đi đây, nặng thì chém đầu, may mắn được hoàng thượng xem đến sẽ chui vào trong cung sống gió khôn cùng, thà là Ánh Tuyết tại đây chết ngay, 18 năm sau lại là 1 mỹ nữ, cũng không muốn tiếp tục cái tương lai đen tối kia, chết cũng không muốn được toàn thân” Băng Cơ nói 1 tràng, cả rừng trúc 5 người liền im bật, chỉ nghe tiếng gió thổi lá cây va vào nhau xào xạc.

“Dẫu sao ta cũng phải đưa cô về, đi” cuối cùng người nói đầu tiên lại là tên máu lạnh Lãnh Huyết, hẳn tuyệt không tha cho nàng mà. Nhưng mà không phải còn tam đại danh bỏ đằng sau hay sao? Nàng nhất định khiến họ mùi lòng. Họ có thể khuyên được Lãnh Huyết, nàng biết mà ^^ . Bởi vậy, nàng ừ ừ cúi đầu cắt dao vào trong ngực, đưa tay lau nhẹ vết máu trên cổ sau đó từ tốn đi theo Lãnh Huyết, 3 người kia cũng vậy.

Bây giờ nàng mới biết, trần nàng ở tên Trần Châu, từ đó đến kinh thành cũng vài trăm dặm, vậy nên cả đoàn phải mua ngựa đi về. Ạch, mà khôn nổi nàng nữ nói nàng chân yếu tay mềm, nên nàng quyết định sẽ nói nàng không biết cười ngựa. Vậy là họ quyết định cho nàng và Vô Tình cưỡi chung. Aizzz cưỡi chung với nữ nam aizzz.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Vào phủ thần hầu làm nha hoàn

Đi một ngày 1 đêm cuối cùng họ đến 1 thành khác tên Tây An. Vừa vào thành liền thấy 1 xe ngựa chờ toàn mỹ nữ, trong đó có mấy người ngồi chung xe ngựa với nàng ngày đó. Dân chúng bàn tán chỉ chò loạn lên, nàng im lặng cụp mắt. aizzz nếu không phải nàng giết bọn chúng khiến các nàng có cơ hội bỏ chạy thì các nàng cũng không ra nông nỗi này.

“nghe nói là tú nữ bỏ trốn á” người qua đường giúp chỉ chi

“nghe nói họ bị đẩy đến hoàng lăng đến khi chết già đó” người qua đường ắt

“ôi thật tội nghiệp, toàn là các thiếu nữ xinh đẹp lại vô tội” người qua đường bình. Còn nhiều tiếng bàn tán nữa, nhưng nàng bỏ ngoài tai. Tử đại danh bỏ thúc ngựa vào thành. Túc trực hoàng lăng. Đây chẳng phải là nhà để xác của lũ hoàng thân quốc thích hay sao? ạch ở nhà xác cả đời người ai mà chịu nổi. haizzz haizzz haizzz.. Toàn là không làm gì chỉ chạy đã vậy, nếu họ tính ra nàng giết lũ quan binh kia thì chết chắc rồi @@.

Cả 5 người thuê 1 quán trọ, nàng được đưa vào 1 cái phòng để tắm rửa, 1 ngày 1 đêm người nàng thật muốn mốc lên rồi. Tắm xong, ngồi trong phòng nghe ngóng ra ngoài. Tử đại danh bỏ đang dùng cơm

“Này huynh có thấy tội nghiệp mấy cô nương kia không, người ta cũng là con nhà lành, nay lại bị đẩy đi hoàng lăng cả đời, thà chết còn thanh thản hơn” Thiết thủ

“Ủm hơn nữa đều là các cô nương xinh đẹp aizzz” Truy Mệnh thương hoa tiếc ngọc thờ dài mấy cái.

“Nếu Sở cô nương bị bắt về quy án, khéo còn bị phạt chém đầu, hoàng thượng nghi ngờ cô ấy chính là chủ mưu” Vô Tình cũng tỏ vẻ đồng tình.

“Lãnh Huyết, huynh cho ý kiến đi, đừng trầm mặc vậy chứ, Sở Ánh Tuyết cô nương nhà người ta xinh đẹp lại yếu đuối như vậy, sao có thể giết người” Truy Mệnh vỗ vỗ, hẳn quả thực cảm thấy cô nương kia vô cùng yếu đuối, tuyệt không thể giết 1 lần 30 binh sĩ nhà quan.

“Lãnh Huyết, chúng ta cũng không thể thấy chết không cứu” Thiết Thủ nổi lòng chính nghĩa, quyết muốn thuyết phục người anh em này của mình. Hắn tuy là anh em nhưng ai cũng đồng tình âm thầm tôn hắn làm thủ lĩnh. Mọi việc đều không tự quyết định mà thông qua ý hắn.

“Đủ rồi, đưa cô ta về quy án, đúng hay sai để gia cát đại nhân quyết định đi” Lãnh Huyết vẫn là máu lạnh như vậy. Thật ra trong lòng hắn cũng xao động không nhỏ, quả thật không nghĩ cô gái kia có thể giết người lại 1 lần giết 30 mạng. Nhưng án này nếu không đưa về quy án sẽ làm thế nào đây? Thà cô ta ra chắc chắn cô ta sẽ lại bị bắt, hơn nữa còn có thể phạm tội khi quân dẫn đến phủ thân hầu trên dưới không ai có thể sống tốt, hệ lụy quá lớn, hắn không thể tự mình quyết liên lụy đến mọi người

“Lãnh Huyết, cô ấy mà bị đưa về quy án, dù không giết người cũng khó tránh tội tử tử bỏ trốn” Vô Tình làm sao mà không biết người anh em của mình nghĩ gì chứ? Chỉ là hắn cảm thấy không nỡ, 1 cô nương tốt như vậy, yếu đuối như vậy nhưng cũng quật cường như vậy. Vậy mà...

Quả nhiên nàng đứng. Mấy tên này cũng có lương tâm lắm, nàng phải yếu đuối thêm chút nữa mới được. Mấy người ngoài phòng đang nói chuyện rôm rả thì bỗng nghe thấy tiếng xé vải, không để ý lắm. Lại nghe thấy lộc cộc, vẫn là không để ý, sau đó thì...

“rầm” tiếng cái gì đó đổ...sau đó mọi thứ đều im lặng. Băng Cơ vốn là tiếp tục dùng khổ nhục kế, dùng đôi tay 1 ngày tập xà ngang xà dọc trăm lần của nàng để giữ dây không thít cổ là chuyện hết mức bình thường, chỉ cần họ đến nàng sẽ buông tay để tạo hiện trường tự sát.

“Chuyện gì vậy?” Truy Mệnh

“Chẳng lẽ...” Vô Tình sau đó liền thấy tiếng bước chân dồn dập tiến tới, nàng biết điều thả tay, chỉ thấy cánh cửa bị đá 1 cái liền vỡ tung, nàng nín khí, treo lơ lửng trên sàn nhà như là thật sự đã chết, chiếc quạt trong tay Vô Tình tung ra, chiếc dây thít cổ nàng đứt lìa, nàng rơi xuống nhẹ tựa lông hồng. Vô Tình vội điểm chân lại đỡ, 2 người xoay 1 vòng rồi tiếp đất, nàng trực tiếp quyết định không tỉnh. Vô Tình vội đặt nàng lên giường lay nhẹ

“Sở cô nương, Sở cô nương” lúc này nàng mới bật ho khụ khụ vài tiếng sau đó yếu đuối ngồi dậy mắt phút chốc nhắm lè

“Tại sao lại cứu ta? Huhu nhìn những nữ tử kia đi, phải ở trong hoàng lăng cả đời, thà các ngài cho ta chết đi” vừa nói vừa không ngừng giãy dụa, theo đó ngọc bội Tử Nữ Sở Ánh Tuyết bung ra lăn xuống dưới chân Truy Mệnh. Vô Tình nhìn chăm chăm tấm ngọc bội kia. Truy Mệnh cúi người nhặt tấm ngọc bội tỷ mỉ quan sát

“Tôi nghĩ không đưa cô ấy về kinh chắc cũng không sao đâu” Thiết Thủ quả quyết nói

“Chẳng lẽ chúng ta kháng lại thánh chỉ?” Truy Mệnh vuốt vuốt cằm như thể suy nghĩ thống thiết lắm

“Từ vị thần bổ, Ánh Tuyết tôi từ nhỏ đến lớn chưa cầu xin ai bao giờ, bây giờ chỉ có thể cúi đầu cầu xin các vị, các vị bảo Ánh Tuyết làm trâu làm ngựa hầu hạ các ngài Ánh Tuyết cũng nguyện ý, chỉ mong các ngài đừng đưa Ánh Tuyết vào cung. Các ngài cũng thấy, lần này nếu Ánh Tuyết vào cung là lãnh ít dữ nhiều, hoàng thượng tin tưởng Ánh Tuyết giết người, Ánh Tuyết nhảy xuống sông hoàng hà cũng không hết tội, Ánh Tuyết, Ánh Tuyết cũng không muốn đứng trước pháp trường, đầu lìa khỏi cổ. Nếu sớm muộn cũng chết hay các ngài để Ánh Tuyết chết luôn bây giờ đi” Băng Cơ mím môi, lệ tràn mi, vừa nói xong lại định đứng dậy đâm đầu vào tường mà bị Vô Tình nhanh tay giữ lại.

“Sở cô nương, chuyện gì cũng có cách giải quyết. Hay là...” Nói rồi xoay qua nhìn Lãnh Huyết.

“Huynh tính làm gì?”

“Chúng ta giúp cô ấy 1 lần đi”

“Huynh tính thả cô ta sao?”

“Thả cô ấy...cũng lắm bị hoàng thượng trách mắng đôi câu thôi” Thiết Thủ xen vô nói

“Này, khi quân phạm thượng đầu chúng ta cũng giữ không được đâu” Truy Mệnh. Tên này thật sự biết cách giết phong cảnh

“Ta nghĩ ra rồi, chúng ta có thể đưa tấm ngọc bội này cho Hoàng thượng nói Sở Ánh Tuyết đã nhảy xuống vực tự vẫn”

“A, như vậy là chết mất xác chắc chắn hoàng thượng sẽ không truy cứu đâu” Băng Cơ mắt sáng như sao bỏ luôn hình tượng thực nữ ngoan hiền nói

“Đúng vậy, như thế Sở cô nương có thể thoát tội rồi” Truy Mệnh cũng vui vẻ ra mặt. Thiết Thủ ra vỗ vai Vô Tình

“Cách hay lắm huynh đệ”

“Như vậy không phải là khi quân sao?” Lãnh Huyết vẫn băng lãnh

“Lãnh Huyết chúng ta không thể thấy chết không cứu” Vô Tình

“Ta cảm thấy cách này không tệ, thật ra Sở cô nương rất đáng thương” Thiết Thủ

“Lúc này, ta nhìn thấy các cô nương trong xe ngục từng người từng người một bị giải đi trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu” Truy Mệnh vừa nói vừa biểu cảm vô cùng ai oán cứ như thể người bị giải đi là nương tử của hắn vậy.

“Các ngài... Ta...ta có thể đổi tên, ta sẽ hạn chế ra ngoài, ta...ta...sẽ...không nói cho ai biết, chỉ cần các ngài không nói, vậy...vậy...có thể chứ?” nàng mắt nhắm lệ chỉ ngập ngừng nói lại như xúc động không thể nói thêm. Thật ra nàng rất muốn nói, bây giờ các ngài mới nghĩ ra sao??? Aizzz người cổ đại tư duy kém quá. Trong đầu lại bật ra 1 cái tên An Thế Cảnh. Con người này, tuyệt nhiên tư duy chắc chắn không hề đơn giản đâu.

“Lãnh Huyết, vận mệnh của các cung nữ đó huynh cũng thấy rồi. Huynh chẳng lẽ lòng dạ sắt đá đến vậy? Là huynh đệ với nhau bao nhiêu năm qua, ta chẳng lẽ còn không hiểu rõ huynh sao? Huynh đừng tự lừa dối lương tâm của mình nữa” Vô Tình đặt tay lên vai Lãnh Huyết nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Cô ấy mà đặt chân vào cửa cung thì đời này coi như xong” Thiết Thủ sao có thể để mình bị lãng quên...

“Cho dù chuyện lệnh bài có thể lừa dân dối vua nhưng sau này huynh bảo cô ta làm sao sống? Chẳng lẽ huynh muốn nay đây mai đó cả đời phiêu dạt khắp nơi” Lãnh Huyết vẫn dùng cái giọng lạnh lùng ấy mà nói

“Tôi có thể...”

“Câm miệng” Băng Cơ vừa muốn nói lại bị Lãnh Huyết quát bèn lặng lẽ cúi đầu ủy khuất

“Ấy...hay chúng ta đưa cô ấy đến Xuân Hoa lâu đi” Truy Mệnh

“Xuân Hoa lâu?” Tên Truy Mệnh chết tiệt tính đưa bà đi làm kỹ nữ à? Liệu có nên nói cho hắn biết nàng là chủ nhân sau màn của Xuân Hoa lâu hay không?

“Vào Xuân Hoa lâu cô phải suy nghĩ thật kỹ, vào đó cô phải bán thân làm nô đầy” Thiết Thủ tiến đến khuyên nhủ. Nàng tròn mắt, làm như mình ngây thơ vậy đó

“Bán thân làm nô là bưng trà rót nước làm việc chân tay thôi” Truy Mệnh lại khoa môi múa mép, ê cu định lừa ai hả? ta có trên 4000 năm exp lịch sử trung hoa đó nha

“Nếu bưng trà rót nước không được cần thận phải làm việc khác nha” Vẫn là Thiết Thủ tốt bụng đi

“À việc khác đó là cô phải đàn, hát, cười, bồi rượu cho mấy ông già 40, 50, 60 tuổi đó mà. Hơn nữa, cô xinh đẹp như vậy...ừm...chắc chuyện kia sẽ rất tốt đi” Truy Mệnh soi từ đầu đến chân của cô, nháy nháy mắt nói

“Chuyện kia...???” Thôi đã giả ngu thì giả cho trót đi.

“à tức là bồi họ đi ngủ á” Truy Mệnh nghiêm mặt nói

“tách” 1 giọt máu rơi từ tay xuống đất. Bàn tay Băng Cơ vì móng tay đâm vào mà máu thịt lẫn lộn. Vô Tình vội cầm tay nàng gỡ ra sau đó nhìn thẳng mặt Truy Mệnh nghiêm túc mắng

“Truy Mệnh, đùa quá đáng rồi”

“ách...Sở cô nương, chỉ là đùa, là đùa thôi cô đừng tưởng thật” Truy Mệnh gãi gãi đầu vô cùng biết lỗi nói. Trong khi đó Vô Tình đã cẩn thận băng bó lại bàn tay cho Băng Cơ. Nàng cúi đầu không để lộ ra trong đôi mắt 1 tia sát khí. Hôm nay chính là đổ máu hơi nhiều rồi đó

“Tôi nghĩ ra rồi, để Sở cô nương vào làm nha hoàn trong phủ thần hầu đi” Vô Tình lại nói, mắt nàng sáng lên, ạch theo đúng cốt truyện, cũng được nàng cũng muốn ở đó, dễ dàng phá đám tên vương gia kia một chút. Nàng chính là rất ghét tên họ An này, bởi vì Băng Vũ ghét hắn, nàng liền ghét hắn. Nghĩ tới Băng Vũ, lòng nàng trùng xuống, nàng không có mang thứ đó về, liệu Băng Vũ có ổn không đây, nghĩ đến lại vô thức đưa tay lên cổ. Chiếc vòng này chính là tháo không ra. Haizzz có lẽ nàng sẽ bị nó ám cả đời đi.

“Cô có thể không?” Lãnh Huyết hỏi, nàng gật đầu.

“Sở cô nương, sau này chúng ta gọi cô là gì đây?” Truy Mệnh vui vẻ hỏi

“Băng Cơ đi” nàng dù sao cũng quen cái tên này hơn tên Ánh Tuyết kia, hehe

“Được, chúng ta liền trở về thần hầu phủ lĩnh mệnh đi” Thiết thủ tươi cười. Cả 5 người lại lên đường, lần này không phải qua đêm nữa, chỉ 3 canh giờ là đến kinh. Lúc này trời cũng đã tối. Không biết 4 người kia kiếm đâu ra 1 cái bao bọc cả người nàng lại sau đó vác lên vai đi 1 mạch vào Thần Hầu phủ. Trên đường cũng bị vài tên bổ khoái hỏi thăm các vị thần bổ này nói dối không đo mặt đi 1 mạch đến phòng chứa củi. Vừa được thả nàng liền gấp rút rút thờ

“A...ngạt chết ta”

“Băng Cơ, cô có biết cái bao kia là dùng để làm gì không? ” Truy Mệnh dán mặt lại gần Băng Cơ thần thần bí bí thổi khí vào mặt nàng.

“Làm gì a? Truy Mệnh công tử, ngài nói chuyện có thể bình thường chút không? Văng hết nước miếng vào mặt ta” Nàng nói, còn thuận thế lau lau mặt mình.

“Ách...cô...” Không nghe được đáp án như ý muốn, Truy Mệnh vội rút đầu lại, mặt thoáng chốc đỏ bừng, mà 3 người còn lại trong phòng đều có 1 cái biểu hiện chung, mặt đỏ vai rung rất là có nhịp điệu. Ừm, đoán chừng là sắp ghen cười chết rồi

“Sao vậy Truy Mệnh công tử, rốt cuộc cái bao đó làm gì a?” nàng lại buông cái khuôn mặt ngây thơ đáng đánh đòn của mình ra. Truy Mệnh bị mất mặt ắt muốn hù nàng 1 phen nên nói càng có vẻ nguy hiểm hơn

“Chính là dùng để đựng xác đó” Sau đó vô cùng mong chờ muốn nhìn chút biểu cảm sợ hãi của nàng. Song...

“ahhh...sao ngài không nói sớm a, hiện tại có thể tìm di vật của người đã chết rất khó, biết đâu còn có thể làm bùa trừ tà” nói xong dường như thật muốn mang cái bao đi cất nhỏ, cả 4 người danh bổ đều không hên mà đưa mắt chăm chú nhìn nàng. Đây không phải là cái biểu hiện của 1 kẻ các tiểu thư nên có. Song cũng không ai nói gì thêm chỉ thấy Vô Tình đôi mắt đỏ

“Được rồi, Truy Mệnh đừng dọa Băng Cơ cô nương nữa. Bây giờ chuyện kia nên xử lý thế nào đây?”

“Chuyện kia???” Truy Mệnh nói

“Đúng a, còn chuyện gì nữa à?” Thiết Thủ ngu mặt quay ra hỏi

“Trời ạ, phù thần hầu cũng không phải ai muốn vào đều được các huynh nghĩ chút coi làm sao đưa Băng Cơ thuận tiện làm a hoàn đây” Vô Tình gỡ nhẹ cái quạt vào trán chán nản nói. Lúc này, 2 con người kia mới ngó ra hiểu. Truy Mệnh nở 1 nụ cười vô cùng tự tin.

“Cái này có gì khó chứ, Xuân Bình tỷ, người chủ nhà hoàn phù thần hầu thích Vô Tình và Lãnh Huyết chính là cái bí mật cả thần hầu phù không ai không biết. Cứ dựa theo đó, chỉ cần 1 trong 2 người ra tay, quả thực không lo không đạt được mục đích a” Lãnh Huyết ư? Bảo tên mặt lạnh đó ra mặt giúp nàng chắc mai mặt trời mọc đằng tây luôn quá. Tốt nhất cần nên nhờ vả xuân phong công tử Vô Tình giúp thôi. Mà Băng Cơ thật ra cũng chẳng cần nhờ, Lãnh Huyết vừa thấy đề xướng tên mình đã lập tức liếc nàng 1 cái rồi quay sang Vô Tình thăm trường vị ý vô vai Vô Tình một cái rồi nói:

“Vất vả cho cậu rồi, Vô Tình” sau đó không nói 2 lần, không quay đầu lập tức đi thẳng ra ngoài. Vô Tình thấy vậy tròn mắt 1 cái rất là biểu tình, 2 người Thiết Thủ và Truy Mệnh rất không nề tình đưa tay che miệng. Ừm, Băng Cơ nàng còn nhớ rất rõ hình tượng Xuân Bình tỷ được miêu tả như thế nào, biểu cảm này của tứ đại danh bổ cũng không đến nỗi là không thể chấp nhận được. Mà cái biểu cảm đó cũng chỉ vài giây thôi, sau đó Vô Tình quay lại nhìn Băng Cơ rất là thanh tao nhã nhặn nói:

“Băng Cơ cô nương, cô cứ tạm thời nghỉ ở đây, chúng tôi đi thu xếp một chút, sau đó cô có thể trở thành nha hoàn của Phù Thần Hầu rồi” Chuẩn soái ca (miêu đang nghĩ cho anh chị này làm 1 đôi a). Mặc dù Băng Cơ là siêu sát thủ vô tâm vô phách, lúc nào cũng mang 1 cái mặt nạ lạnh lùng nhưng không phải là không có cảm xúc, chỉ là trước đó do đặc thù công việc nên phải giấu đi. Bây giờ đứng trước mặt trai đẹp xuân phong ngồi ngời ngời không khỏi làm trái tim nhỏ bé chưa lệch nhịp bao giờ kia chật mắt 1 nhịp. Phát hiện ra chính mình khẩn trương lại càng làm cho Băng Cơ mặt đỏ tím run hơn. Mà cái biểu cảm đó tuyệt nhiên chỉ tồn tại trong vòng 2 giây, cái còn đọng lại để chứng minh người đối diện không có hoa mắt phải chăng là cái tai hơi hồng. Chỉ là, phòng tối chỉ có ánh nến mờ mờ cho nên không ai nhìn đến.

“Đa tạ các vị thần bổ” nàng tư ý hữu lễ nhẹ nhún người thể hiện thành ý và lòng biết ơn sâu sắc, 3 người còn lại theo đó mà đi ra ngoài. Căn phòng nhảy mất chỉ còn Băng Cơ và vài bó củi. Rồi lại nhảy mất không còn ai.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

*** Phòng nghị sự***

“Tú nữ bỏ trốn Sở Ánh Tuyết đã bắt lại được chưa?” Gia cát đại nhân nhìn 4 vị thần bổ ưu tú, đôi mày khẽ nhăn lại thành 3 cái vạch đen, dạo gần đây kinh thành gần như ngày nào cũng xảy ra chuyện khiến trên dưới dân chúng sợ hãi không yên. Đầu đầu cũng nói xuất hiện yêu ma quỷ quái khiến người làm thống lĩnh thần hầu phù như ông không thể nào thôi lo lắng. Vậy mà hoàng thượng lại đổ thêm dầu vào lửa yêu cầu thần hầu phù đi bắt vài cô nương chân yếu tay mềm, thật khiến người ta cảm thấy phiền não.

“Thế thúc, tú nữ bỏ trốn Sở Ánh Tuyết đã reo mình xuống vực tự sát rồi” Vô Tình chấp tay vô cùng kính cẩn thưa. Trên mặt Gia Cát đại nhân không khỏi có nét ngạc nhiên

“Không phải nói đã giết hơn 30 binh lính hay sao? Sao có thể nói chết là chết” Chính là các tú nữ đi báo quan đã xác nhận Sở Ánh Tuyết giết quan sai triều đình. Một người có thể giết hết 30 quan sai triều đình thì thật không dễ chết chút nào.

“Thế thúc, con nghĩ chuyện này có nghi vấn” Vô Tình lại cất lời

“Nghi vấn?” Gia cát đại nhân xoay mình hỏi lại thì cả 4 vị thần bổ đầu nhất trí gật đầu, họ không tin là cái cô gái yếu đuối kia có thể giết hơn 30 quan sai triều đình có vũ khí trong tay nàng chỉ cùng lắm có 1 cây chùy thủ

“Đúng vậy, làm sao mà 1 nữ nhi yếu đuối có thể giết hơn 30 người lính có vũ khí trong tay. Hơn nữa các tú nữ kia cũng không phải tận mắt trông thấy Sở Ảnh Tuyết giết người” Truy Mệnh lên tiếng. Ngay từ đầu khi nhìn thấy Băng Cơ hẳn đã phủ định mọi nghi vấn với việc nàng giết người rồi (mấy anh nhầm to rồi)

“Tức là có người giết quan sai rồi giả họa cho Sở Ảnh Tuyết?” Mặc dù ông biết thừa nhưng ông vẫn cần nhắc lại để chính mình không hiểu sai ý của 4 vị học trò này. Chỉ thấy cả 4 nhất trí gật đầu “Nhưng hẳn làm thế làm gì?” Mọi hành động phạm pháp đều có động cơ gây án. Vậy lần này thì sao? Lại thấy cả 4 người nhậm nhậm lắc đầu. Ông thở hắt ra 1 hơi. Mặc dù hơn 30 quan binh kia đã chết nhưng Sở Ảnh Tuyết cũng đã chết, các tú nữ kia lại không tận mắt chứng kiến, không có bất cứ manh mối nào. Nhưng mà, vụ án này trước hết cứ để đó, quan trọng bây giờ chính là, từ lúc tứ đại danh bổ rời kinh. Kinh thành lại xảy ra chuyện lớn. Thật khiến lòng người hoang mang.

“Được rồi đầu sao Sở Ảnh Tuyết cũng đã chết chúng ta cũng chỉ có thể dâng tám ngọc bội này lên giao cho Hoàng Thượng.” Vừa nói gia cát đại nhân vừa chấp tay hướng về phía hoàng cung nói như thể hoàng thượng đang ở nơi này

“Nếu hoàng thượng trách tội, Vô Tình xin tình nguyện chịu phạt chỉ hy vọng Hoàng thượng không làm khó thế thúc và phủ thần hầu” Vô Tình chấp tay thành khẩn nói. Nói xong còn không ngại dùng tay huých Truy Mệnh đang đứng cạnh. Truy Mệnh bị huých đến cái thứ 3 mới như bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng chấp tay

“Truy Mệnh cũng xin chịu phạt” Sau đó mấy đứa mầy liếc cho Thiết Thủ đứng đối diện làm Thiết Thủ cũng phải tình nguyện chết chung mấy móc chấp tay

“Cả Thiết Thủ cũng vậy” Thấy mấy đồ đệ mà mình thương yêu nhất đứa nào cũng xin chịu phạt Gia Cát đại nhân cũng không đành lòng bèn khoát tay ngăn cản

“Được rồi, được rồi, các con không cần lo lắng, sự việc lần này ta sẽ bẩm báo rõ với hoàng thượng, Hoàng thượng anh minh chắc chắn sẽ không giáng tội. Trong thời gian các con không ở đây kinh thành lại xảy ra việc lớn” (Hoàng thượng anh minh cái **** ý) Nói xong đôi đầu mầy của Gia cát đại nhân không khỏi chau lại thành 3 vạch đen dài tỏ rõ sự lo lắng của bản thân ông. Thấy thế Tứ đại danh bổ dường như cũng vội vàng hơn

“Thế Thúc kinh thành đã xảy ra chuyện gì rồi?” Lãnh Huyết

“Haizz chỉ trong 1 đêm các nhà lao lớn nhỏ trong kinh thành kể cả thiên lao các phạm nhân đều biến mất hết như chưa từng tồn tại” Gia Cát đại nhân thở dài nói

“Không có bất cứ dấu vết nào sao?” Vô Tình vội hỏi

“Đó chính là điều khó khăn nhất, quả thật hiện trường vụ án tựa như hoàn toàn biến mất không để lại chút dấu vết nào” Gia cát đại nhân lắc đầu bất lực

“Theo con thấy, vụ án này cùng với xác chết biến mất tại nhà các đại thần trong triều đình mấy ngày qua chính là cùng 1 người làm” Vô Tình tiếp tục triển khai nét đẹp của sự thông minh

“Vậy chẳng lẽ hiện trường cũng xuất hiện một trận gió lạ?” Truy Mệnh. ừm bình thường tên này ngu ngu mà đến lúc cần cũng thông minh ra phết. Tuy nhiên, sai mất tiêu rồi. Chỉ thấy gia cát đại nhân lắc đầu nói

“Làn này không thấy bất cứ trận gió lạ nào. Trong nhà lao, 1 ngày thay 3 lần ca canh giữ, nhưng những phạm nhân kia quả như biến mất trước mắt họ, trên tường, dưới đất, một chút dấu vết đào bới cũng không có”

“Có rất nhiều người nói đó là yêu thuật” Cơ Dao Hoa, nữ bổ khoái đứng đầu trong các bổ khoái nữ im lặng đã lâu cuối cùng cũng lên tiếng. Giống như tứ đại thần bổ, Cơ Dao Hoa cũng là người đẹp lại giỏi võ xuất chúng. Mặc dù chắc chắn không bằng 1/5 các tứ đại thần bổ nhưng là xuất sắc nhất trong giới nữ nhi. Hơn nữa còn được ca tụng trời sinh một cặp với Lãnh Huyết.

“Yêu thuật?” Gia cát đại nhân nghi ngờ hỏi lại

“Đúng vậy, những ngày gần đây luôn liên tục xảy ra việc lạ khiến dân chúng trong thành không yên, trời chưa tối mọi người đã tắt đèn đi ngủ, đến cả những đứa trẻ chưa lên 3 cũng không dám khóc nháo nữa” Tứ đại thần bổ đi rồi, Cơ Dao Hoa gần như gánh vác trọn nhiệm vụ, vậy nên cũng không thể trách cô biết quá nhiều.

“Lục Phiến Môn cũng phái người điều tra, nhưng không tra ra chút manh mối nào. Thủ lĩnh Lục Phiến Môn _ Hàn Long cũng cho rằng đây là trừng phạt của ông trời giáng tội cho triều đại của chúng ta” Gia cát đại nhân nghe lời Cơ Dao Hoa không khỏi suy nghĩ, sau đó đi vòng ra phía Lãnh Huyết đang đứng nói. Có lẽ, vị thủ lĩnh Lục Phiến môn kia cũng cho rằng đây là yêu thuật.

“Thế thúc theo con biết, đây khẳng định không phải yêu thuật” Thiết Thủ tiến lên, hung hờn nói. Điều vừa nói ra liền khiến tất cả mọi người trong phòng nghị sự chú ý. Tất nhiên, bao gồm cả gia cát đại nhân

“Thiết Thủ, bình thường con thích đọc sách nghiên cứu. Chắc hẳn mấy yêu thuật biết tương đối. Con nói xem tại sao lại khẳng định chắc chắn như vậy?”

“Gần đây con có nghiên cứu một số sách cổ, có thấy qua 1 thứ được gọi là ma thuật cười mây, phun sương. Được Phàn Anh người Hán đã từng áp dụng. Hậu Hán Thư Phương Thuật Liệt truyện từng ghi lại, có con gió nổi lên từ phía Tây. Phàn Anh nói rằng “Thành Đô càng ngày càng nóng vì nước đã đổ về hướng Tây”. Sau có người Thục Đô đến đó nói “Ngày đó lửa lớn, có mây đen xuất hiện từ phía đông, trời đổ mưa lớn mới dập được lửa”. Phàn Anh có thể dập lửa từ xa, lấy nước Đông Hải. Đây há chẳng phải là ma thuật?” Thiết Thủ khoanh tay trước ngực đi dạo vài vòng, nói như thể câu chuyện kia mới diễn ra hôm qua ngay trước mắt hắn. Một bộ dạng vô cùng hào hứng. Già cát đại nhân nghe xong lại nghiêm mặt. Những ngày gần đây dường như đôi chân mày của ông chẳng có phút nào được giãn ra.

“Có thể luyện thành ma thuật, cũng có thể xem như người không bình thường. Nay lại còn chiêu mộ nhân sĩ vô lâm như tứ đại hung đồ và nhiều kẻ khác chi e là đã tâm không hề nhỏ...” Nói rồi dừng lại như suy nghĩ. Trong thoáng chốc đôi mày của ông dường như giãn ra, sau đó lại co lại có dấu hiệu lần sau vạch đen sâu hơn lần trước “Có lẽ... chính là hắn”

“Thế thúc, thúc biết là ai sao?” Lãnh Huyết im lặng đã lâu cuối cùng quyết định lên tiếng (Miêu: không nói sợ độc giả quên mất anh ý vẫn đứng đó. LH: không cần đâu, chém 1 người là độc giả biết ngay *nói xong ánh mắt nhìn con mèo nào đó sắc lẹm, từ từ rút trường kiếm trên tay* Miêu* đồ mờ hôi lạnh, xách dép, chuồn êm*)

“Kẻ này, khi thiếu thời, tuy rằng tài năng vượt bậc, lại có trí, có khí. Tuy nhiên, hắn không được triều đình trọng dụng. Mãi sau này, có 1 cô gái tên Điệp Vũ xuất hiện. hai người tình đầu ý hợp, vô cùng yêu thương nhau. Điệp Vũ xinh đẹp như hoa, lại có tài nhảy múa câu hồn người, khiến hoàng thượng lần đầu gặp đã say mê liền quyết mang về làm phi. Điệp Vũ tâm không cam, lòng không nguyện nhảy vực tự sát. Người kia đau lòng vì tình, sớm tối u mê. Sau này bèn xin hoàng thượng tự nhốt mình ở nhà quyết mãi mãi không màng thế sự, xem ra cũng đến lúc nên gặp mặt 1 chút rồi”

Ta là đường phân cách phòng chứa cũi

Khi Băng Cơ trở về đến phòng chứa cũi thì cũng đã đến nửa đêm. Trong phòng tối om, cây nến trên bàn cũng đã sớm tắt. Dựa theo ánh nến lơ mờ và cái mắt cú mèo chuyên hoạt động về đêm của nàng. Nàng mở vô cái giường đã được chuẩn bị sẵn. Vươn người rồi ngủ thẳng căng đến tận sáng. Chuyện ngày mai cứ để mai lo. Hôm nay sống cho trọn cái của hiện tại đã.

“cốc...cốc...cốc” ánh mặt trời le lói qua khe cửa lóe Băng Cơ thức dậy. Cả đêm nằm trên đồng cũi không khỏi khiến nàng cả người mỏi nhừ. Nàng vươn vai ngáp dài một cái sau đó mới xoay người hướng cửa mở ra. Chỉ thấy đập vào mắt chính là cái nụ cười vô cùng muốn ăn đấm của Truy Mệnh

“Truy Mệnh công tử, sáng sớm đã đến tìm Băng Cơ là có chuyện gì dặn dò sao?”

“Là thế này, Sở...”

“Công tử nếu không chê tiện danh, cứ gọi tiểu nữ là Băng Cơ” nàng ngất lỏi, nàng cũng không muốn để chính mình thiệt thòi. Nàng cũng không phải họ Sở

“Được, Băng Cơ. Sáng sớm nay Vô Tình đã giúp cô nói 1 tiếng với Xuân Bình tỷ, vậy bây giờ cô đi cùng ta đến chỗ Xuân Bình tỷ, từ giờ có thể là nha hoàn trong phủ thần hầu được rồi” Truy Mệnh cột nhà nói. Xong xuôi không khỏi cười khoái trí 1 tiếng rất là bất nhã, nàng nhíu mày, xem chừng cừu non Vô Tình thanh nhã ưu tú đã sớm vào miệng hổ đói của Xuân Bình rồi.

“Dạ, tiểu nữ lập tức thu xếp đồ đạc. Truy Mệnh công tử cảm phiền đợi” nàng mỉm cười ưu nhã, xoay người bước vào trong phòng chứa cũi. Lại chẳng hề hay biết phía sau có 1 người đứng hình trước nụ cười của nàng.

1 khắc sau (15 phút) hai người họ đã đứng trước phòng Xuân Bình Tỷ- quản lý nha hoàn trong phủ thần hầu. Vừa khéo, lúc này từ phòng Xuân Bình có 1 bóng trắng bước ra. Vừa thấy Truy Mệnh đã vô cùng giận dữ nói

“Huynh còn đứng đây? Huynh đứng đây làm gì?” Vô Tình nói, dường như quên mất sự tồn tại của Băng Cơ. Truy Mệnh vừa thấy Vô Tình đã vô cùng vui vẻ chạy đến

“Tất nhiên đứng đợi huynh, để ta coi coi có dấu vết gì không nào?” vừa nói vừa kéo cổ áo Vô Tình như thật chẳng để Băng Cơ vào mắt. Hai người giằng co mắt 1 lúc thì Vô Tình hết kiên nhẫn hất văng tay của Truy Mệnh ra

“Huynh tính làm cái gì hả?” công tử nho nhã ngày nào giờ cũng biết to tiếng, biết tức giận. Băng Cơ mỉm cười. nếu chỉ nho nhã văn phong lễ nghĩa. Quả thật vô cùng nhàm chán. Đứng trước mặt huynh đệ được sống là chính mình còn gì tốt hơn?

“Thì...ta giúp huynh kiểm tra cơ thể. Xem Xuân Bình tỷ có để lại dấu tích gì trên người huynh hay không?” Truy Mệnh rất là đáng đánh đòn nói

“Huynh còn dám nói, để một mình tôi ở lại đó còn huynh thì chạy mất. Đây là chuyện huynh đệ nên làm sao? Hả?” Vô Tình tức giận chỉ thẳng tay vào mặt Truy Mệnh còn không ngừng đánh áp sát vào người Truy Mệnh khiến hắn phải liên tục lui về đằng sau. Đúng lúc này, Băng Cơ mới hắng giọng 1 cái. Còn lui nữa là đụng trúng nàng đó...

“Sở...”

“Phiền Vô Tình công tử cứ gọi tiện nữ là Băng Cơ” nàng cúi đầu e lệ yếu đuối nói. Vô Tình ngăn người mãi mới hỏi phục liền nói

“Băng Cơ cô nương, cô nương sao lại tự xưng là tiện nữ, như vậy là quá khinh thường bản thân rồi”

“Công tử, cứ gọi tiện nữ là Băng Cơ. Từ mai, Băng Cơ là nha hoàn, công tử là thần bổ. Tiện nữ chính là cách xưng hô phù hợp nhất rồi”

“Băng Cơ, cô...”

“Hai vị công tử thỉnh cứ tiếp tục nói chuyện. Băng Cơ vào ra mắt Xuân Bình tỷ” Băng Cơ nhún mình cúi đầu, đi vòng qua 2 người tiến về phía trước. Vô Tình, đứng trước mặt nàng vẫn nho nhã như vậy. Những điều thể hiện trước mặt các huynh đệ, có lẽ sẽ không bao giờ thể hiện trước mặt nàng đâu.

“Đề ta đi cùng cô” Truy Mệnh vội đuổi theo nhưng Băng Cơ đã lách mình vào trong cánh cửa rồi khép chặt để lại bóng dáng 2 vị công tử ngẩn ngơ. Cái bóng nàng để lại trong mắt họ, quá ưu thương và cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

(Theo yêu cầu của độc giả, miêu tả sẽ để vai nam phản diện 9 lên sân. ^^

p/s: đừng nghĩ bậy, là nhân vật 9 phe phản diện, mạng giới tính nam, tên này chắc chắn sẽ không yêu thích Băng Cơ tỷ tỷ nhà ta đâu)

Mình Nguyệt lâu

“16 năm đằng đẵng trôi qua, cuối cùng ta cũng đã trở lại đây” người nói chẳng phải ai khác, chính là đại boss phe đối nghịch An Thế Cảnh. Hắn nhìn khắp Minh Nguyệt lâu, chạy đến mọi nơi hắn và người con gái tên Điệp Vũ từng bước chân qua, hồi tưởng và đau đớn trước những nỗi đau, ký ức của quá khứ. Nhắm mắt lại, mở mắt ra mọi thứ đều đã là chuyện của ngày hôm qua. Thời niên thiếu, hắn cũng là 1 kẻ đáng thương.

Hồi thế gian tình là chi?

Mà đôi lứa thề nguyên sống chết.

“An Vương Gia, 16 năm không gặp. An Vương gia vẫn khỏe mạnh, phong thái như xưa” Chính là đợt lúc An Thế Cảnh đang hồi tưởng, Gia cát đại nhân mới đi từ phía sau sân khấu bước ra. Cuộc đời ông, hay cuộc đời người họ An đối diện có phải hay không đều là 1 vở kịch mang tên “Đời”

“Gia cát huynh, Phù thần hầu do huynh quản lý vẫn lớn mạnh như xưa” An Thế Cảnh cũng đâu là nhân vật tầm trung. Hắn quay người đối diện Gia cát đại nhân bình tĩnh nói, như thể hai người thân quen đã lâu, đã quá hiểu nhau đang ngồi đàm đạo mà thôi.

“Không dám không dám. An Vương Gia, hiếm khi mới được An Vương Gia ghé thăm” Gia cát đại nhân hơi cúi đầu thể hiện sự tôn kính đối với người hoàng tộc, lại đối đáp trôi chảy, thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

“Bồn Vương từng nói, sẽ không có bất cứ quan hệ gì với người họ Chu, cũng sẽ không bao giờ bước chân đến Minh Nguyệt lâu nữa” Họ An trầm mặc, lại nhớ đến chuyện xưa, hồi lâu mới lên tiếng. Trong giọng cũng có chút nhớ mong, lại có chút căm phẫn

“An vương gia, 16 năm không rời khỏi vương phủ, nay hiếm lắm mới nhận lời mời trở lại chốn xưa. Sao lại nhớ đến những chuyện không vui rồi?” Gia cát đại nhân vẫn dùng thái độ ấy đáp lễ thật khiến người khác không bắt bẻ được. Phải biết là, ngày hôm nay chính là buổi gặp mặt của cáo thành tinh đi. Đầu là đâm nhau, lại nói như mời nhau ăn kẹo.

“16 năm trôi qua, bồn vương còn nhớ. Năm xưa, hoàng muội của hoàng thượng đã vì Gia cát huynh mà cho mở ra Minh Nguyệt lâu, đã từng chấn động 1 thời. Minh nguyệt lâu khi đó, có thể nói là vang danh thiên hạ” An Thế Cảnh đảo mắt khắp căn phòng. Mọi nơi đều bố trí không hề khác 16 năm trước. Tựa như mọi chuyện đã xảy ra đều chỉ là ngày hôm qua. Gia Cát đại nhân bị nói đến người trong lòng khuôn mặt có chút khó miêu tả, bèn cười trừ nói

“An vương gia, đều đã là chuyện xưa cũ, chúng ta đừng nên nhắc lại. Mời...” Gia cát đại nhân đưa An Thế Cảnh đến bàn. Thức ăn, rượu thịt đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng chưa kịp ngồi, thì một người dường như đã đợi sẵn liền xuất hiện. Mà người này vừa xuất hiện thì khuôn mặt An Thế Cảnh không khỏi có chút khó coi.

“Vương đệ” Người này hào sảng cười nói vô cùng thân mật. Lại không ngờ rằng An Thế Cảnh đối với sự hiện diện của mình lạnh nhạt như chưa từng quen. Người này không ai khác chính là huynh đệ cùng cha cùng mẹ với đương kim hoàng thượng Chu vương gia. (Vương triều họ Chu. Tuy nhiên, An Thế Cảnh với người mẹ đã sớm mất của mình nên lấy họ An)

“Gia cát huynh, trong thiệp mời hình như chưa hề nói qua sẽ có người ngoài ở đây” An Thế Cảnh có chút bất mãn nói. Đối với huynh đệ họ Chu hắn thật sự có nỗi hận không hề nhỏ.

“Vương đệ, đệ nói gì vậy? Sao ta lại là người ngoài. 16 năm qua không gặp nhưng trong lòng huynh, chúng ta vẫn mãi là huynh đệ. Chúng ta, cùng đương kim thánh thượng đều là huynh đệ cùng cha. Đây chính là sự thật không thể thay đổi” Chu vương gia dường như cũng không hề để ý đến thái

độ bất mãn kia mà niềm nở cười nói. Như thế họ thật sự là an hem khăng khít không chấp nhặt chuyện nhỏ. Mà An Thế Cảnh lại không nghĩ vậy.

“Chu vương gia nói hay lắm. Nhưng mà ngài nên nhớ. Ngài và hoàng thượng đều là con trai của đương kim hoàng hậu, đều mang họ Chu cáo quý. Còn bốn vương cũng chỉ là con trai của 1 tỷ nữ nghèo hèn, không có thân phận. Khác biệt trường thứ này, bốn vương sao dám trèo cao nhận làm huynh đệ với Chu vương gia” An Thế Cảnh dường như có chút mất bình tĩnh, hẳn lớn giọng nói về vô cùng tức giận. Nếu còn nói thêm 1 câu nữa cùng người họ Chu kia có thể hắn sẽ phun ra 1 ngụm máu lớn mà tức chết.

“Được rồi, được rồi. 2 vị đừng tranh luận nữa. dân gian có câu “Anh em như thể tay chân” 2 vị nên hòa thuận với nhau mới phải” Gia cát đại nhân đứng giữa nhìn không được nữa bèn đi ra làm người hòa giải. Quả thật nếu ông không lên tiếng có lẽ 2 người này sẽ lòi ra tiếng lại đến tối.

“Thôi, được rồi. Dấu sao cũng đã nhiều năm trôi qua. Có nhiều chuyện nên quên thì hãy quên hết đi. Đừng khiến cho lòng mình vướng bận” Chu vương gia lại hồ hởi, phấn khởi nói. Coi như thái độ bất mãn của An Thế Cảnh kia chỉ là gió thoảng mây trôi, ông mất mớ tai kếm không nghe cũng không thấy

“Phải đấy, An vương gia, tôi có thể đảm bảo, trong lòng Chu vương gia luôn coi ngài là huynh đệ. Lại nói, dấu có là bèo nước gặp nhau cũng có thể ngồi lại uống với nhau chum rượu, huống hồ 2 người lại là huynh đệ, sao có thể không nể mặt tại hạ như vậy?” Gia cát đại nhân lại bắt đầu dùng lí lẽ khuyên người. Ta nói 3 thằng chèo thuyền hơn Gia Cát Lượng mà đây là cuộc chiến của những con cáo. 1 con cáo đuổi lý trước 2 con cáo cũng là lẽ thường tình. Vậy nên, An Thế Cảnh đành phải lùi 1 bước

“Được, vậy Gia cát huynh, mọi sự đều nghe sự sắp xếp của huynh” Sau đó cả ba con cáo đều ngồi vào bàn nâng ly nói vài câu băng quơ. Mà nói đi nói lại thì cũng phải nói đến cái mục đích chính của buổi gặp mặt đây “ngẫu hứng” của ngày hôm nay thôi.

“Không biết hôm nay Gia cát huynh mời bốn vương đến đây là có chuyện gì muốn nói?” An Thế Cảnh cẩn trọng đặt ly rượu vừa cạn lên mặt bàn, từ tốn hỏi. Trong giọng nói dường như vô cùng bình thản, không có lo lắng, không có khẩn trương, chỉ tựa như đang hàn huyên tâm sự với bạn cũ.

“Không biết An Vương gia có nghe nói, dạo này Tứ đại hung đồ tái xuất giang hồ hay không?” Gia cát đại nhân lựa lời hỏi thăm cũng là tránh bút dây động rừng

“hahaha Cũng đã qua 16 năm, An mỗ chưa hề bước ra khỏi nhà, không màng tới thế sự. Lẽ nào Gia cát huynh đang nghi ngờ bốn vương” Cái này người ta gọi là có tật giật mình

“Không phải là nghi ngờ, chỉ là tại hạ hỏi thăm mà thôi” không có chứng cứ, không thể buộc tội. Đắc tội An Thế Cảnh, nếu hắn canh phòng cảnh giác chắc chắn chuyện điều tra manh mối sẽ trở nên khó khăn.

“Vương đệ, Tứ đại hung đồ đã liên tục giết 4 vị đại thần trong triều của chúng ta, cho nên phận là thần tử, chúng ta nên chia sẻ nỗi lo cùng hoàng thượng” Chu vương gia đỡ lời.

“2 vị thật biết đùa, An mỗ sớm đã không màng chính sự” thái độ dửng dưng

“Tứ đại hung đồ hành động lớn mật như vậy ngay trên đất kinh thành, chẳng lẽ An vương gia 1 chút tin tức cũng không hay? Chúng ta đều là thần tử ăn bổng lộc của vua, nên lo nỗi lo của vua, sao cho thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp mới phải” Gia cát đại nhân

“Gia cát huynh, huynh phá án đã nhiều năm, ta tin huynh chắc chắn sẽ điều tra rõ sự tình, tìm được hung thủ, giúp cho thiên hạ thái bình, dân chúng ấm no”

Câu chuyện còn dài, miêu mà kể nữa chắc độc giả cũng chán haha. Thôi thì tóm tắt chút. Chương này miêu chủ yếu kể về cuộc gặp mặt của gia cát đại nhân với An Thế Cảnh kể bị tình nghi đứng sau vụ án giết trọng thần triều đình. Gia cát đại nhân và Chu vương gia còn hỏi thêm 1 chút về loại vũ khí giết người không để lại vết thương. Chính là loại hung khí được nghi ngờ trong vụ án lần này nhưng con cáo già An Thế Cảnh đâu chịu sập bẫy. Nói đi nói lại lại vòng về cái chết của người con gái tên Diệp Vũ.

16 năm trước, cũng tại Minh Nguyệt Lâu, An Thế Cảnh gặp 1 người con gái tên Diệp Vũ. Diệp Vũ là bạn của Hoa Kiều công chúa-hoàng muội của đương kim hoàng thượng cũng là chủ Minh Nguyệt lâu. Diệp Vũ có tài nhảy múa vô cùng điêu luyện, ngày đó Minh Nguyệt lâu nổi tiếng cũng là nhờ tài nhảy múa của Diệp Vũ. Biết bao công tử mau vàng bạc châu báu tặng nhưng cũng chẳng làm nàng động lòng. An Thế Cảnh thấy nàng như có tiếng sét ái tình. Lại là người văn chương, lễ nghĩa liền viết 1 bài thơ tặng nàng. Bài thơ này giữa đám lễ vật lung linh lại trở nên nổi bật. Diệp Vũ tuy là phận nữ nhi nhưng cũng hiểu thơ ca, vừa thấy bài thơ liền đem lòng yêu người viết. Hai người hẹn nhau tại Minh Nguyệt lâu vào 1 đêm trăng rằm. Chẳng làm thơ dưới nến, nàng nhảy múa bên trăng. Thật là 1 cặp đôi trai tài gái sắc. Sau này hai người yêu nhau mặn nồng. Diệp Vũ còn được đưa về An Vương phủ sống, chi đội ngày bá thiên địa, động phòng hoa chúc. Cùng lúc đó, hoàng thượng nghe tin Minh Nguyệt lâu có cô nương nhan sắc mỹ miều, lại có tài nhảy múa nghiêng thành đổ nước bèn triệu kiến vào cung. Vừa thấy Diệp Vũ tâm tính đã nổi lên ép nàng trở thành phi tử, Diệp Vũ vì yêu An Thế Cảnh lòng không chịu nhảy vực tự sát. An Thế Cảnh sau ngày đó liền đóng cửa vương phủ không ra ngoài suốt 16 năm. Lần này đến Minh Nguyệt lâu cũng chính là ngày giỗ của Diệp Vũ. Cũng vì thế mà An Thế Cảnh hận người họ Chu, hận hoàng thượng.

“Hoàng huynh” vừa hay lúc này, Hoa Kiều công chúa bước vào, An Thế Cảnh cũng là một phần rất thương người em gái này, tuy hồi nhỏ hơi hống hách, đánh đá, nhưng từ ngày yêu Gia Cát Chính Ngã đã trở nên hiền thực dịu dàng vô cùng. Hơn nữa Hoa Kiều còn là bạn thân của Diệp Vũ, cũng nhờ nàng mà 2 người họ mới nên duyên, cho nên An Thế Cảnh không tỏ thái độ ra mặt với Hoa Kiều mà chỉ nhàn nhạt đứng lên hành lễ. Với hắn trường thứ phân biệt, dù Hoa Kiều nhỏ hơn nhưng cũng là con của đương kim thái hậu đương triều.

“Bái kiến Hoa Kiều công chúa”

“Hoàng huynh, đều là người một nhà, huynh cần gì phải đa lễ như vậy. Khi này muội ở bên trong cũng có nghe mọi người nói chuyện đôi câu. Phải chăng,

hoàng huynh vẫn thương tâm chuyện của Điệp Vũ, vì vậy mới đem lòng hận hoàng thượng?”

“Công chúa, hoàng thượng một lòng cướp Điệp Vũ từ tay ta, nếu không nàng ý cũng sẽ không nhảy vực mà chết, ta... sao có thể không hận” nháy mắt, ánh mắt An Thế Cảnh hằn lên tia máu.

“Hoàng huynh, đã trôi qua nhiều năm như vậy, nếu Điệp Vũ biết được, huynh vẫn vì nàng mà đau khổ, chắc chắn không thể an nghỉ” Hoa Kiều vẫn nhẹ nhàng khuyên nhủ, nàng là bạn thân của Điệp Vũ, chuyện tình của 2 người, nàng là người rõ nhất, nay nhìn hoàng huynh của mình đau đớn vì cái chết của bạn thân mình, trong thâm tâm nàng cũng vô cùng thống khổ.

“Bôn Vương đến đây, không muốn nhắc đến Điệp Vũ, xin cáo từ trước” Nói rồi cũng không cho ai nói thêm câu nào một đường đi thẳng, chỉ để lại 1 bóng lưng cô độc. Những người ở lại chỉ có thể lắc đầu cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Phòng nghị sự

Tứ đại danh bổ đã được triệu tập đầy đủ.

“Ta có cái này cho các con xem” vừa nói, cơ quan trên tường xoay lại xuất hiện một bài thơ, Tứ đại danh bổ nhú mày, còn chưa hiểu tại sao bỗng dưng Gia cát đại nhân lại cho xem bài thơ này

“Lá lan xuân dưm đà

Hoa quế thu tinh khiết

Hón hờ sinh ý đầy

Giai tiết sinh từ đó

Ai hay người lâm tuyền

Vui thích ngồi dưới gió

Cây cỏ vốn có lòng

Không cần người đẹp ngó”

(cái này miêu tả hiểu miêu tả đầu vô đầu phụ chết luôn. Ta copy paste hoàn toàn từ phim ra á)

“Các con có biết ngụ ý trong bài thơ này hay không?” Gia cát đại nhân hỏi. Vô Tình mệnh danh là người am hiểu thơ phú nhất trong tứ đại danh bổ nhú mồm một chút rồi quả quyết nói

“Thế thúc, có phải nó liên quan đến vụ án triều thần bị giết hại hay không?”

“Các đại thần bị giết lần này đều là trung thần ái quốc, quả thật là cái gia trong mắt rất nhiều kẻ tiểu nhân” Gia cát đại nhân gật đầu.

“Hắn là giết người còn viết tên thành thơ, quá ‘mĩ miều’ rồi” Truy Mệnh tặc lưỡi

“Dưm đà trong câu đầu tiên cũng gần nghĩa với um tùm, có lẽ muốn chỉ đến cái tên Điệp Thịnh” (đây là phép ghép chữ của trung quốc, lúc dịch sang tiếng việt nó không liên quan lắm, chư vị độc giả thông cảm)

“Từ đó suy ra Tinh khiết = Trong sáng, thanh khiết. Tức Hoa Minh Kiệt. Hón hờ sinh ý đầy tức Hương Ý Vinh. Giai tiết là mùa tốt nhất, đọc ngược lại chính là Quý Nhiên. Người lâm tuyền tức ẩn sĩ trong rừng Lâm Ẩn. Vui thích ngồi dưới gió tức Ôn Phương Hỷ. Cây cỏ vốn có lòng tức thiên tính Tào Thiên Hành. Người đẹp tức mỹ nhân. Người đồng đạo tức là Hà Đồng Đạo” Vô Tình thuận thế nêu tất cả tên các quan viên trong triều bị tình nghi có tên trên thơ nói ra 1 loạt. Khiến tam đại danh bổ cùng gia cát đại nhân không khỏi gật đầu tán thưởng.

“Ý thế thúc có phải là, nhiệm vụ của chúng con bây giờ không phải là bắt tứ đại hung đồ, mà là bảo vệ các quan viên trong triều, ngăn cản bọn chúng giết người. Bởi vì, các đại nhân và chúng ta đều đang ở ngoài sáng. Còn chúng ở trong tối. Phòng để hơn công” Lãnh Huyết kết luận, ừm, dù sao người ta cũng là thủ lĩnh tứ đại danh bổ, tuy tìm có hơi lạnh nhưng não cũng chưa hỏng. Rất biết cách phân tích tình hình suy xét trước sau xem cái nào lợi cái nào hại để nhận định hướng đi rõ ràng. Quả là 1 thủ lĩnh không tồi.

“Không sai, bây giờ ta lệnh các con, chia ra hai đường, bảo vệ hai vị đại nhân còn lại an toàn” Gia cát đại nhân kết luận, rồi ra lệnh. Tứ đại thần bỏ nào dám chậm trễ 1s vội chấp tay tuân lệnh rồi đi ngay. Họ vừa ra chuồng ngựa dắt ngựa ra khỏi phủ thần hầu, thì phía sau không 1 tiếng động 1 bóng dáng nhỏ bé xuất hiện, đứng ngược sáng, nở 1 nụ cười phong tình vạn chủng. Nhưng mà, không khí xung quanh lại lạnh đi vài độ. Mặc trời mùa xuân nắng ấm, ôn hòa, vài người đi qua vẫn không ngăn ngại run lên co đầu rút vào trong áo kiếm chút hơi ấm.

“Hay lắm” nàng mỉm cười lặng lẽ vọt theo sau. Với mức độ huấn luyện khắt khe từ nhỏ đến lớn. Tốc độ của nàng hoàn toàn có thể đuổi theo 1 chiếc mô tô phân phối vừa (không lớn hẳn, nói tóm lại nhanh hơn ngựa) vì vậy mặc dù thân thể ở đây có vẻ hơi yếu đuối nhưng đuổi theo 1 con ngựa cũng không khiến nàng chật vật. Vô Tình đi chung với Lãnh Huyết có lẽ không cần nhiều sự trợ giúp, vậy nên nàng bám theo Thiết Thủ và Truy Mệnh. Mặc dù hai người họ võ công cũng cao cường, nhưng kém hơn 2 người kia 1 chút. Chạy chưa đến 1 khắc thì họ bị hai người chặn đường, có lẽ chính là 2 trong tứ đại hung đồ. Nàng uốn mình nhảy tót lên cây. Mặc dù không có kình công, nhưng khả năng leo trèo và bám tường của nàng là đệ nhất thế giới đây. Tuy nhiên, 4 người phía dưới không hề nhận ra sự hiện diện của nàng.

Bảo vệ các vị đại thần là nhiệm vụ tối quan trọng, cho nên Thiết Thủ quyết định ở lại chặn đường, còn Truy Mệnh thì quay ngựa đi đường khác. Băng Cơ nghiêng răng bật ra 2 chữ “ngu ngốc” nhưng để Thiết Thủ 1 đầu 2 lại không đành nên quyết định ở lại nếu Thiết Thủ yếu thế sẽ thuận tiện trợ giúp. Mà 2 tên hung đồ này quả nhiên khinh người. Để lại 1 tên đứng nhìn còn 1 tên giao đầu. Nếu là sát thủ các nàng ra tay chắc chắn sẽ xông cả lên tốc chiến tốc thắng. Như vậy mới là phong cách của sát thủ.

Tuy nhiên, 2 người này đánh nhau, quả nhiên có chút ngang tài ngang sức, đấu cũng đã trên dưới 30 hiệp mà chưa thấy kẻ nào tỏ ra yếu thế. Đánh thêm lúc nữa, nếu như Thiết Thủ thăm mệt kẻ còn lại lao lên chắc chắn Thiết Thủ gặp bất lợi. Ngồi trên cây, Băng Cơ tỉ mỉ quan sát trận đấu. Tuy nhiên, mặt trời cũng đã lên cao, đầu giờ chiều nàng còn phải đi gặp Xuân Bình để test đầu vào làm nha hoàn trong phủ Thần Hầu, không thể câu giờ thêm nữa. Vậy nên, trong lúc Thiết Thủ đang được đà tấn công, không ai để ý, Băng Cơ âm thầm phóng ra 1 cái ám khí hóa học kịch độc, bắn trúng ngực kẻ đang đánh nhau với Thiết Thủ. Ám khí này không phải loại độc mà thời đại này có thể bào chế ra. Hơn nữa là bằng hữu cơ kết tinh. Chạm vào người lập tức ngấm lên da thịt không để lại dấu vết. Không ai biết đã từng có 1 ám khí như vậy xuất hiện. Kể cả có nhà khoa học hiện đại ở đây khám nghiệm tử thi cũng khám không ra. Tên kia vừa trúng độc, vừa trúng 1 chưởng của Thiết Thủ lập tức không thể cự quấy chỉ có thể hấp hối chờ chết. Tên còn lại thấy thế không quan trọng mặt là Thiết Thủ lao đến hô lớn

“Nhị ca”

“Đừng qua đây, ta trúng độc rồi” Tên kia thấy đệ đệ của mình lao đến, sợ chạm vào người hắn sẽ lây độc vội vàng ngăn cản. Tên còn lại nghe vậy cũng không dám tiến đến nữa. Chỉ có thể đứng 1 chỗ nói. Mà Thiết Thủ cũng rất thức thời không tiếp tục ở lại mà lập tức thi triển kình công hướng phủ của vị đại nhân nọ mà bay đi. Băng Cơ quyết định không tiếp tục đuổi theo. Bây giờ đuổi theo đã quá muộn. Từ lúc, Truy Mệnh quay ngựa nàng đã biết quá muộn. Giờ lộ mặt chỉ sợ còn bị tình nghi. Bởi vì chi tiết vụ án này, nàng nhờ thuộc hạ của mình đã hiểu đến 8-9 phần. Mà nàng, thật sự có khả năng giết người không để lại vết thương, thậm chí cũng không để lại xác. Cho nên quyết định sáng suốt bây giờ chính là ngồi nghe ngóng tiếp câu chuyện tình cảm của 2 huynh đệ nhà này.

“Nhị ca, ca sao vậy???”

“Ta sắp không xong rồi, Tứ đệ, 3 người nhất định phải báo thù cho ta” Nói xong liền nhắm mắt mà chết. Tên được gọi là Tứ đệ phần nọ vô cùng, hấn nổi điên đập tan mọi thứ mà hắn nhìn thấy. Quả là huynh đệ tình thâm. Băng Cơ tặc lưỡi, chờ đến khi hắn ôm xác nhị ca của mình bay đi mới từ trên cây nhảy xuống thông thả trở về Thần hầu phủ.

Vừa về đến nơi, quả nhiên không ngoài dự đoán. Toàn bộ nhân mạng trong phủ 2 vị đại nhân đều đã chết không còn ai sống sót. Ngay cả Lãnh Huyết và Vô Tình cũng bị chặn đường. Có lẽ chính là 2 người còn lại trong tứ đại hung đồ đi. Băng Cơ lắc đầu ngao ngán. Quả thật là cỏ nhân ngu ngốc. Lại nhớ đến lúc Truy Mệnh chọn đi đường vòng. Haizzz không khỏi thở dài 1 hơi. Không biết nhờ cậy vào 4 tên này có thể làm nên tích sự gì không nữa. Nàng không thể lộ đầu ra ngoài sáng được. Bằng tính cách của An Thế Cảnh hẳn nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn kế dụ nàng về dưới trướng. Chỉ sợ danh phận Tử nữ gia giấu không được bao lâu.

“Không nghĩ nữa. ta còn phải chuẩn bị để tham gia buổi test của Xuân Bình.” Nàng vờn vai 1 cái đi thẳng vào phòng củi. Hừ hừ hừ. Chỉ là tuyển nha hoàn, còn phải test đúng là nhừ đầu. Lại nghe nói Xuân Bình này rất là hóm zai, mấy cô nàng liếc mắt đưa tình với Lãnh Huyết và Vô Tình nhất định sống không yên. Mà nàng ta còn rất là bá đạo, ngang ngược nữa chứ. Thật Băng Cơ nàng đang nghĩ có nên dạy cho Xuân Bình 1 bài học hay không đây. Thôi, nếu không động nàng nàng liền để yên. Đã động nàng nhất định sống không bằng chết. Trong nháy mắt, cả gian phòng chứa củi lạnh xuống mấy mươi độ. Sợ rằng lúc này phóng hỏa lửa cũng cháy không nổi.

“Băng Cơ” Thò đầu vào không ai khác chính là Truy Mệnh công tử. Có lẽ là vừa đi báo cáo tình hình với Gia cát đại nhân trở về, biết là chiều nay nàng phải đi test nên đến khuyên nàng vài câu. Ừm, Truy Mệnh này tuy tính khí trẻ con, nhưng lại rất biết quan tâm đến người khác. Từ khi Băng Cơ nàng vào phủ Thần hầu bị vút trong phòng củi, cũng chỉ có hắn là đến xem nàng. Cũng có chút cảm kích

“Truy Mệnh công tử, công tử tìm tiểu nữ là có chuyện gì sao???”

“Băng Cơ, chiều nay cô phải trải qua cuộc sát hạch của Xuân Bình tỷ, ta có chút chuyện muốn nhắc cô. Đồng thời cũng muốn đưa cho cô chút điểm tâm. Từ hôm qua đến giờ cô chưa ăn gì chắc cũng đói” Truy Mệnh cười cợt nhà mạng 1 hộp đựng điểm tâm được gói trong tấm vải nhỏ bọc thẳng vào phòng. Băng Cơ cũng cười cười mà đóng cửa rồi xoay người đi vào.

“Công tử, Băng Cơ tạ ý tốt của Truy Mệnh công tử, không biết công tử có điều gì muốn nhắc nhở?” Băng Cơ ngồi xuống điểm tâm đáng yêu, vô cùng tao nhã, thư thái đúng phong cách của 1 tiểu thư khuê các, trên môi còn vẽ lên 1 nụ cười ngọt lịm lòng người. Phòng chứa củi ấm tối, âm thấp vậy mà như có gió mùa xuân đang về, trăm hoa đua nở, khiến Truy Mệnh không khỏi ngẩn người. 5s sau mới hồi phục lại hồn về với xác.

“À, là thế này, Băng Cơ. Chuyện Xuân Bình tỷ thích Lãnh Huyết và Vô Tình là chuyện ai ai cũng biết. Tội muốn nhắc cô một chút. Xuân Bình tuyệt không thích những người trang điểm xinh đẹp sợ sẽ quyến rũ 2 người kia. Cũng không thích ai nói cười với hai người kia. Vậy nên, trước mặt Xuân Bình cô tốt nhất tránh xa 2 người kia ra 1 chút. Còn nữa, trong người có đồ gì cũng giấu bớt đi. Xuân Bình cũng là người, rất háms tiền. Thấy cái gì đẹp mắt nhất định sẽ giữ làm của riêng. Chớ ở đâu 1 mình với Lãnh Huyết hoặc Vô Tình tránh để bị hiểu lầm. Nếu như, có 1 ngày Xuân Bình phát động chiến dịch đối phó cô, đối với cô nhất định chỉ có hại không có lợi. Nghe không?” Truy Mệnh liếc trước liếc sau nói nhỏ vào tai Băng Cơ. Hương sen nhàn nhạt trên người cô không ngừng đưa lên mũi. Khuôn mặt cô trắng hồng, làn da nõn nà, ở ngay sát cũng chỉ thấy mịn màng, thật khiến người ta muốn sờ lên thử, lúc trước ghé vào tai Băng Cơ mà nói, bây giờ làn da ấy đang hiện mồn một ngay trước mắt. Truy Mệnh không khỏi mặt má đỏ bừng, có chút quẫn, khi ghé tai người ta là 1 lòng khuyên nhủ nên không để ý. Đến khi khuyên xong để ý rồi lại tách không ra, cảm thấy tứ chi mềm nhũn, thật rất muốn vả cho chính mình 1 cái. Rồi, hình ảnh 1 cô gái thân mặc áo thêu phượng, cả người toát lên vẻ quý phái, nhưng lại có chút trẻ con, đánh đá, không hiểu lý lẽ lướt qua trong đầu Truy Mệnh, lúc ấy mới khiến hắn lấy lại được hồn vội lùi lại. Băng Cơ thấy phản ứng kia của hắn không khỏi cười mỉm. Truy Mệnh, đúng là dạng công tử đáng yêu. Mặc dù được phong danh hiệu là hoa hoa công tử, nhưng đứng trước phương diện tình cảm lại ngây ngô như 1 đứa trẻ chưa từng nếm vị đời.

“Băng Cơ cô nương, thất lễ rồi” Truy Mệnh mặt đỏ tím run vội ôm quyền nói. Quả thật, khi nãy hắn có một ham muốn rất mãnh liệt đó là sờ lên làn da kia. Rồi cắn cho nó 1 cái. Nghĩ đến chính mình có loại ham muốn này, hắn lại muốn vả mình thêm lần nữa.

“Công tử nói gì vậy, công tử thất lễ với Băng Cơ hỏi nào đâu, công tử tốt với Băng Cơ đem điều Băng Cơ chưa biết đến dạy bảo Băng Cơ, Băng Cơ cảm kích không hết nữa mà” Băng Cơ dịu dàng, vươn tay lấy hộp điểm tâm, lại như “sợ ý” lướt qua mu bàn tay thô ráp vì luyện võ ngày đêm của Truy Mệnh không khỏi khiến hắn giật mình rút tay lại. Nàng cười. Mở hộp điểm tâm ra, Mùi bánh thơm nức bỗng chốc lan kín căn phòng. Truy Mệnh như nhớ ra điều gì đứng bật dậy

“Những gì cần nói ta đều đã nói, hiện tại, ta còn có chút việc. Băng Cơ, cô cứ dùng điểm tâm. Ta đi trước” Nói rồi như có ma đuổi phía đằng sau, vút 1 cái đã không có bóng dáng. Đúng là Truy Mệnh, chạy nhanh thật. Băng Cơ nhìn thấy dáng vẻ của Truy Mệnh như vậy, thật sự nhìn không nổi nữa, giữa đầu lên trời cười lớn, đến nỗi mặt cũng đỏ bừng. Quả nhiên là trẻ con chưa nếm sự đời. Vậy mà cũng bày đặt làm hoa hoa công tử. Truy Mệnh à Truy Mệnh. Chắc chắn là người sẽ còn bị Băng Cơ này đùa giỡn lâu dài. Nếu không phải là Băng Cơ nàng sớm biết Truy Mệnh đã có 1 mối nhân duyên mười mấy năm trong cung cấm, thì đặt tâm trên người người này cũng không đến nỗi tệ. Hắn rất biết quan tâm người khác à. (Miêu: Băng Cơ tỷ tỷ, đùa bỡn tình cảm người khác không vui đâu, đừng để đến lúc chính mình hối không kịp. Băng Cơ: Ta sống lo trước lo sau đã qua 1 kiếp rồi. bây giờ ta chỉ sống cho ngày hôm nay thôi. Nếu sau này thật sự ta có hối hận. Vậy hãy để đến lúc đó rồi tính)

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Buổi chiều, Băng Cơ vừa ra đến nơi để sát hạch người hầu cho phủ Thần Hầu đã thấy loạn lên 1 đoàn

“Này cô nói xem liệu Lãnh Huyết công tử có mê đắm sắc đẹp của tôi không?” Nha hoàn 1 hớn hờ hởi, vừa hỏi còn vừa tự nâng niu gương mặt mình như báu vật

“Cô nói, cô nói, liệu Vô Tình công tử có nhìn trúng tôi không?” Nha hoàn 2 cũng hứng khởi không kém 2 người nói đi nói lại cũng toàn là liệu có được tứ đại thần bồ đề vào mắt hay không? Có được làm vợ tứ đại thần bồ đề hay không? Băng Cơ nghe xong nhìn không được thờ hắt ra 1 cái. Tất cả lũ nha hoàn đang nói chuyện nghe 1 tiếng này lập tức quay lại. Lại vừa nhìn thấy gương mặt Băng Cơ lập tức hít sâu 1 hơi.

Băng Cơ sau khi nghe nói Xuân Bình không thích người đẹp nên đã cải trang 1 chút, cô cột gọn tóc đuôi sau lưng, mái để dài che mắt 1 nửa khuôn mặt. Một nửa khuôn mặt còn lại vẫn là hoàn hảo không tỳ vết. Kiểu nửa kín nửa hở này lại càng làm cô trở nên bí ẩn, mơ hồ, xinh đẹp và quyến rũ hơn.

Chỉ là nếu ai đó vén 1 nửa mái kia lên, sẽ lập tức thấy được 1 vết sẹo dài trán đi qua đuôi mày kéo dài đến viền tai. Tuy chỉ là 1 vết sẹo dài như thể 1 dao chém không nhóp nhép kinh tởm như bị bỏng nhưng bỏ trên khuôn mặt mỹ miều, xinh đẹp của Băng Cơ lại làm cho người ta cảm giác có chút ma mị không dám đến gần kết hợp với cái váy trắng nàng đang mặc, trên người lại không chút son phấn hay món trang sức nào, chỉ là mớ tóc buộc gọn nếu mà để đi ban đêm thì quả thật có chút dọa người. Mà cái vết sẹo này cơ bản cũng chỉ là do Băng Cơ dùng 1 chút thảo dược kết hợp với da rắn và 1 số thứ linh tinh tạo thành chứ đâu phải hàng thật giá thật.

Vừa hay, khi lũ nha hoàn kia quay lại định mắng nằng thái độ không tốt thì 1 cơn gió thổi qua làm tung bay lớp tóc mái nguy trang bên ngoài làm nổi bật lên vết sẹo như ẩn như hiện. Đám nha hoàn vừa thấy nàng còn tưởng mỹ nhân muốn tranh được bên cạnh Lãnh Huyết hay Vô Tình còn đang muốn ghen tức vì nhan sắc hơn người của nàng. Nhưng phút chốc nhìn thấy vết sẹo kia liền bị dọa cho thất sắc. Thật sự, cái khuôn mặt không cảm xúc của Băng Cơ kết hợp với vết sẹo kia kết hợp với cơn gió kia quả thật những người yếu tim không nên nhìn.

Ngay cả Xuân Bình vừa bước ra đến cửa cũng bị dọa cho lùi ra sau 1 bước. Nhưng đến lúc nhìn lại lại vô cùng vui vẻ. Khuôn mặt xinh đẹp thế kia, quả thật cho tiền Xuân Bình cũng không muốn cho ở lại Thần Hầu phủ, nhờ nàng ta quyến rũ Lãnh Huyết hay Vô Tình thì sao? Thật may là nàng ta có vết sẹo. Chắc chắn sẽ dọa cho các vị thần bồ đề chạy hết. Nghĩ vậy nàng vô cùng vui vẻ bước ra ngoài.

“Các người đang nói cái gì vậy hả? Cái gì Lãnh Huyết công tử. cái gì Vô Tình công tử?” vừa nói xong gần như lập tức lườm nguyền 2 kẻ vừa buồn chuyện ban nãy đến rách cả mắt. Mà lườm xong 2 kẻ kia vẫn không biết điều ngẩng cao đầu nói

“Tôi tôi chính là muốn làm vợ Lãnh Huyết công tử, tôi xinh đẹp thế này cơ mà” nha hoàn 1

“Tôi cũng vậy, chắc chắn Vô Tình sẽ thích thôi” nha hoàn 2

“Đủ” Xuân Bình lập tức gơ tay hét lớn. “Các cô nghĩ 2 vị công tử sẽ thật sự để ý các cô sao? Nếu các vị có chọn vợ chắc chắn cũng không đến phiên các cô” Vừa nói vừa tức giận hắt hắt ngực ra đằng trước ép 2 nha hoàn kia lùi lại về phía sau. 2 nha hoàn kia âm ức vô cùng bất mãn nói

“Tại sao không chứ? Tôi xinh đẹp thế này cơ mà, Tôi thua kém gì ai chứ?” Nói xong lại vô thức nhìn Băng Cơ. Trong đầu không khỏi nghĩ. “Nếu cô ta không có vết sẹo kia, quả thực cho mình làm nô tỳ của cô ta cũng không xứng” Mà vừa vận câu này lại chui vô tai Băng Cơ. Nàng giật mình. Nàng thấy rõ ràng là cô gái kia không hề có mờ miệng, vậy tại sao??? Xong lại nhớ đến chuyện của rừng trúc, dường như nàng đã gặp điều tương tự đối với Lãnh Huyết. Rõ ràng là có cái gì đó cần nàng tìm hiểu ở đây

“Cô...2 cô...đi luôn đi ngay” Xuân Bình giận tím mặt xua tay như đuổi tà

“Giờ đi thi thi đi” 2 cô nương kia thấy nàng ta dữ quá cũng ngoe ngoáy đuôi đi luôn không thèm xoay người lại. Xuân Bình lại lướt mắt thêm 1 vòng

“Cả các cô nữa. Trang điểm cái gì? Cài hoa cái gì? Trâm cài cái gì? Muốn quyến rũ ai hả? Mau về coi hết cho ta” Thế là cả cái sân đông nghịt chỉ trong phút chốc chỉ còn Xuân Bình, 2 nha hoàn đứng 2 bên và Băng Cơ

“Cô chính là cô em đồng hương của Vô Tình công tử” Xuân Bình dòm, soi từ đầu đến chân Băng Cơ, lại nhớ đến vết sẹo kia liền rùng mình 1 cái lùi lại sau 1 bước. Chỉ thấy nàng nhân nhật gặt đầu.

“Cô...tại sao không nói? Câm à?” Xuân Bình thấy nàng chỉ gặt đầu liền nắc. Nhưng Băng Cơ vẫn giữ nguyên thái độ, chỉ là rũ mắt xuống không để người đối diện biết được nàng đang nghĩ gì. Xuân Bình thấy vậy liền nghĩ nàng câm, mà Băng Cơ thật sự muốn cô ta nghĩ vậy. Thật ra nàng rất ngại xích mích với Xuân Bình. Hiện tại nàng vẫn đang đóng vai yếu đuối, chưa muốn lộ cái mặt nạ này ra. Nhưng nàng sẽ tuyệt đối không để ai bắt nạt mình. Vì thế nàng sẽ hạn chế gây thù oán với Xuân Bình ít nhất có thể. Coi như cho cô ta 1 con đường sống.

“Được rồi, đi đi, đi chuẩn bị đi, tẹo nữa còn có vòng 2 nữa đấy” Nghĩ Băng Cơ câm, Xuân Bình cũng tỏ thái độ khinh miệt ra mặt, cô ta xua nàng như xua tà, đuổi chó vậy. Băng Cơ cắn môi, xoay người bước ra ngoài. Đợi tầm 1 khắc thì thấy được gọi vào. Đứng giữa sân là Xuân Bình với 2 nha hoàn. Trên sân còn có 1 núi quần áo mốc meo, hôi rình, bụi bặm không ngửi nổi. Xa xa Truy Mệnh đang lôi kéo Lãnh Huyết đứng gần đó, cùng với mấy bồ khoái nữa như đang xem kịch vui. Băng Cơ rũ mắt. Hay thật có thời gian ở đây xem tuyển nha hoàn nữa, không lo đi điều tra đi? Thật không thể nhò và được mà.

“Được rồi, các người đã được chọn vượt qua vòng 1, nhưng đừng mừng vội, bởi vì Xuân Bình ta tuyển nha hoàn còn có vòng 2” Xuân Bình oang oang giọng khua chân múa tay đến chỉ mặt từng người, nhưng vừa đụng phải mắt Băng Cơ tay đang chỉ vô thức rút lại vô cùng mất tự nhiên xoay người đi chỗ khác.

“Có thấy đồng quần áo kia không? Nó đều là lấy từ chỗ ăn xin đầu đường xó chợ, tính ra cũng đã mười mấy năm chưa có giặt qua. Bây giờ các người mau giặt đi, ai giặt nhanh nhất sẽ coi như qua, được trở thành nha hoàn của thần hầu phủ” Xuân Bình mất tự nhiên mất 5s vội vàng chỉ vào đồng quần áo trên mặt đất nói lớn che giấu đi chính mình khản trương.

“Người này, dường như không bình thường” lại có giọng nói vang lên trong đầu Băng Cơ. Nàng ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt Lãnh Huyết, hần cũng nhìn lại nàng, mắt chạm mắt, 5s Lãnh Huyết lạnh lùng xoay người bước đi. Nàng từ tốn cúi người nhặt 1 mớ quần áo bắt đầu giặt. Tất nhiên, Băng Cơ là ai chứ? Cả về độ bền và độ dẻo thì Băng Cơ đều có thể đứng số 1. Lực tay cũng gấp 3-4 lần các cô nương khác. Tốc độ bình thường ít nhất cũng gấp 2. Vì vậy chỉ bằng 1/3 thời gian của người khác thì quần áo của Băng Cơ đều đã giặt xong. Xuân Bình vô cùng ngạc nhiên. Xong lời nói ra đâu thể nuốt lại, đành nhận Băng Cơ vào. Lại nhìn nàng thêm 1 lần từ đầu đến cuối. Lập tức nhìn thấy miếng ngọc bội của nàng liền đưa tay ra giật lấy. Mà ngọc bội vừa trên tay lập tức có 1 cơn gió lạnh lướt qua má. Ngọc bội trở về tay Băng Cơ.

“Người người người...” Xuân Bình tức muốn học máu mà không biết nói gì. Vừa đúng lúc ấy thì Truy Mệnh lao ra

“Xuân Bình tỷ”

“A...Truy Mệnh công tử” nhìn thấy Truy Mệnh Xuân Bình bèn thu liễm sát khí vội quay lại điềm đạm đón tiếp, cũng nháy mắt với nha hoàn bên cạnh để người nọ phát lệnh bài ra vào Thần hầu phủ cho mấy người Băng Cơ

“Xuân Bình tỷ, Băng Cơ lớn lên là con 1 tình tình có chút không tốt, mong Xuân Bình tỷ rộng lượng chiếu cố” Truy Mệnh khoác vai Xuân Bình vô cùng thân mật nói

“Có lời này của Truy Mệnh công tử, Xuân Bình nào dám không nghe. Thu Nguyệt, người đem mấy người này đi lấy y phục nha hoàn, sau đó đưa họ đi tham quan Thần Hầu phủ” Xuân Bình đầu không thích Truy Mệnh nhưng hần cũng là thần bồ chức cao trong Thần Hầu phủ, chỉ sau Gia cát đại nhân. Nếu chuyện lúc này nàng ta đành đành giặt giặt với nha hoàn mới đến tại Gia cát đại nhân chỉ sợ cái nghề nhỏ nhỏ kiếm cơm ăn ở Thần Hầu phủ cũng không còn nữa, vậy nên mới nín nhịn một chút cho qua.

“Áy Xuân Bình tỷ, chuyện dẫn người đi tham quan, Xuân Bình tỷ cứ để Truy Mệnh nhận nhiệm vụ đi” Truy Mệnh vẫn giữ cái nụ cười cột nhà trên môi, lại như có như không nói.

“Áy, được thế thì còn gì bằng. Làm phiên Truy Mệnh công tử rồi” Xuân Bình cười tươi rồi còn không ngại phẩy phẩy cái khăn tay mình cầm vào mặt

Truy Mệnh khiến hấn sắc muốn xiu mà vẫn phải cố nhịn cười cười đáp lại. Băng Cơ cười mỉm nhận lấy lệnh bài xoay người quay đi. Không khỏi 1 lần nữa cảm kích Truy Mệnh. Hấn tuy hơi trẻ con, lại có tính thích lời người khác ra chơi đùa nhưng cũng rất chân thành, biết quan tâm người khác.

Bọn họ có 1 khách để thay quần áo. Sau đó, cả đoàn được dẫn đi khắp Thần Hào phủ. Thần hào phủ rất rộng, có 1 khu nhà ở riêng cho nha hoàn, 1 khu riêng cho bồ khoái nam, 1 khu riêng cho bồ khoái nữ, 1 khu riêng cho tứ đại thần bồ, tất cả mọi người đều phải ở ít nhất 4 người 1 phòng chỉ riêng có Tứ đại thần bồ được đặc cách 1 người 1 phòng lại còn là phòng lớn rất rộng rãi, trang nhã. Tất nhiên có 2 khu để nam nhân và nữ nhân tắm. 1 khu riêng là nơi đàm luận nghị sự cũng là nơi ở của Gia cát đại nhân, 1 khu riêng là nơi mọi người luyện võ, 1 khu riêng để học cũng như thi. 1 khu riêng để mọi người nghỉ ngơi tổ chức các chương trình lớn như lễ hội. Tất cả mọi nơi đều phong cảnh hữu tình, trăm hoa đua nở, còn có hồ, có núi, có hoa sen thật vô cùng xinh đẹp và thơ mộng. Đi một vòng cũng muốn mỏi cả chân ra rồi.

Sau khi trở về, mỗi người được phân 1 gian phòng nhỏ, cứ 2 người 1 phòng cứ thế ở chung. Phải nói, phòng cho nha hoàn của Phủ thần hào thật bé hết chỗ chê, ngoài cái giường dài, 1 lối đi lại, 1 góc nhỏ để đồ cá nhân cũng không thể để thêm cái gì khác. Riêng Băng Cơ và 1 cô gái nữa được đưa đến khu phòng khác. Vào phòng thật rộng rãi, sạch sẽ, còn có bàn trang điểm, có gương đồng, có cây treo quần áo, còn có tủ để đồ và 1 cái bàn uống nước thật lớn giữa phòng. Băng Cơ từ đầu đến cuối vẫn im lặng. Cô gái đi bên cạnh nhìn không được bèn hỏi

“Xuân Bình tỷ, chúng tôi ở đây?”

“Ai nói? Các người xứng sao? Đây là phòng của ta. Ra ngoài kia ngủ” Xuân Bình gắt. Bên ngoài gian phòng này còn có 1 gian phòng nhỏ, vừa vào cửa chính là vào gian phòng đó rồi mới đi đến đây. Ngay ngày đầu tiên đến Băng Cơ đã thấy nó nên mới im lặng vào đến trong này. Mà thật ra nàng đang giả câm nên cũng đâu nên nói đâu. ^^ Xuân Bình gắt làm cô nàng đi bên cạnh Băng Cơ chỉ có thể cúi đầu ủy khuất. Cũng không đợi hai người quay người đi ra ngoài. Xuân Bình đã uống hết 1 ly trà lại nói:

“Để thử năng lực làm việc của các người. Mau dọn hết căn phòng này cho ta” chỉ 5p sau hiệu lệnh của Xuân Bình tỷ, 1 nha hoàn liền ôm 1 chậu nước với 2 cái khăn đến trước mặt 2 người. Thế là cả hai đành cúi mặt dọn phòng. Tuy Băng Cơ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải làm loại công việc này, nhưng so với đánh nhau, chém giết, mưu tính ngược xuôi. Thì công việc này quả thực nhàn nhã hơn nhiều, nhất là đối với cái đầu của nàng. Đang dọn thì cô gái bên cạnh quay sang nhìn nàng mỉm cười. Nụ cười ấy, vô cùng thuần lương, thánh thiện, thanh khiết.

“Băng Cơ đứng không? Tôi là Diệp Nhi, sau này chiếu cố nhiều nha” Băng Cơ tay vẫn làm, mà mặt vẫn quay sang nhìn. Nàng từ lâu thật lâu đã luôn mong có 1 nụ cười như thế. Không cần giả tạo, không cần che giấu, không cần suy tính. Chỉ cần là chính mình, sống cho chính mình. Nàng gật đầu, lại mỉm cười cầm lấy tay Diệp nhi. Tay còn lại viết chữ lên lòng bàn tay Diệp nhi.

“Băng Cơ. Chiếu cố” Thế là ngay lập tức tay bị Diệp Nhi nắm chặt, nàng nở nụ cười tươi gật mạnh đầu 1 cái như ước hẹn.

“Ừm, tất nhiên rồi” Đối với Diệp Nhi mà nói, tìm được 1 người thật tâm làm bạn rất khó, hơn nữa Băng Cơ còn không thể nói, trong lòng nàng càng quý mến Băng Cơ nhiều hơn.

Lau dọn hết trong phòng Xuân Bình, 2 người cùng thêm 5 nha hoàn nữa kéo nhau sang Phong Lâm các, là nơi Tứ đại danh bồ ở. Tất cả mọi người chia ra lau dọn ở gian phòng của 4 người bọn họ. Băng Cơ và Diệp Nhi được phân lau dọn phòng Vô Tình. Xuân Bình sẽ đi giám sát khắp nơi, mỗi lúc đi 1 phòng, hô to gọi nhỏ tay chỉ 5 hướng. Đang lúc Băng Cơ dọn dẹp tủ quần áo của Vô Tình thì Xuân Bình lại hết lên.

“Băng Cơ, cô ra lau sạch cái tấm biển ngoài kia cho ta.” Nàng im lặng nhìn ra ngoài, ở đó có 1 cái thang cột kệ, cái biển rộng phủ 1 lớp bụi mờ. Nàng neho mảy, hình như Xuân Bình còn tức giận vụ tấm ngọc bội thì phải. Nhân cơ hội này phải đành chi lao động thôi. Nghĩ là làm, nàng xoay người hướng Xuân Bình cúi đầu như nhận lệnh rồi cầm theo cái chổi lông gà đi thông thả ra ngoài. Vừa định leo lên thang, chân Băng Cơ nhầm nhẹ có cái gì đó như ần như hiện lộ ra ngoài (còn cái gì nữa) sau đó mới thông thả trèo lên thang. Vừa trèo mũi giày vừa như cổ tình quết nhẹ lên các nấc thang. Trèo lên đến bậc cao nhất, nàng lại nhầm nhẹ chân mang thứ kia thu vào trong. Nàng vói tay ra như muốn lau tấm biển. Chân dùng lực, thoáng chốc tất cả các khớp nối thang như đồng loạt gãy ra cả người Băng Cơ chới với muốn ngã xuống. Lại không ngờ, kế hoạch thành công như vậy cuối cùng không về với đất mẹ lại rơi vào tay một người. Chủ nhân căn phòng này- Vô Tình.

Vô Tình ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé của nàng. Đôi mày chau lại thành 3 đường nhân nhật tỏ rõ vẻ lo lắng. Cả người toát ra một mùi đàn hương nhân nhật cuốn vào mũi Băng Cơ quẩn quất không buông. Làm trái tim nhỏ bé vốn đang đập trầm ổn bỗng chập mắt 1 nhịp rồi lại tang nhanh như uống nhầm thuốc. Khoảng cách giữa 2 khuôn mặt quá gần khiến Băng Cơ không khỏi nhuộm lên da một màu đỏ ửng. Tư thế duy trì mất 10s thì Xuân Bình lao vội lao văng ra ngoài kéo tuột Băng Cơ xuống đưa nàng cách xa Vô Tình 2m mới cảm thấy yên tâm hơn 1 xiu.

“Hai người, hai người, hai người...” Xuân Bình tức mà nói không nên câu

“Băng cơ, cô không sao chứ? Sao tự nhiên thang lại gãy rồi?” Vô Tình bị Xuân Bình chen ngang cũng lấy lại phong độ, khi nãy nhìn thẳng vào đôi mắt Băng Cơ không khỏi khiến hấn có chút thất thần. Đôi mắt ấy, rất giống 1 người- Như Yên. Chỉ thấy Băng Cơ im lặng cúi đầu, 2 vành tai phớt hồng, không thể nào nhìn thấy đôi mắt kia lần nữa. Lúc này mới bắt lực nhìn sang vụn thang. Chỉ thấy vô ngoài vẫn như mới nhưng trong lỗ sỏm đã rỗng sạch. Giống như là bị một gỗ ần hết không bỏ sót chút vụn vậy. Điều này khiến hấn không khỏi có chút cảm giác kì quái. Từ trước đến giờ đầu gỗ hay tre có mục thì cũng không sạch sẽ đến mức này đi. Tất cả mọi người thấy Vô Tình nhui mày cũng âm thầm quay lại nhìn chút cái xác của cái thang kia. Tất cả đều đồng loạt hít 1 ngụm khí lớn âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không phải người đứng trên cái thang đó. Chỉ có Xuân Bình là tiếc hận vì nếu cô ta đứng lên đó thì người được nằm trong vòng tay Vô Tình là cô ta rồi. Mặc dù có chút kì quái, nhưng Vô Tình cũng không thấy có gì khả nghi bèn kêu 2 nha hoàn ở lại dọn dẹp. Ai chưa làm xong việc của mình thì làm nốt. Còn Băng Cơ do bị hoảng sợ nên cho về sớm chút để nghỉ ngơi. Mọi người nghe vậy cũng đành tản ra không dám ở lâu thêm. Khi Băng Cơ vừa xoay người thì Vô Tình lại nói:

“Sau này, cô nên cẩn thận hơn” nàng cũng không quay lại chỉ hơi cúi đầu, nhún người 1 cái rồi đi. Vẫn là để lại cái bóng lưng cô đơn ấy. Đối với Vô Tình đây chính là lần thứ 2 nhìn thấy nó. Hấn không hiểu, tại sao nàng luôn để lại cho hấn 1 cảm giác ưu thương đến vậy?

Còn Băng Cơ, nàng đi rồi mà tìm vẫn không khỏi muốn phá lồng ngực đi ra, bởi vậy mới không dám xoay người nhìn Vô Tình lần nữa. Tròi ả, mặc dù thế trận là do nàng bày ra, nhưng mà... được cứu như vậy. Vẫn là cảm thấy Vô Tình thực vô cùng giống Bạch mã hoàng tử, không khỏi khiến nàng vẫn là xao xuyến không thôi. Và mặc dù hấn phá hỏng hết kế hoạch của nàng thì nàng vẫn không ngăn được mặt đỏ tím run khi khoảng cách 2 mặt gần nhau đến vậy. Nhưng nàng cũng hiểu, Vô Tình là người nàng không được phép yêu. Bởi lẽ, trái tim Vô Tình sớm đã không còn chỗ cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Được nghỉ cũng là 1 cái nhàm chán, thật không biết làm gì cho hết thời gian. Thuộc hạ của Băng Cơ vừa đến báo, dạo gần đây An Thế Cảnh không thấy có động tĩnh, rất có thể là yên bình trước bão. Tứ đại hung đồ cũng không thấy dấu hiệu gì cho thấy sẽ phản kháng, báo thù cho tên vừa chết-Đồ Văn. Mà con cáo thành tinh kia cũng không thấy xuất hiện nữa. Kỳ lạ, chẳng lẽ An Thế Cảnh không định thừa thắng xông lên hay sao?

Mà bên Xuân Hoa lâu cũng báo lại, các vị đại thần còn lại đều không có vẻ gì là sợ hãi, chúng vẫn đi hoa lâu nhậu nhẹt, xả stress như thường. Chẳng lẽ quan triều đình hơn nửa đã về phe An Thế Cảnh? Cục diện đúng là như vậy, quả thật vô cùng bất lợi. Nếu nói là có kẻ vẫn nằm trong tầm ngắm. Có lẽ cũng chỉ còn 1 vài người mà thôi. Đêm nay nàng phải ra ngoài 1 chuyến mới được.

Đang suy nghĩ vẫn vơ, Băng Cơ đã đến động băng từ khi nào. Nơi đó xung quanh là núi giả, bên trong chính là 1 cái hầm chứa băng thật là lớn. Nơi này dường như là cấm địa của thần hầu phủ, chỉ có gia cát đại nhân và 1 vài người có thể lui tới. Trong đó đương nhiên có Tứ đại thần bổ. Ừm, vừa hay đang nhàm chán. Băng Cơ nàng sao có thể để yên cho cái secret to đùng này. Nhưng mà, hình như là... cái động này trong phim chính là để kim hãm độc sói trong người Lãnh Huyết thì phải.

“Cơ Dao Hoa?” khi Băng Cơ vừa trèo lên hòn núi giả thì thấy 1 nữ nhân yếu điệu thực nữ đi tới. Mi thanh mục tú, thanh tao nhã nhặn, lại yếu điệu quyền rũ, xinh đẹp hơn người. Trên mặt còn có chút điểm đậm đáng yêu. Trên tay còn mang theo 1 giỏ đựng thức ăn. Mặc dù nhìn nàng ta rất là yếu đuối, nhưng trên người lại giấu không hết vẻ khảng khái, anh hùng. 1 bộ dáng nữ bồ khôi lấy chính nghĩa làm gương. Quả là khiến người khác yêu thích. Cơ Dao Hoa đến động băng, chỉ có thể vì 1 mục đích, chính là Lãnh Huyết. Có lẽ hấn đang luyện công trong đó đi. Cái con sói khát máu này... nàng vẫn nên tránh xa 1 chút thì hơn, tránh khi nào hấn nổi thú tính lên lại đem nàng thành gấu bông mà cắn xé. Nghĩ là làm, nàng xoay người bỏ đi luôn không ở lại thêm, dấu sao cũng chỉ là 1 cái động băng, nàng có thể quay lại lúc khác mà.

Màn đêm buông xuống, đêm nay không sao, chỉ có chút ánh trăng le lói. Đèn lồng ngoài đường khi mờ khi tỏ. Đêm yên tĩnh đến nỗi có thể nghe rõ thấy tiếng dế kêu. Từ sau vụ án các vị đại thần, nhân gian nổi lên tin đồn có yêu quái. Ban đêm, nhà nhà tắt đèn đi ngủ, không 1 ai dám ra khỏi cửa, đến đưa trẻ lên 3 cũng chẳng dám khóc nháo. Quả là thiên thời, địa lợi, nhân hòa cho những kẻ mưu đồ làm việc ác.

Nửa đêm, 1 bóng trắng thoát ẩn, thoát hiện loáng thoáng trên các đỉnh gỗ, mái hiên rồi chui tọt vào phủ viện lớn. Theo sau bóng trắng ấy, 1 bóng đen cũng nhanh như chớp đi vào. Tuy nhiên, vẫn muộn 1 bước. Chỉ thấy người bên trong hét lớn 1 tiếng. Sau đó, mọi thứ lại trở về với im lặng. Người áo đen biết cứu không kịp nên quyết định không ra tay nữa mà trèo lên 1 trên ngọn cây gần đó quan sát tình hình. Bóng áo trắng thoát ẩn thoát hiện tất cả các phòng. Tất cả đều nghe thấy 1 tiếng hét thảm rồi biến mất không còn dấu vết. Bóng trắng kia sau khi hoàn thành việc cần làm liền lách mình muốn chạy. Lại không hề hay biết khi mình vừa quay lưng đã bị bắn 1 thứ không màu không mùi, khi chạm vào cơ thể không có cảm giác lập tức tan ra thấm vào da thịt. Loại đạn này không chứa độc, chỉ có tác dụng theo dõi. Sau khi bóng trắng biến mất, Băng Cơ lách mình vào thư phòng. Chỉ thấy 1 người nằm đó, trên cổ còn hiện rõ vết bị con gì đó cắn. Trên thi thể thoang thoảng 1 mùi hương nhàn nhạt. Mắt còn mở lớn, dường như trước khi chết rất kinh ngạc, hơn nữa còn là đột tử, bị bẻ gãy đốt sống cổ mà chết. Nàng cũng không đợi vết thương kia biến mất, liền lấy trong túi ra 1 lọ nhỏ, mở nắp và rắc thuốc bột lên vết thương kia. Rồi lại lấy 1 bình xịt lớn, xịt thứ dung dịch nào đó lên thi thể hấn, sau đó mới xoay người rời khỏi.

Thuốc bột và dung dịch đều là do nàng dày công nghiên cứu sau khi điều tra cái chết kì lạ của tất cả quan viên trong triều mà chế ra. Cũng may là trước đó khi còn là con dân thế kỉ 21 nàng cũng theo học mấy tên giáo sư đứng đầu thế giới nằm dưới trướng tên cha già kia. Hơn nữa, nàng học 1 hiểu 10 lại đem trộn hết tất cả kiến thức của 10 người làm 1 để tự chế ra cái của riêng mình, nên sau khi trở về cô đại những thứ này đều có thể xử dụng được, hơn nữa còn vô cùng có ích cho 1 kẻ không biết chút công phu, nội lực cổ đại nào như nàng.

Phòng Lãnh Huyết, đã canh ba mà không hiểu sao hấn không tài nào chợp mắt. Đêm hôm qua, hấn 1 lần nữa mơ thấy cảnh tượng tộc sói bị thảm sát rất nhiều năm trước đây, khiến hấn phải vào động băng để vận công, ép độc tính trong người xuống.

“Xoẹt” 1 bóng đen vút qua, hấn bật dậy như lò xo vội lấy chiếc áo khoác muốn phi thân ra ngoài xem kẻ nào to gan dám xâm nhập phủ thần hầu. Thật biết cách nhỏ rầu cộp.

“Phập” Hấn vừa lao đến cửa thì có chiếc ám khí phi thẳng vào cắm vào chiếc cột ở giữa nhà. Trên ám khí có 1 mảnh giấy nhỏ. Hấn đuổi ra đến cửa thì bóng dáng kia đã chìm vào trong bóng đêm không thấy chút tung tích. Lúc này Lãnh Huyết mới quay lại phòng, rút ám khí và mở mảnh giấy kia ra. Trên giấy chỉ có 3 chữ “Thái Sư phủ”. Lãnh Huyết gần như lập tức khoác áo chỉnh tề phi thân đến phòng 3 người còn lại. Cả 4 người giữa đêm khuya vận khinh công nhanh như bay, thoát 1 cái đã có mặt ở phủ thái sư. Quả nhiên, cả phủ thái sư không còn ai sống sót. Giống như các lần trước, họ vừa đến thì 1 cơn gió lạ thổi qua, tất cả xác chết đều biến mất như chưa từng tồn tại. Chỉ còn lại 1 cái xác duy nhất. Xác của Thái sư đại nhân. Trên xác vẫn còn lại 1 mùi hương thoang thoảng. Trên cổ nơi có vết thương còn vương lại 1 chút bột màu trắng. Và vết thương quả nhiên không hề có dấu hiệu biến mất giống như những lần trước.

“Lãnh Huyết, huynh nhận được 1 mảnh giấy nên mới đến đây đúng không?” Vô Tình quay người hỏi. Lãnh Huyết lạnh nhạt gật đầu, hần chỉ là có dự cảm không lành về bức thư kia cho nên mới gọi 3 người còn lại đến phủ thái sư 1 chuyến, lại không ngờ chính là người trong phủ Thái sư quả nhiên bị giết. Hơn nữa, điều kì lạ chính là duy chỉ có xác Thái sư là không biến mất, hơn nữa ngay cả vết thương cũng vẫn còn, không hề giống như trước đây hoàn toàn biến mất. Còn nữa, mặc dù có hương liệu nhân nhật muốn xóa đi mùi động vật, nhưng vẫn có mùi động vật thoang thoảng chứ không bị át hẳn đi. Đường như có người đang âm thầm giúp đỡ bọn hắn tra án. Chẳng lẽ chính là kẻ bắn ám khí báo địa chi kia? Lãnh Huyết vừa nghĩ vừa không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Vô Tình. Huynh đệ lâu năm, chỉ cần qua anh mắt Vô Tình cũng hiểu rõ Lãnh Huyết đang nghĩ gì, âm thầm gật đầu.

“Chúng ta tuy không thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng có thể tin rằng có một người đang âm thầm giúp chúng ta. Nhìn thuốc bột trên vết thương này, có lẽ chính người đó rắc lên để tránh cho vết thương biến mất. Cũng như thi thể của Thái sư cũng có thể người đó đã dụng gì đó khiến nó không biến mất, hỗ trợ quá trình điều tra. Có lẽ người này với kẻ chủ mưu đằng sau có mối quan hệ không nhỏ, mới có thể biết rõ ràng mọi thứ như vậy. Nếu có thể tìm ra người này vậy thì tốt rồi” Vô Tình xem xét thi thể sau đó nhún mày nhận xét. Mà trên cái cây gần đó, Băng Cơ không ngừng tán thưởng, quả nhiên Vô Tình thông minh. Chỉ có điều 2 câu sau nàng không đồng ý cho lắm. Thứ nhất, nàng không quan hệ An Thế Cảnh, thứ 2 nàng mới không muốn ra mặt đầu.

“Ta nghĩ, người này có thể biến mất trước mặt Lãnh Huyết, chắc chắn không tầm thường. Hơn nữa, nếu đã có ý giúp, nhưng lại chỉ ra tay âm thầm như vậy, chắc chắn là có lý do riêng” Thiết Thủ lên tiếng, đối với kẻ âm thầm giúp đỡ này, hắn tuyệt nhiên có cảm giác thiện cảm không hề nhỏ. Nhưng nếu hắn đã không muốn ra tay. Đã hỗ trợ đến mức này, bọn họ cũng không nên được voi đòi tiên khiến người ta rơi vào tính huống khó xử. Mà Băng Cơ nghe xong câu này âm thầm bật ngón tay cái. I like it.

“Xoẹt” giữa đêm khuya thanh vắng, lại có 1 tiếng động bất thường, người đang mãi nghĩ sự đương nhiên nghe không rõ, nhưng người đang nằm chán như Băng Cơ đương nhiên phát hiện rất rõ ràng. Ngay lập tức nàng nhìn thấy một bóng hình đen thoát ẩn thoát hiện. Nhìn kĩ thì...A... tưởng ai, hóa ra là Vu Đồng đại nhân, cánh tay phải đặc lực của An Thế Cảnh, và cũng là nội gián của họ An trong Lục Phiến Môn- 1 trong 2 nha môn lớn nhất trong kinh thành. Nhưng mà, đang mím cười Băng Cơ liền cảm thấy không ổn, đêm hôm khuya khoắt, nếu như có người nhìn thấy Tứ đại thần bộ trong phủ Thái sư, mà phủ thái sư lại vừa bị giết một loạt không phải mọi mũi dao đều sẽ nhắm vào hướng Thần hầu phủ hay sao? Như vậy thì cuộc sống yên bình của nàng tại Thần hầu phủ sẽ không cánh mà bay rồi.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Băng Cơ rút ra 1 cái ám khí trong người phi 1 cái lại trúng ngay cây cột nhà. Và tất nhiên, điều này trấn động Tứ đại danh bộ đang nghị luận trong kia. Cả 4 không kiêng dè phi thân ra ngoài. Băng Cơ nghiêng rắng tự rửa “Shit” rồi nhảy xuống hòa mình vào bóng tối. Cả 4 người cùng nhau phá án đã lâu năm, không cần ra hiệu cũng vô cùng ăn ý, liền lập tức cả bốn phi thân đuổi theo. Băng Cơ tuy có 16 năm luyện tập vô cùng cực khổ, nhưng thể xác của nàng không có ở đây, cơ thể này là của 1 thiên kim tiểu thư vô cùng yếu đuối, lại thêm tên Truy Mệnh kia chạy nhanh như gió. Còn có họ đều có khinh công mà nàng không có. Chẳng mấy chốc nàng đã bị bao vây.

“Đáng ghét chưa gì đã bị phát hiện rồi” Nàng không cam lòng nhân lúc cả 4 không đề ý cúi xuống xé 1 miếng vải áo cuốn quanh mặt chỉ để lộ đôi mắt mong nước ra ngoài.

“Người là ai?” Lãnh Huyết không ngần ngại đưa kiếm hướng nàng. Mà kỳ quái nhất là, trong quá trình đuổi nàng, nữ nhân này có tốc độ cực nhanh, nhưng lại không phải khinh công, trên người 1 tia nội lực cũng không có. Chỉ thấy đôi mắt nàng lạnh lại, tất cả nhiệt độ không khí xung quanh giảm xuống mức tối đa. Truy Mệnh nhìn không được rung mình 1 cái.

“Sát khí thực lớn, thế nhưng lại không có chút nội lực nào” Vô Tình gấp quạt nói

“Quả thực lần đầu tiên ta thấy có kẻ không dùng khinh công mà chạy nhanh đến thế” Thiết Thủ cũng ra vẻ không tin được.

“Thật lạnh, nhưng mà, đáng người này, quen quá hà” Truy Mệnh, ừm, câu Truy Mệnh vừa nói xong khiến cả 3 người còn lại đều nhìn lại nàng, soi như là thấy động vật đáng lẽ đã sớm tuyệt chủng mà tự nhiên lại xuất hiện. Cả 4 đều âm thầm công nhận, quả thực rất quen. Nhưng lại không nhớ rõ đã gặp ở đâu. Truy Mệnh chết tiệt. Băng Cơ rửa thăm, ánh mắt không khỏi liếc qua Truy Mệnh 1 cái khiến cả người hắn nổi gai ốc từng chập.

“Thả ta” nàng lạnh nhạt

“Lý do” hic, hình như còn có người lạnh hơn. Không ai khác chính là Lãnh Huyết đại ca

“Ta có lý do không thể xuất hiện, ta giúp tứ đại thần bộ các người như vậy, các người lại lấy oán báo ơn?” câu cuối nàng cố tình cao giọng khiêu khích

“Cô nương, tại sao lại không thể ra mặt, tại sao lại giúp đỡ chúng tôi. Còn nữa cô với kẻ chủ mưu sau vụ án này có quan hệ gì?” Vô Tình đi đến đâu cũng không quên nhiệm vụ lấy thông tin của mình. Bao nhiêu hảo ý với hắn từ đầu đến giờ bị 3 câu hỏi đánh cho nát bét không còn 1 mảnh

“Ta có lý do của ta, ta không làm gì phạm pháp các người không có quyền bắt ta (thật ra là có đấy) Ta giúp các người, vì các người từng giúp ta (giúp vụ tử nữ bỏ trốn ý) Ta với An Thế Cảnh không có quan hệ, chỉ là ta không thích những việc hắn đang làm” Nàng gần như gằn giọng để nói. Mấy tên này, uống công trước đó nàng khen bọn họ thông minh.

“Vậy kẻ đằng sau tất cả quả thực là An Thế Cảnh?” Lãnh Huyết thăm trầm hỏi

“Đừng” Nàng gật đầu khẳng định.

“Cô nương, có thể giải thích rõ hơn không?” Thiết Thủ nhả nhận

“Không thể” Băng Cơ quyết liệt

“Cô nghĩ cô có thể rời khỏi đây sao?” Lãnh Huyết lạnh lùng

“Đừng có ép ta” Không khí lại giảm xuống âm độ rồi. Nếu bây giờ có người nào đó vô phúc đi qua chốn này chắc chắn sẽ bị sát khí của Băng Cơ chôn sống.

“Với 1 thân không chút nội lực nào như cô? Cô muốn làm gì chúng ta nào?” Truy Mệnh cột nhà. Hay cho 1 Truy Mệnh, tẹo nữa hấn đừng có hối hận. Nàng âm thầm nghiền răng, chỉ là khi nàng vừa định ra tay thì Vô Tình lại lên tiếng

“Cô nương, cô có thể cho ta biết An Thế Cảnh muốn làm gì không?”

“Tạo phản”

“Cô đùa chúng ta à? Cái đó ai chả biết” Truy Mệnh bức xúc, hấn hết kiên nhẫn rồi, hấn thật sự thấy con người cô gái này vô cùng quen thuộc muốn lập tức nhào đến giật cái khăn kia ra. Vừa thấy hấn có ý động thủ Băng Cơ không hề nghĩ ngợi, xoay người nhảy lên trên. Trong quá trình xoay, cả người nàng văng ra 1 loại bột trắng không mùi không vị. Lập tức cả 4 vị thần bổ đều thấy mắt mình cay xè sau đó làm thế nào cũng không thể mở mắt ra được nữa.

“Chết tiệt đây là loại bột gì?” Truy Mệnh tức tối

“So về võ công ta không bằng đốt ngón chân của các người, nhưng muốn bắt ta? Đừng mơ tưởng. Ta không muốn làm hại tứ đại thần bổ. Bột này không ảnh hưởng đến sức khỏe, sau 1 canh giờ lập tức thấy được như bình thường. Ta thật lòng có ý tốt. Nếu lần sau các người còn 4 vây 1 ức hiếp 1 cô nương không có võ công phòng thân thì ta nhất định không ra tay nhẹ như vậy” nàng nói rồi xoay người thoát cái toàn thân biến mất trong đêm đen. Mà Tứ đại thần bổ, có mắt mà không thể mở ra thì cũng như mù, đành ngồi xuống xếp bằng bắt đầu luyện công ép khí, hy vọng đây được bột kia ra ngoài. Mà bọn họ, mặc dù 1 thân nội công thâm hậu mà đầu đầy đến nỗi khói trắng đầy đầu vẫn là mở không nổi mắt. Lúc này mà tam đại hung đồ ở đây thì thật sự việc trả thù chỉ dễ như trở bàn tay.

Khi tứ đại danh bổ lấy lại được thị lực thì trời đã tang tảng sáng, họ đều gần như lập tức phi thân về Thái sư phủ, lúc này lại thấy 1 thân áo đen nhanh như chớp phi từ Thái sư phủ ra ngoài. Lãnh Huyết đang định đuổi theo lại bị Vô Tình ngăn lại.

“Có lẽ, vì kẻ này nên cô nương kia mới dụ chúng ta ra ngoài. Chúng ta không thể bứt dây động rừng” lời Vô Tình vừa dứt thì cả 3 người còn lại mới bừng tỉnh đại ngộ. Cô nương kia rõ ràng biết không thể chạy thoát khỏi 4 người nhưng vẫn cố tình bắn ám khí vào dụ bọn họ ra, chính là không muốn có kẻ nhìn thấy 4 người mà sinh nghi, đem toàn bộ mũi dao lao về phía Thần hầu phủ. Lại nhìn lại cách hành xử như đối với phạm nhân lúc vừa rời của mình không khỏi cảm thấy có chút hối hận. Cô nương đó nói đúng, bọn họ chính là lấy oán báo ơn. Mà đáng tiếc là Băng Cơ lúc bấy giờ đã lên giường ở Thần Hầu phủ đánh 1 giấc nên không thể nhìn thấy khuôn mặt này của tứ đại thần bổ, nếu không nhất định trong mơ nàng cũng sẽ mỉm cười.

Trong phủ thái sư, Tất cả mọi thứ vẫn giữ nguyên, chính là không biết kẻ kia khi vào phủ thái phó đã làm gì?. Truy Mệnh đến bên cột rút cái ám khí bị cắm ở đó ra. Hấn nhìn nhìn 1 chút, lại có cảm giác hoa văn trên ám khí thật quen thuộc. Đôi chân mày nhíu lại, hấn quay sang Lãnh Huyết

“Lãnh Huyết, ám khí ở trong phòng huynh đâu?” Mà Lãnh Huyết mặc dù nghi ngờ nhưng vẫn đưa ám khí của mình ra. Truy Mệnh soi tiếp, hấn tuy không rành về ám khí, nhưng đôi mắt lại đặc biệt tinh tường, 1 khi đã nhìn trúng cái gì sẽ đặc biệt nhớ mãi không quên. Vậy nên ngay khi hấn nhìn thấy cô nương kia đã lập tức thấy dáng người của nàng vô cùng quen thuộc. Thứ ám khí này... có hoa văn đặc biệt giống 1 thứ hấn đã từng cảm qua. Đoàn đao của Băng Cơ. Bây giờ hấn mới nghi ngờ. Một cô nương yếu đuối, trong tay lại có đoản đao sắc bén đến vậy, còn nói là gia phụ cho, vật bất ly thân. Mà theo lý thì nếu tặng con gái sẽ tặng nữ trang, vàng bạc, tại sao lại là đoản đao đi? Không sợ nàng trong lúc sơ ý tự tổn thương mình hay sao? Nhưng mà... Lãnh Huyết vốn đang nghi ngờ nàng chuyện giết quan nhân, hấn không thể kể Lãnh Huyết nghe được, đành phải tự mình điều tra. Ngày mai, phải đi thăm do Băng Cơ 1 chuyện mới được.

“Có gì sao?” Lãnh Huyết thấy Truy Mệnh chăm chú đến vậy bèn hỏi.

“Không có, chỉ muốn nhìn 1 chút, trên ám khí này có hoa văn rất đặc biệt, nếu từ đó rất có thể sẽ tra ra nguồn gốc. Nhưng lại nhớ không nổi đã thấy ở đâu” Truy Mệnh khéo léo nói. Phải biết là mỗi 1 người trong tứ đại danh bổ cũng không phải là hư danh, hấn muốn giúp Băng Cơ giấu, nhưng nếu để lộ sơ hở, chỉ sợ giấu không được lại đem thêm nghi ngờ cho nàng.

“Đưa tôi” Vô Tình nghe vậy cũng muốn xem qua, quả thật hoa văn vô cùng đặc biệt, nhưng hấn tuyệt nhiên chưa từng thấy qua. Bởi vì đoản đao kia mới chỉ có Truy Mệnh chạm vào, 3 người kia tuyệt nhiên không biết đến nó. Mà thật ra cũng đâu có gì đặc biệt đâu. Đối với thế giới hiện đại nó rất tầm thường chỉ là có khắc 1 chữ “Rose” thôi mà. Thực ra đây chính là tên hiệu của Băng Cơ. Người trong giới sát thủ bất cứ ai biết tên thật cũng như mặt thật của Băng Cơ chỉ có thể nhận 1 kết cục đó là-chết. Gọi như vậy cũng không phải do nàng tự đặt. Là họ không biết nên gọi nàng thế nào, liền dựa theo chiếc mặt nạ có hình bông hoa hồng đen trên mặt nàng mà đặt. Họ gọi nàng là sát thủ hoa hồng. Sau đó, nàng cảm thấy tên này nghe cũng hay nên đã tự nhận mình là Black Rose (Hoa hồng đen) và khắc trên mọi vũ khí của mình 1 chữ như vậy. Sau này, khi trở về cổ đại vẫn không từ bỏ thói quen, yêu cầu người rèn vũ khí cho nàng phải làm theo đúng khuôn mẫu cái mang từ hiện đại về mới được. Làm không được-GIẾT.

Tứ đại danh bổ ở lại thêm 1 chút nữa, nhưng cũng không tìm được nhiều manh mối hơn bèn mang thi thể thái sư đại nhân trở về Thần hầu phủ. Mà người nào đó, rơi vào tầm ngắm của Truy Mệnh vẫn đang ngủ ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

(Tự nhiên Miêu cảm thấy Miêu toàn viết về Truy Mệnh thôi, ahiihiu mấy anh còn lại mờ nhạt quá hà. Thôi hôm nay cho anh khác tiếp xúc thân mật với Băng Cơ tý mới được ^^)

“Băng Cơ đã đến phủ Thần Hầu làm nha hoàn, xem như vụ án Tú nữ kết thúc rồi” Ngồi ở Minh Nguyệt lâu, Vô Tình chậm rãi nhấp 1 ngụm rượu nói. Lãnh Huyết âm trầm nhìn Vô Tình một lát rồi nói.

“Chỉ có điều, cô ta ở trong phủ thần hầu, nếu để người khác biết được, chắc chắn sẽ...”

“Huynh sợ cô ấy sẽ làm liên lụy phủ thần hầu hay sao chứ?” Thiết Thủ chau mày, xoa xoa cái cằm tròn nhẵn, nói

“Huynh sợ hoàng thượng sẽ điều tra sao?” Truy Mệnh cũng đề ý nói. Lãnh Huyết vẫn còn như vậy, chuyện đoàn đao kia không nói ra có phải là một quyết định đúng đắn hay không?

“Hoàng thượng cũng thật là, chỉ vì tuyển chọn tú nữ mà hao công tốn sức, lại còn phái tứ đại danh bổ chúng ta gác lại vụ án quan trọng như vậy...” Thiết Thủ cũng chán nản nói. Quả thật Hoàng thượng mê sắc cũng không phải là bí mật gì.

“Này, chúng ta đến đây là để uống rượu, đừng nói chuyện công việc nữa. Cần thận đầu các huynh” Lãnh Huyết ngăn lại Thiết Thủ nói những lời dĩ hạ phạm thượng. Nhắc 1 ly rượu lên cạn

“Đừng đừng, là ai nhắc đến Hoàng thượng chứ?” Truy Mệnh vội vàng cười không muốn mang chuyện Băng Cơ tiếp tục nói nữa. Sợ chính mình làm lộ ra sơ hở. Nhưng mà cái kia vừa nói ra, tất cả 3 ánh mắt đều bắn về phía hắn. @@

“hahaha, đến Minh Nguyệt lâu là để uống rượu, ăn đồ ngon, ngắm nhìn các cô nương xinh đẹp. haha, haha, hahaha. Nào, cạn chén” Truy Mệnh thấy 3 ánh mắt kia vội vào gãi gãi đầu cười trừ sau đó nâng ly rượu uống. 3 người kia cũng rất phối hợp không nói thêm về cái đề tài này nữa. Truy Mệnh cảm thấy sau gáy chính là mồ hôi lạnh tuôn ầm ầm, khổ sở hết mức.

Cùng lúc ấy, tại phủ Thần Hầu. Các nha hoàn sau khi làm xong việc sẽ túm 5 túm 3 ngồi buồn dưa bán hẩu (buồn dưa lê bán dưa hẩu. Ý là tám nhảm mấy chuyện trên trời dưới đất ý mà). Diệp Nhi vừa thấy Băng Cơ bước vào phòng liền ôm chặt lấy tay cô nói

“Băng Cơ, chúng ta đến Phủ thần hầu cũng được mấy hôm rồi, cứ rúc mình trong nhà cô không cảm thấy nhàm chán sao? Bằng không, hôm nay dù sao cũng xong việc rồi. Chúng ta đi ra ngoài dạo chơi đi” Băng Cơ cup mắt. Nàng là người sống về đêm. Gương mặt của nàng ra ngoài nhất định sẽ khiến người khác chú ý. Sau này đi lại sẽ bất tiện. Hành xử nhất định gặp khó khăn. Lại thấy ánh mắt Diệp Nhi mong đợi như vậy. Tiểu cô nương này, nhất định ít khi được đi lại nơi phố chợ sầm uất, nàng không muốn phụ lòng nàng ý.

“Băng Cơ, cô muốn tiếp tục ở đây ngắm nhìn mặt Xuân Bình tỷ mà sống sao?” Diệp Nhi bĩu môi nói. Sau ngày Băng Cơ ngã vào lòng Vô Tình, Xuân Bình rất là xấu tính, cứ gặp Băng Cơ ở đâu là nhất định đến hoạch hoạch bắt nạt. Thật khiến người khác chán ghét. Băng Cơ nhìn thấy rõ tia chán ghét trong mắt Diệp Nhi, trên môi không khỏi kéo lên 1 nụ cười. Cô nương ngốc, thiện lương như vậy tại sao đến bây giờ vẫn tồn tại chứ? Băng Cơ cầm lấy tay Diệp Nhi viết 1 chữ “Đợi” sau đó đi vào phòng.

1 khắc sau. Băng Cơ trở ra đã là 1 nam tử tuấn tú. Mắt ngọc mày ngài. Trên mặt lốt phốt vài sợi tóc vừa đủ để che đi vết sẹo nơi chân mày. Tư thái phong tao, nho nhã, hữu lễ, 1 nụ cười mỉm cũng là Phong tình vạn chủng khiến người người xao động. Mà Diệp Nhi vừa nhìn thấy Băng Cơ như vậy liền lập tức đứng hình, mắt chữ O mồm chữ A ngờ ngợ ngắc ngác. Cho đến tận khi Băng Cơ cúi đầu ra đến tận phố lớn vẫn chưa hoàn hồn.

“Băng Cơ, nàng mặc đồ nam nhân qua nhiên tiêu sái hiển ngang, tuấn tú phi phàm. So với Vô Tình công tử thật sự là không chút thua kém” Mà Băng Cơ chỉ cười mỉm. Trên đường lớn. Biết bao cô nương nhìn nàng không rời mắt. Miệng há lớn đút vừa quả trứng gà, còn có xu hướng rớt nhãi. Tờm. Họ còn đang nghi hoặc có phải chính mình nhìn nhầm hay không? Bởi lẽ tại sao công tử tuấn tú như vậy bọn họ lại chưa từng thấy qua. Chỉ là, khi cơn gió thổi qua. Sợi tóc trước trán bị hất tung. Bao nhiêu kẻ đang như si như mê liền bị dọa ngất. Vết sẹo dài như vậy, ở trên khuôn mặt tuấn mỹ đó. Muốn bao nhiêu quý dị liền có bấy nhiêu. Thấy thái độ của mấy cô nương như thế Diệp Nhi cũng muốn tức giận thay Băng Cơ. Vết sẹo đó đâu phải Băng Cơ muốn có đâu. Nếu không có nó chắc chắn Băng Cơ sẽ sánh ngang với Tứ đại thần bổ. Mà trong lòng nàng Băng Cơ chính là xinh đẹp nhất.

Thấy Diệp Nhi có vẻ tức giận, Băng Cơ mỉm cười. Lập tức nâng xuân ngập tràn, Diệp Nhi lại ngẩn ngơ. Chỉ thấy Băng Cơ nắm tay Diệp Nhi siết chặt ý nói bình tĩnh. Lúc ấy, Diệp Nhi mới hoàn hồn.

“Băng Cơ, tại sao cô lúc nào cũng hiền như vậy? Lúc nào cũng cho qua, cũng chỉ cười thôi. Tội chính là tức giận thay cho cô đấy” Diệp Nhi chu môi bức xúc nói. Nhưng Diệp Nhi còn hiểu chưa rõ Băng Cơ. Thứ nhất, vết sẹo này chính là do Băng Cơ làm ra, thứ kết quả này chính là làm nàng vô cùng hài lòng. Thứ 2, nàng mới không hiền như vậy. Kẻ nào dám thương tổn nàng, thương tổn người nàng coi trọng thì chắc chắn kẻ đó sẽ phải trả giá rất đắt.

Sau đó, cả hai người họ đi rất nhiều gian hàng, ăn rất nhiều món ngon. Diệp Nhi muốn đi đến đâu, Băng Cơ liền chiều theo đến đấy. Đi đến đâu hai người cũng thu hút rất nhiều ánh mắt mọi người. Chỉ thấy 2 người tay trong tay, rất nhiều ánh mắt ghen tị, hâm mộ, ghen ghét bắn về phía Diệp Nhi. Tuy là vẫn biết mấy nàng kia hiểu nhầm, nhưng Diệp Nhi rất là thỏa mãn. Băng Cơ thấy cũng chỉ cười. Hôm nay, nàng thật sự vui. Nhìn thấy Diệp Nhi tung tăng như đứa trẻ sà vào từng gian hàng. Đôi khi lại ôm tay nàng nũng nịu như đứa trẻ. Đã lâu rồi, nàng không được thoải mái như thế. Có thể an nhiên dạo phố mà không lo, không ưu, không suy. Thật sự khiến trái tim nàng được an ổn, bình yên.

Nhân lúc, Diệp Nhi đang mài chọn son. Băng Cơ xoay người vào 1 tiệm phi thủy, chuyên bán các đồ trang sức, ngọc bội. Lừa đi lừa lại nàng chọn 1 chiếc vòng ngọc màu xanh lam, bên trong điểm khuyết vài chấm đỏ. Thoảng nhìn qua vô cùng nổi bật. Sau khi trả giá đi ra thì thấy Diệp Nhi đã đang đi tìm nàng. Cô nương ngốc đó.

Nàng đi đến trước mặt Diệp Nhi, trước ánh mắt rất nhiều người. Rất dịu dàng nâng tay nàng ý lên, cẩn thận đeo chiếc vòng ngọc vào tay nàng. Dưới ánh mặt trời, chiếc vòng tỏa ánh sáng lấp lánh. Tất cả các cô nương nhìn thấy cảnh tượng này đều hét lên 1 tiếng vô cùng ghen tị sau đó đồng loạt ngã lăn ra đất bất tỉnh. Diệp Nhi ngậy người. Băng Cơ lại lật ngửa tay nàng ý lên viết chữ

“Ta coi trọng nàng. Sau này, làm bạn tốt” Mọi người tất cả không biết Băng Cơ đã viết gì, chỉ thấy Diệp Nhi nước mắt rung rung gật mạnh đầu 1 cái rồi ôm trầm lấy cổ Băng Cơ. Nhìn cảnh này, ai cũng nghĩ đến khi này chính là 1 màn tỏ tình vô cùng lãng mạn.

Sau đó cả hai người kéo nhau vào 1 quán ăn nhỏ. Vừa đến cửa quán đã đụng phải 1 người, người này cúi đầu xin lỗi rồi lập tức xoay người bỏ đi. Băng Cơ nhìn theo, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm. Lại nhìn xuống dưới, ngọc bội vào cửa của Thần hầu phủ đã không cánh mà bay. Hay cho 1 con hồ ly. Lại dám trộm đồ của thần chết.

Băng Cơ không nói gì (đang giả câm mà má) khuôn mặt lạnh tanh đưa Diệp Nhi vào quán ăn. Họ gọi 1 ấm trà và 1 bàn đồ ăn. Vừa ăn được 1 chút Diệp Nhi đã ôm bụng nói

“Băng Cơ, cô đợi xíu nha, ta phải đi giải quyết đã. Tự nhiên đau bụng quá hà” Băng Cơ im lặng gật đầu. Tay phải với lấy ấm trà, cúi đầu giấu đi ánh mắt băng lãnh xẹt qua 1 tia chết chóc. Sau đó, khi ngửa đầu uống nước ánh mắt kia sớm đã trở về như lúc ban đầu. Dám xuống tay với người bên cạnh nàng. Quả thật không muốn sống mà.

1 khắc sau, Diệp Nhi trở lại, điềm điềm hữu lễ hơn trước đó nhiều. Nàng nheo mắt. Diễn suất quá kém. Chỉ thấy nàng ta nói

“Băng Cơ, trời không còn sớm chúng ta trở về thôi” nàng nhưn mày 1 cái, sau đó gật đầu thanh toán tiền rồi xoay người rời đi. Trên cổ tay người kia. Không có chiếc vòng ngọc mới đeo. Ê lấy đồ thì phải lấy hết chứ, sao lại để lại chứng cứ cho người ta nghi ngờ vậy? Haizzz, bao giờ mới đạt được trình độ như nàng, lừa cho tứ đại thần bỏ tin sái cổ. hahaha (cứ cười đi, chị bị nghi ngờ rồi á)

Vừa về đến cửa phủ, Băng Cơ đưa mắt nhìn Diệp Nhi đầy lo lắng. Về phân diễn suất, nàng ta đừng mơ có thể bằng nàng. Diệp Nhi kia cũng nhìn thấy ánh mắt đó hỏi

“Sao vậy?” Chỉ thấy Băng Cơ nhẹ cầm tay nàng ta lên. Chai sạn như vậy, quả nhiên rất tốn công phu mới học được 1 thân võ công như vậy.

“Mất lệnh bài” nàng viết

“A, Không có lệnh bài... vậy làm sao đây?” Diệp Nhi ngạc nhiên ra mặt. Băng Cơ nhú mày viết tiếp

“Cô thấy không?” Diệp Nhi rất nhanh chóng lắc đầu quả quyết. nàng nhú mày, không thành thực như vậy. Thật đáng ghét. Mà cái nhú mày này vào trong mắt của Diệp Nhi lại thành lo lắng. Cô ta vội nói

“Băng Cơ, hay là chúng ta cứ vào trong đó nói rõ thân phận, chắc chắn sẽ được cho vào thôi” Nàng ta kéo tay Băng Cơ nói. Vừa hay, chưa lên đến nơi đã đụng trúng 1 người. Thân thể cao ráo. Cơ bắp cường tráng. Khuôn mặt tuấn tú, nghiêm nghị xuất thần. Đường nét rõ ràng. Mắt tao mày kiêu (mắt thanh tao, nhưng mày lại sắc nét) Còn ai ngoài Lãnh Huyết thống lĩnh

“Cô...” Lãnh Huyết vừa nhìn thấy Băng Cơ thì nhú mày, vừa lúc đó làn gió thổi qua, vết sẹo như ẩn như hiện dưới lớp tóc mai khiến cho Lãnh Huyết mày nhú càng sâu. Khung cảnh này, nếu như Băng Cơ đang mặc nữ trang thì sẽ là vô cùng lãng mạn. Nhưng mà nàng 1 thân nam trang lại thêm vết sẹo tô điềm khiến không khí vô cùng quỷ dị.

“Lãnh Huyết đại nhân” 2 thị vệ canh cổng vừa thấy Lãnh Huyết thì đồng loạt cúi chào. Lãnh Huyết gật đầu lờ Băng Cơ thẳng vào trong. Lập tức bị 2 thị vệ ngăn lại

“Lãnh Huyết đại nhân, người này tương mạo xuất chúng, nhưng chúng ta làm ở thần hầu phủ đã 3 năm cũng chưa thấy qua, thật đáng nghi, lại không có thẻ bài...” quả nhiên là đã nghe hết đoạn tự ki của Diệp Nhi rồi.

“Không sao, đây là người của ta” Câu này nói ra khiến rất nhiều người có con mắt khác về Lãnh Huyết đại nhân, mà hắn cũng không rảnh giải thích, kéo Băng Cơ đi 1 đường. Khi đi qua Diệp Nhi quả nhiên dừng lại mất 1 lúc. Trong lòng Băng Cơ âm thầm khen. Quả nhiên mũi chó, vừa đi qua đã ngửi thấy mùi động vật. Cũng coi như công nàng giữ hương vị trên người vị đại nhân kia không uổng phí. Mà Lãnh Huyết cũng không rảnh đi chất vấn giữa đường, cho nên hắn chỉ dừng 1 chút liền kéo nàng đi thẳng vô trong.

Kéo 1 mạch đến trước một cái đình không người Lãnh Huyết mới dừng lại. Băng Cơ khó chịu rút tay lại, nàng từ bé đến lớn còn chưa cho ai nắm tay đâu. Cổ tay cũng không được. Lãnh Huyết im lặng chờ giải thích. Chỉ thấy Băng Cơ cũng im lặng cúi đầu

“Cô không có gì muốn nói sao?” Băng Cơ cúi đầu càng sâu. Lãnh Huyết không hiểu, bình thường hắn tự tin mình có khả năng kiểm chế rất tốt, vậy mà lần này hắn nổi giận. Thét lớn 1 tiếng “Nói”. Băng Cơ bấu môi 1 cái rồi đưa tay cầm lấy tay Lãnh Huyết. Hắn còn đang định rút lại đã thấy nàng vẽ lên tay hắn.

“Tôi giả câm”

“Câm?” hần cao giọng, thấy nàng nhè nhẹ gạt đầu. Sau đó lại tiếp tục viết

“Tôi xin lỗi” Hần thấy nàng như vậy đột nhiên tức giận cũng không còn. Nàng vì cái gì mà phải làm hết thảy mọi thứ như vậy. Tự làm trên mặt mình có 1 vết sẹo dài, nàng không biết đối với nữ nhân nhan sắc rất quan trọng hay sao? Hơn nữa, nàng còn là 1 nữ nhân nhan sắc không hề tầm thường. Đã vậy, nàng còn giả câm? Như vậy là tính làm sao? Là nàng sợ chết không muốn bị phát hiện? Hay là nàng lo nghĩ mình bị phát hiện sẽ liên lụy đến người khác.

Trong khi Lãnh Huyết còn đang tự hỏi tự đáp thì Băng Cơ cúi đầu càng sâu. Nàng nghĩ tên điên này chắc chắn đang nổi giận, đang nghĩ cách trừ khử nàng. Mà nghĩ như vậy nhưng nàng vẫn phải giữ cái bộ dáng yếu đuối hết sức, lại khẽ đưa tay về trong lòng bàn tay hần.

“Lần sau, ta sẽ không trốn ra ngoài nữa” Hần im lặng nhìn đôi tay nhỏ nhắn, mềm mại đang vẽ loạn trong lòng bàn tay mình. Không hiểu sao có cảm giác muốn nắm chặt lấy bàn tay ấy không buông. Mà thứ cảm giác đó theo thời gian, càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Vì vậy không đợi nàng viết xong hần vội vã rút tay lại. Nàng đang viết bị rút tay lại liền cảm thấy hụt hẫng. Hần vẫn giận? Đồ quý nhỏ mọn.

“Sau này không cần giả câm nữa” hần nói, nàng trợn ngược mắt nhìn hần chăm chăm. Hần vô cùng mất tự nhiên xoay mặt đi hướng khác.

“Cứ nói, được ta chữa thương cổ họng khỏi, nên nói chuyện được” hần nói tiếp, nàng nghiêng đầu, rất muốn bỏ đôi mắt tên này ra xem hần tự nhiên dờ chừng cái gì rồi. Nhưng mà thôi, cho nàng nói cũng được, nàng chỉ cần vết sẹo này, có thể tự tin không ai nhận ra nàng. Nàng gạt đầu ý hiểu rồi, sau đó cúi đầu ý chào rồi xoay người đi.

“Đội đã, khi này ngươi đã đi đâu?” Vừa định cất bước rời đi thì bị Lãnh Huyết gọi giật lại, suýt nữa ngã ngửa. May mà nàng bản lĩnh lớn, nếu không sẽ bị tên này dọa cho tim bắn ra ngoài mất thôi.

“Rất nhiều nơi.” Nàng nói. Vẫn là chất giọng trong trẻo dễ nghe khi hần lần đầu gặp nàng. Hần thỏa mãn gạt đầu, nói vẫn tốt hơn viết. Nghĩ đến đó bàn tay được nàng cầm lúc này lại khẽ nắm lại như muốn giữ lại cảm giác kia trên tay mình. Mà khi hần nghĩ rằng nàng đã đi khỏi thì nàng lại mở miệng

“Lãnh Huyết công tử, huynh có ngửi thấy mùi của hồ ly không?” Hần giật mình, vừa định quay người hỏi nàng có ý gì thì nàng đã đi đến ngã rẽ, khuất bóng sau bức tường rồi. Vừa hay lúc đó có tiếng nha hoàn vắng vắng bên tai.

“Đúng là à hồ ly, mới vào có 3 ngày đã mê hoặc Lãnh Huyết công tử” nghe đến đây hần liền nghĩ, có lẽ nàng nghe thấy những lời này mới hỏi 1 câu như vậy, ý muốn hỏi xem nàng có thật sự là hồ ly như lời những nàng ta nói hay không? (Băng Cơ(hét):ĐẠI NGU NGỐC)

Băng Cơ đi một mạch ra hồ sen, bây giờ tâm trạng nàng rất tốt. Chắc chắn Lãnh Huyết đã nghi ngờ gì đó về sát thủ giết hại các quan viên trong triều rồi đúng không? Ahihi. Nàng cảm thấy mình thật là người tốt quá đi. Nàng còn đang định 1 mình đối phó con cáo kia. Nhưng mà, võ công nàng ta lợi hại hơn nàng, nàng cũng chưa muốn đem tính mạng đặt lên bàn cân. Nàng còn trẻ, đời nàng còn dài lắm. Có cao thủ như Lãnh Huyết ra tay trợ giúp thì ngu gì không đồng ý. Người ta nói đó là “Hợp tác đôi bên cùng có lợi” a. Vừa ra đến hồ sen thì nàng bắt gặp 1 đáng người quen thuộc

“Vô Tình thống lĩnh” nàng gọi, hần xoay người lại, vẫn ưu tú, tuấn nhã như vậy

“Không cần gọi ta thống lĩnh, gọi Vô Tình được rồi”

“ừm, Vô Tình” Nàng gạt đầu, gì chứ, thêm 2 chữ thống lĩnh, dài dòng bỏ xừ hehe

“Ta đã biết chuyện của cô. Băng Cơ, thật ra tuy bên ngoài Lãnh Huyết lạnh lùng, nhưng huynh ấy có 1 trái tim thực nóng. Huynh ý là người tốt. ai chạm được trái tim huynh ấy nhất định huynh ấy sẽ liều mạng bảo vệ người đó. Chỉ là...chạm vào thực khó” Hần nói

“hihi, ta biết hôm nay là ta có lỗi, thật xin lỗi, ta cũng không trách gì Lãnh Huyết, huynh ấy cũng là lo lắng cho mọi người. Ngược lại ta làm liên lụy mọi người, ta thực cảm thấy có lỗi. Sau này... không dám nữa” nàng gãi gãi đầu tỏ vẻ bối rối nói. Cái khoảnh khắc này, cảm ai có thể nói nàng là tiêu thư khuê các. Dầu sao, đứng trước mặt Vô Tình nàng cũng đã sớm buông xuống phòng bị. Ít nhất nàng tin tưởng, hần nhất định không tổn hại nàng.

“không cần như vậy, chỉ là...sau này nếu cô muốn ra ngoài có thể bảo chúng tôi 1 tiếng, chúng tôi sẽ cắt cử người đi theo bảo vệ cô” Vô Tình mỉm cười, gió xuân thổi qua lay động trái tim ai đó. Mặc dù trái qua tối hôm qua, tâm tình của nàng đối với Vô Tình đã khác xưa, nhưng đứng trước trai đẹp vẫn là không nhịn được mà xaouyến.

“Vô Tình công tử thật tốt. Tên Vô Tình nhưng lại sống Hữu tình” nàng mỉm cười. Nụ cười của nàng cũng lay động gió xuân, chỉ là không lay được trái tim người đối diện. Bởi vì, trái tim ấy từ sớm đã tự nhốt mình lại không cho phép được rung động nữa, vì một người.

“Nếu con người vô tình, thì đã không chịu nhiều tổn thương. Đa tình sẽ bị Vô tình phụ. Chỉ bằng cắt đứt tư tình” Vô Tình nghe xong nàng nói, xoay người nhìn ra xa. Câu này, nàng hiểu. Bởi nàng cũng luôn biết, trong tim Vô Tình sớm tồn thương vì 1 người con gái. Chỉ là, nếu nàng nói với hần. Người kia còn sống. Hần liệu có đau khổ hơn bây giờ không? Mà Vô Tình kia, nói xong câu đó cũng chỉ quay đầu lại nhìn nàng một cái không nói thêm câu nào liền đi một mạch không ngoảnh đầu lại. Để lại Băng Cơ 1 mình bên ao sen thom ngát, mà trong lòng lại cô đơn đến lạ. Là vì chính cô đơn của mình, hay là vì cô đơn trong mắt Vô Tình đây?

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Diệp Nhi, sao còn chưa thay quần áo? Cô đang tìm cái gì à?” Băng Cơ bước vào phòng nhỏ, chỉ thấy “Diệp Nhi” đang nhìn chăm chăm vào phòng của Xuân Bình. Nghe thấy giọng nàng, “Diệp Nhi” quay đầu nhìn nàng mặt hết hoảng như thấy quái vật. Biết nàng ta muốn nói gì, nàng mỉm cười

“Giọng tôi có hay không? Là Lãnh Huyết công tử, giúp tôi vận khí trị thương, chữa khỏi dây thanh quản ở cổ nên nói được trở lại” Lúc này “Diệp Nhi” mới như bừng tỉnh nói

“Băng Cơ, Lãnh Huyết công tử đối với cô thật tốt. Lúc ở cổng tôi còn lo lắng cho cô” Nàng ta ngập ngừng nói. Nàng cười lớn thành tiếng

“Lo cho tôi? Hay cô lo cho chính mình trước đi. Cô còn chưa thay quần áo. Không phải là muốn Xuân Bình tỷ phạt đấy chứ?” Nàng thoải mái nói. Tựa như 2 người thân quen đã rất lâu, “Diệp Nhi” thật không chút ngại ngần thân phận chính mình bị bại lộ. Nhưng mà có 1 chuyện không may, chính là nàng ta không biết Diệp Nhi để quần áo nha hoàn ở đâu. Mà Băng Cơ làm sao mà lại không biết chuyện này. Nàng xoay người mở cái rương lớn trong phòng lấy ra 1 bộ quần áo đưa cho “Diệp Nhi” còn nói

“Tôi nghĩ là cô ăn phải thức ăn hỏng, nên đầu cũng hỏng theo rồi phải không? Đến cả quần áo để đâu cũng không nhớ” chỉ thấy “Diệp Nhi” sau khi nghe xong cười trừ rồi xoay người đi thay quần áo. Băng Cơ nhướn mày. Nàng nhất định sẽ tận lực giúp đỡ, để xem nàng ta giấu đuôi đến khi nào.

Đêm hôm đó, “Diệp Nhi” rời khỏi phủ thần hầu. Băng Cơ cũng không rảnh theo đuôi cô ta. Nàng xoay người đã chuyển thành 1 bộ đồ đen, thoát 1 cái đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Người đâu? Có ai không? Cứu tôi với” Trong 1 căn nhà nhỏ cách kinh thành khoảng 200 dặm về phía đông, Diệp Nhi gào thét tuyệt vọng. Nàng vừa mới đau bụng đi giải quyết. Tỉnh lại đã thấy bản thân bị nhốt ở trong này. Đã gọi từ chiều đến giờ. Chẳng lẽ nàng mất tích lâu như vậy Băng Cơ lại không đi tìm nàng hay sao? Càng nghĩ càng tuyệt vọng. Nàng ngã khụy xuống đất khóc nức lên.

“Kẹt” Bỗng nhiên có tiếng mở cửa. Diệp Nhi đưa ánh mắt tràn đầy hy vọng lên nhìn. Vừa thấy dáng người đi đến liền khóc òa như con nít đi lạc tìm thấy mẹ

“Băng Cơ, rốt cuộc cô cũng đến, tôi bị nhốt ở đây đã mấy canh giờ mà không làm thế nào có thể gọi người huhu. Băng Cơ cô mau cứu tôi ra đi huhu” Chỉ thấy Băng Cơ đưa 1 ngón trỏ lên trước môi ý im lặng. Diệp Nhi cũng rất biết điều. Lúc này Băng Cơ mới đến cạnh Diệp Nhi, đặt xuống cạnh nàng 1 giỏ thức ăn.

“Diệp Nhi, có người cải trang cô xâm nhập phủ thần hầu. Tứ đại thần bỏ biết chuyện nói muốn để xem người kia có mục đích gì, tránh bức dây động rừng. Cho nên bảo tôi đi tìm cô. Diệp Nhi ngày ngày tôi sẽ mang cơm đến cho cô. Cô ở đây chịu khổ 1 chút được không? Sau khi Tứ đại thần bỏ bắt được kẻ kia tôi sẽ lập tức đến đón cô” Băng Cơ mở nắp giỏ thức ăn, lập tức mùi thức ăn thơm nức tràn ra. Bụng Diệp Nhi cũng rất phối hợp kêu lên ọt ọt 2 cái khiến nàng ta đỏ mặt tía tai. Xong như chợt nhớ ra cái gì nàng ta tròn tròn mắt nói

“Băng Cơ, không phải cô không nói được hay sao?” Băng Cơ cười hiền.

“Là Lãnh Huyết công tử giúp tôi chữa dây thanh quản ở cổ. Trước đây do bị chấn động mà nghẹn lại, bây giờ đã được lưu thông rồi. Còn nữa Diệp Nhi, người kia nhất định sẽ đến mang thức ăn cho cô. À nhốt cô ở đây chắc chắn sẽ không để cô chết đói. Khi ấy cô phải giúp tôi diễn như là chưa từng gặp tôi. Phải là cái bộ dạng khổ sở tuyệt vọng như khi nãy tôi đi vào. Tránh để cô ta nghi ngờ, cô làm được không?”

“Được” Diệp Nhi gật mạnh đầu quả quyết. Băng Cơ mỉm cười gấp thức ăn vào bát cho nàng

“Được rồi, chắc cô đói lắm rồi, mau ăn đi”

Đợi Diệp Nhi ăn xong, Băng Cơ mang theo giỏ đồ rời đi. Thoát 1 cái lại hòa mình với đêm đen.

“Chủ nhân” 1 kẻ áo xám tro đứng trước mặt nàng vô cùng cung kính cúi đầu

“Nói”

“Bên An Thế Cảnh có động tĩnh, hần ta muốn Cửu Vĩ Hồ điều tra thân thể của ai đó”

“Thân thể? người có biết để làm gì không?”

“Hần nói hần cần tìm 1 người. Máu của kẻ đó là được dẫn làm hoàn hồn đan gì đó. Hơn nữa, Cửu Vĩ Hồ đối với hoàn hồn đan này rất mực quan tâm”

“Hoàn hồn đan cái con khi. Hần ta chắc chắn có mục đích khác, hần chỉ là đang lợi dụng Cửu Vĩ Hồ mà thôi”

“Chủ nhân anh minh, thuộc hạ theo sát Cửu Vĩ Hồ, phát hiện cô ta có 1 gian nhà nhỏ trong rừng trúc cách kinh thành 100 dặm về phía tây. Trong đó có 1 người cô ta gọi là phu quân, xem chừng đang đứng giữa ranh giới sống và chết”

“thì ra là bị yêu làm cho mù mắt, Hoàn hồn đan này, chắc chắn là muốn mang về cho phu quân của mình đây mà”

“Còn nữa, theo tin tình báo của Thất sát thì bên Tam đại hung đồ cũng bắt đầu chuẩn bị lên kế hoạch trả thù. Bọn chúng đã ly khai không chế của An

Thế Cảnh rồi?”

“Bọn chúng muốn đồng quy vu tận? Tốt lắm. Đúng là lũ óc bả đậu. Nhị sát, người làm tốt lắm. Đi đi”

“Dạ chủ nhân” nói rồi bóng dáng cao lớn cúi thấp người hướng bóng người nhỏ hơn hành lễ rồi xoay người thoát cái không thấy đầu nữa. Mà bóng dáng nhỏ bé kia cũng mới chớp mắt đã tìm không ra.

Băng Cơ trở về phủ thần hầu thì cũng đã qua giờ Hợi. Lúc này, “Diệp Nhi” cũng đã trở về phủ, nàng ta đang lượn lờ khắp các ngõ ngách trong phủ Thần Hầu. Băng Cơ nhũn mỳ, nửa đêm đi đâu vậy? Chẳng lẽ muốn tìm mật thất trong phủ Thần Hầu sao? Nàng vừa định bước ra thì thấy ngay Truy Mệnh đi vào, biết điều nên nàng né luôn, chỉ ở 1 bên nghe ngóng

“Diệp Nhi, khuya như vậy, không đi ngủ, cô còn muốn đi đâu?” Truy Mệnh với Diệp Nhi cũng không nhiều giao tình, chỉ là hần ta biết nàng ta là bạn thân trong phủ của Băng Cơ nên muốn hỏi thăm chút xú.

“A... Truy Mệnh thống lĩnh...ta...ta...ta...là nửa đêm cảm thấy oi bức nên mới muốn ra ngoài đi dạo” Nhất thời không tìm thấy lý do khiến “Diệp Nhi” không khỏi lúng túng. Băng Cơ nhòe miệng. Hay lắm!!!

“Ừm, đêm hôm khuya khoắt, cô mau trở về nghỉ ngơi. Băng Cơ sao rồi? Nhờ cô gửi lời đến cô ấy, sau này đừng tự tiện chạy lung tung nữa” Truy Mệnh

“Vâng, vậy tôi xin phép đi trước” “Diệp Nhi” ngó vội xuống thứ đất bên hông, thấy nó không có phản ứng vội nhún mình hành lễ rồi xin phép cáo lui. Từ bên trong Băng Cơ không để lộ bất cứ biểu hiện gì trên mặt cô ta liền cảm thấy vô cùng kì quái. Thứ đó...là sao???

“Truy Mệnh” đợi “Diệp Nhi” đi xa, Băng Cơ mới từ xa bước vào.

“Băng Cơ?” Truy Mệnh cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, Băng Cơ ở đây từ lúc nào, sao hần không cảm thấy được

“Ừm, Truy Mệnh, huynh thấy có hứng thú với Diệp Nhi sao?” Băng Cơ nhướn mày cảm thấy có chút thích thú khi người ta gặp họa. Với Truy Mệnh, nàng cũng biết hần có 1 mối tình sâu như biển ở “trong” kia. Cho nên, nàng luôn thích lấy hần ra trêu đùa làm vui

“Nào có, chỉ là thấy cô ta đêm hôm khuya khoắt đứng ở đây liền có chút nghi ngờ mà thôi” Truy Mệnh chối bay, mặc dù hần mệnh danh là hoa hoa công tử chuyên đi lấy trêu chọc các cô nương làm vui, nhưng để hần thật động tâm, thì duy nhất chỉ có 1 người. Còn có...nghĩ đến đây hần nhìn lại Băng Cơ. Riêng ở bên nàng, hần mới cảm thấy bối rối, nàng luôn biết cách xoay vòng người khác trong cái guồng quay cảm xúc của bản thân nàng. Mặc dù không hần là động tâm, nhưng nàng luôn cho người ta cái cảm giác thích thú khi ở bên, khi nàng yếu đuối liền muốn giang rộng tay che chở. Khi nàng nhí nhảnh đáng yêu khiến người ta muốn trêu chọc, còn khi nàng nhàn nhạt không thấy rõ tâm sự thì thật sự rất muốn mình được ở bên cạnh nàng, chia sẻ tâm sự với nàng, muốn biết nàng đang nghĩ gì.

“Oh, vậy mà tôi còn tưởng...nàng mỉm cười, vừa định xoay người bỏ đi thì Truy Mệnh lại lên tiếng

“Băng Cơ?”

“Sao?” nàng xoay người lại, trên môi vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, như có như không

“Cho ta mượn đoản đao của cô được không?” nàng hơi nghiêng đầu, nghĩ nghĩ một chút vẫn là quyết định đưa cho hần xem. Truy Mệnh nhìn qua, rồi nhìn nàng. Thật lâu, hần nói

“Cô biết thứ này không?” thứ hần đưa ra chính là ám khí nàng tung ra đêm hôm trước. Chuyện gì vậy? hần nghi ngờ nàng rồi sao?

“Thứ này...là gì?” già ngu chút, chắc không chết ai đâu nhỉ? ^^

“Ám khí, hôm trước chúng tôi được 1 người giúp đỡ, chính là người đó đã tung ám khí này ra.” Hần nói, cũng không nói rõ chỉ kẻ thù cho người ta hiểu

“Vậy liên quan gì đến tôi?” Băng Cơ tròn mắt, nhìn thì có vẻ khá là ngạc nhiên. Nhưng ngạc nhiên này không giống ngạc nhiên Truy Mệnh nghĩ. Truy Mệnh nghĩ cô ấy không biết gì nên ngạc nhiên. Còn nàng nghĩ, sao hần lần được ra mình nên ngạc nhiên.

“Ta thấy hoa văn trên ám khí này khá giống hoa văn trên đoản đao của cô” Truy Mệnh kiên nhẫn giải thích, hần không mong nàng có chút liên hệ gì, nhưng biết đâu nàng hoặc phụ mẫu nàng biết chuyện gì đó.

“Hoa văn?” nàng nhắc lại. Trên đó có gì giống nhau à? Truy Mệnh duỗi tay, cho nàng xem 1 chữ Rose nhỏ xíu. Hay lắm, bây giờ chính tên mình phản mình a. Mắt đảo tròn 1 vòng. Nàng nói

“Khi xưa, thân thể ta yếu ớt, lại hay nằm mơ thấy ác mộng, 1 người đạo sĩ đi qua thấy vậy mới đưa cho phụ thân đoản đao này, nói rằng mang nó theo người có thể bảo hộ ta. Bởi vậy, ta luôn mang nó theo không rời. Còn về hoa văn này, từ đâu mà có. Ta không biết” Nói dối trắng trợn. Rõ ràng là không có gì là sự thật, nhưng nàng nói mà mặt không đỏ, tim không run, tự tin, sáng khoái khiến người khác muốn không tin cũng không được.

“Thôi được, có lẽ là ta quá hy vọng, cô nghỉ ngơi sớm đi” Truy Mệnh có chút bối rối. Không biết tâm trạng của mình lúc này là thất vọng hay cao hứng nữa. Hần không hy vọng nàng là người thâm trầm khó đoán. Nhưng hần lại hy vọng có thể từ họa tiết này tìm ra manh mối gì đó. Hần thật sự muốn nhìn thấy cô gái chạy nhanh trong đêm mà không dùng khinh công, không có nội lực kia. Muốn hỏi xem rốt cuộc nàng ta làm sao có thể đạt được trình độ như thế, muốn biết nàng ta là ai.

“Truy Mệnh, huynh cũng đừng nghĩ quá nhiều, cái gì đến sẽ đến, đừng cố gắng phá vỡ quy luật tự nhiên, càng cố thì huynh sẽ càng chịu nhiều đau khổ. Rồi có 1 ngày huynh sẽ nhận ra, huynh mệt mỏi và muốn buông tay. Như vậy, chẳng phải bao cố gắng của huynh từ trước đến giờ sẽ thành công cốc hay sao? Giống như khi chạy bền. Nếu huynh dồn hết tất cả sức lực lúc đầu để bứt lên dẫn đầu, thì đến khi huynh kiệt sức sẽ có người vượt huynh nhờ sự kiên trì của họ. Chạy bền và chạy nước rút khác nhau ở chỗ. Chạy nước rút cần bứt phá từ đầu để không ai đuổi kịp. còn chạy bền chúng ta phải trải đều sức cho mỗi chặng đường cần đi qua. Đòi người chính là 1 cuộc thi, thi chạy bền. Đừng cố gắng quá cho 1 thứ gì đó, hãy trải đều công sức và tâm huyết của mình ra” Bằng Cơ biết trong lòng Truy Mệnh nghĩ gì, chắc chắn hẳn đang rất tò mò xem kẻ giúp bọn họ tối hôm đó là ai. Chính hắn là người phát hiện ra dáng người đó rất quen thuộc, chính hắn cũng phát hiện ra cái chữ Rose chết tiệt kia. Nhưng cho đến bây giờ chưa thấy ai trong tứ đại danh bổ trừ hắn đến chất vấn, nàng liền tin hắn chưa nói cho ai. Điều nàng cần làm bây giờ, chính là khuyên hắn từ bỏ.

Truy Mệnh ngăn người nhìn theo bóng Bằng Cơ xa dần, khi nàng quay lưng đi luôn để lại cho hắn 1 cổ nhàn nhạt ưu thương. Bóng lưng ấy, quá cô độc. Cho dù nàng luôn cười nói, luôn đầm ấm, hữu lễ. Luôn tựa tiểu phi tiểu. trên môi luôn có 1 đường cong nhàn nhạt như cười như không cười. Nhưng khi nàng xoay lưng đi, mọi thứ đều biến mất, chỉ còn lại cô đơn và ưu thương. Những lời nàng vừa nói, là khuyên hắn đừng có tìm chân tướng nữa sao?

Khi Bằng Cơ về đến phòng thì “Diệp Nhi” đã đi ngủ. Bên hông nàng ta còn đeo 1 chiếc lọ hình giọt lệ, có màu vàng, nhìn rất là tinh xảo, khi này Bằng Cơ đã thấy rất rõ khi gặp Truy Mệnh nàng ta nhìn chiếc lọ này. Rốt cuộc, chiếc lọ này có gì đặc biệt?

Bằng Cơ hát tay, 1 sợi dây chỉ mảnh như tơ nhện cuốn chặt lấy chiếc lọ. Nàng hát tay lần nữa, chiếc lọ rơi vào tay nàng. “vèo” đèn trong phòng tắt. 1 bóng đen từ Thần Hâu phủ lao thẳng ra ngoài, hòa vào đêm đen.

Lần nữa trở về, cũng đã qua canh 5. Bằng Cơ lập tức đến bên giường, thấy người nọ còn ngủ thì âm thầm thở phào 1 cái sau đó nhẹ nhàng cài chiếc lọ kia vào hông “Diệp Nhi”. Cuối cùng mới cời y phục, lên giường đắp chăn giả vờ ngủ.

Chưa đầy 1 khắc sau, tất cả nha hoàn trong phủ rục rịch dậy, để chuẩn bị mọi thứ. Nào là đồ ăn sáng, nào là dọn dẹp phòng, nào là giặt quần áo, nào là quét dọn sân trước, cửa sau. Còn nhỏ cỏ, chăm sóc cây hoa trong bồn. . .bla. . .bla. . . Và Bằng Cơ chắc chắn không ngoại lệ. Chính là khi vừa bước xuống giường nàng ầm thầm nuốt 1 viên thuốc. Thức cả đêm qua nàng thật sự mệt muốn chết rồi.

Để rút kinh nghiệm lần trước, Bằng Cơ đã ngã vào lòng Vô Tình. Xuân Bình tuyệt nhiên để nàng dọn dẹp khu vực sân sau khu vực luyện tập, cạnh hồ sen. Cách Phong Lâm Các của Tứ đại danh bổ rất xa luôn. Mà nàng không tìm người, nhưng người đến chỗ nàng thì nàng làm sao tránh đây?

Bằng Cơ đang dọn dẹp, vừa hay lúc thuốc phát huy tác dụng thì Vô Tình xuất hiện. Hắn nhìn thấy Bằng Cơ thì thân thiện hướng nàng nở nụ cười

“Bằng Cơ, không ngờ cô dọn ở đây”

“Vô Tình công tử, công tử xem Xuân Bình đối với tôi rất tốt, chỗ này sạch như vậy, tỷ ấy liền cho tôi dọn ở đây” Vô Tình nghe Bằng Cơ nói như vậy liền nhìn quanh, công nhận hình như thật sự rất sạch. Nhưng mà, trong lúc Vô Tình còn mãi quan sát thì Bằng Cơ đã nhìn không được nữa. Trước mắt nàng bỗng chốc tối om, nàng ngã xuống bất tỉnh nhân sự. May mắn là Vô Tình thấy được vội đang tay đỡ nàng. Chỉ là vừa chạm vào, hắn lập tức hoảng sợ. Cả người nàng nóng như lửa vậy. Thế là không dám nghĩ nhiều hắn ôm nàng 1 mạch trở về phòng sau đó gọi đại phu.

Đại phu không tra ra bệnh của nàng. Mạch tượng của nàng vô cùng bình thường, thế nhưng không hiểu tại sao thân nhiệt lớn như vậy. Hắn hành y cả đời cũng chưa từng gặp qua căn bệnh lạ như thế này. Vừa hay lúc đó Bằng Cơ mơ mơ màng màng tỉnh lại.

“Đại phu, không trách ngài. Bệnh này ta mắc đã nhiều năm nay. Chưa ai có thể chữa khỏi. Không sao, chỉ cần ngủ 1 giấc đến chiều là có thể Long sinh hoạt hồ” nàng yếu ớt nói. Vị đại phu kia cũng vô cùng áy náy, không biết làm gì hơn đành lui ra. Mà Vô Tình vẫn ngồi bên giường, sắc mặt lo lắng. Hắn luôn là tốt như vậy, đối với bất cứ ai cũng đều dịu dàng, quan tâm như vậy.

“Vô Tình công tử, làm phiền công tử rồi, ta bệnh này đã sớm sống chung. Vô cùng hòa thuận, chỉ khi nào mệt nhọc 1 chút mới phát bệnh. Bệnh phát ngủ 1 ngày sẽ khỏe. Công tử không cần lo lắng. Bây giờ ta lập tức trở về phòng” Bằng Cơ liếc nhìn Vô Tình. Thật ra là nàng cố tình uống thuốc tự chế để có thể được ngủ 1 ngày. Không ngờ còn có người lo cho nàng. Cảm động a. Thuốc này cũng không có nhiều tác dụng chỉ là nó khiến nàng cực kỳ buồn ngủ và thân nhiệt tăng cao thôi. Mà nàng cũng không muốn tiếp tục nhọc Vô Tình lo lắng, lại ngủ trên giường hắn. Xuân Bình nhất định sẽ sinh sịch lên cho coi. Nghĩ đến đó nàng gần như lập tức bỏ dậy. Vô Tình cũng không ngăn nàng. Im lặng nhìn nàng rời giường. Mà nàng vừa đi được 3 bước mắt đã có xu hướng dính lại chuẩn bị ngủ tiếp. Thuốc này tác dụng thật kinh khủng.

Nàng buồn ngủ, tất nhiên bước đi không vững, thế là Vô Tình vội vàng đến đỡ nàng. Bằng Cơ xui xẻo, thều thào nói

“Vô Tình công tử, nếu công tử muốn Bằng Cơ được sống an yên trong phủ Thần hâu, thì công tử có thể để Bằng Cơ tự về được không?” Nàng còn chưa muốn Xuân Bình nghĩ mọi cách dằn xéo nàng đâu. Mặc dù nàng không sợ nàng ta, nhưng Truy Mệnh đã nghi ngờ nàng rồi. Nàng không thể làm gì đó quá đáng, khiến người khác nghi ngờ. Vô Tình nghe thế nghi hoặc 1 chút mới buông tay. Bằng Cơ chập choạng ra đến cửa. Vừa đi vừa thấy Chu công vội gọi. Hắn là hắn rất cô đơn, muốn mời nàng làm bạn. Nhưng nàng còn tỉnh, nàng nhất định lết về đến phòng mới đến làm bạn với hắn. Mà số nàng hôm nay hình như mang tên là nhắm phải phân chó.

Vừa ra đến cửa, nàng đụng 3 vị thần bổ. Đã chập choạng, nàng lập tức ngã lún. Lưng vừa chạm đất đã lập tức bị Chu công lôi tuột đi đánh cờ. Cả 3 vị thần bổ vô cùng bất ngờ.

“Cô vờ vịt cái gì vậy? Vừa đụng liền ngã sao?” Lãnh Huyết tức giận muốn kéo Bằng Cơ lên. Chạm tay vào nàng hắn gần như lập tức rút tay lại

“Làm sao vậy?” Truy Mệnh nghi hoặc tiến lên. Vừa cúi xuống đã chau chặt chân mày. Cả người nàng nóng rực, giống như vừa chui từ lò than ra vậy. Lãnh Huyết thấy vậy cũng trầm mặt. Chẳng phải hôm trước còn rất khỏe mạnh hay sao? Sao lại thành cái dạng này rồi? Lại nhìn về phía Vô Tình, hắn

cũng đang chau mày nhìn phía Băng Cơ ngã.

“Cô ấy làm sao vậy?” Lãnh Huyết. Vô Tình chậm chậm bước tới

“Đại phu nói, chẳng không ra bệnh. Cô ấy nói mắc bệnh từ khi còn nhỏ, chỉ cần ngủ đến chiều sẽ khỏi. Cô ấy muốn về phòng, lại không cho ta đỡ về, nói là nếu ta muốn cô ấy sống bình yên trong phủ Thần Hầu thì tốt nhất nên để cô ấy tự về” Mọi người nghe xong câu cuối nháy mắt bình tĩnh. Truy Mệnh đưa mắt nhìn quanh thấy nha hoàn không ngừng chỉ chỗ bàn tán. Lãnh Huyết lại nhớ đến câu nói hôm trước “Lãnh Huyết, huynh có nghĩ thấy mùi hồ ly hay không?” Thiết Thủ khoanh tay bộ dáng nghiêm trọng. Mà cũng không đợi mọi người nghĩ xong. Lãnh Huyết đã dứt khoát bế Băng Cơ lên ôm về phòng trước ánh mắt ngỡ ngàng của biết bao nhiêu người. Tất cả những ai nội công thâm hậu đều có thể nghe được. Từ trong kẽ răng Lãnh Huyết phun ra 2 từ “ngu ngốc”

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Về đến phòng, “Diệp Nhi” đang dọn dẹp ở ngoài lập tức bị chú ý vội hỏi

“Lãnh Huyết thống lĩnh, Băng Cơ nàng ấy bị sao vậy?”

“Phát bệnh, chăm sóc nàng” Lãnh Huyết đặt nàng xuống giường của nàng, cẩn thận đắp chăn xong mới xoay người đi ra, cũng không dám lưu lại lâu hơn. Mà trong mơ, Băng Cơ chính là thấy bị 1 con sói cắn mạnh vào tay. Lập tức nhủ mảy. “Diệp Nhi” nhường lối cho Lãnh Huyết, đầu lại hơi cúi nhìn chiếc bình kia. Không sáng. Nàng ta không dấu nổi ánh mắt thất vọng. Mà trong ngực áo Băng Cơ. Cách mấy lớp vải. Một thứ nhỏ không ngừng phát sáng lung linh. Chỉ là cất kỹ quá, người ngoài nhìn không ra.

Bởi vì tránh Xuân Bình tỷ nổi ghen, Tứ đại danh bổ quyết định không tiến đến thăm Băng Cơ, tránh gây phiền phức cho nàng. Cho nên, cả 4 đang tụ tập nói chuyện ở đại sảnh

“Bái kiến 4 vị thống lĩnh” Người của Tiên Hạc ti trong đó Cơ Dao Hoa dẫn đầu vừa đi qua thấy tứ đại thân bổ đều rất biết điều cúi đầu hành lễ. Mà 4 người kia dường như đã quen mặt quen tai cho nên cũng chỉ cười gật đầu.

“Dao Hoa chuyện phạm nhân vẫn chưa tìm ra chút manh mối nào sao?” Lãnh Huyết hỏi. Mặc dù hần máu lạnh, nhưng đối với huynh đệ vào sinh ra từ lại vô cùng tình cảm, có thể hy sinh vì nhau. Mà Cơ Dao Hoa lớn lên cùng hần từ nhỏ, lại từng vì hần mà chịu một vết thương nghiêm trọng. Cho nên có thể nói Cơ Dao Hoa trong lòng hần chiếm 1 vị trí không nhỏ. Chỉ là, không phải người yêu.

“Lãnh đại ca, thật sự không có chút manh mối nào” Cơ Dao Hoa lắc đầu, đôi mắt vẫn không ngừng hướng về phía con người bằng lãnh ấy. Cũng bởi vì lớn lên bên nhau từ nhỏ, trong lòng Dao Hoa luôn có Lãnh Huyết, mà hần cũng không xa lánh nàng như người khác, liền luôn khiến nàng ảo tưởng không thôi. Hơn nữa, nàng cũng vẫn luôn vô cùng xinh đẹp, luôn được mọi người ca tụng trời sinh 1 cặp với Lãnh Huyết. Cho nên, từ nhỏ nàng đã luôn nhìn hần. Lớn vẫn là nhìn không được hướng về phía hần. Cho dù đã biết hần trong lòng không có nàng vẫn quản không được lòng mình mà yêu thương hần. Hơn nữa, tình yêu đơn phương đau khổ là vậy, thế nhưng chẳng thế nào có thể thôi không nghĩ về hần. Mỗi lúc 1 đậm sâu.

“Chuyện này...thật là...” Thiết Thủ ngán ngẩm lắc đầu. Mọi người còn đang mãi ưu tư bỗng bị 1 tiếng gọi phá tan tất cả.

“Kiều nương” còn ai biết giết phong cảnh hơn Truy Mệnh

“Kiều nương, kiều nương ăn mặc sang trọng như thế này là để cho thế thúc ngắm nhìn sao ă?” Cơ Dao Hoa bị tiếng gọi này thức tỉnh vội rời tầm mắt khỏi người Lãnh Huyết, nhìn thấy Hoa Kiều công chúa không khỏi lên tiếng reo chọc nhằm che giấu bối rối của bản thân.

“Kiều nương, mang gì trên tay thế kia? Là cho ai vậy ă?” Truy Mệnh cũng chẳng phải dạng vừa, biết thừa là đồ Hoa Kiều mang đến chỉ có thể cho 1 người nhưng lại cố tình muốn nàng chình miệng thừa nhận.

“Đây là canh Bạch quả bách hợp, do chính tay ta nấu. Truy Mệnh, con nghĩ là đem cho ai?” Hoa Kiều 1 thân lụa hồng. Trên vai mang 1 chiếc áo khoác da cáo, cả người toát ra 1 vẻ sang trọng, quý phái của bậc đế vương. Dù rời hoàng cung đã lâu, nhưng vẫn mang theo mình 1 tầng khí chất vương giả. Trên tay còn xách 1 cáo cặp lông đựng canh. Vừa thấy Truy Mệnh hỏi liền nhìn xuống tâm huyết của mình, nhìn không được mỉm cười.

“Chắc chắn là mang cho Thế thúc bồi bổ rồi. Ta nói có đúng không hi hi” Truy Mệnh cười vô cùng đáng đánh đòn nói. Một câu này, khiến tất cả mọi người trong sảnh không ai không cười. Tình cảm của Hoa Kiều và Gia cát Chính Ngã sớm đã được an bài từ mười mấy năm về trước, nhưng ban đầu là do hoàng thượng bảo thủ. Sau này, 2 người lại mỗi người 1 chí hướng. Ai cũng đều cố chấp, ngang ngạnh cho nên mới chưa thể chính thức đến được với nhau.

“À, phải rồi, thế thúc của các con đâu?” Hoa Kiều vừa nghe nhắc đến gia cát đại nhân mặt liền không nhịn được tươi lên vài phần. Sau đó mới hỏi. Chỉ thấy Vô Tình nhanh tay lẹ mắt nói

“Thế Thức điều tra án trong thư phòng cả đêm qua, đến giờ còn chưa thấy ra ả” Mà người vừa được nhắc đến thì... người ta nói “Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến” vừa nhắc đến người thì Gia Cát đại nhân đã lập tức xuất hiện

“Mấy người các người, sáng sớm đã tùm 5 tùm ba ở đây làm gì vậy hả?” Gia Cát đại nhân từ chính sảnh bước ra, trên khuôn mặt giấu không đặng 1 tầng mỉa mai. Có lẽ đã thức cả đêm đến tận sáng nay vẫn chưa hề chớp mắt. Những chuyện xảy ra trong kinh thành gần đây thật sự khiến ông chán chờ mãi không yên.

“Thế thức” mọi người trăm miệng 1 lời chào vị đại nhân đứng đầu thần hầu phủ

“Chính Ngã” vừa thấy người trong lòng giọng Hoa Kiều đã ngọt như mía lùi. Cho dù tuổi cũng đã quá nửa tam tuần (trên 35) nhưng mà còn chưa cưới gả, cho nên nàng vẫn không giấu được nét dịu dàng e ấp trước người mình yêu của gái thuở đôi mươi.

“Kiều nương? Nàng đến đây hả?” Vừa nghe thấy giọng Gia Cát đại nhân đã biết ngay ai đến, giọng hồi này còn nghiêm nghị thì lập tức đã dịu đi 5 phần.

“Sáng nay ta có tự tay nấu canh bạch quả bách hợp, muốn mang đến cho huynh uống” Hoa Kiều thật sự biết cách biến người khác thành không khí. Nhiều người như vậy nhưng chỉ hương mắt về phía Gia Cát đại nhân.

“VẬY Ờ? VẬY ĐỂ TA SAI NGƯỜI MANG ĐẾN PHÒNG BẾP” Gia Cát đại nhân thì không được như vậy. Đứng trước nhiều người bày tỏ cảm xúc ông làm không xong. Vì vậy chưa gì đã tỏ ra luống cuống.

“Mang xuống nhà bếp làm gì chứ? Ta biết chắc chắn huynh sẽ không uống.” Kiều nương bắt mẫn. Mà ngay lập tức có kẻ giết phong cảnh nhảy vào chen chân

“Kiều nương, hay là để con mang xuống phòng bếp sai người hâm nóng lại, 2 người cứ thoải mái tâm sự ha.” Truy Mệnh cười đơn đã đón lấy hộp canh. Hoa Kiều rất hài lòng mỉm cười dịu dàng

“Vẫn là Truy Mệnh ngoan nhất” Mà Gia Cát đại nhân, đứng trước lũ học trò của mình quả thật không thể nói thêm câu nào bèn bối rối xoay người đi, Hoa Kiều thấy vậy vội xoay người đi theo.

“Có thể bắt được thế thức mang đi, cũng chỉ có mình Kiều Nương mà thôi” im lặng cả buổi Vô Tình rút ra kết luận. Cả 4 quyết định tập kích trước cửa thư phòng ngắm xem 2 người họ làm cái gì. Chỉ thấy Hoa Kiều vô cùng thân mật, còn bắt Gia Cát đại nhân quàng cái khăn do chính nàng làm, 2 người vô cùng vui vẻ. Lúc sau, “Diệp Nhĩ” mang canh được hâm nóng tới. Vừa định múc canh liền thấy chiếc áo khoác da cáo nằm ngay ngắn trên bàn. Thấy đồng loại bị hại thì thâm liên lỡ tay đánh đổ bát canh. Hoa Kiều thì tức giận còn Gia Cát đại nhân thì chỉ nhún mày sau đó hất tay cho nàng ta lui ra. Vừa đi được 1 đoạn liền nghe thấy Hoa Kiều vội ôm chiếc áo da cáo lên sợ bị thâm canh. Mà Gia Cát đại nhân nhìn thấy chiếc áo liền bị thu hút, muốn xem thử, vừa xem đã mỉm cười nói

“Kiều Nương, đa tạ nàng”

“Đa tạ ta?” Kiều Nương thấy vẻ mặt Gia Cát đại nhân vốn đang chau mày lại thoáng chốc giãn ra, trên môi mang theo nụ cười, liền không hỏi thêm nữa. Còn về phía “Diệp Nhĩ” nàng ta chắc chắn mình đã bị lộ 5 phần rồi, cho nên đành vội vàng đi ra. Mà trong lúc đi ngang qua Tứ đại danh bổ vẫn là không thấy đèn sáng. Nàng ta chau mày. Tại sao lại như vậy chứ? Rõ ràng nói người kia là 1 trong tứ đại danh bổ mà. Trong lúc đi qua Lãnh Huyết, hần âm thầm nhún mày.

Phòng nghị sự

Gia Cát đại nhân sau khi thấy rõ những gì muốn thấy liền lập tức triệu tứ đại danh bổ đến phòng nghị sự

“Trên giang hồ, có duy nhất 1 môn phái luyện thuật giả hồ, môn phái này tự xưng là hậu nhân của Đồ Sơn Thi, chuyên nhận nuôi các bé gái chưa đầy 10 tuổi, suốt đời không được yêu. Tu luyện thuật giả hồ trong cổ động, trong lúc tu luyện loại võ công này, họ tự sáng tạo ra 1 loại vũ khí phù hợp với võ công của họ. tâm làm bằng gân hươu, lông hồ ly làm da, làm xong liền giống hệt với 1 chiếc đuôi hồ ly thực sự. Hơn nữa, do họ phải luyện loại võ công này quanh năm suốt tháng, cho nên động chủ của bọn họ đã trực tiếp đưa loại vũ khí này vào cơ thể bọn họ, dùng nội lực để điều khiển đuôi để công kích kẻ địch. Mỗi người sẽ có 9 cái đuôi. Vì vậy người giang hồ gọi họ là Cửu vĩ hồ.” Gia Cát đại nhân, sau khi phát hiện đầu rằng kia liền kể lại 1 loại môn phái mà mình biết cho tứ đại danh bổ cùng nghe.

“Vì sao suốt đời không thể thoát kiếp hồ ly? Không phải cứ chặt hết đuôi giả đi là được sao?” Thiết Thủ

“Để luyện được loại võ công này, cái giá phải trả đắt vô cùng. Chính vì loại vũ khí này đã được đưa vào cơ thể của họ, cùng trưởng thành với cơ thể của họ, hòa chung với máu thịt của họ. Vì vậy, nếu bị chặt hết đuôi thì Cửu Vĩ Hồ sẽ chết chắc. Từ đó, môn phái của bọn họ đã quy định. Cả đời không bao giờ được phép nảy sinh tình cảm với con người” Gia Cát đại nhân giải thích. Nếu thật sự có thể chặt đuôi để làm người bình thường. Ông tin chắc sẽ có rất nhiều người làm chuyện này.

“Không ngờ lại có 1 loại võ công độc ác đến vậy, khiến cả đời họ không thoát được số phận của bản thân mình” Thân là 1 người đã từng bị Tình làm tổn thương, Vô Tình không khỏi nói.

“Ý thế thức là người đang gây rối kinh thành là Cửu vĩ hồ” Truy Mệnh

“Có thể nói, rat ầy lần này Cửu vĩ hồ đã chuẩn bị rất kỹ, mùi hồ ly trên các thi thể đều được che dấu vô cùng kỹ lưỡng bằng hương liệu đến từ tây vực” Lãnh Huyết nói, hần không ngờ lại bị 1 con hồ ly dắt mũi. Mà hần bỗng nhiên lại nhớ đến câu nói của Băng Cơ hôm trước. Chẳng lẽ, ý của nàng không

phải như hần đã nghĩ? Chẳng lẽ nàng biết cái gì đó.

“Nhưng mà, những người này hành tung bí ẩn, không ai biết trước, chúng ta lại không có chút manh mối nào, việc bắt người quả thực đã khó càng thêm khó” Truy Mệnh gãi gãi cằm. Lãnh Huyết nghe đến đây âm thầm quyết định phải đi hỏi Băng Cơ 1 chút mới được.

“Cho nên, ta phải tìm được ra động cơ gây án của họ mới có thể dụ họ ra được”

Nhật Nguyệt tháp

(Nhật nguyệt tháp là tòa tháp cao nhất kinh thành, được An Vương Gia xây nên với mục đích, ngắm trăng, ngắm trời. Nên đặt tên là Nhật Nguyệt)

“Vương gia” Cửu vĩ hồ đã lột lớp mặt nạ da người, đứng trước mặt An Thế Cảnh không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói.

“Chuyện kia ngươi điều tra thế nào rồi?” Nghe thấy tiếng gọi An Thế Cảnh từ từ xoay người lại. Hần nhẹ nhàng vén lớp tóc mai qua sau tai, trên tay còn cầm cái gương đồng nho nhỏ không ngừng soi.

“Vương Gia, ta đã đi qua từng người. Nhưng không có bất kì kẻ nào trong tứ đại danh bổ làm cái đèn này sáng” Cửu Vĩ Hồ nói

“Cái gì? Xuân Đồng?” An Thế Cảnh có vẻ bất ngờ, hần trầm giọng gọi 1 tiếng

“Vương gia, Xuân Đồng có mặt” Vu Xuân Đồng vừa nghe thấy được xưng tên, lập tức ton hót chạy đến. Vừa nhìn liền thấy kẻ này nhìn hót có xu thế

“Cửu Vĩ Hồ nói, nàng đi qua toàn bộ người trong tứ đại danh bổ đều không thấy đèn Thiên Tâm phát sáng. Ngươi nói xem, đây là vì sao?” An Thế Cảnh nhàn nhạt nói, như có như không chỉ muốn nghe 1 lời giải thích, không hề thấy dấu hiệu giận dữ, hay quan tâm

“Vương Gia, oan uổng nô tài, thật sự khi tứ đại danh bổ đi qua người nô tài, đèn đã sáng, còn cái kia... là vì sao mà đèn vào tay Cửu Vĩ Hồ không sáng, nô tài quả thực không biết” Vu Xuân Đồng nghe đến An Thế Cảnh nói như không trách móc nhưng lại sợ đến trên trán không ngừng toát mồ hôi, hần đi theo bên người vị họ An này đã lâu, đương nhiên hiểu rõ, con người này tâm cơ khó nắm, không ai hiểu hần đang nghĩ cái gì. Cho dù là phán người ta chết cũng là dùng nụ cười như đang đi dạo, ngắm hoa.

“Ồ, vậy cửu vĩ hồ, ngươi đưa ta xem đèn của ngươi” An Thế Cảnh cũng biết, bên cạnh hần, bất cứ ai đều có thể phản bội hần. Duy chỉ có Vu Xuân Đồng là không thể, bởi vì người nọ đặc biệt sợ chết, lại ham vinh hoa, hơn nữa hần ta cũng rất thông minh. Hần ta (Vu Xuân Đồng) hiểu rõ tính của hần (An Thế Cảnh), chống lại hần (An Thế Cảnh) chỉ có 1 con đường chết. Mà nhìn biểu hiện kia của hần (Vu Xuân Đồng), tuyệt nhiên không hề giống nói dối.

“Thưa vương gia, đây” Cửu Vĩ Hồ cũng không tin rằng đèn của mình có vấn đề, nàng ta đeo đèn bên hông cả ngày, 1 khắc cũng không rời, sao có thể có vấn đề được chứ. Vậy nên, nàng cũng không ngần ngại mà giao đèn. Về phần An Thế Cảnh, ban đầu nhận đèn hần cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Chỉ là sau đó chau chặt chân mày, cuối cùng nở nụ cười nhẹ như gió xuân.

“Cửu Vĩ Hồ, ngươi luôn mang đèn theo bên người sao?”

“Thưa vương gia, đúng vậy”

“Ồ, nhưng lúc ta đưa ngươi là Thiên tâm đăng, còn ngươi đưa ta lại thành Minh nguyệt đăng rồi?” An Thế Cảnh nhướn mày. Hần biết đèn này là Minh Nguyệt đăng không phải vì hần đã thấy qua, mà là dưới đế đèn có 1 dòng chữ nhỏ “Minh Nguyệt” còn có mặt cười (dạng icon của người hiện đại) giống như đang cố tình trêu tức hần vậy

“Vương gia, ý của ngài là...”

“Đây là đèn giả” An Thế Cảnh cũng rất hào tâm khẳng định giúp Cửu Vĩ Hồ

“Không thể nào, ta luôn đem nó theo bên mình, sao có thể bị đánh tráo được chứ?”

“Có thể tráo đồ của Cửu Vĩ Hồ mà ngươi không hay biết, kẻ này chắc chắn không tầm thường. Chẳng lẽ đằng sau Tứ đại danh bổ còn có người khác?” An Thế Cảnh nheo mắt nguy hiểm, nếu như có người như vậy... tại sao hần lại không biết cơ chứ?

“Cửu Vĩ Hồ, ngươi lập tức trở lại thần hầu phủ tìm Thiên Tâm đăng, trong vòng 7 ngày nếu ngươi tìm không ra người ta cần tìm, cũng như lấy được máu của hần. Ngươi... biết kết quả rồi chứ?” An Thế Cảnh xoay người, dứt khoát ra lệnh. Cửu Vĩ Hồ cắn môi im lặng. Một lúc lâu sau mới cúi người

“Tuân lệnh vương gia” sau đó xoay đầu rồi đi. Chính là, Cửu Vĩ Hồ chậm mất 1 bước, khi nàng vừa thâm nhập lại phủ thần hầu thì cũng là lúc Thất sát cầm Thiên Tâm đăng rồi đi. Còn Băng Cơ sau khi phát hiện người An Thế Cảnh đang cần tìm là Lãnh Huyết thì vô cùng sung sướng, ung dung ngồi rung đùi đợi “Diệp Nhi” trở về.

“Băng Cơ? Nàng sao rồi?” “Diệp Nhi” vừa trở về thấy Băng Cơ sáng ngày còn nằm liệt giường không nhấc được mí mắt lên nay đã ung dung ngồi ghế uống trà thì vội bước vào hỏi thăm. Mà Băng Cơ nhìn thấy nàng thì vội vàng kéo tay

“Diệp Nhi, ta nói nàng nghe, nay ta phát bệnh liền ngủ 1 giấc. Sau khi ngủ dậy thấy tâm tình cực kì hưng phấn haha” để kết hợp với lời nàng còn rất biết điều ngửa đầu cười lớn hai tiếng

“Vậy hả? Vậy tốt quá rồi, hại ta lo lắng” Mà “Diệp Nhi” nghe Băng Cơ nói xong cũng chỉ biết cười mỉm, nhưng nụ cười này không che hết được nỗi lo trong mắt nàng ta

“Diệp Nhi, nàng có tâm sự gì sao? Có thể kể cho ta nghe không? Khi có tâm sự không nên giấu cho riêng mình. Như vậy rất mệt mỏi. Mẹ ta nói thế đó” Băng Cơ nắm tay “Diệp Nhi” thân tình nói, giọng vốn đã trong trẻo dễ nghe, nay dịu lại càng ngọt ngào xao xuyên lòng người. Điều tâm người, đây cũng là 1 cách thức lấy lời khai mà 1 sát thủ, 1 gián điệp cần biết và phải biết

“Băng Cơ, nàng đã yêu ai đó chưa?” Sau 2 ngày ở cùng Băng Cơ “Diệp Nhi” dường như tin tưởng rằng nàng ta hoàn toàn không bị lộ, hơn nữa Băng Cơ luôn làm cho người ta có cảm giác bị cuốn hút, bị kéo vào, bị hấp dẫn muốn tiến lại gần mà dứt không ra. Lại nghe giọng nàng dịu dàng như vậy, “Diệp Nhi” liền nhìn không được muốn kể hết toàn bộ tâm sự mấy ngày nay cho nàng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sáng sớm, Băng Cơ đã bị lôi ra sân sau phủ thần hầu. Trước mặt nàng, 5 chậu quần áo thật to chất lên đến tận đỉnh. Xuân Bình tỷ khoanh tay trước ngực, phía sau còn có 3 ả nha hoàn đang đương đương tự đắc. Vừa hay, “Diệp Nhi” bước đến liền im lặng ở đằng sau quan sát tình hình.

“Băng Cơ, ngươi giặt hết đồng quần áo này cho ta” Xuân Bình vênh mặt lên ra lệnh.

“Tại sao?” Băng Cơ tròn mắt.

“Không có tại sao, ta là tổng quản nha hoàn trong phủ thần hầu, ta muốn ngươi làm gì ngươi liền làm đấy cho ta” Xuân Bình lớn giọng. Băng Cơ cụp mắt che đi tia sát khí trong mắt. Nếu không phải nàng đang bị Truy Mệnh nghi ngờ, nếu không phải con hồ ly kia đang đứng đây, Xuân Bình có thể đứng yên ổn trước mặt nàng là lỗi như vậy sao?

“Xuân Bình, tỷ là đang ép người quá đáng. Tỷ là lấy việc công trả thù riêng” Băng Cơ mở miệng vô cùng ủy khuất nói.

“Đáng lẽ, ngay từ lúc ngươi quyến rũ Lãnh Huyết công tử ngươi đã phải nghĩ đến kết cục này rồi chứ?” Xuân Bình vẫn tiếp tục. Hẳn là cô ta cảm thấy mình là người có quyền lực nhất ở đây.

“Quyến rũ??? Ai cơ???” Băng Cơ ngẩng phắt đầu gần như hét lớn lên

“Sáng hôm qua, lúc cô ngắt là Lãnh Huyết công tử bế cô về phòng đó” “Diệp Nhi” ghé sát tai Băng Cơ nhỏ giọng nói.

“Đoàng” sét đánh trời quang. Cả người Băng Cơ gần như đông cứng không nhúc nhích nổi. Tên thiếu năng trí tuệ kia có phải đang muốn giết nàng không vậy? Hẳn làm như thế, nàng biết sống làm sao đây? Khiến nàng trở thành kẻ thù chung của tất cả nữ nhân trong phủ thần hầu, hẳn là hẳn rất vui đi.

“Dạ, Xuân Bình tỷ” Băng Cơ cúi đầu cắn cắn môi sau đó mới lễ phép nói

“Tốt lắm, ta cho cô thời gian 1 nén nhang, nếu như trong 1 nén nhang cô giặt không hết đồng quần áo này, thì không được ăn cơm”

“KHÔNG ĐƯỢC ĂN CƠM” Cả 1 lũ nha hoàn đồng thanh nói. Có vẻ rất là phản kích khi người ta gặp họa thì phải. Được lắm, ban ngày nàng sẽ cắn răng nghe lời, nhưng đêm xuống đừng trách nàng ra tay độc ác. Nói xong cả lũ kéo nhau đi hết, chỉ còn lại “Diệp Nhi”

“Băng Cơ, hay là tôi phụ giúp cô 1 tay nhé?” “Diệp Nhi” tiến lại gần Băng Cơ nhỏ giọng hỏi. Sau đêm hôm trước được tâm sự với Băng Cơ, “Diệp Nhi” dường như đối xử với nàng cũng tốt hơn. Nói chừng, cho dù là hồ ly, nhưng cũng là cô ta bị lợi dụng, cũng là 1 con người đáng thương.

“Cô giúp tôi, coi chừng Xuân Bình tỷ phạt luôn cô đó” Băng Cơ nói, đối với nàng ai tốt với nàng, nàng liền tốt lại, còn ai dám động tới nàng... chắc chắn sẽ không có chuỗi ngày yên bình sống.

“Nhiều quần áo như vậy, cô làm sao giặt hết trong 1 nén nhang đây?” “Diệp Nhi” ngoắc đồng quần áo chất thành núi kia, vô cùng lo ngại nói. Vậy nên Băng Cơ cũng không nói gì nữa, cúi xuống bắt đầu giặt quần áo. Đối với nàng, chuyện này so với chuỗi ngày tháng giết người không ghê tay và những bài tập khắc khe, khổ luyện ngày trước có là gì đâu.

“Diệp Nhi, xem chừng, cả phủ thần hầu quay lưng lại với tôi, cũng chỉ có cô đồng ý đứng về phía tôi” Băng Cơ nói, mặc dù nàng không thích con hồ ly này, nhưng nàng ta tốt với nàng, cũng chưa làm gì tổn hại đến nàng, coi nàng như bạn để tâm sự. Còn đứng về phía nàng. Xét cho cùng, nàng ta cũng tốt lắm, chỉ là yêu quá nên hóa đại mới đi theo An Thế Cảnh mà thôi.

“Băng Cơ, trên đời này, có 2 loại người cô không nên dây vào” “Diệp Nhi” nhìn thấy Băng Cơ rũ mắt ủy khuất liền lên tiếng khuyên bảo.

“Ai vậy?” Có chuyện nàng không biết nha, loại người nào vậy chứ?

“Loại thứ nhất chính là chủ quản của cô, loại thứ 2 chính là phụ nữ” “Diệp Nhi” nhỏ giọng nói, Băng Cơ ngó người, nàng còn tưởng là phụ nữ và tiểu nhân chứ? Nhưng mà Băng Cơ nàng phải sợ 2 loại người đó sao? Chẳng qua hiện tại nàng không tiện ra mặt. Bằng không, 1 Xuân Bình nhỏ nhỏ lại có thể vô sự sau khi bắt nạt nàng như vậy sao? Sống ở thời đại nội công là thứ yếu này, nàng không thể tiếp tục sống như trước, nàng có thể đối phó với loại tép riu, nhưng cao thủ nội công như con hồ ly trước mặt và tứ đại danh bổ thì nàng chịu thua. Vậy nên, nàng mới để cho Xuân Bình kia được ngang nhiên hống hách vậy chứ. Người ta nói “Nhập gia tùy tục” “Sống dưới hiên nhà người khác phải cúi đầu” bây giờ nàng chỉ có thể chấp nhận mình không còn là số 1 nữa thôi.

Ưu điểm duy nhất của nàng là tốc độ. Nếu để giết 1 người thì nàng có thể khẳng định tứ đại thần bổ cũng không thể bằng nàng, bởi nàng có thể giết 1 người trong vòng 0.05s khi đứng cách người đó 100m bằng đoản đao. Hơn nữa, hiện tại nàng còn 2 khẩu KXT 4x, với hai băng đạn mỗi băng 150 viên và 200 quả bom mini chưa được sử dụng đến. Bởi nàng biết số lượng của chúng có hạn nên còn chưa lỡ động tay vào.

Cho nên nàng tự tin về giết người nàng vẫn đứng số 1. Chỉ là để chống cự thì nàng không làm được. Nàng giết người đều mang yếu tố bất ngờ. Với 0.05s và khoảng cách 100m thì đối phương dù 1 thân nội công cũng không thể nào kịp thời gian vận công và chống đỡ được. Nhưng nếu qua 0.05s kia mà đối phương còn sống, thì cơ hội giết được người của nàng sẽ lập tức từ 100% về 0%.

Vấn đề bây giờ đặt ra là, nếu nàng ra tay với Xuân Bình, đối thủ của nàng sẽ là tứ đại danh bổ, và nàng thì không muốn giết họ cũng chưa chắc đủ khả năng giết họ. Nếu 1 đối 4 nàng cũng chỉ có thể giết ¼ sau đó để bị giết mà thôi. Nàng biết rõ điều đó, và nàng vẫn muốn tiếp tục sống tốt, cho nên nàng liều mạng nhẫn(nhẫn trong nhẫn nại, kiên nhẫn, nhẫn nhịn).

“Vậy không phải là tôi đắc tội cả 2 rồi sao?” Băng Cơ cup mắt ủy khuất vô cùng nói

“Đừng vậy, vậy nên, Băng Cơ, cô lần thăm rồi, tôi chỉ có thể khuyên cô, cố gắng nhẫn nhịn, tránh xa tứ đại thần bổ, đặc biệt là Lãnh Huyết thống lĩnh ra, cô hiểu chứ?”

“Hiểu, tôi hiểu mà. Diệp nhi, cảm ơn cô” Băng Cơ cười cảm kích,

“Được rồi, mau giặt đồ, nếu không sẽ không có cơm ăn đâu”

“Diệp Nhi, hay là cô đừng giúp tôi nữa, bằng không nếu Xuân Bình tỷ biết được sẽ phạt luôn cô đó” Băng Cơ nhìn sang bên thấy “Diệp Nhi” vẫn miệt mài giặt đồ liền nói. Nếu có con hồ ly này ở đây nàng không tiện ra tay. Vậy nên đành đuối khéo đi thôi. Nàng cũng không cần có tin không tốt lọt vào tai An Thế Cảnh

“Cô, 1 mình không sao chứ?” “Diệp Nhi” nhìn Băng Cơ rồi lại nhìn mấy chậu quần áo quan ngại nói.

“Không sao, không sao, sẽ xong cả thôi, cô đừng lo”

“Vậy được, tôi đi quét sân” nói rồi, nàng ta rửa tay rồi đứng dậy. Nàng ta thật sự lo lắng cho Băng Cơ nhưng cũng ngại nếu làm lớn chuyện để Tứ đại thần bổ chú ý đến sẽ không hay cho nên đành bỏ đi.

Mà Băng Cơ, sau khi thấy “Diệp Nhi” đã đi xa, cô lấy trong người ra 1 túi bột nhỏ nhỏ rắc đều lên quần áo, sau đó dùng tay bắt đầu vò, chẳng mấy chốc, chậu nước đã đen kịt. nàng thay chậu nước mới, lại dùng loại bột khác, 1 chốc chậu nước trắng tinh, còn mang theo mùi cỏ xanh thoang thoảng vô cùng dễ chịu. Cứ như vậy, chưa chấy hết 2/3 nén nhang nàng đã giặt xong chậu quần áo.

Khi Xuân Bình quay lại thì ngạc nhiên vô cùng. Tất cả quần áo trong Thần hầu phủ đều được giặt sạch sẽ như vừa mới may, còn mang theo mùi cỏ xanh thoang thoảng.

“Cô...không phải đã nhờ ai làm giúp đấy chứ?”

“Trời đất chứng giám, nếu có bất cứ ai làm thay, làm giúp tôi, liền để tôi chết không toàn thây đi” Băng Cơ rất là cây ngay không sợ chết đứng giờ ba ngón tay lên chỉ trời mà thề, làm Xuân Bình ghen hòng không nói được thêm câu nào. Vừa hay, lúc này Lãnh Huyết đi ngang, nghe mùi cỏ thoang thoảng không khỏi dừng lại.

“A ngọn gió nào đưa Lãnh Huyết công tử đến đây vậy?” Xuân Bình thấy Lãnh Huyết như là ăn xin vớ được vàng, như người chết khát nhìn thấy nước, ba chân bốn cẳng chạy đến bên cạnh hân hy vọng có thể ăn đậu hũ của hắn, nhưng lại vì khí lạnh hắn phát ra mà có chút không dám lại gần

“Chắc chắn là gió độc rồi” Băng Cơ lầm bầm, cũng vì tên diên chết tiết này mà hôm nay nàng bị hành cho thâm, còn không dám phản kháng nữa chứ. Mà Lãnh Huyết 1 thân nội công thâm hậu, mấy câu này đâu dễ lọt khỏi tai. Hắn lờm Băng Cơ 1 cái sắc lẹm, làm nàng- 1 người từ trước đến giờ luôn dùng sát khí giết người cũng không khỏi rung mình 1 cái. Hừ chết người.

“Hôm nay phủ dùng hương liệu mới để giặt đồ hay sao? Ta nghe mùi hương rất dễ chịu” Lãnh Huyết cũng không vì mấy câu lầm bầm của Băng Cơ mà bỏ qua câu hỏi trong đầu. Mùi hương này, rất thư thái, nếu người trong xuyên chắc chắn sẽ có tác dụng giảm mệt mỏi căng thẳng. Hắn muốn trong phòng mình, Vô Tình, Truy Mệnh, Thiết Thủ, và gia cát đại nhân có 1 chút. Đạo này quả nhiên có quá nhiều công việc khiến người khác mệt mỏi.

“Việc này...Lãnh Huyết công tử, để ta đi hỏi lại 1 chút, có gì sẽ thông báo với công tử sau. Công tử thấy sao?” Xuân Bình nghe Lãnh Huyết hỏi như vậy không khỏi bối rối ra mặt. Nàng ta là muốn trừng trị nhỏ nha đầu Băng Cơ kia 1 chút, nàng vì có gì mà được Lãnh Huyết công tử bế về phòng chứ. Trên mặt còn mang 1 cái vết sẹo xấu xí, vậy mà dám giờ trò đùa dỗ Lãnh Huyết công tử của nàng ta. Quả thật không thể tha thứ. Thế nhưng mà Xuân Bình

nào biết được là nha đầu kia lấy cái mùi này ở đâu, mà bây giờ hỏi thẳng, nhờ để Lãnh Huyết biết nàng ta lấy việc công trả thù riêng chắc chắn sẽ có án tượng không tốt về nàng ta. Cho nên cũng chỉ còn cách này thôi.

“Thân là chủ quản nha hoàn, lại không nắm rõ được việc trong phủ. Xuân Bình, ngày thường gia cát đại nhân nhiều việc không để ý, cô liền lơ là trách đúng không?” Lãnh Huyết trầm giọng xuống 1 chút. Chuyện ở đây, sao hắn không biết, nha đầu kia hôm qua còn lên con số ngu lì bì suốt 1 ngày đến tối mới tỉnh. Hôm nay lại làm nhiều như vậy, không biết có sao không nữa.

“Lãnh Huyết công tử, oan quá. Xuân Bình nào dám” nói xong còn trừng mắt nhìn Băng Cơ 1 cái rất là có ý tứ, xong rồi, nàng lại thảm rồi. Lãnh Huyết chết tiệt, lại đem phiền phức vứt cho nàng. Thật đáng ghét!!!

“Được, nếu Xuân Bình tỷ đã không dám, Lãnh Huyết cũng không để trong lòng. Nhưng nếu để Lãnh Huyết biết Xuân Bình lại lơ là chức trách, lạm dụng chức quyền thì Xuân Bình tỷ, tỷ nên tìm người kế nhiệm rồi đây” Lãnh Huyết nói xong cũng chẳng đợi ai phản ứng cứ thế đi thẳng. Băng Cơ ngó người. Hắn... là đang giúp nàng sao???

Mà Xuân Bình cũng không đỡ hơn là mấy. Câu kia, chẳng khác nào lời đe dọa trực tiếp, là tối hậu thư đến từ Lãnh Huyết công tử.

“Xuân Bình chuyện ở đây ta đều biết cả, nếu cô còn không quản nha hoàn của mình, còn dùng chức quyền để bắt nạt người khác, thì cô thu dọn đồ đạc đi khỏi phủ thần hầu đi.” Nghĩ xong ý nghĩa của câu nói Lãnh Huyết để lại, Xuân Bình lại liếc xéo Băng Cơ 1 cái sắc lẹm sau đó quay phắt người đi không nói thêm câu nào. Băng Cơ cười mỉm, cũng tốt, nàng đỡ phải ra tay. Nhưng là... chuyện hôm nay chắc chắn nàng sẽ không để yên.

Tối hôm đó, phần com của Băng Cơ đột nhiên bị cắt mất 1 nửa. Hơn nữa, chỉ toàn là rau. Lý do chính là Xuân Bình muốn thế. Thật sự Băng Cơ chỉ muốn hét lên 1 tiếng Fuck mà phải nhịn xuống. Thật biết cách làm tức chết người mà.

“Băng Cơ” nàng đang ngồi thưởng trăng ngắm hoa thì có tiếng gọi

“Vô Tình công tử” Băng Cơ không quay đầu lại cũng biết người gọi là ai. Thật ra, trong lòng nàng luôn coi Vô Tình như người bằng hữu tốt, hắn mặc dù không thể sống thật trước mặt nàng, nhưng đối với nàng đều tốt hơn người khác. Lại luôn dịu dàng, nho nhã. Hắn luôn mang trên vai mình 1 nỗi cô đơn không thể chia sẻ cùng ai. Giống như nàng vậy. Hắn cũng là 1 kẻ đáng thương. Cho nên đối diện với hắn. Đôi khi, nàng có chút đồng cảm.

“Ta nghe nói, hôm nay cô bị cắt phần com. Cho nên ta mang cho cô ít bánh” Vô Tình lấy trong người ra 1 bọc giấy. Bọc giấy này mở ra liền mang theo 1 mùi hương thơm nức mũi

“Là Bánh nướng, đa tạ Vô Tình công tử” Băng Cơ vui vẻ nhận bánh, đưa 1 miếng lên miệng cắn. Một bộ dáng như con nít được nhận quà, vô cùng đáng yêu.

“Ta biết, chuyện hôm nay liên quan ít nhiều đến chuyện hôm trước. Băng Cơ, rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao cô không cho ta đưa cô trở về” Vô Tình cười nhạt, trên mặt cũng có 1 chút không biết phải làm sao

“Aizza, rốt cuộc đáng lẽ lúc đó ta nên để công tử đưa về. Bây giờ lại thành Lãnh Huyết công tử, quả thật còn khó đối phó hơn. Không chỉ Xuân Bình tỷ, ngay cả người bên Tiên Hạc ty cũng ghét ta ra mặt luôn rồi” Băng Cơ vừa ăn bánh vừa khổ sở lắc đầu. Thật sự rất muốn bỏ đổi đầu tên Lãnh Huyết kia ra xem trong đó đựng cái gì.

“Băng Cơ, cô cũng đừng trách Lãnh Huyết, huynh ấy cũng là...”

“Tôi không có trách Lãnh Huyết công tử, huynh ấy với tôi như vậy đối với máu lạnh công tử ngày mới quen đã khá hơn rất nhiều, chỉ có điều là do tôi xui xẻo mà thôi” Băng Cơ ngắt lời Vô Tình thờ dài. Nàng nào dám trách Lãnh Huyết, lấy lý do gì để trách đây? Người ta bẻ nàng về phòng, nàng còn chưa cảm ơn câu nào. Bây giờ lấy cớ gì để trách đây?

“Vô Tình công tử, huynh trong lòng, vẫn luôn có 1 người đúng không?” Băng Cơ nhìn nét cô đơn trên mặt Vô Tình ngửa đầu ngắm sao hồi lâu mới lên tiếng, như là vô tình hỏi đến mà thôi. Vô Tình ngạc nhiên quay lại nhìn, chỉ thấy nàng đang ngắm sao nên cũng ngửa đầu lên trời nhân dịp nói

“Đúng vậy, trong lòng ta, luôn có 1 người”

“Người này vô tình sao?” Băng Cơ giữ nguyên tư thế, nàng chỉ là muốn cùng hắn chia sẻ chút cô đơn kia, chút ưu thương kia mà thôi.

“Băng Cơ, nàng ý...” Vô Tình muốn bao biện cho người kia, lại chợt nhận ra mình không biết nên nói gì. Phải nói gì mới đúng???

“Đa Tình sẽ bị Vô Tình phụ, không phải công tử đã nói như vậy sao?”

“...”

“Vô Tình công tử, có những chuyện nếu đã thuộc về quá khứ, thì tốt nhất vẫn là nên buông tay. Công tử không cảm thấy cứ mãi sống trong nỗi cô đơn của riêng mình rất mệt mỏi hay sao?”

“cô thì biết gì chứ? Cô hiểu ta sao? Đừng làm như mình hiểu tất cả. Ta chính là... chính là...” Vô Tình thấy Băng Cơ nói đến người trong lòng, lại nói hắn buông tay, giống như 1 con thú bị thương gầm lên để tự vệ. Chỉ là đến cuối cùng hắn vẫn không biết phải nói gì mới đúng.

“Sẽ có một ngày, công tử nhận ra yêu thương kia vẫn ở đó, vẫn tồn tại. Nhưng không còn là dành cho công tử nữa” Băng Cơ thôi không ngắm sao, ôm

lấy bọc bánh nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn lại Vô Tình chìm trong ưu thương. Nàng hy vọng, hẳn có thể nghe thấu lời nàng nói hôm nay. Sau này, khi gặp lại Như Yên, hẳn sẽ không 1 lần nữa bị đánh ngã. Nhìn hẳn lần cuối, nàng xoay người rời đi.

“Chủ nhân”

“Có tin gì mới sao?”

“An Thế Cảnh không tìm được đèn đang rất tức giận”

“Tam đại hung đồ thì sao?”

“Lại án binh bất động rồi, bọn chúng đang thực hiện 1 kế hoạch lớn thì phải, có vẻ bàn tính rất kĩ”

“Còn gì nữa không?”

“Giáo phái chúng ta đã có trên 50 người rồi, đang được huấn luyện gắt gao dưới các chế độ luyện tập của chủ nhân”

“Tốt lắm”

“Chủ nhân”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay, thuộc hạ thấy Thiết Thủ đi chung với 1 cô gái. Hình như tên là Lăng YY, dường như rất thân mật”

“Độc nữ xuất hiện rồi” Nàng nheo mày thích thú

“Độc nữ? nàng ta có hại sao? Có cần...”

“Không cần, nàng ta rất có ích, hiện tại nàng ta vẫn là người thường. Đợi thêm 1 thời gian nữa, nàng ta chính là người chúng ta cần. Theo dõi nàng ta sát xao. Nghe chưa?”

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh”

“Hết việc rồi?”

“Dạ, mới đây chúng thuộc hạ phát hiện 2 kẻ, tuy sớm đã trắng đầu nhưng khinh công không thể coi thường, hơn nữa đáng vẻ nhanh nhạy lại vô cùng kì quái. Họ muốn gặp chủ nhân”

“Được rồi, cùng đi nào” Nàng phát phát tay, 2 bóng hình cao lớn, 1 nhỏ bé thoáng chốc biến mất, nàng mỉm cười. Thật tò mò, rốt cuộc là ai đã đánh hơi ra nàng rồi??? Mà đề chắc chắn, nàng lấy bên hông ra 1 chiếc mặt nạ nửa mặt, trên đó có khắc 1 bông hoa hồng đen đang độ nở rộ, vô cùng xinh đẹp, vô cùng quyến rũ, nhưng cũng vô cùng thâm trầm, nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

“Chủ nhân” nàng vừa đặt chân xuống đại bản doanh, 2 hàng người vô cùng cao lớn đã cúi gập người đồng thanh hô. Đó là 50 người đồng ý đi theo nàng vì nàng ngay cả tính mạng cũng không từ. Tổ chức của nàng đặt tên là Tất Sát (toàn bộ là kẻ giết người). Mà nàng... vô cùng lười đặt tên cho nên đã đặt bọn họ từ nhất nhị tam tứ ngũ lục cho đến ngũ thập sát. Trong đó có 10 người đầu tiên từ nhất đến thập sát sẽ là người chuyên nằm vùng cho nàng nghe ngóng tin tức, cũng là người sẽ đến truyền tin cho nàng. Bởi vì, họ giỏi nhất, và nàng tin tưởng họ nhất. Nàng mới xuyên không, có 1 lực lượng tình báo như vậy, chính là bước đệm vô cùng lớn đối với nàng sau này. Hơn nữa, hiện tại nàng còn là ông chủ sau màn của hàng loạt các thanh lâu, tửu lâu trong kinh thành và 5 thành lân cận. Sau này sẽ mở rộng hệ thống ra toàn bộ các thành và các nước lân cận. Đây cũng chính là nguồn tin vô cùng phong phú, đa dạng và nhanh chóng của nàng. (Trừ Minh Nguyệt lâu ra nhé, chỗ này là cái hang sư tử cái, nàng không dám thò đầu vô)

“2 vị cao nhân kia đang ở nơi nào?” Nàng đề giọng hỏi. Trong 50 người, chỉ có duy nhất 10 người biết danh vẻ thật của nàng. Tên thật của nàng, còn lại họ chỉ biết nàng là chủ nhân, và họ phải trung thành với nàng. Bởi lẽ, không gì có thể qua mắt nàng. Không ai có thể làm gián điệp trong mạng lưới của nàng (Bởi vì nàng chính là gián điệp chuyên nghiệp, mấy kẻ không chuyên sao có thể qua mắt nàng) Và chống lại chủ nhân, chỉ có 1 con đường... sống không bằng chết. Họ không sợ chết, nhưng chết thối khổ đến muốn chết không được. Họ chịu không nổi. Hơn nữa, chủ nhân đối với họ vô cùng tốt, bọn họ vô cùng cảm kích nàng, càng không có lý do để phản bội nàng.

“Chủ nhân, 2 vị kia...đang dùng bữa. Cho nên...” thập nhị sát (kẻ giết người thứ 12) bước ra nhỏ giọng thưa.

“Đưa ta tới đó”

“Dạ” Hắc Khê cúi đầu sâu hơn, sau đó tiến lên phía trước dẫn đường. Nhìn bộ dáng sợ hãi của hắc không khỏi khiến nàng muốn cười. Xem ra tổ chức này nàng ít quan tâm đến quá rồi. Ít nhất phải khiến bọn họ thân cận nàng, coi nàng như anh em đồng sinh cộng tử, không câu nệ tiểu tiết, vì nàng mà lao vào dầu sôi lửa bỏng mới được. Thu phục người, cái tất yếu chính là thu phục nhân tâm.

“Thập nhị sát” nàng lên tiếng

“Dạ chủ nhân có gì sai bảo” hắc vẫn cúi đầu. mặc dù đứng thứ 12, so với thứ 10 không cách nhau bao nhiêu. Nhưng từ Thập sát đổ về Nhất sát bọn họ thân thiết với nàng hơn nhiều. Họ biết mặt nàng, tính nàng. Nàng nghĩ họ sớm coi nàng như muội muội để chiều cổ rồi. Còn từ thập nhất trở đi. Có lẽ vẫn coi nàng như quái vật đi.

“Ta không phải hùm, ta muốn các người coi ta như huynh đệ trong nhà, ngẩng đầu lên. Ta không ăn thịt người” lời này vừa nói ra Thập Nhị sát vội dừng lại, xoay người nhìn nàng mắt tròn xoe như không thể tin vào tai mình. Nàng mỉm cười, tuy đã che hết nửa mặt nhưng nụ cười của nàng vẫn nhu hòa dịu dàng khiến người ta trầm mê trong đó. Chưa có người chủ tử nào đối xử với người dưới của mình như nàng. Còn muốn hắc coi nàng như huynh đệ trong nhà. Có thể sao?

“Chủ nhân” hắc ngần ngại.

“Sau này nhìn nhất nhị tam tứ ngũ lục thất bát cửu thập sát đối xử với ta như thế nào thì cứ làm theo như thế. Tuy võ công của người có chút không bằng họ, đứng thứ 12. Nhưng về vị trí cấp bậc người hoàn toàn ngang hàng với họ. Hiểu chưa? Cho nên cũng không cần coi họ như bề trên mà cứ coi nhau như huynh đệ. Một tổ chức có bền vững hay không? Yếu tố cốt yếu là các thành phần trong tổ chức đoàn kết, và người đứng đầu nắm rõ cách làm người” nàng nói tiếp. Cốt muốn những lời này có thể đến tai toàn bộ những người trong Tất Sát

“Dạ, thập nhị tuân lời chỉ dạy của chủ nhân” Thập Nhị sát nghe nàng nói vô cùng cảm động cúi đầu nói.

“Tốt lắm, sau này mang lời này của ta, truyền xuống toàn bộ huynh đệ trong tổ chức. Nếu có kẻ cố tình gây hấn, mất đoàn kết nội bộ ta sẽ nghiêm trị không tha. Rõ chưa?” Nàng nghiêm giọng cố tình nói lớn khiến toàn bộ mọi người nghe thấy, bởi 2 người cũng chưa đi xa, mà những người ngoài kia đều có võ công cao cường, không lý do gì là không nghe thấy cả.

“Tuân lệnh chủ nhân”

“bra...bra...bra” (tiếng vỗ tay). Theo tiếng vỗ, Băng Cơ xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy 2 lão nhân đầu tóc bạc phơ, giống nhau như tạc, 1 người vận bạch y, một người vận hắc y, song song đi tới. (Hắc Bạch vô thường)

“Tiểu nữ bái kiến hai vị tiền bối. Hai vị tiền bối không chê tiểu nữ không quy củ, xin cho phép tiểu nữ thắc mắc quý tính đại danh của hai vị tiền bối” Băng Cơ cúi đầu tri thư hữu lễ hành lễ với hai người trước mắt. Họ khiến nàng cảm giác tuyệt đối không tầm thường.

“Ta là Độc vương” người vận hắc y sáng khoái đáp

“Ta là Dược Đế” người vận Bạch Y tiếp lời. Vừa nghe danh, mắt Băng Cơ đã sáng như đèn pha ô tô. Như người trên sa mạc thấy nước, như ăn xin nhặt được vàng. Như người mắc bệnh nan y tìm được thuốc, vội vàng cúi đầu càng sâu hơn.

“A thì ra là hai vị tiền bối Độc Vương và Dược đế, tiểu nữ nghe danh hai vị đã lâu, thật sự chính là kiếp trước tu 10 kiếp mới có thể gặp hai vị kiếp này. Thật quá đôi vịnh hạnh”

“Người tăng bốc chúng ta quá rồi” Dược Đế vuốt vuốt chòm râu trắng, tuy lời nói khiêm tốn nhưng mặt hiện lên toàn bộ là hả hê không che dấu. Băng Cơ mỉm cười phát tay phía Thập Nhị sát, hắc biết điều lập tức lui ra, nàng cúi người đưa tay ra hiệu mời đi phía này. Miệng kết hợp

“Hai vị tiền bối, mời vào phòng chúng ta cùng nhau nói chuyện” Sau đó đi trước dẫn đường. Hai người Độc Dược vô cùng phối hợp gật đầu cười hài lòng 1 cái rồi theo sau Băng Cơ vào phòng.

“Hai vị tiền bối, mời” Băng Cơ kéo ghế mời hai người ngồi, sau đó còn tự tay châm trà, rót nước. Mà hai người được mời kia vô cùng hưởng thụ loại đãi ngộ này. Xong xuôi hết các nghi thức cần. Băng Cơ lớn giọng yêu cầu người bên ngoài mang điểm tâm tới rồi mới nhàn nhã ngồi xuống ghế đối diện 2 người Hắc Bạch

“Hai vị tiền bối, không biết ngọn gió nào đưa hai vị tới đây” nàng mỉm cười hỏi. Đợi người bên ngoài mang điểm tâm tới mới phân phó không cho phép bất luận kẻ nào đi vào, bằng không giết không tha. Đợi người kia trở ra mới nhàn nhã bỏ trên mặt mặt nạ xuống. Hai người Hắc Bạch nhìn thấy dung mạo nàng nhất thời cả kinh. Quả nhiên tuyệt luân, nghiêng nước nghiêng thành, khuynh triều đảo thế. Nhưng bên mày trái lại như ẩn như hiện một vết sẹo dài. Dược đế nhìn thấy vết sẹo kia thì mỉm cười

“Cô nương, tuổi còn nhỏ, tâm cơ đủ sâu, ngay cả mặt thật của chính mình cũng không muốn để nó quá nổi bật. Vết sẹo kia, chắc cũng tổn một phần tâm tư”

“Đề tiền bối chê cười, Băng Cơ không dám giấu, Băng Cơ là tú nữ của hoàng thượng, giữa đường giết khâm sai bỏ trốn, sợ người khác nhìn rõ dung

mạo cho nên mới có 1 cái vết sẹo này.”

“Thì ra là thế” Dược đế gật đầu hài lòng

“Hai vị tiền bối, hai vị còn chưa có trả lời câu hỏi của Băng Cơ” Băng Cơ sao có thể để chính mình thiệt thòi. Nàng mỉm cười nói

“Ta và huynh đệ song sinh thoát ải giang hồ đã lâu. Nay tuổi đã không còn trẻ nhưng chưa có người truyền thụ lại những gì mình biết. Vừa hay điều tra ra được, gần đây, chỉ trong chưa đầy 1 tháng, toàn bộ thanh lâu tửu lâu trong kinh thành và 5 thành lân cận đồng loạt đổi chủ, lại thấy có thêm 1 tổ chức mới quy mô không nhỏ đang ngấm ngầm hoạt động liên cảm thấy hứng thú khôn cùng. Cho nên mới muốn đến đây tìm hiểu một chút” Độc Vương lên tiếng giải thích. Băng Cơ mỉm cười, nàng làm mọi việc đều trong tối. Vậy mà 2 vị tiền bối có thể điều tra ra tất cả các tửu lâu, thanh lâu, và người đứng đầu Tất sát là 1. Quả nhiên không tầm thường.

“Không giấu gì cô nương. Ta và huynh đệ song sinh cũng có 1 một tổ chức mật thám nho nhỏ. Tên là Minh Tịch” Như hiểu thấu lòng Băng Cơ, Dược đế lên tiếng. Băng Cơ, mắt thoáng đảo tròn. Thì ra là vậy. Tổ chức của mình làm việc đã kín kẽ không ngờ còn có tổ chức khác thâm lặng hơn. Người ta nói chim sẽ bắt giun, đại bàng phía sau. Quả có chút không sai. (ý là núi cao còn có núi cao hơn. Hay vô quýt dày có móng tay nhọn đều mang nghĩa tương tự).

“Vậy, mục đích của 2 vị tiền bối là...” Băng Cơ nghi ngờ hỏi lại. Có ai khi không đến đây làm loạn nói chuyện 1 hồi rồi đi về không?

“Ta đã nói từ trước, ta và huynh đệ song sinh tuổi đã không còn trẻ, nhưng chưa tìm được đồ đệ kế nghiệp, cho nên...nếu...” Độc Vương nói còn chưa dứt câu đã nghe “Bình...bình...bình” 3 tiếng (tiếng trán chạm đất đầy ^^)

“Đồ nhi gia nắm 2 vị sư phụ” Băng Cơ không dám đợi Độc Vương nói xong, vội rút ghế quỳ xuống dập đầu 3 cái nói lớn, chỉ sợ hai lão gia hỏa này nổi hứng đối ý. Đây chính là thời cơ ngàn năm có 1. Nàng không thể không nắm thật chặt. Mà hai người Độc Vương, Dược đế nhìn thấy người mình nhận định làm đồ đệ phản ứng nhanh như vậy liền vô cùng hài lòng gật đầu cười. Dược đế 1 thân bạch y rời ghế nhẹ nhàng đỡ nàng dậy cười

“Tốt lắm, từ nay con chính là đệ tử chân truyền của 2 người chúng ta”

“Sư phụ, có điều, con không thể gặp 2 người vào ban ngày, chỉ mong hai vị sư phụ cứ nghỉ ngơi ở đây, ban đêm có thể truyền thụ kiến thức cho con. Như vậy có được không ạ?” Băng Cơ rụt rè nói. Nàng đang là nha hoàn trong thần hầu phủ, không thể tùy tiện rời đi, bằng không nhất định sẽ bị nghi ngờ.

“Ta hiểu, con là Băng Cơ đúng không? Băng nhi, làm đồ đệ của 2 chúng ta nguy hiểm thập phần, con giấu mình tốt như vậy. Chúng ta vô cùng yên tâm” Độc Vương nói. Sau đó 2 người mỗi người mang ra đưa đến trước mặt nàng 1 tập sách.

“Ban ngày, con không thể rời đi, liền chăm chú đọc Y thư cho ta, đêm đến chúng ta sẽ kiểm tra những gì con học được” Dược đế. Sau đó lại đưa cho Băng Cơ 1 viên thuốc

“Đây là Bách độc bất nhập hoàn, là do ta và huynh đệ song sinh đồng thời chế tạo ra, dành riêng cho đệ tử chân truyền của chúng ta, không có viên thứ hai. Con mau uống, như vậy cơ thể sẽ bách độc bất xâm”

“Đa tạ sư phụ” Băng Cơ nhận y thư và viên thuốc, vội vàng nuốt thuốc vào trong, sau đó cất y thư vào trong áo. Độc Vương lại đưa nàng 1 cuốn sách

“Đây là Thân hạc thư, là bí kíp khinh công của ta và huynh đệ song sinh cùng nhau viết. Thân hạc là loại khinh công sớm đã thất lạc trên thế gian, người biết còn lại cũng chỉ có 2 lão già chúng ta. Đây là loại khinh công không cần nội lực. Tất cả đều nhờ điểm tựa, trợ lực, phản lực mà bay lên, toàn thân khi sử dụng loại võ công này sẽ nhẹ tựa như hạc. Giống như trích tiên bay lượn trên không, xuất quỷ nhập thần. Chúng ta vừa nhìn qua là biết Băng nhi con không có nội lực, thứ này có lẽ sẽ giúp đỡ con rất nhiều” Độc Vương nói. Băng Cơ vui vẻ tiếp nhận sách. Tuy tốc độ của nàng cao, nhưng hôm trước đã thử chạy đua với Tử đại thần bổ, hoàn toàn không có khả năng chạy thoát. Vậy nên, cuốn sách này đối với nàng chính là nước giữa sa mạc rồi. Hôm nay, chính là ngày Băng Cơ nàng nhận được 1 cái tặng bảo đồ(bản đồ kho báu. Ý là hôm nay chị ý bắt được báu vật).

“Đa tạ nhị vị sư phụ, ơn này của sư phụ, Băng nhi trọn đời không quên”

“Được, Băng nhi, con có việc gì cần giúp đỡ cứ tìm hai vị sư phụ, chúng ta nhất định hết lòng hết dạ” Dược Đế mỉm cười hài lòng nói. Đối với người đệ tử này, tuy mới gặp lần đầu nhưng ông và vị huynh đệ của mình đã thập phần hài lòng. Nàng có tâm cơ, có tư chất, có nhan sắc, có ngoan độc.

“Vậy sư phụ, Băng nhi có chuyện muốn thỉnh cầu”

“Con nói đi” Độc Vương thoải mái nói

“Chà là, con muốn khiến một kẻ sống không bằng chết. Muốn sống không được, muốn chết không xong. Thống khổ đến chết” Băng Cơ nháy mắt toát ra 1 tầng sát khí khiến cả căn phòng giảm xuống vài độ C. Khiến hai người đối diện cũng có chút không ngờ tới. Aizzz 1 cô nương xinh đẹp như hoa. Lại có sát tâm nặng đến vậy...

“Được, ta giúp con. Băng nhi đây là Bách vô tán. Con lấy 1 lượng cực nhỏ, hòa vào nước, phẩy lên chân hoặc quần áo người kia mặc. Tác dụng thì... Sau khi con làm xong xuôi mọi chuyện, con sẽ rõ” Độc Vương đưa cho Băng Cơ 1 lọ bột nhỏ sau đó mỉm cười vô cùng thâm trầm nói. Về độ độc ác, trên đời sao có kẻ sánh bằng ông?

“Vậy sư phụ, độc này có thuốc giải không? Đệ tử cũng không muốn giết nhầm người vô tội” Băng Cơ lại hỏi. Nhưng Độc Vương im lặng, chỉ nhìn chăm

chăm huynh đệ song sinh của mình. Băng Cơ xoay người nhìn Dược đế. Ông mỉm cười lấy ra 1 cái lọ nhỏ đưa cho Băng Cơ rồi nói

“Băng Nhi, đây là Bách nhuyễn hương. Đề cái này trong lư hương đốt trong phòng người bị trúng độc. Hít đủ 12 canh giờ độc không những tự giải mà vết thương trên người cũng sẽ lành lại” Đối với Độc Vương, ông chỉ có 1 đối thủ duy nhất. Đó chính là Dược đế, tất cả thuốc độc trong tay ông, Dược đế đều có thuốc giải. Ông ác độc bao nhiêu thì Dược đế lương thiện bấy nhiêu. Ông khiến kẻ khác huyết thịt bất phân, Dược Đế khiến kẻ đó lành lặn như cũ. Ông khiến kẻ khác ngũ tạng thối rữa, Dược đế lại khiến hắn cải lão hoàn đồng. Những ai trúng độc của ông, qua tay Dược đế đều như chưa có chuyện gì xảy ra. Thật có chút khiến người ta tức muốn ói máu.

Băng Cơ cảm tạ hai vị sư phụ sau đó nói vì trời đã không còn sớm nên nàng cần trở về tránh người khác nghi ngờ. Mà sau khi nàng đi ra, đại đa số sát nhân đều đã được phân công đi làm việc của mình, số còn lại vẫn hành lễ nhưng không còn bộ dạng sợ hãi rụt rè như ban đầu nữa. Kết quả này rất khiến nàng hài lòng. Độc Vương và Dược đế đều thấy điều đó, họ gật đầu hài lòng. Đệ tử của 2 ông quả thật rất biết cách thu phục nhân tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Sáng hôm sau,

“AAAAA...ngừa...ngừa chết ta rồi...AAAAA” tiếng hét chói tai như loa phóng thanh từ phòng Xuân Bình phát ra. Không khỏi khiến cho cả phủ Thần hầu náo loạn. Tất cả nha hoàn nháo nhào lại một chỗ bu như kiến nhìn thấy mật. Lúc nha lúc nhúc toàn đầu là đầu, ai cũng muốn xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Mà 2 người ở ngay ngoài phòng Xuân Bình đương nhiên đến sớm nhất, nhìn thấy mọi thứ rõ nhất. Xuân Bình tỷ đầu tóc bù xù, râu rụi, quần áo xộc xệch đang phát điên gãi toàn thân gãi đến da trắng mịn bật máu, móng tay còn dính da và máu lẫn lộn vậy mà vẫn không ngừng gãi. Chỉ là nàng ta vẫn còn chút lí trí, ngựa chết cũng không gãi đến mất. Băng Cơ im lặng không nói gì, “Diệp Nhi” nhủ mảy 1 chút nhưng vẫn là thủy chung im lặng. Chỉ có mấy nha hoàn nịnh hót Xuân Bình tỷ đã thành thói vội chạy vào hỏi thăm. Mà không may cho các nàng ta là chạm đến đầu trên người Xuân Bình tỷ là các nàng ngựa tới đó vội rụt tay lại không ngừng gãi, gãi đến nổi chính mình giống như Xuân Bình cả làn da nhầy nhụa máu thịt lẫn lộn. Những người đứng sau nhìn thấy thế, tuyệt nhiên không dám đến gần.

Xuân Bình gãi đến nổi ngắt đi bọn nha hoàn mới vội vàng đi gọi đại phu. Đại phu đến nơi thì chuyện cũng đến tai Gia cát đại nhân và Tứ đại thần bồ.

“Có chuyện gì vậy?” Gia cát đại nhân nhìn đến Xuân Bình 1 thân máu thịt lẫn lộn nhủ mảy thật sâu hỏi, tất cả đáp lại lời ông bằng sự im lặng đến đáng sợ. Đại phu sau khi bắt mạch cho Xuân Bình nhủ mảy thật sâu. Sau đó mới quay đầu nói với Gia cát đại nhân

“Đại nhân, vị này...trúng độc”

“Trúng độc?” Gia cát đại nhân, tứ đại thần bồ tràm miệng một lời nói

“Đúng vậy, loại độc này lão phu chưa từng thấy qua, chỉ là từng đọc qua trong 1 cuốn sách cổ. Nó được điều chế từ mật hồ ly, máu rắn, nước bọt nhện, nọc bọ cạp và 105 loại độc dược khác. Khi dính vào người ban đầu sẽ không có hiện tượng. Nhưng nếu để độc này ngấm nước, đặc biệt là máu sẽ dẫn tới cảm giác ngứa ngáy vô cùng. Qua 12 canh giờ nếu người trúng độc có thể chịu được thì có thể qua khỏi, nhưng nếu gãi để độc dính máu mà không có thuốc giải sẽ ngứa tới chết” Đại phu từ tốn nói, như thể không phải chuyện trước mắt mà ông chỉ đang kể một câu chuyện xưa, qua đã lâu.

“Sao trên đời lại có loại độc dã man như vậy?” Gia cát đại nhân cảm thán, tất cả mọi người trong phòng đều im lặng, mà người ngoài phòng lại càng không có gì để nói. Dám động đến nàng, kết cục này là nàng ta tự rước lấy.

“Đại phu, ông có thuốc giải không?” Gia cát đại nhân trầm mặc hồi lâu lại hỏi. Xuân Bình đã gãi đến máu thịt lẫn lộn, không thể chờ qua 12 canh giờ được nữa. Nhưng đáp lại ông chỉ có cái lắc đầu bất lực.

“Loại độc này...lão phu cũng chỉ mới biết qua trong sách cổ, trong đó cũng không nói đến phương pháp giải. Hơn nữa, độc này thất truyền đã lâu. Nay gặp lại...thật khó lòng cứu chữa”

“Chuyện này...” Gia cát đại nhân nhìn Xuân Bình đau đến ngắt đi trên giường quả thật có chút không nỡ. Nàng ta làm việc trong phủ của ông ít nhiều đã hơn chục năm. Nay bắt ông chống mắt nhìn nàng ta chết dần chết mòn, còn đau đớn, thống khổ như vậy. Ông đứng là có chút không biết phải làm sao. Nhưng mà...có muốn giúp cũng không có cách nào. Quả thật cái cảm giác bất lực này khiến ông thật sự không thể ưa thích nổi.(Có ai thích đau chứ)

“Thế thúc, bằng không, chúng ta tìm hung thủ đi, biết đâu hắn ta có thuốc giải” Vô Tình thấy Gia Cát đại nhân một bộ dạng khổ sở như vậy lại có chút không nỡ. Dù sao, Xuân Bình cũng cùng chung 1 mái hiên với bọn họ nhiều năm, dù ít dù nhiều cũng có chút cảm tình, tuy cô ta có chút lỗi quá đáng, lại hay ý quyền ý thế bắt nạt người khác, nhưng cũng không đến tội phải chết. Hắn cũng không lẽ nhìn thấy nàng ta chết. Hơn nữa còn chết thống khổ như vậy trước mặt mình mà không làm gì đó.

Mà Băng Cơ ở ngoài cánh cửa đã âm thầm nắm chặt tay. Mặc dù, nàng làm việc kín kẽ, trước đây hẳn là những tổ chức cảnh sát hàng đầu thế giới như FBI, CIA,... cũng không mò được ra dấu vết của nàng, nhưng tứ đại danh bồ muốn bắt tay vào điều tra cũng làm nàng có chút bất an.

“Băng Cơ, cô sao lại đứng đây?” “Diệp Nhi” vừa hay bước tới thấy Băng Cơ đứng ngoài cửa liền lên tiếng. Làm Băng Cơ không khỏi rủa thầm “Chết tiệt” con hồ li này chính là muốn mạng nàng mà. Cả 5 người trong phòng đều giật mình. Có người ở ngoài cửa mà họ đều không hay biết sao?

“Vào đây” Lãnh Huyết lạnh giọng. Băng Cơ tay nắm càng chặt hơn. Cẩn cẩn cánh môi rồi mới đẩy cửa bước vào

“Băng Cơ gia mắt Gia cát đại nhân, Tứ đại thần bồ” nàng nhún mình cúi đầu vô cùng lễ phép nói

“Diệp Nhi gia mắt Gia cát đại nhân, tứ đại thần bồ” “Diệp Nhi” theo vào sau cũng hành lễ y hệt

“Đứng dậy đi, các người đứng đó từ bao giờ” Gia cát đại nhân lên tiếng hỏi

“Dạ, vừa mới. Băng Cơ muốn đến thăm Xuân Bình tỷ, lại thấy Gia cát đại nhân và các vị thần bồ đang đàm luận nên không dám tiến vào” Băng Cơ thủy chung cúi đầu

“Dạ Diệp Nhi cũng mới tới, thấy Băng Cơ đứng ngoài mới lên tiếng hỏi” “Diệp Nhi” cũng rụt rè nói

“Ngẩng đầu lên, ta đâu phải cộp sao các người lại sợ hãi như vậy?” Gia Cát đại nhân thấy người vào chỉ là 2 nha hoàn yếu đuối liền nhẹ giọng hơn 1 chút. Lúc này Băng Cơ mới ngẩng đầu. Nếu nàng thủy chung cúi đầu, nhất định sẽ khiến tên cháu họ Gia Cát Lượng này nghi ngờ.

Băng Cơ vừa ngẩng đầu, gần như lập tức vị Gia Cát đại nhân cao cao thượng thượng này ngẩn người. Vẻ đẹp này, đến 7 phần là giống 1 người ông quen, người mà ông đã liên tục tìm kiếm suốt mười mấy năm nay. Biện Hồng Dược, cũng là sư muội của ông. Từng cùng ông phá không biết bao nhiêu kỳ án để lại danh tiếng muôn đời cho phù thần hầu.

Về phía Băng Cơ, vừa ngẩng đầu lên thấy Gia Cát đại nhân nhìn mình không chớp mắt, lại sợ thân phận tú nữ bại lộ thì không tốt nên vội vàng cúi đầu. Gia Cát đại nhân sau khoảnh khắc thất thần cũng vội vàng khôi phục tâm trí. Chắc có lẽ... chỉ là người giống người. Biện sư muội mất tích nhiều năm nay, có lẽ ông cũng là mãi mê tìm kiếm nàng quá cho nên mới suy nghĩ lung tung.

“Người tên là Băng Cơ?” Gia cát đại nhân lên tiếng, chỉ thấy Băng Cơ không dám ngẩng đầu lên nữa thưa “Dạ” 1 tiếng. Tứ đại thần bồ sao có thể không thấy phản ứng kia của 2 người. Họ cũng lo Gia cát đại nhân nhận ra Băng Cơ nên vội vàng lên tiếng.

“Băng Cơ, cô không phải đến thăm Xuân Bình tỷ sao? Mau đi” Truy Mệnh vội vàng như nuốt phải khoai nóng. Băng Cơ thấy có người về đường cho nàng chạy mừng hết sức vội đến bên giường Xuân Bình. Mà vừa nhìn thấy Xuân Bình, đã nhéo chính mình 1 cái khiến mặt mày nàng tái mét, ngã đập mõng xuống đất lùi về phía sau. Khuôn mặt thập phần hoảng sợ (chị ạ, chị nên đi casting cho vai chính trong mấy bộ phim bom tấn của Hollywood đi)

“Băng Cơ, có chuyện gì vậy?” Vô Tình nhìn thấy Băng Cơ như vậy liền có chút không nỡ tiến lên đưa tay đỡ nàng dậy. Giọng điệu, cử chỉ vô cùng dịu dàng, ưu nhã.

“Thập... thập... đạo... tuyệt... sinh (10 con đường cắt đứt sự sống dịch nôm na là 10 cách để chết)” Băng Cơ lắp ba lắp bắp phun ra 4 chữ đó, chân tay không ngừng run lên, đến Vô Tình đỡ nàng cũng có chút khó khăn vì vậy nên đành miễn cưỡng đưa nàng ngồi xuống bàn uống nước. Băng Cơ thật cũng không muốn làm khó Vô Tình, chỉ là nàng cũng là tình thế bất buộc, nàng có thể để Xuân Bình sống, nhưng không thể để Tứ đại danh bồ tra ra cái đuôi của nàng.

“Băng Cơ người nói thế là sao?” Gia Cát đại nhân chính là con cáo già, max già, nhìn thấy biểu hiện của Băng Cơ ông liền chắc chắn nàng biết cái gì đó nên vội hỏi. Cho dù hy vọng là 1% ông cũng không muốn có người chết trước mặt mình mà ông không làm gì cả.

Băng Cơ tay run run với lấy ấm trà. Mọi người đều hiểu, “Diệp Nhi” vội vàng rót 1 chén đưa cho nàng nhỏ giọng nói

“Băng Cơ, có gì từ từ nói, đừng vội” Mà Băng thấy chén trà như người nhìn thấy nước trên sa mạc (câu này đạo này xài hơi nhieu) vội giục vào tay uống lấy uống để như để nuốt bằng hết nỗi sợ vào trong. Sau đó mới nói

“Trong 1 cuốn sách Băng Cơ từng xem qua, có 10 cách để đoạt đi sinh mạng người khác 1 cách thống khổ nhất. Gọi là ‘Thập đạo tuyệt sinh’ Trong đó, có 1 cách đó là sử dụng 1 loại thuốc độc tên là Bách vô tán. Trong đó, ‘Bách’ là dùng độc của 100 thứ độc nhất, ‘vô’ là không mùi không màu không vị và ‘tán’ là phát huy tác dụng khi chạm nước. Độc này, vô cùng ngứa, khi chết vô cùng thống khổ, chính là bị chính bản thân mình hành hạ đến chết. Vừa nhìn Xuân Bình tỷ, trong đầu Băng Cơ không còn gì khác ngoài cuốn sách này” Băng Cơ mặt vẫn còn xanh lét, tay vẫn còn run lập cập, giọng phát ra cũng không kiềm được mà để răng môi va vào nhau lộn xộn. Thật khiến người khác không thể không tin rằng, cái này chính là nàng xem ở trong sách. Nhưng nào ai biết, sách này chính là nàng viết ra, là nàng tưởng tượng ra.

“Cuốn sách này có ghi cách giải độc không?” Gia Cát đại nhân nghe đến đây vui mừng khôn siết vội hỏi tiếp. Băng Cơ nuốt 1 miếng nước bọt nói tiếp:

“Trong sách ghi, có kẻ khát máu hơn lang sói, sẽ thực thi từng con đường chết đối với 10 kẻ hán căm ghét. Chỉ sợ, cứ sống Xuân Bình tỷ, sẽ có người nhận lại kết cục giống như Xuân Bình tỷ”

“Ý của cô là, có kẻ đã đọc được cuốn sách này, nên liền muốn dựa theo sách mà làm điều ác sao?” Vô Tình bắt được từ khóa vội hỏi ngược lại

“Cuốn sách Băng Cơ đọc, là 1 cuốn sách cổ, khi đó vô tình nhìn thấy trên hiệu sách, sau khi xem xong đã liên tục gặp ác mộng nhiều ngày. Chỉ là bây giờ không biết cuốn sách đó đang lưu lạc ở đâu. Cuốn sách này, ghi lại vô cùng chi tiết cách giết người. Còn để lại cả hình vẽ, nhìn qua vô cùng kinh dị. Còn về phần cứu người... Băng Cơ nhớ không rõ có hay không? Chỉ biết khi đó đọc qua cảm thấy vô cùng hãi hùng liền mang trả lại cho hiệu sách” Băng Cơ ngược đời mắt ngập nước lên nhìn Vô Tình, chỉ thấy nàng 1 bộ dạng cô nương vô cùng yếu đuối, đang sợ hãi mường tượng lại ác cảnh đã từng trải qua.

Khuôn mặt này, khiến không chỉ nam nhân mà cả nữ nhân cùng phải vì nàng mà đau xót, thương cảm.

(bravo...bravo...bravo. Chị ơi chị diễn xuất thần. em hâm mộ chị quá hà *nước mắt rung rung* Băng Cơ: em nên nhớ, trong khi làm sát thủ chị cũng có cuộc sống thường ngày, cũng có emnd, địa chỉ thường chú, giấy khai sinh. . .bla...bla...nếu chị diễn không sâu, chỉ sợ sớm đã ngồi đếm lịch trong nhà đá, không thì cũng lòi ra pháp trường xử tử lâu rồi *vô cùng tự tin nhếch miệng xoay người bước đi* Miêuem đang tưởng tượng đến lúc tử đại thần bỏ biết mặt thật của chị không biết sẽ có biểu cảm thế nào*mắt lim dim, mơ màng không ngừng tưởng tượng*)

“Thế thúc, Vô Tình sợ rằng...” Vô Tình đến trước mặt Gia Cát đại nhân chấp tay nói

“Vô Tình, ta biết con đang nghĩ gì, chúng ta tạm thời điểm huyết Xuân Bình, để nàng ta không thể tỉnh dậy mà tự hành hạ bản thân, còn lại 4 người các con, tạm gác tất cả các vụ án liên quan. Điều tra chi tiết vụ án Thập đạo tuyệt sinh, bắt sống hung thủ để hấn mạng ra thuốc giải cứu Xuân Bình. Truy Mệnh con điều thêm vài người tìm kiếm tung tích của cuốn sách cổ kia. Có thông tin lập tức báo lại cho ta. Còn về Băng Cơ, cô tạm thời làm chủ quản nha hoàn phủ thần hầu thay Xuân Bình. Mọi sự cứ vậy mà làm”

“Tuân lệnh Thế thúc”

“Tuân lệnh gia cát đại nhân” Gia cát đại nhân phát tay áo rời đi, tất cả mọi người trăm miệng 1 lời đưa tiễn chỉ còn Băng Cơ vẫn ngẩn ngơ, thứ nhất nàng tiếp nhận không nổi việc mình lên làm chủ quản, thứ hai nàng phải diễn cho tròn vai, làm gì có ai đang kinh sợ lại có thể đứng lên hành lễ đâu. Mà Gia cát đại nhân đi chưa xa, Băng Cơ đã gào rống lên

“Gia cát đại nhân, xin đợi” Vừa nói vừa như trên chân có gấn động cơ, phi vèo cái đến trước mặt Gia cát đại nhân

“Còn chuyện gì sao?” Gia cát đại nhân xoay người nhìn Băng Cơ nhú mày, nhìn đi nhìn lại ông vẫn thấy Băng Cơ quả thật vô cùng giống sư muội của mình

“Gia Cát đại nhân, Băng Cơ 1 lòng lo cho Xuân Bình tử, mong đại nhân cùng tử đại thần bỏ phá án nhanh chút. Qua 24 canh giờ, sợ là Xuân Bình tử, lục phủ ngũ tạng sẽ thối rữa mà chết”

“CÁI GÌ???” nàng vừa nói xong cả tử đại thần bỏ và gia cát đại nhân đều hét lên khiến nàng không khỏi giật bắn suýt ngã nhào ra phía sau. Cũng may có Truy Mệnh nhanh tay đỡ lấy. Mà Truy Mệnh này, bình thường luôn mang 1 nụ cười cợt nhả vô cùng đáng đánh đòn trên môi, thế nhưng hôm nay lại chau mày khiến Băng Cơ có chút không ổn. Một Xuân Bình, đáng để nhiều người lo lắng vậy sao?

“Quá cấp bách” Vô Tình

“Chúng ta thậm chí không có chút manh mối nào” Thiết Thủ ôm đầu

“...”Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Gia cát đại nhân dùng im lặng để trả lời, rõ ràng cả 5 đều đang lâm vào thế bí.

“Gia cát đại nhân, Tử đại thần bỏ, xem ra Băng Cơ làm khó mọi người” Băng Cơ cúi đầu cụp mắt, nàng có thể giải độc cho Xuân Bình, nhưng nàng không muốn, mà nhìn 5 người này vì 1 Xuân Bình chau mày ủ dột nàng lại không ổn. Mà bây giờ nàng nói nàng không biết cách giải độc. Làm thế nào để giải độc đây?

“Không có, Băng Cơ, cô cho chúng tôi nhiều thông tin quan trọng như vậy, chúng tôi vô cùng cảm kích” Đương nhiên tử đại thần bỏ hiểu không đúng nghĩa câu nói của Băng Cơ, nghe thấy nàng tự trách mình, Truy Mệnh chính là người khôi phục nụ cười nhanh nhất vội cười nói an ủi nàng. Mà Băng Cơ cũng chỉ khẽ nhếch môi, tạo thành nụ cười khó coi hơn khóc, lần này nàng không hề giả bộ. Nàng thật sự bối rối vô cùng. Rốt cuộc nên cứu hay không. Và làm cách nào mới đúng? Nàng đúng là tự gây nghiệt không thể sống mà. Sau đó, cũng không đợi 5 người kia nói thêm câu nào, Băng Cơ hành lễ xoay người rời đi. Mà 5 người còn lại thấy nàng 1 bộ dáng như vậy đều không ổn, cũng không dám giữ nàng lại. Muốn nàng trở về nghỉ ngơi 1 chút khôi phục lại tinh thần. Cả 5 vô cùng ảm ức, xoay người đi thẳng, mỗi người tự đi làm những việc mình cần làm. Việc cần làm bây giờ là nhanh chóng tìm ra hung thủ, giải độc cho Xuân Bình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chẳng mấy chốc, tin tức Băng Cơ trở thành chủ quản phủ thần hầu lan rộng khắp mọi góc ngách. Ai ai cũng bằng mặt nhưng không bằng lòng. Ở phía trước nàng ton hót nịnh bợ các kiểu, nhưng sau lưng nàng lại không ngừng nói xấu. Nói nàng là hồ ly mê hoặc hết Lãnh Huyết công tử đến Gia Cát đại nhân. Nếu không, làm gì có chuyện 1 nha hoàn vào phủ chưa được 1 tháng như nàng lại được lên làm chủ quản. Mà Băng Cơ, nàng bỏ ngoài tai mọi thứ.

Trong phòng Xuân Bình, máu từ các vết thương của nàng ta không những không có dấu hiệu đông lại kết vảy mà còn chảy càng lúc càng lớn. Xuân Bình tuy bị điểm huyết ngũ nhưng cũng không ngừng chau mày đau đớn. Máu thấm đỏ cả ga trải giường, cả chăn, thậm chí nhỏ giọt xuống sàn. Băng Cơ ngồi trên bàn uống nước trầm lặng. Nàng ta có thể mất máu mà chết hay không?

Nghĩ nghĩ, nghĩ mãi không có cách giải quyết. Bỗng Cơ lấy trong ngực áo một cuốn y thư bắt đầu nghiên cứu. Nàng lên làm chủ quản, mọi việc tự nhiên không đến lượt nàng làm nữa. Vì vậy, nàng có thêm nhiều thời gian để nghiên cứu y thư. Nàng dùng 1 canh giờ đọc Y thư, 1 canh giờ đọc Độc thư, 1 canh giờ nghiên cứu Thân Hạc thư. May mà nàng có tố chất, có căn cơ, đọc đến đâu hiểu đến đó. Không sai không lẫn, chẳng mấy chốc đã thông thuộc các cách chữa bệnh, chế độc cơ bản. Những loại dược, độc phổ biến, đơn giản.

Về phần Thân Hạc thư, nàng nghiên cứu kĩ hơn 1 chút, bởi nàng cũng nghĩ. Giấy không gói được lửa, nàng lại ở ngay kế bên Tứ đại thần bồ, không sớm thì muộn cũng sẽ có ngày bại lộ. Học kinh công để chạy trốn chính là 1 trong những thượng sách. Chỉ qua 1 ngày, nàng đã học được cách trợ lực, mượn lực. Cứ tốc độ như vậy, chỉ trong 1 tháng nàng sẽ luyện thành bộ kinh công này.

Khi nàng trở về phòng thì trời đã tối, Bỗng Cơ ghé cửa vào phòng Xuân Bình. Cả người nàng ta tanh nồng mùi máu. Vì chuyện 1 số nha hoàn sáng nay đụng phải người Xuân Bình mà lấy ngựa cho nên từ sau buổi sáng đã không còn kẻ nào dám bén mảng đến căn phòng này. Máu đã ngừng chảy nhưng mặt nàng ta đã không còn chút huyết sắc, chân tay lại thâm tím kì dị. Còn ghê hơn cả avatar nữa. (nhân vật chính trong bộ phim avatar thuộc 1 chủng người ngoài hành tinh. Toàn thân có 1 màu xanh như nước biển). Bỗng Cơ nhẹ nhàng bước đến bên giường Xuân Bình, nhẹ nhàng kéo chân của nàng ta ra. Cả chân đã ngấm đầy máu. Nàng xoay người lấy 1 chậu nước ấm, 1 chiếc khăn sạch. Sau đó cạo y phục, nhẹ nhàng lau chùi hết thảy. Bỗng Cơ vốn không phải kẻ ác. Nhưng nàng không muốn những kẻ bắt nạt nàng được sống yên. Bởi lẽ nếu để họ nghĩ nàng hiền họ sẽ được đà mà lấn tới. Sẽ đề đầu cười cô nàng. Thật ra, làm sát thủ 16 năm. Chuyện nàng ghê tởm nhất...chính là giết chóc.

“Xuân Bình, ta phải làm thế nào mới tốt đây. Nhìn tứ đại thần bồ bất lực, nhìn tỷ thành cái dạng này, ta thật sự có chút không nỡ. Tội của tỷ cũng chưa đến mức chết. Phải không?” Bỗng Cơ thì thầm, lời nàng nói tất cả đều lọt vào tai một người đứng ngoài-Lãnh Huyết. Hắn vốn là muốn qua xem tình hình Xuân Bình như thế nào, nhưng vừa đến lại thấy Bỗng Cơ muốn lau rửa cho nàng liền tránh qua 1 bên lặng im. Mà hắn lặng im 1 hồi liền nghe thấy Bỗng Cơ nói ra câu này. Đôi tay hắn nắm chặt thành quyền. Việc này xảy ra cũng không phải lỗi của nàng, tại sao nàng phải tự trách mình như vậy.

“Xuân Bình, nếu tỷ biết ta có thể cứu tỷ, nhưng lại không ra tay, khiến tỷ khổ khổ như vậy. Tỷ...sẽ hận ta chứ?” Bỗng Cơ tiếp tục thao thao bất tuyệt, mà câu nói này, khiến Lãnh Huyết chấn động. Nàng...có cách cứu Xuân Bình? Chẳng lẽ...nàng chính là...hung thủ??? Mà ý nghĩ của hắn vừa lóe lên liền bị câu nói tiếp theo của Bỗng Cơ đập đổ. Nếu nói đến tài diễn...không ai có thể bằng nàng.

“Xuân Bình, tỷ nói xem, nếu người trên giang hồ biết ta là đồ đệ của Độc Vương, Dược Đế, có thể nào họ sẽ bằng mọi cách đưa ta về dưới trướng, hoặc bắt giết ta không? Xuân Bình, tỷ đừng trách ta, ta từ nhỏ không biết võ công, không thể tự bảo vệ bản thân. Ngày đó bị đưa đi làm Tú nữ là được hai vị sư phụ cứu giúp. Cũng không thể nói cho người khác là 2 vị sư phụ giết quan sai (hai vị sư phụ, đệ tử ngàn lần xin lỗi hai người) Học hành còn chưa đến nơi đến chốn đã bị bắt về đây làm nha hoàn. Ta chính là thân ta còn không lo xong. Làm sao có thể lo an nguy cho người khác. Xuân Bình, ta xin lỗi” Nói xong lời này thì thân thể Xuân Bình cũng lau đã xong. Nàng thay quần áo cho Xuân Bình, cho hết chân ga chiếu ngấm máu của nàng mang vào 1 cái chậu lớn để giặt rồi mới lặng lẽ bê cái chậu lớn ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, nàng đã thấy Lãnh Huyết im lặng đứng đó. Hắn là vô cùng bất ngờ, nàng đánh rơi cái chậu lùi lại về sau từng bước mắt mở lớn, mặt không huyết sắc cho đến khi đụng cái ghế giữa phòng mới ngã xuống. Đã nói rồi, về tài diễn...không ai có thể bằng nàng. Nàng không muốn người khác phát hiện thân thể nàng. Nếu có biết, cũng phải là tự nàng nói cho người ta biết.

“Bỗng Cơ...cô...” Lãnh Huyết nhìn Bỗng Cơ, đôi mắt trầm xuống không rõ cảm xúc. Chính là hắn cũng không rõ cảm giác của hắn bây giờ ra sao. Nàng nói dối hắn, hắn giận giữ. Nàng có cách cứu Xuân Bình hắn vui mừng. Thân phận nàng đặc biệt, có thể thành đích ngắm của rất nhiều người. Hắn lo lắng. Khoan đã, lo lắng? Hắn từ bao giờ lo lắng cho nàng rồi?

“Lãnh Huyết công tử” nàng quỳ xuống nước mắt giàn dụa, cắn môi đến bật máu không nói câu nào.

“Thì ra cô luôn giấu chúng ta nhiều chuyện như vậy” Lãnh Huyết lạnh giọng, không rõ cảm xúc. Nếu lần này người nghe được là Vô Tình, Truy Mệnh nàng có thể nắm chắc phần thắng. Nhưng lần này người nghe là Lãnh Huyết, nàng chính là mạng mạng đặt lên bàn cân. Vốn dĩ, nàng chỉ biết có người võ công cao cường tới. Có thể là 1 trong Tứ đại thần bồ, có thể chính là con hồ ly kia, cũng có thể là gia cát đại nhân. Nàng nắm không rõ người tới. Nhưng lần này nàng bước 1 bước này, chính là nhắm mắt đưa chân. Hoàn toàn không rõ phía trước là đồng bằng hay vực thẳm.

“...” nàng im lặng, nước mắt vẫn tràn mi. Nàng không mong những giọt nước mắt này lay động được lòng Lãnh Huyết, nhưng nàng cũng không còn gì có thể nói với hắn.

“Cô cứu Xuân Bình đi, chuyện ta nghe được, sẽ không có ai biết” Hắn thở hắt ra một hơi, rốt cuộc vẫn là không đành lòng đưa cô vào chảo lửa, đứng trước đầu sóng ngọn gió. Cô thiện lương như vậy, nếu không vì Xuân Bình, chuyện này có lẽ cũng còn lâu hắn mới có thể khám phá ra. Chỉ là 1 cô nương yếu đuối, nhưng vì bảo vệ chính mình, cô giấu thân cũng thật sâu, hắn cũng không nỡ vì cô cứu người mà đập đổ toàn bộ công sức của cô.

“Nhưng Lãnh Huyết công tử, Xuân Bình tự nhiên khỏi, sẽ có người khác nghi ngờ” Bỗng Cơ như bắt được vàng, vội lau nước mắt ngừng đầu lên nói. Đôi mắt trong veo, thiện lương còn long lanh nước, không khỏi khiến Lãnh Huyết rung động thật sâu.

“Chuyện đó ta tự có cách giải quyết” Lãnh Huyết trầm giọng xoay người bước đi. Bỗng Cơ mỉm cười. Lãnh Huyết thì sao? Thủ lĩnh thì thế nào? Cũng không thể không nằm trong tay nàng. Sau đó, nàng xoay người lấy trong áo ra 1 túi bột đỏ vào lư hương cạnh đó rồi mới đi ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Bỗng Cơ vào phòng chính mình đóng cửa lại, đã 3 ngày từ khi An Thế Cảnh mất đèn rồi. Có lẽ đêm nay phía bên kia cũng sẽ hành động thôi. Hiện tại nàng muốn làm ngư ông đắc lợi, đứng ở bên ngoài quan sát 1 chút.

Mà Bỗng Cơ dự đoán như thần, chẳng mấy chốc nàng nghe thấy tiếng hít gió ngoài cửa. Bỗng Cơ mỉm cười mở cửa bước ra ngoài. Nàng 1 thân hắc y, nhanh như sóc lộn lên cành cây cao nhất Phù Thần Hầu, từ đây có thể quan sát toàn bộ phía bên dưới. Mà Cửu Vĩ Hồ 1 thân áo trắng đang ở trên nóc nhà phòng Lãnh Huyết nghe ngóng tình hình. Có lẽ, với nàng ta mà nói, người có thể ở trước nàng ta tráo đèn trong phủ thần hầu cũng chỉ có tứ đại danh

bỏ. Còn nếu không thì chắc chắn tứ đại danh bổ cũng sẽ biết gì đó.

Cứ như vậy thì không có gì hay rồi. Bởi vì, sự thực là tứ đại danh bổ không biết gì hết. Thế là, Băng Cơ quyết định chọc gậy bánh xe 1 chút, gây ra chút náo loạn đánh lạc hướng suy đoán của Tứ đại thần bổ. Sáng nay, Xuân Bình trúng độc. Tồi Cửu Vi hồ xâm nhập phủ thần hầu. Chắc chắn mọi oan khuất sẽ đổ lê đầu cửu vĩ hồ. Như vậy nàng sẽ không lo ngại bị soi thấy đuôi cáo nữa

“Bộp” tiếng đá va vào gạch phát ra. Cửu Vi Hồ giật mình muốn thoát thân nhưng Lãnh Huyết nhanh như gió đón đầu, hai người đánh nhau trời long đất lở, nhưng vẫn chưa thấy Cửu Vi hồ mang đuôi cáo, vũ khí tối thượng của mình ra. Có lẽ do sân Phủ thần hầu quá nhỏ đi. Vừa hay lúc này Vô Tình đi tới. Thấy Lãnh Huyết đánh nhau với 1 người lạ mặt đến bất phân thắng bại liền rút quạt tương trợ. Hai đánh một đương nhiên Cửu Vi Hồ yếu thế hơn. Nàng ta đánh 1 trường về phía Vô Tình, hần nhanh nhẹn xoay người né. Cửu Vi Hồ hần lúc sơ hở vọt chạy. Chỉ thấy Lãnh Huyết hô 1 tiếng

“Đuổi theo” sau đó cả hai vị thần bổ cùng bay vút vào không trung. Có kịch hay nào có thể thiếu mặt Băng Cơ? Nàng cũng từ hành cây vận dụng thủ loại khinh công mới học, cộng thêm tốc độ chạy bình thường đã nhanh, không khó khăn gì đuổi sát 3 người phía trước. Cửu Vi Hồ chạy đến ngoại ô thành thì bị Lãnh Huyết chặn đầu, nàng ta bắt buộc phải dừng lại tiếp tục đánh. Lúc này, biết mình có nguy cơ không thể thắng nàng ta mới xuất chín cái đuôi của mình ra. Cả Lãnh Huyết lẫn Vô Tình đều mất 2s ngạc nhiên sau đó mới rút vũ khí ra đánh nhau vs Cửu vĩ hồ.

Chín cái đuôi của cửu vĩ hồ quơ loạn trong không trung. Đuôi chạm tới đâu nơi đó giống như bị xe lu lăn qua nát bét không còn mống rác. Nhìn thấy cảnh này Băng Cơ cũng đồ mò hỏi. Cho nàng xuống dưới đó có lẽ 5s cũng trụ không nổi mà bị cái đuôi đó đập chết. Mà 2 người phía dưới Vô Tình và Lãnh Huyết lại chẳng thấy có chút chập vạt nào, vừa thủ vừa công vô cùng điêu luyện. Cửu Vi hồ dùng 1 trong 9 cái đuôi của mình đánh Vô Tình, hần nghiêng người tránh thoát thuận tay tung 1 trường về phía Cửu Vi Hồ, nàng ta tránh được, sử dụng những chiếc đuôi của mình che mắt Vô Tình sau đó bắt ngờ tung 1 chưởng, Vô Tình bị bất ngờ liền bị đánh chưởng bay vào 1 góc tường. Theo chưởng này, 1 chiếc lọ nhỏ trong người hần bị đánh bay ra.

Cái này là do Băng Cơ đã âm thầm gài vào lúc chiều mà ngay cả Vô Tình cũng không biết, nàng nghĩ kĩ rồi, thứ bày vào tay nàng cũng không có tác dụng gì. Người trong mộng của Cửu Vi Hồ cũng sắp chết rồi, nàng sẽ cho nàng ta 1 cơ hội tìm đường sống trong cõi chết. Cũng coi như trả ân tình cho nàng ta. Đầu sao nàng ta cũng từng thật lòng coi nàng là bạn.

Chiếc lọ lăn thẳng đến chân Lãnh Huyết sáng lấp lánh. Cửu Vi Hồ nhìn thấy Thiên tâm đăng thì vui mừng khôn siết, lại thấy nó ở trước mặt Lãnh Huyết phát sáng thì càng mừng hơn. Lãnh Huyết cảm thấy nàng ta bị phân tâm cùng kiểm phong tung 1 chưởng. Cửu Vi Hồ đang không để ý liền bị kiểm phong làm cho bị thương. Nàng ta cũng không dám đến lấy lại Thiên tâm đăng vội thu đuôi xoay người đi thẳng. Lãnh Huyết vì lo cho Vô Tình nên cũng không đuổi theo. Hần chạy đến đỡ Vô Tình rồi cùng trở về thần hầu phủ. Trước khi đi cũng không quên mang Thiên Tâm đăng trở về. Coi như cũng là Băng Cơ nàng cho Gia Cát Chính Ngã 1 cái gọi ý.

Thấy 2 người kia bỏ về thần hầu phủ, Băng Cơ cũng không có ý định trở về, nàng xoay người về Thiên Đăng lâu(đại bản doanh của Tất Sát)

“Chủ nhân” lại hai hàng người

“Băng nhi, đệ tử ngoan đã trở về” vừa nghe thấy 1 tiếng hô lớn “Chủ nhân” Dược đế đã như gió lướt nhẹ từ phòng riêng ra đại sảnh mừng mừng tủi tủi đón đồ đệ ngoan. Nguyên 1 ngày hôm nay ông và huynh đệ song sinh của mình Độc Vương đã ngồi nghe lại toàn bộ chiến tích của Băng Cơ suốt khoảng thời gian gần 1 tháng nàng ở thời đại này. Nào là xây dựng lực lượng ra sao? Che dấu thân phận như thế nào? Mạng lưới thông tin liên lạc đến đâu? Càng nghe hai người càng vô cùng hài lòng về người đồ đệ này của mình. Nàng...chính là 1 viên ngọc vô cùng sáng mà chính nàng lại đang cố gắng đào hố để che đi hào quang của mình.

“Đại sư phụ, Băng nhi trở về” Vì có hai vị sư phụ, nên trước khi trở về phủ thần hầu đêm qua, nàng đã quyết định nhận được nhân tiên sinh là đại sư phụ, độc nhân tiên sinh làm nhị sư phụ. Mà hai vị sư phụ này tính khí vô cùng trẻ con, chỉ vì nàng gọi 1 tiếng đại sư phụ mà cãi nhau đến đỏ mặt nổi gân, làm cho nàng phải đứng ra khuyên giải mãi đến tận lúc trời gần sáng mới yên ổn về phủ thần hầu ngủ.

“Mau mau, cho ta xem con học được những gì rồi” Dược đế giống như hét sạch kiên nhẫn chỉ tiếc không thể lập tức truyền thừa toàn bộ kiến thức mà ông biết cho nàng.

“haha...Đại sư phụ, đêm còn dài. Nhị sư phụ đâu rồi ạ? Con đi thỉnh an người” Băng Cơ nhìn lão gia nhân kéo nàng như trẻ con thấy mẹ không khỏi cười thành tiếng. Điều này khiến toàn bộ thuộc hạ trên dưới tất sát hoảng sợ. Bọn họ chưa từng thấy chủ nhân cười thành tiếng bao giờ, nếu không phải là mặt lạnh sẽ chỉ là cười mỉm. Khi nàng cười có hai nguyên nhân đó là khi tâm trạng nàng cực kì tệ, và khi nàng thực vui mừng. Từ hai nguyên nhân cũng suy ra hai kết quả, 1 là người làm ra nguyên nhân sống không bằng chết, toàn bộ trên dưới tất sát cảm lạnh vì nhiệt độ quá thấp. Hai là gió xuân miên man ấm áp, ai mà không có định kiến một chút chắc chắn chảy máu mũi quá nhiều mà đột tử.

“Lão gia hóa đó đang ngủ say như chết trong nhà, nói hôm nay ta thay lão ta nghiệm thu kết quả của con. Ngày mai sẽ đến lượt lão ta” Dược đế nghe nhắc đến Độc Vương khuôn mặt xịu xuống như bánh bao ngâm nước, không khỏi khiến Băng Cơ có chút tò mò, có chuyện gì xảy ra rồi? Nàng liếc mắt về phía Nhất sát theo sau lưng, làm việc với nhau đã lâu, 1 cái liếc mắt cũng đủ đưa ra 1 mệnh lệnh.

“Chủ nhân, hôm nay hai vị tiền bối có đánh cược với nhau. Dược lão tiền bối nói chủ nhân nhất định sắc trời vừa tối sẽ đến. Độc lão tiền bối nói ít nhất cũng qua giờ Hợi(qua 10h tối) chủ nhân mới đến. Ai thua sẽ phải nghe theo 3 yêu cầu của người thắng. Kết quả vừa đến giờ Hợi chưa nhìn thấy chủ nhân Độc lão tiền bối liền lên giường nghỉ ngơi” Nhất Sát ghé sát tai Băng Cơ nói nhỏ, nhưng lại cố tình cho Dược đế dù đứng cách đó 5 bước vẫn có thể nghe rõ. Khiến mỗi câu nói ra lão gia kia đều nghiêng rang kèn kẹt. Băng Cơ mỉm cười. Đúng là người lớn tuổi giống như 1 đứa nhỏ ngang bướng, nghịch ngợm cổ nhân nói cấm có sai mà.

“Băng Nhi, ta bị tên gia hỏa kia sai 3 yêu cầu, còn không phải tại con? Sao con có thể cười như vậy? Con không coi trọng sư phụ có phải không? Oaoaoa uống công ta yêu thương con, cho con nhiều bảo bối như vậy oaoaoa coi như ta nhìn nhầm người rồi, ta sai lầm rồi” Nhìn thấy nàng cười tươi, Dược Đế càng tức giận, đây có phải là đồ nhi của ông cố tình thiên vị vị huynh đệ kia của ông không đây? Càng nghĩ càng tức, trước mặt đồ nhi ông

dứt khoát xé bỏ hình tượng oaoa khóc lớn

“Đại sư phụ, người nói sai rồi, sao Băng Nhi có thể không coi trọng sư phụ được, có trách cũng chỉ có thể trách hôm nay con có quá nhiều việc cần làm không thể đến sớm khiến đại sư phụ chịu thiệt thòi. Thế này đi, nếu sau này Đại sư phụ có việc gì muốn con làm, thứ gì muốn con lấy. Cho dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng, lên núi đao, xuống biển lửa, đào 3 tấc đất cũng hoàn thành cho sư phụ. Như vậy có được không?” Băng Cơ nhìn lão gia nhân tuổi đến 100 này khóc oa oa trước mặt hậu bối không chút kiêng kỵ cố gắng nén cười vô cùng ôn nhu nói. Lời vừa dứt đã thấy Dược đế mừng như được ăn kẹo, ngẩng phắt đầu lên

“Đồ đệ ngoan, như vậy mới là đồ đệ ngoan của Dược đế ta chứ, thật không uổng công ta yêu thương con. Lời con nói hôm nay sư phụ nhất định khắc cốt ghi tâm” Mà lời này vừa nói ra trán Băng Cơ đã chảy xuống ba vạch đen, sao nàng cứ có cảm giác mình bị người khác đào hố rồi tự động nhảy vào thế nhỉ? (Bây giờ tỷ mới biết sao ^^)

Ngay sau đó 2 người 1 thầy 1 trò vội vàng ra sân sâu bắt đầu luyện tập. Cảm thấy sự tiến bộ của đệ tử chỉ qua có 1 ngày mà chỉ bằng cách nghiên cứu Y thư Dược đế vô cùng hài lòng, ông quả nhiên không nhìn nhầm người. Mà Băng Cơ, bởi vì không có thời gian ban ngày luyện tập nhưng lại muốn nhanh chóng thành tài nên chế độ luyện tập của nàng trở nên vô cùng khắc khe. Lão gia Dược đế tuy bình thường tính cách khá trẻ trung nhưng khi bắt đầu công việc lại vô cùng nghiêm khắc.

Ông bắt Băng Cơ phân biệt toàn bộ thuốc trong các ô chỉ qua mùi hương. Sau đó còn trộn tất cả chúng với nhau bắt nàng nhặt riêng từng thứ. Khiến chỉ qua 1 canh giờ mà cái mũi nhỏ của Băng Cơ gần như mất cảm giác chỉ vì ngửi thấy quá nhiều thứ mùi. Để cho cái mũi của Băng Cơ nghỉ ngơi. Dược đế bắt đầu kê đơn thuốc yêu cầu Băng Cơ phải nhận biết đây là thuốc chữa bệnh gì?

Khoảng 1 canh giờ sau, khứu giác của Băng Cơ bắt đầu hoạt động bình thường. Lúc này Dược đế sai hạ nhân bịt mắt nàng lại. Ông quay người đi sắc thuốc. Sắc thành 1 hàng các loại thuốc sau đó bắt nàng ngửi xem chén thuốc đó chữa bệnh gì, có những thành phần nào.

Cho đến khi nàng mất khứu giác lần nữa thì cuối cùng Dược đế cũng chịu buông tha, chuyển sang dạy nàng bắt mạch. Mạch thường sẽ thấy các đại phu bắt mạch chẩn bệnh ở cổ tay. Cứ cách khoảng vài mm lại có 1 mạch dẫn đến 1 bộ phận khác nhau. Ngoài ra còn có mạch ở cổ. Mạch ở cổ chân, mạch ở các ngón tay, mạch ở ngực... Tùy vào tiết tấu của mạch, vào độ mạnh yếu của mạch, nhịp độ của mạch, tần số đập của mạch... để chẩn bệnh. Ngoài ra chẩn bệnh còn phải quan sát kỹ huyết sắc tố trên da, mắt... Xem trạng thái đồng tử, xem lưỡi, xem hơi thở...

Sau khi học xong toàn bộ những thứ đó, thì cũng đã qua canh tư. Băng Cơ thông minh nên học rất nhanh. Thầy nói 1 trò hiểu 10, nàng lại có căn cơ từ trước (trước đây nàng từng theo 10 vị tiền sĩ hàng đầu thế giới để học chế độc và các hợp chất hóa học) khiến Dược đế vô cùng vui mừng. Ông nói không còn sớm muốn để nàng về nghỉ ngơi rồi đưa cho nàng 1 bản đồ các huyết vị trên cơ thể. Yêu cầu nàng về nghiên cứu, học thuộc tất cả các vị trí huyết vị trên cơ thể người, tên các huyết, tác dụng của các huyết... ông cũng nói sau 2 ngày nữa sẽ nghiệm kết quả, nói ngày mai nàng xem 1 chút Độc thư vì tối mai đến lượt nhị sư phụ dạy nàng.

Băng Cơ sau 1 ngày 1 đêm vất vả bay giờ đã bơ phờ khiến ai nấy trong Tất Sát đều vô cùng lo lắng. Chủ nhân của họ cứ ngày làm việc, đêm học bài thế này thì lấy thời gian đâu mà nghỉ ngơi? Làm sao có thể chịu đựng được chứ? Nàng dù sao cũng chỉ là 1 cô nương tuổi 18 thôi. Hiệu suất làm việc như thế làm sao thân thể nhỏ bé kia có thể chống đỡ được chứ. Mà Băng Cơ cũng nhận ra sức lực của thân thể này có hạn. Nàng đã tạ sư phụ, cất kỹ tám bản đồ rồi trở về thần hầu phủ. Vừa đặt lưng lên giường đã ngủ 1 mạch đến trưa.

Cho đến tận khi mặt trời cao quá đầu, Băng Cơ bị chính mình đói mà thức tỉnh. Vừa dậy đã thấy “Diệp Nhi” thâm trầm đứng trước cửa phòng (Sau khi lên làm chủ quản nha hoàn, Băng Cơ được ở phòng riêng). Thấy cái mặt lạnh như tiền kia Băng Cơ không khỏi giật thót 1 cái.

“Ôi dọa chết ta, Diệp Nhi, cô làm gì mà sáng sớm đã như âm hồn bất tán không tiếng động đứng đó vậy? Có biết là trái tim bé nhỏ của ta rất dễ bị tổn thương hay không?” Nàng vuốt vuốt ngực nuốt 1 ngụm nước bọt, không ai có thể nhìn thấy con người của nàng khê đảo 1 vòng. Gì vậy, nàng ta đứng đây lâu như vậy chẳng lẽ nghi ngờ nàng rồi sao?

“Ta thấy bình thường cô dậy rất sớm, hôm nay đến quá trưa vẫn chưa thấy nên muốn đến xem sao? Thấy cô ngủ ngon lại không nở đánh thức” “Diệp Nhi” nhân nhặt giải thích. Băng Cơ cười “à” lên 1 tiếng rõ dài.

“Diệp nhi, cảm ơn cô. Ta đói quá, chúng ta xuống phòng bếp xem còn gì có thể ăn không đi” Nàng mỉm cười đứng dậy, nàng ta không nghi ngờ thì nàng còn có thể diễn thoải mái 1 chút. Vừa đi ra cổ tình khoác vai thân mật nàng ta rồi đề lên bên vai trái (hôm qua nàng ta bị chém 1 đường bên chân trái). Chỉ thấy “Diệp Nhi” khuyu chân xuống, mày nhăn lại thật sâu.

“Diệp nhi? Cô sao thế? Tội làm cô đau sao?” Băng Cơ nhỏ giọng thăm hỏi. (Miêu miêu: Tỷ có biết cái này người ta gọi là gì không? Băng Cơ: Gì? Miêu: Mèo khóc chuột. Băng Cơ *nhếch mày* đó là 1 cách tận hưởng niềm vui đấy. Hay muội đổi tên thành Tiểu Thử thử đi ta sẽ mèo khóc chuột để muội tận hưởng niềm vui này với ta. Miêu*quét mồ hôi lạnh* thôi tên em đang đẹp, cảm ơn tỷ chiều cố *xách dép lạng lẹ chuẩn êm*)

p/s: Thử trong tiếng hán nghĩa là chuột. Tiểu Miêu miêu là 1 con mèo nhỏ còn Tiểu Thử thử chắc là 1 con chuột nhỏ đi:(

“Không có, Băng Cơ, vai tôi hơi nặng” “Diệp nhi” cắn môi nhin đau mỉm cười nói. Băng Cơ giật mình bỏ tay ra đáng vẻ hoảng hốt

“Chết cha không lẽ tôi tăng cân? Trời ạ, tôi mới được ăn chơi 1 ngày đã tăng cân rồi sao? Huhu vậy nếu còn làm chủ quản chắc tôi sẽ sớm thành 1 quả bóng lăn tròn tròn mất” “Diệp Nhi” chảy xuống 1 tầng mồ hôi lạnh, không biết nói sao cho phải, thật khâm phục tài tưởng tượng của Băng Cơ.

“Không đến nỗi đó Băng Cơ, sáng nay tôi có giúp 1 đại thúc bê củi vào phòng chứa củi, khiến vai hơi đau”

“Ồ, Diệp Nhi, cô mau đi khám đi”

“Được” nàng ta mỉm cười quay người muốn đi. Băng Cơ thấy nàng ta ra đến cửa mới vội nói với ra

“Có cần tôi đưa đi không?”

“Không cần” Nàng ta giật mình vội chối, Băng Cơ cười thầm, muốn nàng đưa đi cũng không có cửa, nàng chính là cố tình coi như không biết mà. Để xem cái đuôi cáo bao giờ thì lộ ra???

“Vây, Diệp nhi, cô đi cẩn thận. Thôi nghe nói Vô Tình công tử bị thương, tôi thay y phục rồi đi thăm huynh ấy. Tẹo nữa còn muốn ghé qua phòng Xuân Bình tỷ. Cô có việc gì cứ đến phòng tỷ ấy tìm tôi” Nàng tươi cười nói. “Diệp Nhi” xoay người mỉm cười hiền rồi rẽ lối đi mất. Băng Cơ cũng thay quần áo rồi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Vô Tình công tử, tôi nghe nói công tử bị thương” Băng Cơ đứng trước mặt Vô Tình cười nói, phía sau là hồ sen ngát hương. Mà đằng xa xa chính là Lãnh Huyết. Băng Cơ mỉm cười nhìn Lãnh Huyết lặng lẽ quan sát hai người, dường như Vô Tình không hề biết anh ta đang ở đây. Hắn là đang lo nàng ăn thịt huynh đệ của hắn sao?

“Ta không sao? Chỉ là vết thương nhẹ, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi” Vô Tình mỉm cười, tuy môi hơi nhợt nhạt, sắc da hơi tái nhưng không che đi được nét phong hoa của hắn.

“Thật sao?” Băng Cơ mỉm cười vỗ mạnh vào ngực Vô Tình, hắn không đề phòng bị vỗ mạnh, lại đang bị thương liền lùi lại phía sau 2 bước ho khan. Băng Cơ nhiu mày. Thương thế thành cái dạng này rồi còn ra vẻ cường tráng sao? Tên này hắn làm bằng đất sét mà nghĩ mình là thép tôi sao?

“Vô Tình, huynh không sao chứ?” Băng Cơ vội vàng ra vẻ lo lắng tiếng đến phía trước vỗ vỗ lưng cho hắn thuận khí. Bàn tay thuận tiện rắc lên áo hắn 1 chút bột màu trắng. Mà mấy cử chỉ này Vô Tình không thấy, Lãnh Huyết lại thấy rất rõ ràng. Băng Cơ biết, nhưng hắn cũng đã biết thân phận của nàng. Cho nên nàng cũng không ngại hắn nữa.

“Không sao, Băng Cơ, cô đừng lo lắng ta về nghỉ ngơi 1 chút sẽ khỏi” Thấy Băng Cơ lo muốn phát khóc, sợ nàng sẽ tự trách bản thân Vô Tình vội vàng nói. Băng Cơ thấy Vô Tình nói thế thì cười, nhưng 1 giọt lệ lại nhịn không được trào ra. Sau đó cúi đầu tội lỗi nói (Miêu: Em lập tức đưa chị đến Hollywood đây. Băng Cơ: Thời đại này có Hollywood rồi sao? Lịch sử phát triển lâu đời lắm. Nếu vậy ta cũng muốn đến đó tham quan 1 chút. Miêu: ...)

“Xin lỗi, Vô Tình công tử, ta biết huynh bị thương mà lại...”

“Băng Cơ, không phải lỗi của cô, đừng...” Vô Tình chưa nói dứt câu, Băng Cơ đã ngẩng phắt đầu, kiễng chân lên, môi chạm môi. Vô Tình lập tức hóa đá, từ lưỡi Băng Cơ đẩy 1 viên thuốc vào miệng Vô Tình sau đó xoay người rời đi. Mà Vô Tình nuốt 1 ngụm nước bọt thật lớn, nuốt luôn cả viên thuốc kia vào bụng mà vẫn không thể hoàn hồn. Lãnh Huyết từ đằng xa đôi tay lặng lẽ nắm chặt. Trong lòng lập tức có 1 loại cảm giác không thể diễn tả thành lời. Nó chua chua. Có phải hắn đang tức giận vì 1 nha hoàn thấp kém lại dám hôn vị huynh đệ của mình hay không?

“Vô Tình... Vô Tình... huynh làm sao vậy? Vô Tình” Truy Mệnh vừa hay cũng định đi thăm Vô Tình, thấy hắn ngây như phỗng không khỏi đến lay. Lay đến cái thứ 3 hắn còn đang định đập cho Vô Tình 1 cước thì hắn lấy lại được thần sắc.

Vô Tình hoàn hồn, chỉ thấy Truy Mệnh ở phía trước mặt mình, vô thức sờ nhẹ lên môi. Hắn... ảo giác sao? Không thể nào, cảm giác kia vô cùng chân thật, hơn nữa giữa ban ngày ban mặt. Nếu hắn có ảo giác cũng sẽ phải là hình ảnh Như Yên chứ không phải Băng Cơ. Băng Cơ... nàng...

“Vô Tình huynh làm sao vậy?” Truy Mệnh thấy Vô Tình ngơ ngẩn vội hỏi

“Không... không sao” Vô Tình nói rồi bỏ mặc sự hiện diện của Truy Mệnh xoay người đi thẳng về phòng mình. Đóng cửa tĩnh tâm. Hắn muốn biết, tại sao nàng làm thế, nhưng lại không can đảm đến trước mặt nàng nói chuyện.

“Cộc...cộc...”

“Vào đi” Vô Tình ngẩng đầu nói

“Vô Tình, ta đến thăm huynh” Lãnh Huyết bước vào cửa nói

“Lãnh Huyết, huynh ngồi đi” Vô Tình mỉm cười nói, chỉ tay vào cái ghế bên cạnh. Dẫu sao chuyện Băng Cơ hắn nhất định hỏi cho ra nhẽ. Nhưng có lẽ không phải bây giờ. Chuyện Cửu Vĩ Hồ bây giờ quan trọng hơn.

“Huỳnh có sao không?” Lãnh Huyết ngồi xuống, giọng vẫn lạnh nhưng đôi mắt không che được tia quan tâm

“Ta không sao, nghỉ ngơi 1 chút sẽ khỏe” Vô Tình cười

“Theo ta thấy thì có vẻ không phải vậy?”

“Huỳnh nghĩ linh tính gì thế? Ta hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ 1 con hổ yêu có thể làm gì được ta chứ?”

“Được, cứ coi như huỳnh sức mạnh vô song. Ta có chuyện muốn nói với huỳnh đây” Lãnh Huyết trực tiếp bỏ qua câu khẳng định chắc như đinh đóng cột của Vô Tình

“Huỳnh nói đi”

“Chuyện...Băng Cơ...” Lãnh Huyết đáp ứng, không biết mở đầu câu chuyện như thế nào. Vô Tình giật mình, tai thoáng chốc ửng đỏ. Hắn đáng lẽ nên tức giận vì Băng Cơ vô cớ...làm chuyện đó với hắn. Hơn nữa lòng hắn sớm có người khác. Nhưng hắn cũng không hiểu tại sao...trong lòng hắn chỉ có hoang mang, 1 chút tức giận cũng không có.

“Huỳnh...thấy sao?”

“1 chút. Vô Tình. Băng Cơ cô gái này không đơn giản như chúng ta vẫn nghĩ. Huỳnh tốt nhất cách xa cô ta 1 chút” Lãnh Huyết cũng đỏ tai. Xem lên mấy chuyện này cũng không phải loại hay ho gì. Nhưng hắn muốn nhắc nhở Vô Tình 1 chút, hắn cũng biết trong lòng người huỳnh đệ này của mình có người khác, nhưng Băng Cơ...sức hút của cô ta cũng không đơn giản. Riêng việc cô ta giấu thân phận đệ tử của Dược Đế, Độc Vương trước mắt tứ đại thần bộ bọn hắn lâu như vậy mà không bị phát giác đã là 1 điều đáng để nghĩ rồi. Cô ta...có lẽ không đơn giản như bọn hắn nghĩ. Nhưng hắn cũng đã nói không cho ai biết. Cho nên vẫn chỉ có thể nhắc khéo Vô Tình

“Ta thấy Băng Cơ rất thiện lương, trong sáng, chân thành. Không có gì là không đơn giản cả. Chỉ là...không hiểu sao...” Nói đến đây mặt Vô Tình đỏ bừng

“Vô Tình, huỳnh đừng nghĩ ai cũng đơn giản như vậy”

“Lãnh Huyết, ta biết chuyện tin đồn cô ấy giết hơn 30 vị quan sai triều đình, lại là tú nữ bỏ trốn khiến huỳnh không buông được ác cảm với cô ấy. Nhưng huỳnh nghĩ xem 1 cô nương yếu đuối, chút nội công, võ công quen cũng không có thì lấy gì để không đơn giản cơ chứ. Ta chính là nghĩ huỳnh đã nghĩ nhiều rồi” Vô Tình không cho là đúng nói. Hắn chỉ đơn thuần nghĩ Băng Cơ hơi to gan. Thật ra cũng có nhiều cô nương thích hắn. Hắn biết, chỉ là trong lòng hắn sớm đã tồn tại 1 người. Sớm đã không còn chỗ cho người khác. (Miêu: Tự tin thấy gớm. Vô Tình: Chẳng lẽ muội không thích ta? *nở 1 nụ cười phong tình vạn chủng* Miêu:...*thất khiếu chảy máu, mất quá nhiều máu mà ngất xỉu*)

“Vô Tình, từ giờ ta sẽ để mắt cô ta. Huỳnh tốt nhất tránh xa cô ta 1 chút” Lãnh Huyết lạnh giọng vỗ bàn muốn đứng dậy. Lại không ngờ vừa đứng dậy đã choáng váng.

“Lãnh Huyết, huỳnh sao rồi?” Vô Tình thấy Lãnh Huyết không ổn vội chạy lại đỡ. Chỉ thấy Lãnh Huyết gạt tay hắn ra.

“Mau gọi Thế Thúc đến đây”

Ta là đường phân cách động băng

“Độc sói của Lãnh Huyết đang càng ngày càng nặng, có thể phát tác bất cứ lúc nào mà chúng ta không thể lường trước được” Sau khi trói chặt Lãnh Huyết vào tường băng, Gia cát đại nhân âm thầm lắc đầu nói

“Thế thúc liệu Lãnh Huyết có sao không?” Vô Tình đi bên cạnh vô cùng lo lắng hỏi, cho đến bây giờ chuyện độc của Lãnh Huyết cũng chỉ có các nhân vật cấp cao trong thần hầu phủ biết được. Hắn là người của lang tộc, lang tộc bị diệt hẳn được sói nuôi lớn nên trúng độc sói. Mỗi đêm trăng tròn hắn sẽ hóa thành lang sói mất đi nhân tính, muốn giải được độc trừ khi giải được hận thù diệt tộc trong lòng hắn. Trên tầng băng lớn, Lãnh Huyết đang chìm sâu vô giấc ngủ, tuy không rên la gì, nhưng đôi mày hắn chau lại thật chặt, có lẽ hắn đang mơ thấy những điều đau đớn của quá khứ.

“Mọi chuyện không thể nói trước, bây giờ độc tố đã gần như không thể khống chế, chỉ e là không sớm thì muộn Lãnh Huyết sẽ trở thành người sói hoàn toàn không thể trở lại làm người” Gia cát đại nhân cau mày thật sâu bất lực nói

“Không có cách nào để giải độc hay sao ạ?” Vô Tình lo đến cuống cuồng, hắn và 3 người kia là huỳnh đệ vào sinh ra tử, cho dù là bất cứ ai trong 4 người có mệnh hệ gì thì 3 người còn lại đều sẽ không thể không đau đớn.

“Cách giải độc sói, duy chỉ có 1 cách là dùng độc tâm thuật. Nhưng truyền nhân của độc tâm thuật thế gia là Biện Hồng Dược, sư muội của ta thì sớm đã mất tích không có dấu vết 16 năm nay rồi. Thật sự, không còn cách nào khác” Gia cát đại nhân lắc đầu một cái, ông tìm sư muội đã lâu như vậy rồi, nhưng 1 chút tin tức cũng không có. Thật sự vô cùng bất lực mà.

“Lãnh Huyết, cậu ý...” Vô Tình xoay người nhìn Lãnh Huyết lo lắng và đau đớn

“Chỉ hy vọng nó có thể qua được đêm nay” Gia cát đại nhân cũng quay đầu nhìn Lãnh Huyết, đêm nay trăng tròn, cũng chính là đêm mà độc sói phát tác.

Ở lại thêm cũng không ích gì, 2 người còn rất nhiều việc phải làm nên chỉ có thể rời đi, cho Lãnh Huyết tự sinh tự diệt. Mà Gia cát đại nhân, Vô Tình

người trước người sau vừa bước chân đến cửa động bỗng nghe tiếng động lạ. Vừa quay lại thì Lãnh Huyết phút trước còn ngủ say, phút sau đã tỉnh mắt đỏ ngầu đầm máu, như thể mắt của loài dã lang (con sói hung ác, tàn bạo. Dã ở đây bao gồm cả hoang dã và dã man).

Tỉnh dậy, hắn đã là lang. Thấy bản thân 2 tay 2 chân bị xích sắt trói chặt, hắn gồng mình lại thêm bản thân có nội công thâm hậu không kiềm chế. Xích sắt chịu áp lực bốn bề vỡ tung không còn lại mảnh rác.

“Lãnh Huyết” Vô Tình và Gia Cát đại nhân đồng thanh, khi ấy Lãnh Huyết đã không còn có thể nhận định đâu là bạn đâu là thù. Hắn lao về phía hai người. Gia Cát đại nhân lao đến muốn điểm huyệt hắn nhưng hắn lại khéo léo tránh được khiến Gia Cát đại nhân bị mất đà, chọn lúc đó Lãnh Huyết lao đến chỗ Vô Tình đang đứng, hai người đánh nhau 1 là vì Vô Tình không muốn thương tổn Lãnh Huyết, hai là vì hôm qua Vô Tình vừa bị thương, 3 là Lãnh Huyết bây giờ hung ác như 1 con mãnh thú, sức mạnh tăng lên gấp đôi so với bình thường. Chỉ trong 3 chiêu Vô Tình đã bị đánh lùi về phía sau phun ra 1 bọng máu. May mắn là Gia Cát đại nhân nhanh chóng đỡ được.

“Vô Tình, con không sao chứ?” Gia Cát đại nhân nhìn Vô Tình mặt xanh lè như tàu lá chuối không khỏi vô cùng lo lắng hỏi

“Thế thúc con không sao, nhưng mà Lãnh Huyết...”

“Lãnh Huyết...ta e ngày hắn không thể trở thành người thường đã không còn xa” Gia Cát đại nhân nhìn theo hướng Lãnh Huyết vừa rời khỏi không khỏi lắc đầu ngao ngán nói. Ông biết, ngày này nhất định sẽ đến, bởi vì...Lãnh Huyết...hắn không buông bỏ được hận thù trong lòng. Mà người ông cần tìm vẫn chưa thấy chút tung tích.

Bên ngoài động băng

“Diệp Nhi, cô ta đang bị thương mà còn chạy loạn cái gì vậy?” Băng Cơ nhìn “Diệp Nhi” đang lén lút phía trước không khỏi có chút tò mò nói, sau đó cũng không ngại đi theo. Nàng thật sự muốn biết cô ta lén lút đến đây có mục đích gì.

Vừa hay, khi nàng vừa trèo lên 1 vách đá gần đó thì Lãnh Huyết lao từ trong động ra. Cả người hắn mọc đầy lông lá, móng tay sắc nhọn, mắt đỏ ngầu hung tợn, tóc tai rối xù. So với 1 Lãnh Huyết lạnh lùng, chuẩn soái ca, lúc nào cũng nghiêm chỉnh chau chuốt thì quả là khiến người khác giật mình. Dọa người mà...

“Diệp Nhi” cũng bị làm cho giật mình, nàng ta vội vàng lột cái xác của mình ra để lộ 1 thân cáo. Sau đó vào tư thế chuẩn bị chiến đấu. Cuộc chiến của hồ ly và sói. Liệu ai có thể thắng đây? Dĩ nhiên là sói. Lúc bình thường Lãnh Huyết đã mạnh hơn Cửu Vĩ Hồ, sau khi thành sói hắn còn hung hãn hơn gấp đôi, làm gì có chuyện yếu thế trước 1 con cáo chứ? Chỉ đánh vài chiêu Cửu Vĩ Hồ đã thấy sức mình không đụng nổi sức Lãnh Huyết, mà nàng ta còn đang bị thương, nếu đánh nữa chỉ sợ không có đường về. Bởi vậy, nàng ta thu đuôi cáo bỏ chạy.

Lãnh Huyết vừa định đuổi theo thì phía trong động 1 bóng người lao đến điểm 1 cái hắc lãn ra sùi lơ. Xem ra vẫn là Gia Cát đại nhân nguy hiểm. Băng Cơ vừa định xoay người đi thì lại không để ý đạp phải viên đá dưới chân. Nàng nhắm mắt vô cùng bất lực gõ vào đầu mình 1 cái.

“Ài?” Gia Cát đại nhân lạnh giọng. Băng Cơ bèn phải bẽn lẽn đi ra ngoài

“Băng Cơ?” Gia Cát đại nhân nhìn nàng vô cùng ngạc nhiên hỏi. Nàng im lặng cúi đầu

“Ngươi nhìn thấy hết rồi sao?”

“Một chút ạ”

“Chuyện đêm nay, cảm tiết lộ cho người khác biết, ngươi có hiểu không?”

“Dạ, Gia Cát đại nhân”

“Được rồi, Vô Tình đang bị thương phía bên trong, ngươi đến đỡ cậu ấy về đi”

“Dạ, Gia Cát đại nhân” Lại bị thương rồi, cũng may sáng nay nàng cho hắn ta uống bảo hồn đơn giúp hỗ trợ nội lực bảo vệ lục phủ ngũ tạng, giúp chấn thương giảm và hỗ trợ trị thương. Còn có thứ bột nàng rắc lên áo Vô Tình, loại bột này có tác dụng tỏa hương định thần, giảm stress và cũng có tác dụng điều trị nội thương. Băng Cơ cũng không dám chần chờ vội đến động băng đỡ Vô Tình ra ngoài. Đưa hắn trở về phòng của hắn. Nhẹ nhàng dùng khăn ẩm lau người cho hắn. Sau đó lấy trong người ra 1 ít thuốc bột hòa vào nước và cho hắn uống.

Vừa hay, khi hắn uống thuốc xong thì Gia Cát đại nhân bước vào. Nhìn sắc mặt Vô Tình đã hồng hào trở lại, ông không khỏi thở phào 1 hơi, mà Băng Cơ cũng rất biết điều tránh qua 1 bên cho Gia Cát đại nhân vận công trị thương cho Vô Tình. Chỉ là khi ông vận công, ông vô cùng ngạc nhiên nhận thấy, Vô Tình chỉ còn vài chỗ bị tổn thương, còn lại mọi thứ đều hoàn hảo. Ông nghi hoặc nhìn sang phía Băng Cơ chỉ thấy nàng chuẩn bị gục đầu xuống bàn ngủ rồi mới lắc đầu phủ nhận ý nghĩ của mình. Cũng chỉ là 1 nha hoàn, sao có thể nào...

“Băng Cơ, nếu ngươi mệt rồi thì về nghỉ ngơi 1 chút, Vô Tình ta để ngươi chăm sóc, chuyện tối nay không thể có ai khác biết”

“Dạ, Gia Cát đại nhân” Băng Cơ nghe gọi đến tên vội đứng thẳng dậy sau đó xoay người rời đi. Mấy hôm nay nàng bị thiếu ngủ trầm trọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sáng hôm sau, khi Vô Tình thức giấc thì đã thấy Băng Cơ đang vắt khăn chuẩn bị lau mặt cho hắn. Nhìn thấy hắn tỉnh, Băng Cơ mỉm cười nói

“Vô Tình công tử, huynh tỉnh rồi” Vô Tình nhìn thấy nàng cũng cười sau đó từ từ ngồi dậy, kỳ lạ thay hôm qua hắn còn trúng 1 chưởng của Lãnh Huyết hôm nay đã cảm thấy hoàn toàn bình thường, không có chút cảm giác thương tổn gì.

“Băng Cơ, là cô chăm sóc cho ta sao?” Vô Tình thì lễ hữu nghĩa nhẹ nhàng hỏi, trong đầu không khỏi nhớ tới sự việc ngày hôm trước cả mặt lẫn tai đều đỏ bừng.

“Vâng” Băng Cơ đưa khăn cho Vô Tình để hắn tự lau. Nhờ cái nhiệm vụ chăm sóc cho hắn mà hôm qua nàng không đến chỗ các vị sư phụ được, không biết 2 lão gia nhân đã quây thành cái gì rồi. Hôm qua nàng nghe Thập sát báo tin, hai huynh đệ nhà này lại cãi nhau nổ trời vì đặt cược cái gì đó nữa. Haizzz... haizzz...

“Khoan đã, vậy Băng Cơ, chuyện hôm qua...” Vô Tình như nghĩ ra điều gì đó, tái mặt hỏi

“Hôm qua, Băng Cơ nghe thấy có tiếng động, có chút tò mò đi vào trong thạch lâm thì thấy 1 kẻ rất lạ mặt liền vội vã đuổi theo sau. Sau đó, thấy kẻ đó và Lãnh Huyết công tử bộ dạng vô cùng đáng sợ đang đánh nhau, kẻ kia thất thế chạy mất, Lãnh Huyết công tử bị Gia cát đại nhân điểm huyệt. Gia cát đại nhân trông thấy Băng Cơ liền nói Băng Cơ Vô Tình công tử đang bị thương, kêu Băng Cơ đỡ công tử về phòng. Còn dặn chuyện đã nhìn thấy tuyệt đối không được kể cho bất cứ ai” Băng Cơ chưa đánh đã khai kể lại toàn bộ chuyện đêm qua, tuy nhiên vẫn có chỉnh sửa đôi chút. Nàng ngu gì để người khác tóm đuôi đầu.

“Băng Cơ, chuyện hôm qua, là tuyệt mật của phủ Thần Hào, liên quan mật thiết đến rất nhiều người, cô tuyệt đối phải giữ bí mật, cô hiểu không?” Vô Tình vẻ mặt ngưng trọng dặn dò, Băng Cơ thì chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Sau đó nàng thấy cái chậu nước đã nguội liền nói muốn đi đổi nước, sau đó bê chậu rời đi.

Sáng ngày hôm nay Xuân Bình đã tỉnh, toàn thân nguyên vẹn như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ có điều người vẫn hơi tái. Vì Lãnh Huyết chưa tỉnh, không ai giúp Băng Cơ bảo chữa, cho nên nàng đã nói với Xuân Bình có người muốn hãm hại nàng ta, khuyên nàng ta im lặng ở trong nhà không truyền tin ra. Sau vụ lấy ngựa, lại thêm Băng Cơ lên làm chủ quản, phòng Xuân Bình không còn thấy có ai ghé qua vuốt mông ngựa nữa. Chỉ cần Xuân Bình không ra ngoài thì tin sẽ không đến chỗ Gia Cát đại nhân, như vậy Băng Cơ nàng sẽ không cần tìm lý do dọ cho Lãnh Huyết tỉnh, hắn sẽ đỡ trời thay cho nàng.

Mà vừa hay, khi nàng ra đến ngoài cửa cũng là lúc Lãnh Huyết đi tới. Hắn tỉnh rồi. Thấy nàng bê chậu từ phòng Vô Tình bước ra, Lãnh Huyết thấy trong cổ trào lên 1 cổ dịch mùi chua chua. Không hiểu vì lý do gì, nhưng trong lòng thực khó chịu

“Là cô chăm sóc Vô Tình” Lãnh Huyết lạnh giọng hỏi

“Vâng, Lãnh Huyết công tử”

“Chuyện hôm qua...”

“Tôi đã thấy cả” Nghe đến đây, cả người Lãnh Huyết tỏa ra hàn khí, Băng Cơ đứng trước hắn mà cảm giác như đứng trước cái tủ lạnh công suất lớn vậy.

“Nếu chuyện này, cô dám hé răng nửa lời. Ta sẽ giết cô” Hắn nghiêng rang, đe giọng thập phần nguy hiểm nói. Băng Cơ cũng rất phối hợp rung mình 1 cái từ đầu đến chân. Sau đó nhún gót

“Băng Cơ đã rõ, thưa Lãnh Huyết công tử” 1 bộ dạng rất là cúc cung tận tụy, lại khiến cho Lãnh Huyết thêm gai mắt. Tại sao trước mặt huynh đệ của hắn có thể thoải mái vui vẻ cười đùa còn trước mặt hắn lại luôn vạch rõ ranh giới như vậy chứ?

“Hừ” mặc dù tức nhưng hắn cũng không có lý do gì để phẫn nộ, chỉ thở hắt ra rồi trực tiếp bỏ qua Băng Cơ mà tiến vào phòng Vô Tình. Băng Cơ nhìn theo bóng lưng hắn nhếch mày. WTF???

“Vô Tình, huynh sao rồi?” Lãnh Huyết vừa vào đến phòng nhìn thấy Vô Tình đang đi lại trong phòng liền bước vội đến, ánh mắt lo lắng hỏi. Hắn lần này lại chính tay đã thương vị huynh đệ thân thiết nhất của mình. Điều này thật sự khiến hắn cảm thấy vô cùng bất lực. Tình trạng của hắn bây giờ, có lẽ chính hắn là người hiểu rõ hơn ai cả. Cứ như vậy, có lẽ sẽ có một ngày hắn tàn sát toàn bộ những người bên cạnh hắn mất.

“Lãnh Huyết, tôi không sao, cảm giác còn có phần khỏe khoắn hơn hôm qua. Nghỉ ngơi một hai ngày là sẽ khỏi thôi. Nhưng tôi thật lo cho huynh. Chúng tôi đã không còn có thể khống chế được độc sói trong người huynh nữa rồi. Một ngày nào đó, độc sói phát tác đến cực hạn, huynh có thể sẽ mãi mãi là người sói. Tôi quả thực rất lo lắng, tôi không muốn mất 1 người huynh đệ như huynh” Vô Tình đặt tay lên vai Lãnh Huyết ánh mắt lộ vẻ lo lắng vô cùng nói. Lãnh Huyết sao lại không biết chứ. Hắn lạnh giọng nhìn Vô Tình nói

“Vô Tình, nếu có 1 ngày tôi biến thành lang sói, không thể trở lại làm người. Huynh đừng nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ gì hết, cứ việc một kiếm đâm chết

tôi đi?”

“Lãnh Huyết, chúng ta là huynh đệ, không phải sao? Dù xảy ra chuyện gì, chúng tôi cũng sẽ tìm ra cách giải độc sói cho huynh. Thế thúc đã nói, có 1 vị chính là truyền nhân của độc tâm thuật thế gia. Chỉ cần tìm ra người ấy, độc của huynh có thể giải được rồi”

“Huynh cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, mối thù vong tộc chưa trả, tôi chưa thể chết, tôi sẽ cố gắng kiềm chế độc sói của mình”

“Trên vai huynh gánh vác quá nhiều thứ, đã bao nhiêu năm qua, thế thúc và nghĩa phụ huynh 1 chút manh mối cũng tra không ra, tại sao huynh không nghĩ thoáng ra 1 chút”

“Chỉ trong 1 đêm, toàn bộ gia tộc của tôi đều bị giết hết. Tôi thân là hoàng tử tộc sói, sao có thể để kẻ giết cả gia tộc được sống yên? Tôi sao có thể không trả thù cho họ? Đòi lại công đạo cho họ? Sao có thể buông tay đây?”

“...”

“Vô Tình, huynh cũng đừng nghĩ quá nhiều, chuyện này cũng chỉ có huynh và thế thúc biết, huynh cũng đừng kể ra ngoài. Được không?”

“Huynh. Ngay cả Cơ Dao Hoa cũng không biết hay sao?”

“Dao Hoa, cô ấy chỉ là 1 người con gái bình thường, tôi không muốn cô ấy dấy đưa vào chuyện rắc rối này”

“Lãnh Huyết, huynh...”

“Được rồi, Vô Tình, huynh nghỉ ngơi chút đi. Chuyện này, huynh cũng đừng nghĩ tới nữa, tôi đi trước”

Phòng Xuân Bình

“Xuân Bình tỷ, chuyện của tỷ đã được tứ đại thần bồ giải quyết xong rồi, bây giờ tôi đi báo lại với gia cát đại nhân chuyện tỷ tình, tỷ ở đây đợi tôi” Băng Cơ đến phòng Xuân Bình, mang theo 1 chum trà với 1 đĩa điểm tâm đến cho nàng ta dịu dàng nói. Xuân Bình từ khi tỉnh lại, 1 mống người cũng không thấy. Cho nên người duy nhất nàng ta có thể tin tưởng chỉ còn lại duy nhất 1 người là Băng Cơ

“Băng Cơ, cảm tạ muội đối tốt với ta, trong phủ thần hầu này, cũng chỉ có muội lúc ta hoạn nạn mà giúp đỡ ta, nhìn lũ A Hoa A Mai xem, bình thường vẫn luôn ton hót theo đuôi ta, đến lúc ta cần đến cái bóng cũng không thấy” Xuân Bình nhìn thấy Băng Cơ đi vào, mấy ngày không ăn uống đã đói muốn xỉu, lại thấy nàng vẫn luôn bị nàng ta bắt nạt nhưng vẫn có tâm tư lo lắng cho an toàn của nàng ta, còn mang điểm tâm và trà cho nàng ta. Đối xử với nàng ta tốt như vậy, coi như nàng ta phải xem lại cách nhìn người của mình

“Xuân Bình tỷ, tỷ mới tỉnh cũng đừng nghĩ quá nhiều, chuyện của tỷ khiến gia cát đại nhân vô cùng lo lắng, tỷ phải mau khỏe để gia cát đại nhân vui vẻ mới được. Ta để điểm tâm ở đây, tỷ chắc cũng đói rồi, ăn một chút đi, ta đi báo cho Gia cát đại nhân 1 tiếng” Băng Cơ đặt điểm tâm và trà lên bàn vừa định đi lại thấy Xuân Bình gọi với lại

“Băng Cơ, chuyện trước kia, đừng tính toán nữa, có được không? Ta sai lầm rồi mới đối xử như vậy với muội, ta thật xin lỗi muội”

“Xuân Bình, tỷ đừng nghĩ nhiều, ta nếu còn so đo chuyện trước kia đã không làm từng ấy việc vì tỷ, tỷ mau nghỉ ngơi chút đi”

“Được được Băng Cơ, muội đi thông thả” Băng Cơ xoay người ưu nhã bước chân ra khỏi phòng. Xuân Bình như kẻ chết khát giữa sa mạc thấy nước vội lao đến bàn ăn như cần quết.

Phòng gia cát đại nhân

“Gia Cát đại nhân”

“Băng Cơ? Là cô sao?”

“Dạ”

“Có chuyện gì vậy?”

“Thưa, Gia cát đại nhân, Xuân Bình tỉnh”

“Cái gì? Không phải không có thuốc giải sao? Ta còn đang lo lắng không biết nên làm sao?”

“Cái này nô tỳ cũng không rõ”

“Thôi được, ta đến xem Xuân Bình 1 chút”

“Dạ” Sau đó 2 người 1 trước 1 sau đến phòng Xuân Bình. Tin tức Xuân Bình tỉnh lại phút chốc lan rộng khắp phủ thần hầu, Tứ đại thần bồ cũng nhanh chóng có mặt, chỉ thấy Lãnh Huyết nói trên đường điều tra án có gặp 1 vị tiên bối, vị ấy nói có thể chữa cho Xuân Bình nên Lãnh Huyết mạo muội mời vị ấy đến. Nhưng người này tính tình cổ quái không muốn ai biết mặt, biết danh nên không cho phép Lãnh Huyết báo cho Gia Cát đại nhân, vị này vừa trị

xong cũng lập tức rời đi không để lại danh tính.

Mà lời Lãnh Huyết, ai lại không tin? Cho nên tất cả mọi người bao gồm cả Gia cát đại nhân đều gật gù cho qua. Xuân Bình tiếp tục làm quân sự nhà hoàn, Băng Cơ trở về vị trí ban đầu. Mọi thứ trở lại quỹ đạo. Lúc này Băng Cơ đang ở ngoài vườn bỗng nghe 1 mùi hương nhân nhạ. Nàng lách 1 cái đã biến mất trong không trung. Tất nhiên không ai nhìn thấy.

“Chủ nhân”

“Chuyện gì?”

“Thuộc hạ theo lời chủ nhân đã lấp cái đó rồi ạ”

“Tốt lắm, bên hai lão gia nhân có vấn đề gì nữa không?”

“Không có, chỉ là đang cược nhau bao giờ chủ tử đến”

“Được để cược gì?”

“Dạ, trước canh hai đêm nay”

“Tốt lắm, ngươi đi đi”

“Dạ” Sau đó dáng người cao lớn thoát cái biến mất không thấy tung tích, nàng lắc đầu chán nản, từ bao giờ nàng thành đề tài cho người khác đặt cược rồi??? Sau đó lắc mình 1 cái. Chỉ chưa đầy 1 khắc đã trở về phòng của mình tại phủ thần hầu. Đeo tai nghe, kính. Nàng bấm 1 cái nút nhỏ lập tức nghe thấy những gì cần nghe, nhìn thấy những gì cần nhìn.

(Đọc lại chương 1 sẽ thấy Băng Cơ có mang theo 1 chiếc kính có lắp camera, máy thu âm và máy chiếu. Khi đến đây, nàng đã tháo máy thu âm và camera ra để Nhất sát lắp vào trong phủ của An Thế Cảnh, nơi hấn bàn nghị sự, còn máy chiếu thì nàng lắp ở trên kính. Âm được thu lại sẽ truyền đến tai nghe không dây. Từ đó sẽ có 1 mạng lưới thông tin chính xác, thường xuyên, và đặc biệt không bao giờ bị phát hiện, vì ở thời đại này có cho tiền người ta cũng không dám nghĩ có 1 thiết bị thu phát như thế để mà đề phòng.)

Lúc này, thứ nàng nhìn thấy chính là Cửu Vĩ Hồ đang đứng trước mặt An Thế Cảnh. Tuy nhiên, An Thế Cảnh lại quay lưng về phía camera khiến nàng không thể nào nhìn thấy mặt của hấn. Hay lắm, ban ngày ban mặt trốn việc, thảo nào tìm cả ngày nay không thấy đâu. Đến nàng còn không có dám trốn việc như vậy mà. Hừ hừ

“Máu của Lãnh Huyết, đã lấy được chưa?”

“Chưa được ạ, độc sói của Lãnh Huyết vượt quá xa dự đoán của tôi”

“Sao vậy? Không phải lúc độc sói phát tác cơ thể sẽ yếu đuối nhất hay sao?”

“Hoàn toàn ngược lại, độc sói phát tác, công lực của Lãnh Huyết tăng cao, tôi không phải đối thủ của hấn, tôi sợ nếu cứ đánh tiếp, thân phận bại lộ sẽ khiến sau này khó hành động hơn”

“Cửu vĩ hồ, ta thật lo lắng thay cho phu quân của ngươi, ngươi cứ như thế này thì phu quân ngươi biết tính sao đây?”

“Vương gia, người nói vậy là có ý gì?”

“Cửu Vĩ hồ, ngươi có 9 cái đuôi đáng lẽ nên có 9 cách mới đúng. Dừng không được sức thì phải dùng mưu. Ngươi nên tìm cách khác. Thời gian không đợi ai đâu”

An Thế Cảnh, người này thật sự không tầm thường. Chỉ bằng mấy câu nói đã có thể rẽ tình thế sang 1 hướng khác. Quả thật tâm tư không đơn giản. Hay là...để Băng Cơ nàng ra tay giúp đỡ hấn 1 chút nhĩ?

Tiểu viện ven rừng trúc

“Phu Quân” Cửu Vĩ Hồ sau khi đàm đạo với An Thế Cảnh cũng chẳng còn tâm tư về phủ thần hầu, bèn quay lại ngôi nhà nhỏ thăm người chồng bệnh nặng của mình.

“Tuyệt muội”

“Phu Quân, hôm nay huynh thấy trong người thế nào rồi?”

“Ta khỏe hơn nhiều, Tuyệt Muội, không ngờ muội ra ngoài làm việc còn có thể kết thêm bạn quả thật ta vô cùng an lòng”

“Bạn? Của muội?”

“Canh xong rồi” Vừa hay Băng Cơ từ trong nhà đi ra, trên tay còn mang theo 1 bát canh nghi ngút khói. Mà Cửu vĩ Hồ vừa thấy nàng lập tức đã trầm

mặt xuống

“Băng Cơ?”

“Cô về rồi? Tôi thấy cô không có đi làm, cho nên đến đây thăm cô” Băng Cơ cười toe vô cùng thân thiết, không ai có thể thấy 1 tia đắc thắng lóe lên rồi vụt tắt trong mắt nàng

“Nào, đưa canh cho tôi” Cửu Vĩ Hồ đưa tay đỡ lấy chén canh

“Cẩn thận nóng” Mà nàng ta đỡ thì nàng phải đưa thôi, làm người nhiệt tình quá cũng không tốt

“Phu quân, huynh uống canh đi. Cẩn thận 1 chút, muội muốn nói chuyện với cô ấy”

“Được được, 2 người cứ nói chuyện đi” Sau đó Cửu Vĩ Hồ cũng không nói không rằng kéo tay nàng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

“Sao cô lại ở đây?” Kéo Băng Cơ ra tuốt ngoài, Cửu Vĩ Hồ mới trầm giọng hỏi, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng

“Diệp Nhi, thật ra tôi đã sớm biết cô bị thương, tôi cũng biết cô là Diệp Nhi, tôi không biết giữa cô và Lãnh Huyết có uẩn khúc gì, nhưng Diệp Nhi, cô là bạn tôi, tôi rất lo lắng cho cô” Băng Cơ nhẹ giọng nói, điệu bộ thật sự quan tâm, lo lắng đến phát khóc

“Cô... không sợ tôi sẽ giết cô sao?” Cửu Vĩ Hồ trầm giọng đe dọa. Băng Cơ liếc mắt khinh thường, cô nghĩ mình có thể giết được tôi sao, nhưng bên ngoài không khỏi rụt vai lại

“Diệp Nhi, tôi nghĩ chúng ta là bạn, tôi thật sự muốn giúp cô. Mà nếu cô muốn giết tôi, tôi nghĩ cô đã ra tay từ lâu rồi chứ không phải đợi đến bây giờ” Băng Cơ nói đến đây, đôi mắt Cửu Vĩ Hồ khẽ đảo, nàng biết... con mồi sắp bẫy rồi.

“Băng Cơ, cô nói đúng, tôi là Diệp Nhi, Diệp Nhi chính là tôi, chúng ta là bạn của nhau. Dẫu sao cô cũng đã thấy vậy tôi sẽ kể cô nghe. Cô thấy đấy, phu quân tôi mắc phải 1 chứng bệnh lạ, tôi đã đưa huynh ấy đến chạy chữa rất nhiều nơi, mời nhiều thầy lang nhưng vẫn là vô phương cứu chữa. rồi 1 ngày nọ, tôi gặp được 1 vị cao nhân, người ấy nói với tôi rằng phu quân tôi có thể cứu chỉ có điều thiếu 1 loại thuốc dẫn. Mà loại thuốc dẫn này lại ở trong phủ thần hầu. Vậy nên tôi mới giả làm nha hoàn trà trộn vào phủ thần hầu tìm loại thuốc dẫn này”

“Nhưng nếu chỉ tìm thuốc dẫn, tại sao cô lại đánh Vô tình bị thương, tôi thật khó có thể tin cô”

“Băng Cơ, thời gian qua chúng ta tình như tỷ muội, cô không tin tôi, chẳng lẽ vì tôi là Cửu Vĩ Hồ?”

“Diệp Nhi, tôi chưa bao giờ vì nghĩ cô là Cửu Vĩ Hồ mà xa lánh cô, nếu không tôi đã không đứng ở đây, vào lúc này. Chỉ là tôi cảm thấy cô còn rất nhiều chuyện muốn giấu tôi”

“Tôi không phải muốn giấu cô, chỉ là tôi có nói chắc chắn cô cũng sẽ không tin. Băng Cơ, tôi không cầu mong điều gì chỉ mong cô có thể 1 lần này tin tôi”

“Tôi...” Xem ra không dễ dàng moi thông tin từ con cáo này rồi

“Băng Cơ, cô thấy đấy, phu quân tôi bệnh ngày một nặng, có lẽ không thể sống lâu hơn nữa. Nếu cô không giúp, có lẽ chỉ vài ngày nữa huynh ấy sẽ chết, nếu huynh ấy chết, tôi nhất định không sống nổi” Cửu Vĩ Hồ giọng nghẹn ngào thương tâm muốn chết, thật ra lời này của Cửu Vĩ Hồ cũng không sai, quả thực phu quân nàng ta thật sự không xong rồi. Khi nãy nàng có bắt mạch qua, cảm thấy rất là không ổn, nhưng cũng đã nhớ rõ mạch tượng. Tôi đến nàng nhất định hỏi thăm sư phụ 1 chút xem có thể cứu hay không?

“Vậy cô mau nói, thuốc dẫn đó là gì?” Băng Cơ nghe xong câu này không khỏi tỏ ra có chút vội vàng hỏi

“Máu của Lãnh Huyết”

“Máu của Lãnh Huyết??? làm gì có loại thuốc dẫn nào kì lạ như thế chứ?” Băng Cơ hỏi lại, giọng không khỏi cao vút lên quăng tám. An Thế Cảnh nói gì cô cũng tin à? Cửu Vĩ Hồ cô là đồ ngốc sao?

“Có lẽ cũng vì bệnh của phu quân ta có phần kì lạ. Băng Cơ cô hãy giúp tôi, cô cũng biết võ công của Lãnh Huyết rất cao cường, tôi căn bản không thể nào tiếp cận hắn. Đối với hắn vài giọt máu có lẽ chẳng là gì, nhưng với tôi, đó là mạng của phu quân tôi” Ngu ngốc, quả thực vô cùng ngu ngốc. Rất rất ngu ngốc

“Tôi...” Cứ làm như phân vân lăm ý

“Băng Cơ... hàng đêm trôi qua tôi đều rửa mặt bằng nước mắt. Tôi thật sự rất mong có ai đó có thể giúp tôi, nhưng không ai giúp tôi hết, tôi đành phải tự giúp mình. Băng Cơ, cô là người bạn thân nhất trên cuộc đời này của tôi, cô nhất định phải giúp tôi”

“Diệp Nhi... cô cho tôi thời gian. Tôi cần phải suy nghĩ”

Gian nhà nhỏ phía đông kinh thành

“Diệp Nhi”

“Băng Cơ, bao giờ thì tôi có thể ra khỏi đây?”

“Sắp rồi, không lâu nữa đâu. Diệp Nhi, khiến cô phải chịu vất vả rồi”

“Không sao, giúp ích được cho tứ đại thần bồ, cho Gia Cát đại nhân tôi rất vui lòng”

Thiên Đẳng Lâu

“Chủ nhân” 2 hàng người cúi rạp đầu hành lễ, nàng liếc mắt về phía góc phải phòng có 3 người lạ mặt đang đứng nghiêm trang, bộ mặt lạnh lùng không biểu cảm, khi thấy nàng tiến đến họ hơi cúi đầu trăm miệng 1 lời nói

“Băng Cơ cô nương”

“Các vị huynh đài đây là...”

“Là thuộc hạ của chúng ta, là người của Minh Tịch, lúc trước chúng ta đã từng đề cập đến” lúc này 2 vị Hắc Bạch vô thường nhà chúng ta đột ngột xuất hiện

“Băng Nhi bái kiến hai vị sư phụ” Băng Cơ nhìn thấy Hắc Bạch vô thường thì vội vàng cúi đầu hành lễ, bọn họ cũng mỉm cười đỡ nàng. Sau đó quay sang nhìn 3 người kia, đôi mắt ánh lên tia sắc lạnh

“Còn không mau gọi chủ nhân” Dược Đế quát

“Chủ nhân?” 3 người kia thấy chủ nhân của mình bỗng nhiên lại nổi giận không khỏi có chút ngẩn ngơ

“Vô Ngân, chúng ta hai cái lão già rồi, các người không nghĩ rằng đã đến lúc cần có chủ nhân mới hay sao? Đây là đồ đệ của ta, là người hai lão gia nhân chúng ta nhận định, các người tính không coi nàng ra gì sao?” Nghe đến đây cả 4 người cùng ngẩn ngơ, bao gồm 3 người kia và cả Băng Cơ. Độc Vương xoay người nhìn Băng Cơ mỉm cười

“Băng Nhi, chúng ta lớn tuổi cả rồi, đã đến lúc tổ chức này giao cho 1 người trẻ tuổi phát triển, chúng ta cũng không muốn giải tán tổ chức xây dựng 1 đời này. Những ngày vừa qua ta đã quan sát đủ cách con quản lý tổ chức của mình, cảm thấy áp dụng lên tổ chức của chúng ta rất phù hợp. Hơn nữa, con còn là đệ tử của chúng ta. Tổ chức của chúng ta để con làm chủ nhất định vô cùng phù hợp” Băng Cơ ngoái đầu nhìn 3 người kia có vẻ chưa tiếp thu được. Cũng đúng thôi, tin tức thu thập về nàng đâu có nhiều đến đâu nếu không tiếp xúc nhất định cũng sẽ không hiểu con người nàng, cũng không có lý do gì để nhận định nàng. Mà nàng còn đang nhiều việc, sẽ không có thời gian chăm lo cho thêm 1 tổ chức nữa

“Nhị vị sư phụ, Băng Nhi quả thật cũng chỉ là 1 cô nương tầm thường, tổ chức đứng đầu 1 cái là đủ, Băng Nhi học hành còn chưa thành tài, chưa dám tiếp quản tổ chức của sư phụ, tránh để các ngài phiền lòng. Hơn nữa, sư phụ cũng thấy, Băng Nhi không có quá nhiều thời gian” Băng Cơ thấu tình đạt lý nói, Hắc Bạch vô thường hai người nghe vậy cũng xuôi xuôi nên quay sang nhìn nhau đồng ý đến lúc Băng Cơ truyền thụ đủ sẽ nhường ngôi, thống nhất trong im lặng xong cả 2 cùng vui vẻ gật đầu

“Băng Nhi, con nói đúng, chúng ta sẽ giúp con quản lý tổ chức thêm 1 thời gian nữa, đợi đến khi con có đủ bản lĩnh và tự tin tiếp nhận nó”

“Cảm tạ sư phụ vì Băng Cơ suy nghĩ” Nàng nhìn 2 vị sư phụ cười, rồi chợt nhớ đến cái gì đó, nàng nghiêm mặt

“Nhị vị sư phụ, Băng Nhi có chút việc muốn nhờ nhị vị sư phụ giúp đỡ” Sau đó cả 3 cùng nhau vào 1 gian phòng và bàn luận suốt 1 canh giờ ở trong đó không rời ra. Khi trở ra, Băng Cơ được Độc vương kiểm tra kiến thức 1 lượt, 2 vị sư phụ rất hài lòng trước lượng kiến thức mà nàng có liền cười nói

“Băng Nhi, với tốc độ này, chắc chắn không qua 1 tháng nữa, tất cả kiến thức của chúng ta sẽ truyền qua cho con hết mất”

“Đa tạ nhị vị sư phụ tán thưởng” Nàng cười. Nhưng trông thấy 1 người lặng lẽ cúi đầu ở bên ngoài phòng, nụ cười của nàng chợt tắt

“Vào đi”

“Chủ nhân”

“Có chuyện gì xảy ra rồi?”

“Hôm nay, An Thế Cảnh hẹn Lãnh Huyết đến Minh Nguyệt lâu nói chuyện, không rõ là chuyện gì nhưng có lẽ liên quan đến huyết hải thâm thù của Lãnh Huyết, còn có hình như còn liên quan đến Chu vương gia”

“Ta biết rồi, ngươi lui ra đi”

“Chủ nhân, Tam đại hung đồ bắt đầu hành động rồi”

“Mất tích lâu như vậy, cũng hành động rồi, có biết chúng muốn làm gì không?”

“Thuộc hạ cũng không rõ ràng lắm”

“Tạo dựng cho ta 9 vụ giết người liên tục, với 9 cách giết người khác nhau 1 cách tàn khốc nhất, người chết sau phải thống khổ hơn người chết trước, cách giết người ta đã ghi rất kĩ ở đây rồi, làm giống y chang cho ta, tất cả tội lỗi đổ lên đầu Tam đại hung đồ cho ta. Còn nữa, quyển sách này, làm thế nào để tứ đại danh bổ tìm thấy ở chỗ của tam đại hung đồ thì làm” Nói rồi Băng Cơ mang ra 1 cuốn sách tựa là “Thập đạo tuyệt sinh” cho Nhất Sát hấn nhận lệnh cất sách vào trong người sau đó mới lui ra ngoài.

“Nhi vụ sự phụ, đã không còn sớm, Băng nhi không làm phiền nhi vụ sự phụ nghỉ ngơi, Băng nhi còn có việc xin phép đi trước” Băng Cơ đứng trước Độc vương, Dục đế hành lễ, hai lão nhân gia gật đầu mỉm cười sau đó phất tay để Băng Cơ, nàng xoay đầu đi thẳng

“Dục đế, ngươi nói tại sao đứa nhóc này thích ôm việc vào bụng như vậy? Cũng đâu phải chuyện của nó?”

“Ta cũng không rõ, nó không có thù oán với An Thế Cảnh, cũng không quan hệ với tứ đại danh bổ. Ta vẫn không biết, nó làm tất thấy những việc này có mục đích gì”

(Miêu: thật ra thì ban đầu miêu chỉ định viết vì Băng Vũ không thích An Thế Cảnh nên Băng Cơ tự nhiên cũng không thích hấn ta, nhưng mà... có hơi vô lý không nhì? Chỉ vì vậy mà tự rước phiền phức vào bản thân sao? Với khả năng của Cơ tỷ chắc chắn đã có thể sống 1 cuộc sống an nhàn mà không cần ngày nghỉ đêm lo như thế này rồi. Vậy nên, chắc là chương sau hoặc sau nữa, Miêu sẽ để 1 nhân vật đặc biệt xuất hiện. hehe nhân vật này xuất hiện thì đảm chua nhất định sẽ ngập tràn hậu quả cho coi)

Ban đêm bao trùm lên Thần Hào phủ 1 không khí tĩnh lặng đến lạ thường. Đêm nay, trời không trăng, chỉ có 1 vài ánh sao le lói thứ ánh sáng yếu ớt nhưng không kém phần lung linh của mình. Đèn lồng mờ ảo, chập choạng trước gió nhìn thật mong manh như thể chẳng mấy chốc sẽ lụi tắt. Sương lạnh rơi ướt vai áo, gió lạnh lùa qua từng sợi tóc mong manh phất phơ trước gió. Trong cái bóng đêm hiu quạnh, im ắng và yên ả ấy, 1 bóng người cao lớn đứng cô độc dưới gốc cây đào đang đọt đơm bông. Gió thổi cánh đào bay lá tả, như nỗi lòng của người ấy lúc này, vô cùng mông lung, vô cùng mơ hồ. Không biết đâu mới là thực, đâu mới là hư?

“Lãnh đại ca” 1 giọng nói mềm mại ngọt ngào vang lên bên tai, chẳng mấy chốc bên cạnh bóng dáng cao lớn có thêm 1 bóng dáng thanh tú, nhỏ bé.

“Lãnh đại ca, mỗi lần huynh có tâm sự đều sẽ 1 mình đứng tại nơi này. Bao nhiêu năm qua, muội đều biết, nhưng muội vẫn là không dám bước đến bên cạnh huynh, sợ làm phiền huynh, chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn huynh”

“Dao Hoa, ta muốn ở đây 1 mình thêm 1 lúc nữa, đêm sương lạnh, muội trở về trước đi”

“Lãnh đại ca, Có nhiều chuyện, huynh không nên giữ cho riêng mình” Cơ Dao Hoa nhìn Lãnh Huyết nhàn nhạt nói nhưng đôi mắt không giấu nổi nét ưu thương. Nàng vẫn luôn yêu Lãnh Huyết, vẫn luôn âm thầm bên cạnh Lãnh Huyết, nhưng hấn... chưa một lần ngoài lại để nhìn thấy nàng ta luôn bên hấn.

“Dao Hoa ta không sao” mà Lãnh Huyết đối với ai cũng như vậy, lạnh nhạt, xa cách không để cho bất cứ ai bước chân vào cuộc đời hấn, trái tim hấn.

“Muội là thật lòng, huynh không thể nói cho muội 1 chút được sao?” Mà Cơ Dao Hoa thấy Lãnh Huyết không muốn trả lời, giọng không khỏi có chút vội vàng. Nàng muốn được là người đi bên cạnh hấn, là người cùng hấn sẽ chia mọi thứ đau là vui, buồn, hay đớn đau.

“Ta xin lỗi” Mà Cơ Dao Hoa càng kiên quyết muốn biết thì Lãnh Huyết lại càng có xu hướng trốn tránh không muốn kể, hấn chỉ bỏ lại câu nói đó rồi xoay người bước đi.

“Là vì chuyện trả thù đúng không?” Cơ Dao Hoa đột ngột lên tiếng, mà câu nói này trực tiếp ngăn cản bước chân của Lãnh Huyết, hấn đã không nói, tại sao nàng biết được

“Là ai nói cho muội biết?” Lãnh Huyết xoay người đôi mắt sâu thẳm, sắc lém, giống như loài sói đang truy đuổi con mồi

“Buổi chiều khi đi qua phòng Vô Tình, muội tình cờ nghe được đoạn hội thoại của 2 người” Cơ Dao Hoa cũng không có gì để nói đối Lãnh Huyết.

“Tốt nhất muội nên quên chuyện đó đi” Lãnh Huyết lạnh nhạt

“Lãnh Huyết, chẳng lẽ...”

“Lãnh công tử, Băng Cơ có chuyện muốn nói” Cơ Dao Hoa còn chưa kịp nói xong thì Băng Cơ từ đâu đã chui ra, xen vào chuyện của 2 người. Không để cho nàng kịp nói hết câu. Băng Cơ biết, dứt điểm được rồi. Cơ Dao Hoa cũng là loại người ngây thơ, điên đầu vì tình, nếu để nàng ta biết quá nhiều nhất định sẽ bị An Thế Cảnh lợi dụng gây bất lợi cho Băng Cơ nàng.

“Tieten, không thấy ta đang nói chuyện với Lãnh thống lĩnh hay sao?” đang đến lúc cảm xúc dâng trào lại bị 1 nha hoàn ngắt lời, Cơ Dao Hoa có chút không điều khiển được cảm xúc bản thân quay ra mắng Băng Cơ. Băng Cơ cúi đầu càng sâu. Nàng biết, nàng rơi vào tầm ngắm của Cơ Dao Hoa lâu rồi, lâu nay tin đồn nàng quyến rũ Lãnh đại thống lĩnh cũng không phải xa lạ, hôm nay còn dám ngang nhiên ngắt lời nàng ta, dù nàng ta có là phật đà tái thế cũng không bình tĩnh nổi. Hơn nữa Cơ Dao Hoa còn là lá ngọc cành vàng, kim chi ngọc diệp, làm sao có chuyện để 1 nha hoàn qua mặt đây.

Mà Lãnh Huyết nghe thấy Cơ Dao Hoa mắng Băng Cơ thì đôi mắt có chút thâm trầm, nhẹ bắn ra vài tia lãnh khốc mà chính hắn cũng không nhận ra, hắc liếc Cơ Dao Hoa, giọng lạnh băng

“Dao Hoa, trước nay ta không nghĩ đến muội cũng lại như vậy” Lúc này Cơ Dao Hoa mới giật mình nhận ra mình vừa chửi người khác, ngay trước mặt Lãnh Huyết, trước giờ cũng chưa bao giờ nàng ta không kiểm soát được cảm xúc như lần này. Tại sao từ khi 1 cái Băng Cơ này xuất hiện, lòng nàng lại bất an đến thế???

“Lãnh đại ca, muội...”

“Băng Cơ, cô muốn nói gì?” Mà Lãnh Huyết thậm chí trực tiếp bỏ luôn nàng ta để quay sang nói với Băng Cơ, chuyện này khiến Băng Cơ vừa hài lòng lại vừa lo ngại, phải biết là Cơ Dao Hoa trong phủ thần hầu rất được lòng mọi người, địa vị cũng chỉ đứng sau Tứ đại danh bổ, đắc tội nàng ta, sau này nàng hành động sẽ có chút khó khăn.

“Chuyện này...” đầu sao cũng phải kéo Lãnh Huyết rời khỏi đây đã, không thể để 2 người này tiếp tục câu chuyện nọ được. Thấy Băng Cơ có vẻ đề ý đến sự có mặt của Cơ Dao Hoa, Lãnh Huyết liếc nhìn nàng 1 cái rồi xoay người bỏ đi, không quên vút lại phía sau 1 câu cho Băng Cơ

“Đi về phòng thôi”

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

“Cô muốn nói chuyện gì?” Lãnh Huyết lạnh lùng nói, tuy rằng hắn cũng biết đối với người con gái trước mặt này hắn đã có 1 cái nhìn khác nhưng bây giờ hắn cũng không còn nhiều thời gian để nghĩ linh tinh nữa.

“Lãnh thống lĩnh, sự phụ tôi muốn chuyển lời này đến ngài. Kẻ không đáng tin nhất chính là kẻ địch. Người muốn đối phó ngài không chỉ có 1, 2 người. Nhưng người có thể dùng mọi thủ đoạn hãm hại ngài và những người xung quanh ngài để đạt mục đích chỉ có 1. Những người thân cận bên cạnh ngài cũng có thể sẽ bị hãm lợi dụng” Băng Cơ nói, lời này nói ra không khỏi khiến Lãnh Huyết cau mày thật sâu. Lời này...có ngụ ý gì

“Tôi nói xong rồi, tôi về trước đây” Băng Cơ cũng không muốn cô nam quả nữ ở cùng phòng quá lâu, mặc dù Xuân Bình bây giờ đối với nàng rất tốt, nhưng mà Cơ Dao Hoa và người bên Tiên Hạc Ti thì lại khác.

“Cô...đã biết được bao nhiêu chuyện?” Lãnh Huyết thâm trầm lên tiếng. Hân khí tỏa muôn nơi

“Không nhiều, cũng không ít” Nàng cũng chẳng phải dạng vừa, hắn cũng chưa là cái gì để nàng phải khai. Chẳng qua là hắn biết sự phụ của nàng mà thôi. Hơn nữa, hắn cũng là 1 con cò trong kế hoạch lật đổ An Thế Cảnh của nàng.

“Đứng lại đó” thấy nàng định rời khỏi, Lãnh Huyết gầm lên như 1 con thú hoang bị thương khiến người nào tim yếu không khỏi bị dọa cho nháy dưng. Chỉ có điều Băng Cơ không phải loại người đó

“Lãnh thống lĩnh, ngài yên tâm, những chuyện tôi biết sẽ không nói cho ai biết, trừ khi chuyện của tôi ngài dám tiết lộ ra ngoài, bằng không tôi đảm bảo sẽ không có bất cứ ai có thể biết chuyện của ngài” Nói rồi nàng cũng chẳng đợi Lãnh Huyết gầm thêm lần nào mà trực tiếp đi thẳng ra ngoài, còn tốt bụng quay lại đóng cửa nữa chứ.

Lãnh Huyết nhìn dáng Băng Cơ khuất sau cánh cửa đã khép chặt, đôi mắt không khỏi rơi vào trầm luân, Băng Cơ này rốt cuộc là người như thế nào, cô ta giúp ai? Cô ta biết những chuyện gì? Cô ta giấu bọn họ những chuyện gì? Rốt cuộc thì ban đầu cứu cô ta là sai hay đúng?

“Phập” chưa kịp mở cửa đi vào, 1 ám khí sắc bén lướt qua vai Băng Cơ cắm vào cây cột gần đó. Trên ám khí khắc 1 dòng chữ nhỏ xíu “Violet”. Vừa thấy ám khí Băng Cơ đã nhoen miệng cười sau đó lập tức phi thân ra ngoài.

“Chí” 1 nam thanh niên, cao tầm 1m8, mặc bạch y vô cùng tao nhã, lại đứng dưới ánh trăng nhàn nhạt càng làm cho vẻ tuấn tú trở nên mị hoặc, quyến rũ, chỉ có điều khuôn mặt hơi xanh xao 1 chút.

“Vũ, có chuyện gì vậy?” Băng Cơ đứng trước mặt Băng Vũ giờ đây chỉ cao ngang vai hắn. Năm nay, Băng Vũ, chính xác là Dạ Tư Vũ đã 22 tuổi còn Băng Cơ nàng mới 18. Nàng đã không còn là cô chị to lớn che chở cho cậu nhóc Vũ ngây thơ trong sáng nữa. Nàng hy sinh cả tuổi xuân chỉ để Vũ không bị cha của 2 người lợi dụng, lại không ngờ khi nàng xuyên không, Vũ cũng bị kéo theo chỉ là xuyên đến thời gian trước nàng 15 năm. Xuyên vào

cơ thể của đại thiếu gia Dạ gia- Dạ Tư Vũ, khi đó mới là cậu nhóc 7 tuổi vì mãi chơi mà ngã xuống hồ vong mạng, nhờ thế mà Băng Vũ mới mượn xác hoàn hồn.

Năm Dạ Tư Vũ lên 10, cả gia đình bị diệt vong, nhờ có 1 gia nô trung thành mà Vũ được cứu sống. Người làm chuyện này không ai khác chính là An Thế Cảnh. Từ đó Vũ luôn nuôi chí trả thù, sau 12 năm khi đã có 1 thể lực trong tay, lại tự rèn mình trở thành cường đại hấn bắt gặp 1 nữ tử ngắt trên đường. Không ai khác chính là Băng Cơ.

Tuy nhiên, khi Băng Cơ tỉnh dậy lại một mực khẳng định mình tên là Sở Ánh Tuyết, còn nói cơ thể này không phải là của nàng. Sau khi tìm hiểu, Dạ Tư Vũ phát hiện ở kinh thành mới nổi lên 1 thể lực hoạt động vô cùng cần trọng. Sau đó, Dạ Tư Vũ lại phát hiện người đứng đầu thể lực này là 1 cô gái, khi đưa Sở Ánh Tuyết đi nhìn qua hình vẽ cô gái kia, Sở Ánh Tuyết lại nói đó chính là mình. Sau này nghĩ mọi cách gặp người này, Dạ Tư Vũ mới biết đây chính là chị mình- Băng Cơ.

Về phía Băng Cơ, nàng gặp Vũ khi lực lượng đang xây dựng, khi đó nàng mới bị đưa về thần hầu phủ, lực lượng mới bắt đầu phải nói là gặp muôn vàn khó khăn, mà thủ lĩnh là nàng lại chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, cho nên khó khăn lại càng khó khăn. Sau khi gặp Vũ, nhờ có thể lực của Vũ đã xây dựng 10 năm qua, cho nên nàng mới có thể dễ dàng xây dựng và bình ổn Tất sát. Mà nghe qua chuyện của Vũ, Băng Cơ lập tức chuyển từ ghét An Thế Cảnh sang không đội trời chung với hắn. 16 năm đời sống hiện đại của nàng dùng hết 5 năm chỉ để Vũ có 1 cuộc sống an yên, hạnh phúc. Mà hắn chỉ trong 1 đêm phá tan tất cả, biến Vũ của nàng trở thành 1 kẻ thâm trầm, khó đoán. Cũng may là ở trước mặt nàng. Vũ vẫn là Vũ thôi. Lại nói, Sở Ánh Tuyết hiện đang sống trong cơ thể Băng Cơ, ở tại chỗ của Vũ, lấy tên là Tuyết Liên. (Nhân vật khiến Thần hầu phủ chìm trong biển đam chính thức xuất hiện ^^)

“An Thế Cảnh hình như tóm được đuôi của em rồi” Dạ Tư Vũ nhũn mày thâm trầm nói. Băng Cơ giật mình. Sao có thể? Vũ vẫn giấu tốt như vậy 10 năm qua, sao có thể cứ như vậy dễ dàng bị lộ

“Sao có thể? Sao em nghĩ thế?” Băng Cơ cũng không giấu suy nghĩ của mình, trước mặt Vũ, nàng cũng không muốn là 1 người thâm trầm, suy toán. Nàng cũng chỉ muốn làm 1 Băng Cơ, chỉ là Băng Cơ mà thôi (suy tư, tính toán)

“Hôm trước, hấn phải người đến từ lâu của em, gắng hỏi đủ thứ. Thậm chí em còn thấy An vương phi xuất hiện tại Băng Xuân lâu”

“Cái gì? Hấn dám cho Như Yên đi ra ngoài? Còn là kỹ viện?” Băng Cơ mất bình tĩnh. Không phải An Thế Cảnh vẫn luôn lấy Như Yên làm kẻ thế thân cho Diệp Vũ người mà hấn yêu thương hay sao? Sao có thể cho nàng ta đi ra ngoài chứ?

“Cho nên mới nói, hấn đối với Băng Xuân lâu của chúng ta có hứng thú không nhỏ” Dạ Tư Vũ xoay người để lại bóng lưng dài cô độc cho chị mình. Băng Cơ nhìn cái bóng lưng kia không khỏi cảm thấy đau lòng. Tại sao Vũ lại xuyên đến thời kì trước nàng chứ? Tại sao lại khiến đứa nhỏ này chịu nhiều cực khổ như vậy chứ? Không phải chỉ 1 mình nàng là đủ rồi hay sao? 12 năm qua, chắc hẳn là tất cả mọi khổ đau em đều đã trải qua. Cuộc sống bỗng chốc không còn người thân phải tự mình gồng lên mà sống, còn phải gồng lên để trả thù, rất cô đơn, rất mệt mỏi. Có phải hay không?

“Vũ” nàng đi đến trước mặt Dạ Tư Vũ. Vòng tay ôm chặt lấy hấn, khiến cho sống lưng hấn thoáng chốc cứng lại. Rúc mặt trong ngực hấn, Băng Cơ cười khổ

“Vũ của chúng ta lớn quá rồi, bây giờ còn sống nhiều năm hơn chị của em nữa. Vòng tay chị không còn đủ để ôm em như ngày trước nữa” Nghe đến đây Dạ Tư Vũ quàng tay ôm thân hình bé bỏng trong lòng thật chặt.

“Nếu vòng tay chị không còn đủ, vậy hãy để em ôm chị. Suốt 5 năm chị gồng mình để cho em cuộc sống an yên, hạnh phúc. Nếu không có chuyện xuyên không kia, có lẽ còn là nhiều năm hơn nữa. Có phải chị rất mệt mỏi phải không? Vậy bây giờ để em che chở cho chị, vòng tay em lớn hơn rồi, em cũng lớn tuổi hơn chị rồi. Hãy để vai em thay vai của chị, chị chỉ cần là 1 người con gái như bao người khác mà thôi” Băng Cơ nghe thế không khỏi thấy khóe mắt hơi ướt, mũi cay xè.

“Được, sau khi diệt An Thế Cảnh đi rồi, chúng ta sẽ sống như vậy. Lúc đó, chị sẽ chỉ trông cậy vào em nuôi chị thôi. Diệt An Thế Cảnh rồi, chị sẽ rời nơi này, tìm 1 mảnh đất, xây nhà trồng rau, chị em chúng ta sống những tháng ngày thật vui vẻ, an yên được không?”

“Em nghe chị” Dạ Tư Vũ vẫn ôm chặt đáng người nhỏ bé kia trong lòng mỉm cười nói

“Nhưng Vũ, em phải hứa với chị, trước khi diệt An Thế Cảnh, em không được gánh mọi thứ 1 mình, em không được chịu nguy hiểm 1 mình. Cái gì cũng phải cho chị biết, phải cùng chị chia sẻ, chị em chúng ta cùng nhau vượt qua, được không?”

“Được, em hứa với chị, em nghe chị”

“Tốt lắm” Lúc này Băng Cơ mới buông Dạ Tư Vũ ra, dùng đôi tay nhỏ bé miết ngũ quan của chàng trai trước mặt hài lòng mỉm cười

“Vũ của chị lớn rồi, thật sự lớn mất rồi. Vũ, em hãy nhớ trên đời này em không cô độc, em còn có chị, chị sẽ mãi đi bên em. Mãi mãi”

“Em hiểu, chị” Vũ cười, nụ cười hiền, dưới ánh trăng càng rực rỡ, ngọt ngào

“Tốt lắm, không còn sớm. Về nghỉ ngơi đi. Chuyện An Thế Cảnh, chị sẽ để mất. Nếu An Thế Cảnh thật sự hứng thú với từ lâu và thanh lâu của chúng ta, chị sẽ hào hào tiếp đãi hấn”

“Được” sau đó 2 người xoay lưng hai hướng, chưa kịp chớp mắt đã biến mất không dấu vết.

(Chương này chỉ để anh ý xuất hiện thôi, cho nên hơi ngắn các nàng thông cảm nha ^^)

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

“Thế thúc” Lãnh Huyết bước vào phòng Gia Cát đại nhân, vừa vào đã thấy Gia Cát đại nhân đang ngồi nghiên cứu thư văn.

“Lãnh Huyết, sáng sớm đã tìm ta, có phải có chuyện gì muốn nói hay không?” Gia Cát đại nhân nhìn thấy Lãnh Huyết không khỏi ngạc nhiên, bình thường không phải không hay tìm ông nói chuyện, nhưng sớm như vậy thì chỉ có thể là chuyện đại sự mà thôi. Hơn nữa, đầu mày hằn từ khi bước vào đến giờ vẫn luôn nhíu chặt, chắc chắn có chuyện khó nghĩ.

“Không giấu gì thế thúc, hôm qua canh 3 con đã đến Phụng Hoàng Lâu, người hẹn con không ai khác chính là Hiếu Ân thân vương, An Thế Cảnh” Lãnh Huyết chấp tay hơi cúi đầu giống như đang bẩm báo tình hình chứ không hề giống đang thông báo.

“An Thế Cảnh? con và hắn có quen biết sao? Hắn hẹn con có chuyện gì?” Gia Cát đại nhân vô cùng ngạc nhiên hỏi lại. An Thế Cảnh không phải đã thoái ẩn nhiều năm hay sao? Tại sao bỗng dưng lại có hứng thú với Lãnh Huyết chứ??

“Ông ý và con không quen biết, ông ý nói với con, kẻ thù giết gia tộc của con chính là nghĩa phụ- Chu vương gia” khi nói câu này Lãnh Huyết mặt không biến sắc giọng không biểu cảm, quả nhiên lời An Thế Cảnh nói hôm qua đã tác động đến hắn.

“Lãnh Huyết, con tin hắn sao?” Nhìn thấy biểu cảm này của Lãnh Huyết, đầu mày Gia Cát đại nhân không khỏi nhíu thật sâu. Thù giết cha không đội trời chung, nhưng vì trả thù mà tình nghĩa mười mấy năm nuôi dưỡng lại không đáng tin bằng lời nói của một kẻ không quen hay sao?

“Thế thúc, con và An Thế Cảnh không quen biết, hắn bỗng nhiên nói chuyện này, con sao dám tin. Nhưng mà bao nhiêu năm qua, thù giết cha diệt tộc vẫn như gai trong tim đâm vào lòng con nhức nhối, nay con vừa muốn báo thù, vừa muốn giải oan cho nghĩa phụ, cho nên mới muốn hỏi người, con thực lòng muốn biết rõ chân tướng của việc này. Thế thúc, người sẽ không giấu Lãnh Huyết chứ?”

“Lãnh Huyết, ta không trách con” Gia Cát nghe xong lời này của Lãnh Huyết, giọng nói không khỏi ấm hơn, ông đến phía sau người đồ đệ của mình đặt tay lên vai hắn, nhẹ nhàng nói. “Thân là nam nhi, thù giết cha, diệt tộc chưa trả sao có thể ngủ ngon giấc. Nhưng con đừng để thù hận che mất lý trí, đừng để lời người khác làm con xao lãng. Hãy tận lực nghe lời trái tim mình. Là 1 thần tử, là 1 hoàng tử, con cần có 1 trái tim nóng và 1 cái đầu lạnh. Hãy tận dụng chúng mà phán đoán tất cả mọi thứ. Ta tin tưởng con nhất định làm được. Còn chuyện nghĩa phụ con, ta là người ngoài, sẽ không xen vào, nếu con muốn biết rõ chân tướng sự việc, thì hãy đến hỏi nghĩa phụ của con đi”

Lãnh Huyết im lặng, nghĩ thật lâu rồi xoay người cúi đầu cáo lễ rồi rời đi, Gia Cát đại nhân nhìn theo bóng hình hắn cho đến tận khi khuất khỏi mới chậm rãi lắc đầu xoay về chỗ ngồi tiếp tục công việc đọc sách của mình. (Đùa miêu cảm thấy đôi khi người lớn suy nghĩ thật phức tạp, có gì thì cứ nói thẳng, còn úp úp mở mở, nhức đầu ^^)

Chu Vương phủ

“Hài nhi bá kiến nghĩa phụ” Lãnh Huyết vừa về đến Chu vương phủ liền lập tức tiến vào thư phòng, nơi ấy Chu vương gia đang ngồi uống trà đọc sách. Thấy ông, Lãnh Huyết chấp tay hơi cúi đầu nói

“Lãnh nhi??? Lãnh nhi, con đã trở về. Từ khi con làm thần tử, rất lâu không có về nhà. Có phải làm thần tử rất vất vả hay không?” Chu vương gia vừa thấy Lãnh Huyết đã thực vui vẻ đón. Ông cũng rất thương yêu thằng con trai này của mình. Mặc dù bình thường không để lộ cảm xúc ra ngoài, nhưng ông biết nó là người có tình có nghĩa.

“Cũng không bận ă. Nghĩa phụ, lần này trở về là con có chuyện muốn hỏi người” Lãnh Huyết cũng không vòng vo nói thẳng vào vấn đề chính. Con người hắn trước giờ vẫn không hề thích vòng vo.

“Ồ, có chuyện gì vậy? Con cứ nói đi” Chu vương gia hào sảng đáp. Đối với người con trai duy nhất này, ông tuyệt đối dễ dãi vô cùng

“Là về chuyện toàn bộ tộc sói bị sát hại 16 năm trước” Lãnh Huyết mặt không cảm xúc, giọng lạnh như tiền. Mặc dù đứng trước người cha nuôi đã dạy dỗ mình trong suốt 16 năm nhưng vẫn là 1 cục đá ngàn năm chưa kịp tan.

“Chuyện này... thật ra nó đã luôn đè nặng ta suốt mười mấy năm qua. Nay con đã lớn khôn, ta cũng không có lý do gì để giấu con nữa” Chu Vương gia nhìn bản mặt hình sự của Lãnh Huyết thờ dãi cái thọt sau đó cũng đứng dậy ôn tồn kể chuyện ngày xưa...

Thần Hầu phủ

“Băng Cơ” “Diệp Nhi” vừa được cử sang Phong Lâm Các dọn dẹp, khi trở về liền bước vào phòng. Nhìn thấy Băng Cơ đang mài đọc quyển sách gì đó mới lên tiếng gọi. Mà Băng Cơ nghe thấy tiếng gọi cũng có chút giật mình. Nàng không nghĩ mình lại chăm chú đọc Y thư đến nỗi có người đến mà không

biết. Đạo này Y thư đã qua phần cơ bản cho nên nàng cần phải thật chú tâm mới có thể hiểu thấu những gì đại sư phụ viết. Thân hạc nàng cũng đã luyện đến 7 phần. Bây giờ người đã có thể nhẹ nhàng tung lượn rồi, cộng thêm thể chất của nàng hiện tại đã tăng rất nhiều so với lúc mới xuyên không. Cho nên mặc dù chưa đến xuất quỷ nhập thần, nhưng cũng có thể chạy đua 1 đoạn dài vs tứ đại thần bồ rồi.

“Diệp Nhi, nàng tìm ta?” Băng Cơ nhẹ nhàng cất Y thư vào ngực, rất từ từ, rất nâng niu, tuyệt không có chút gì là có tật giật mình, vội vội vàng vàng khiến Cửu Vĩ hồ nghi ngờ cả. Cửu Vĩ Hồ có cho tiền chắc cũng chỉ nghĩ đó là 1 cuốn sách bình thường mà Băng Cơ đang đọc giết thời gian thôi.

“Ừm, Xuân Bình tỷ đã giao cho ta dọn dẹp ở Phong Lâm các, nói nàng không cần đến đó dọn dẹp nữa, cứ ở trong phòng là được rồi”

“Ừm, ta hiểu rồi, cảm ơn nàng”

“Không có gì”

Thật ra, từ sau khi Xuân Bình tỉnh lại, thái độ với Băng Cơ hòa hoãn hơn rất nhiều, nàng ta cũng nhận ra, những người xung quanh nàng ta hiện tại cũng chỉ là nhỉnh hót mà thôi. Tuy nhiên, nàng ta vẫn yêu thích không rời được Lãnh Huyết vs Vô Tình, cho nên nàng ta quyết định cứ để Băng Cơ ở trong phòng. Như vậy, nàng ta vừa có thể ngầm cảm ơn Băng Cơ vì đã chăm sóc cho nàng ta, vừa có thể để Băng Cơ tránh xa tứ đại danh bồ 1 chút. Mà sau 2 ngày áp dụng cách này, Xuân Bình nhanh chóng nhận ra, cách này thật ra rất hiệu quả, bởi vì 1 khi được nghỉ, Băng Cơ nhất định không bước chân ra khỏi phòng. Điều này đối với nàng tuyệt đối là có lợi.

Còn với Băng Cơ thì sao??? Tuyệt đối là lợi ích gấp đôi. Nàng vừa có thời gian nghỉ ngơi vì buổi tối nàng còn phải đến chỗ nhị vị sư phụ học nghề, vừa có thêm thời gian nghiền cứu Y thư, Độc thư và Thiên Hạc thư. Hơn nữa, nàng cũng không có hứng thú đối đầu với Tứ đại danh bồ. Những chuyện bên ngoài thì cứ tối nàng sẽ nghe hết, cho nên cũng không cần ra ngoài. Xuân Bình đối với nàng như vậy, nàng quả thật biết ơn còn chả hết, tội gì phải đi ra ngoài cho người ta gai mắt.

“Vậy, Băng Cơ, nàng nghỉ ngơi chút đi. Ta ra ngoài làm việc. Còn... chuyện kia...” “Diệp Nhi” muốn ở lại nhưng lại không có lý do, khó xử vô cùng. Băng Cơ liếc mắt liền thấy ý đồ của nàng ta. Bởi vậy, nàng cười hiền.

“Diệp Nhi, chuyện ta đã hứa, nhất định sẽ làm, nàng cứ yên tâm, ta sẽ cố gắng hết mình. Nhưng ta cũng không dám đảm bảo kết quả”

“Không sao, chỉ cần nàng nói vậy, là ta đã rất vui rồi” “Diệp Nhi” cười sau đó xoay người rồi đi, còn không quên đóng cửa. Băng Cơ nhìn theo bóng nàng biến mất nhếch mày. Sau đó đứng dậy phui phui quần áo. Lâu rồi không được thấy ánh mặt trời, phải ra ngoài hít khí trời thôi.

Hồ sen, là nơi mà Băng Cơ cảm thấy đẹp nhất trong Thần Hầu phủ, cạnh hồ có 1 cây liễu rủ lá xanh thướt tha. Nhìn qua tựa như 1 người con gái đang cúi đầu khoe sắc dưới làn nước trong xanh kia. Thật là... ở đây có camera mà selfie thì đẹp khỏi chê luôn đó. Background max ngẫu.

Ngắm hồ chán, Băng Cơ đưa tay xoa xoa bụng, tự nhiên thấy đói, có nên đi ăn không ta??? Hôm qua, Nhị sát đã đến báo cho nàng, vụ thăm sát thứ 2 trong “Thập đạo tuyệt sinh” đã được chính thức lên sàn. Nạn nhân lần này không ai khác chính là 1 thuộc hạ thân tín của An Thế Cảnh. Bên phủ Thần hầu và Lục Phiên môn đều bắt đầu điều tra manh mối về cái chết thảm khốc này. Phải nói là, khi các nữ bồ khoái của thần hầu phủ vừa bước vào đến hiện trường thì đến hơn phân nửa là quay ra nôn bằng sạch những gì mình vừa ăn bữa trưa, số còn lại tuy có chút hơn nhưng mặt mày đều xám ngoét. Duy chỉ có Tứ đại thần bồ giữ vững tinh thần, chỉ là... đôi mày cả 4 người đều nhíu chặt. Quả nhiên, tổ chức của nàng đào tạo có khác. Làm việc rất có hiệu quả đi.

Vừa xoa tay lên bụng, nàng quơ nhằm vào miếng ngọc bội vẫn luôn dắt bên hông, làm cho nó văng ra. Vừa hay, rơi đúng vào chân người mới tới. Nhìn kĩ lại thì chính là Gia Cát đại nhân.

“Thương Hải Minh Nguyệt” Gia Cát đại nhân vừa nhìn thấy miếng ngọc bội dưới chân không khỏi vô cùng ngạc nhiên nhấc lên nói. Băng Cơ thấy thế cũng ngạc nhiên. Để đồng tròn vai Sở Ánh Tuyết, nàng có hỏi lại chủ nhân chân chính của thân thể này về mọi thứ của quá khứ, và đương nhiên bao gồm cả miếng ngọc bội này. Nó là của mẹ nàng, tên gọi là Biện Hồng Dược. Năm Ánh Tuyết 3 tuổi, nàng mất tích, chỉ để lại duy nhất miếng ngọc bội này. Nhưng sao... Gia Cát Chính Ngã lại biết về nó.

“Lam Điền Ngọc Noãn, Gia cát đại nhân, vì sao đại nhân biết về tấm ngọc bội này???” Băng Cơ hỏi lại. Tính của nàng chính là không hiểu thì hỏi, chuyện không liên quan đến mình thì không hỏi, nhưng chuyện dính đến mình thì nhất định phải hỏi cho ra ngô ra khoai.

“Đây là ngọc bội của cô?” Gia Cát đại nhân đưa ngọc bội cho Băng Cơ rồi hỏi lại

“Vâng, đây là ngọc bội mẹ tôi để lại trước khi rời đi” Băng Cơ thật tà nói

“Mẹ cô để lại??? Mẹ cô tên gì???” Gia Cát đại nhân lại hỏi, Hơ hôm nay lão già này quan tâm nàng thế? Nhưng mà nàng cũng không thể không trả lời, câu hỏi của nàng ông còn chưa trả lời đâu.

“Biện Hồng Dược” Lời vừa nói ra, Gia Cát đại nhân đã nhíu chặt chân mày. Ông lại soi Băng Cơ từ đầu đến cuối. Quả nhiên là mẹ và con gái, thảo nào lần đầu tiên ông gặp đã thấy đáng vẻ 2 người giống nhau đến 7 phần, khiến ông cứ nghĩ mình nhìn lầm.

“Cô theo ta” Nói rồi ông xoay người đi 1 mạch. Băng Cơ nhướn chân mày. Con cáo già này, định làm gì nàng đây? Ê đừng có mà mỗ bụng lấy nội tạng nhé:3 (Chị ơi, thời đại này chưa có kỹ thuật ghép nội tạng. Lấy nội tạng của chị làm gì?)

Khi Băng Cơ vừa bước chân vào 1 gian phòng, thì gần như lập tức cánh cửa phòng đóng sầm lại. Nàng nhíu mày, ê con cáo kia, ông định làm trò gì với tôi hả? Tuy rằng võ công tôi không bằng ai nhưng chắc chắn không dễ dãi đâu nha. (^^ hôm nay Băng Cơ nhà mình trong đầu toàn cái gì ý nhỉ???)

“Ê tôi ngửi thấy mùi người” 1 tiếng nói phát ra, Băng Cơ giật mình quay phắt lại, vô cùng đề phòng lùi lại 1 bước. 1 cánh cửa nhỏ mở ra, 1 con sói từ đó cũng lao ra. Băng Cơ nắm chặt tay, 1 con vừa lao ra, lại có thêm 1 con nữa từ trong chậm rãi đi ra.

“Là con gái” con sói lao ra trước mở miệng gầm gừ. Băng Cơ giật thót, ê nàng biết tiếng động vật từ bao giờ thế?

“Cô ta nhìn nguy hiểm quá, cô ta sẽ không làm gì chúng ta chứ?” Con sói thứ 2 soi từ đầu đến chân Băng Cơ rồi cũng gầm gừ. Băng Cơ than trời, chúng mày thấy tao nguy hiểm chỗ nào hả???

“Không cần biết, con người đều thâm trầm khó đoán, cứ cẩn chết đi giết trừ hậu họa” ặc ặc sói cũng biết diệt trừ hậu họa hay sao trời???

“Khoan đã” Khi 2 con sói định lao đến thì Băng Cơ vội nói, hy vọng mình hiểu thì chúng nó cũng hiểu

“Ê cô ta nói chuyện với chúng ta à?” Con sói thứ 2 nói

“Ở đây có mỗi ta vs 2 đứa các người, không nói với các người thì nói với ai đây???” Băng Cơ gắt.

“Cô hiểu ý chúng tôi sao?” Con sói 1

“Ừm, thật ra ta cũng không biết là mình hiểu tiếng sói đấy. Nào cơ hội ngàn năm có 1, các người có muốn nói gì với người ngoài kia không? Nói cho ta, ta sẽ chuyển lời giúp cho”

“Chúng tôi muốn tự do”

“Thật ra, các người nghĩ thử xem, sống ở đây ăn sung mặc sướng, so với ra ngoài kia phải tự kiếm cái ăn, có thể chết bất cứ lúc nào thì ở đâu sướng hơn???? Ta khuyên các người cứ ngoan ngoan ở đây đi. Chỉ cần các người không hại ta, tẹo nữa ta sẽ mang thịt cho các người ăn”

“Thật ra cô nói cũng đúng, vậy tẹo nữa nhớ mang thịt cho chúng tôi nhé”

“được, quyết định vậy đi” Nói xong 2 con sói liền ngồi xuống liếm liếm chân. Mà 2 con sói vừa ngồi xuống Băng Cơ đã nghe thấy tiếng vang trên đỉnh đầu. Không khỏi khiến nàng nghiêng răng kèn kẹt. Lão già chết tiệt, dám dùng 2 con sói thử nàng

“Quả nhiên ta đoán không sai” Không sai cái đầu ông, nếu ông đoán sai có phải Băng Cơ nàng 1 đời oanh liệt đã teo trong tay ông rồi hay không???

“Gia cát đại nhân, ngài cô tình sao?” Băng Cơ đi theo sau gót Gia Cát đại nhân không khỏi tức mình hỏi lớn.

“Ta chỉ là muốn thử xem cô có thể nói chuyện với lang sói hay không thôi” Gia Cát đại nhân cười hiền nói

“Thử??? Vậy giả dụ tôi không nói được, vậy tôi sẽ chết sao?” Băng Cơ tròn trừng mắt. Nhưng mà nàng vẫn phải cảm ơn người này. Nếu không có ông ta, nhất định nàng không biết được mình có thể loại khả năng này. Hay lắm, nếu có rồi nhất định nàng sẽ tận dụng triệt để. Hahaha.

“Cô yên tâm, có ta ở đó, ta há để chúng làm hại cô sao?” Gia Cát đại nhân nói.

“Nhưng mà, Gia cát đại nhân, ngài làm vậy là có ý gì?”

“Thật ra, ta muốn thử xem, cô có phải biết đọc tâm thuật hay không?”

“Đọc tâm thuật? Là cái gì vậy?”

“Băng Cơ, cô đi theo ta” Lại đi theo nữa sao? Không phải có thêm cái bẫy nào nữa chứ? Gia Cát đại nhân đưa Băng cơ đi qua mấy cái cơ quan, rồi đi vào mật thất. Sau đó lại khởi động cơ quan, đẩy 1 bức tường ra tạo thành 1 cái tù nhỏ. Trong tù có rất nhiều sách. Gia Cát đại nhân lấy ra 1 cuộn giấy tròn, dỡ dây buộc rồi trải nó trên bàn. Thì ra đó chính là 1 bức họa, trên bức họa chính là 1 người con gái vô cùng xinh đẹp.

“Đây chính là sư muội của ta, Biện Hồng Dược” Gia cát đại nhân khẳng khái nói. Băng Cơ ngạc nhiên hết cỡ. Nói đùa, trong cái phim Tứ đại danh bổ đây nàng xem lúc có lúc không, mơ mơ màng màng, chả biết được bao nhiêu cốt truyện. Bây giờ tự nhiên có 1 người chức cao vọng trọng nhận là sư huynh của mẹ. Không giật mình mới lạ.

“Sư muội của ngài... là... là... là mẹ của ta???” Băng Cơ không khỏi nghi ngờ nhắc lại, thấy gia cát đại nhân gật đầu khẳng định thì chân đã mềm nhũn. Cũng may là không phải An Thế Cảnh, cũng may còn là Gia Cát Chính Ngã. Nhưng mà thế này cũng tốt, như vậy việc diệt trừ An Thế Cảnh đối với nàng lại gần hơn 1 bước. Người ta nói kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Người bạn này của nàng còn có quan hệ mật thiết như vậy. haha. Cũng tốt mà.

“Gia Cát đại nhân, vậy ta phải gọi ngài là sư bá sao?”

“Theo lý thì chính là như vậy” Chỉ thấy người cao cao tại thượng kia cười rất là lưu manh. Có phải nàng vừa bị lừa mất cái gì rồi không??? (chưa, chỉ là sắp thôi)

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

“Thật ra, miếng ngọc bội khi này con đánh rơi, chính là miếng ngọc bội năm xưa, mẹ con luôn đeo theo người. Thật không ngờ lần cuối cùng gặp mặt đến nay cũng đã hơn hai chục năm rồi” Cát lại tấm ảnh vào chỗ cũ, Gia Cát đại nhân đưa Băng Cơ đến một chiếc bàn tròn, tự nhiên ngồi, Băng Cơ cũng chẳng khách khí, trực tiếp ngồi xuống. Sau đó, còn rất tự nhiên rót trà uống.

“Thật ra, khi mẹ rời đi, Băng Cơ còn quá nhỏ, khi ấy mới là đứa trẻ lên 3, không còn nhớ được nhiều về mẹ. Nhưng vẫn luôn mong có thể gặp lại mẹ 1 lần” Uống xong chén trà Băng Cơ bắt đầu nức nở, nàng muốn biết thêm về độc tâm thuật. Nàng tin chắc vị Gia Cát đại nhân cao cao tại thượng này không chỉ muốn cùng nàng ngồi tám chuyện phiếm, nói lại tình xưa (Miêu: ặc ặc tình đầu mà nói hả tổ tông của tôi... Băng Cơ: Tình của mẹ Ánh Tuyết. Thích bắt bẻ không? Vặn gãy răng khỏi nhai xương cá bây giờ. Miêu: Dạ em không dám*chùi mồ hôi chuồn êm*)

“Gần ba mươi năm trước Biện sư muội một mình từ tây vực đến trung nguyên, bái làm môn hạ của nhất đại kì hiệp Vi Thanh Thanh, vì muội ấy có kì công, nên theo ý chỉ của sư phụ, muội ấy đã vào phủ Thần Hào cùng ta điều tra án. Biện sư muội, mưu trí hơn người, phá án vô số, rất được bách tính yêu mến. Vậy nên, muội ấy được ca tụng là đệ nhất nữ thần bồ dương thế.” Gia Cát đại nhân nghe Băng Cơ nói xong không khỏi rời ghế đứng dậy vừa đi vừa nói như thể đang tưởng niệm những kỉ ức đã qua. Băng Cơ tay chống cằm, mắt mơ màng nhìn theo, hình dung lại dáng vẻ người phụ nữ ấy khi là 1 nữ thần bồ sẽ oai hùng ra sao. Trong lòng không khỏi cảm thán. Ước gì mình có thể đường đường chính chính nói với người khác rằng mình cũng có thể mạnh mẽ như thế.

“Thì ra mẹ con cũng từng ở trong phủ Thần Hào, còn là nữ thần bồ nổi tiếng.” Nàng cười, điệu bộ vô cùng dịu dàng, ngọt ngào, như người thiếu nữ đang mơ màng đến mối tình đầu chứ chẳng có bộ dáng gì là đang nghĩ về mẹ.

“Nhưng không biết vì lý do gì, bỗng dưng muội ấy vứt bỏ tất cả, kể cả chức danh nữ thần bồ ở phủ thần hào. Từ đó thoái ẩn giang hồ, sống cuộc sống cười mây lướt hạc. 5 năm sau, tức là khoảng 16 năm trước, ta nhận được từ muội ấy 1 bức thư tín và 1 món đồ. Còn nhớ trong thư ghi rằng, muội ấy phải trở về Tây vực có việc vô cùng quan trọng nhưng lại không nói chi tiết. Chỉ nói muốn nhờ ta bảo quản 1 thứ.”

“Bảo quản? Thứ gì vậy ạ? Rất quan trọng sao ạ?” nghe đến đây Băng Cơ như bắt được vàng. Nàng chính là rất thích cái đẹp, đặc biệt là bảo vật, và có ích cho nàng nữa thì lại càng perfect.

“Đó chính là 1 cuốn bí kíp tâm pháp. Tên là Độc tâm thuật tâm pháp”

“Độc tâm thuật tâm pháp???” Hay lắm, nó chính là thứ nàng cần. Không phải hiện tại chỉ có nàng có khả năng độc tâm thuật hay sao? Vậy cuốn tâm pháp đó Gia Cát đại nhân có giữ lại cũng không lợi ích gì. Mà biết đâu nàng học được độc tâm thuật còn có thể giúp ích cho ông ta. Như vậy con cáo già này chắc chắn sẽ không ngần ngại đưa cho nàng thôi. Nếu ngay từ đầu không muốn đưa thì đã chẳng nói ra làm gì rồi.

“Mẹ con năm xưa, cũng là nhờ Độc tâm thuật xuất quỷ nhập thần mới có thể phá án vô số, lập nên kì công. Băng Cơ, con có thể nói chuyện với sói, đủ để chứng minh con có thể hiểu tiếng của muôn loài, đặc biệt chính là tiếng nói nội tâm của con người” Câu này nói ra khiến Băng Cơ không khỏi hốt hoảng, từ khi xuyên không nàng mấy lần nghe được tiếng nói không rõ nguồn gốc xuất xứ. Không phải chính là nhờ cái độc tâm thuật này đấy chứ???

“Sư bá, người nói vậy làm con nhớ ra, có đôi lúc con nghe được, nhưng chỉ là hi hữu thôi”

“Vậy thì đúng rồi, con chỉ được di truyền bản năng độc tâm thuật của mẹ, nhưng không thông hiểu khẩu quyết tâm pháp. Cho nên chỉ vài trường hợp, khả năng này của con mới bộc phát, khiến cho con có thể đọc được suy nghĩ của người khác”

“Như vậy, có khi nào con có thể thông thạo khả năng đặc biệt này của mình không ạ?” Băng Cơ hỏi dò, nàng biết dù bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải có bằng được cuốn tâm pháp kia. Có bí kíp này chắc chắn sẽ giúp ích nàng rất nhiều. Nàng phải thật cường đại. Nàng phải thật mạnh mẽ, như vậy nàng mới có thay Vũ trả thù. An Thế Cảnh chết rồi, nàng mới có thể cùng Vũ sống cuộc sống bình yên. Nàng còn phải cưới vợ cho Vũ, cùng hắn trồng rau xây nhà, nuôi con của hắn lớn khôn, dạy chúng kĩ năng sinh tồn. Cuộc sống cứ trôi qua an nhàn như vậy...thật tốt

“Có thể, chỉ cần con có cuốn độc tâm thuật tâm pháp. Chuyên tâm luyện tập. Ta tin con sẽ thành công.” Gia Cát đại nhân cười hiền nói

“Vậy...sư bá...” Băng Cơ vội vàng, chỉ thấy Gia Cát đại nhân nhún mày.

“Băng Cơ, tại sao con gấp gáp như vậy?” Băng Cơ nghe đến đây lập tức nhận ra mình đã quá vội vàng, cho nên cup mắt cúi đầu nhỏ giọng nói. Nàng cũng chưa muốn vị họ hàng nhà Gia Cát Lượng này tóm đuôi. Cho dù quan hệ có tốt đến đâu thì sao? Cũng chỉ có thể tin tưởng chính bản thân mình.

“Sư bá, Băng Cơ vội vàng nghĩ rằng có được tâm pháp này có thể giống như mẹ, giúp đỡ sư bá phá án. Hơn nữa, con nghĩ nếu con học được tâm pháp này rồi sau này có thể cùng mẹ tâm ý tương thông. Biết đâu có thể tìm xem mẹ con đang ở đâu” lúc này Gia Cát đại nhân mới hài lòng gật đầu

“Băng Cơ con còn nhỏ đã suy nghĩ thấu đáo như vậy, sau này nhất định có thể phá án vô số, lập lại lịch sử của mẹ con”

“Sư bá quá khen” Lúc này Gia Cát đại nhân vòng lại chỗ để bức tranh của Biện Hồng Dược lấy ra 1 chiếc hộp làm bằng gỗ đàn. Được điều khắc tinh xảo, mới nhìn qua đã thấy vô cùng quý giá. Trong hộp mở ra chính là 1 quyển sách, sách này có tựa “Độc Tâm Thuật tâm pháp”, Băng Cơ vừa nhận được

sách, vô cùng vui vẻ cất sách vào ngực, mỉm cười ngọt ngào nói

“Đa tạ sư bá”

“Được rồi, Băng Cơ con hãy về nghiên cứu thật kĩ, 3 ngày sau ta sẽ kiểm tra xem con học đến đâu. Còn nữa, đối với người ngoài, con vẫn là nha hoàn, ta vẫn là chủ quản phủ Thần Hầu, có mặt người khác con vẫn phải gọi ta là Gia Cát đại nhân”

“Băng Cơ hiểu, sư bá”

“Tốt lắm, trở về đi”

“Tuân lệnh, Gia cát đại nhân” sau đó xoay người rời đi. Gia Cát đại nhân đối với đứa nhỏ này vô cùng hài lòng vui vẻ gật đầu. Trăm lần ngàn lần không nghĩ đến, Gia Cát là 1 con cáo thì Băng Cơ nàng chính là ông nội con cáo.

2 ngày sau đó, Băng Cơ tiếp tục không nhìn thấy ánh mặt trời. Ban ngày ngoài ý, đọc, thiên hạc, còn có thêm Đọc Tâm thuật để nghiên cứu. Ban đêm mới bước chân ra khỏi cửa trở về địa bàn hoạt động nhận tin tức và luyện tập với 2 vị sư phụ. Đôi khi nàng còn đọc ra được 2 vị sư phụ mình đang nghĩ gì, khiến cho họ bị bất ngờ không biết lý do tức muốn thổ huyết. Nàng thực vô cùng vui vẻ. Các vị sư phụ của nàng, tuy lớn đầu nhưng trẻ con chết đi được. Nhìn họ giống như 2 đứa trẻ tóc bạc vậy.

Đến ngày thứ 3, Gia Cát đại nhân triệu tập toàn bộ bồ khoái trong phủ đến đại sảnh tuyên bố:

“Phủ Thần Hầu là tổ chức dưới quyền Thiên tử, do đích thân hoàng thượng sáng lập, cuộc sát hạch tư cách thân bỏ mỗi năm 1 lần của phủ Thần Hầu cũng đã sắp cận kề, chỉ cần thông qua cuộc thi này, mọi người sẽ trở thành 1 người bồ khoái chân chính. Ta mong rằng năm nay sẽ có càng nhiều người hơn thông qua cuộc thi tư cách thân bỏ lần này. Tiên Hạc Ty Cơ Dao Hoa. Kỳ Lân Tư Lãnh Huyết, 2 con sẽ là quan giám khảo của lần sát hạch lần này, phải chịu trách nhiệm về kỷ luật của trường thi, phải lấy thân làm gương, công bằng, chính trực” Gia Cát đại nhân đồng đặc tuyên bố. Khiến trăm người dự thi tư cách thân bỏ đều phải vô cùng nghiêm cẩn lắng nghe không dám ho he 1 tiếng. Cơ Dao Hoa và Lãnh Huyết nghe thấy tên lần lượt tiến lên phía trước chấp tay nhận lệnh

“Đạ” Kỳ quái, tự nhiên gọi người bạn rợn như Băng Cơ nàng ra nghe mấy cái không liên quan này làm chi vậy??? Băng Cơ được gọi đến đứng phía sau không khỏi cảm thấy kỳ quái. Đây không phải hôm trước nàng bảo muốn làm bồ khoái giúp Gia Cát đại nhân ngài ấy liền cho nàng tội tại nguyện đấy chứ??? Ể đừng vậy mà ahiuhiu. Nàng còn chưa muốn ra sáng đâu.

“Nội dung của cuộc thi lần này là Tây Oan Lục do đời Tống biên soạn, ta hy vọng mọi người hôm nay trở về có thể cố gắng chuẩn bị thật tốt cho cuộc sát hạch”

“Đạ” trăm miệng 1 lời, thật sự khiến người ta muốn ngã ngựa ra đằng sau mà chết mà. Sau đó chỉ trong phút chốc, trăm người tan ra mất dạng. Trong đại sảnh chỉ còn lại tứ đại danh bồ và Cơ Dao Hoa cùng mấy người thân cận trong Tiên hạc ty và Gia Cát đại nhân.

“Gia Cát đại nhân” Băng Cơ tiến đến trước mặt 8 người bọn họ hơi nhún người cúi đầu vô cùng lễ phép chào hỏi

“Băng Cơ cô đến rồi?” Gia Cát đại nhân vừa thấy Băng Cơ đã cười hiền. Băng cơ cũng vô cùng phối hợp cười

“Không biết Gia cát đại nhân có chuyện gì muốn sai bảo ạ?”

“Từ nay về sau, chuyện ăn uống sinh hoạt của Lãnh Huyết, ta giao hết cho cô” Gia Cát đại nhân vẫn cười mà phán toàn những câu như sét đánh không kịp bưng tai. Băng Cơ vừa nghe xong lập tức ngẩng phắt đầu mắt tròn trợn rất là không cam tâm tình nguyện miệng còn vô cùng phối hợp thốt ra một câu không ai hiểu

“WHATTTT????”

“Hà?” Gia Cát đại nhân nhìn biểu tình của Băng Cơ lại thêm câu kia không khỏi hỏi ngược lại, mà Băng Cơ rất nhanh nhận ra mình sai lầm vội cúi gầm, rất không cam tâm tình nguyện nắm chặt tay. Mà Lãnh Huyết thấy bộ dạng này của Băng Cơ không khỏi trầm mặc. Hắn đáng ghét như vậy sao? Nghĩ đến đây giọng của hắn không khỏi lạnh hơn.

“Thế thúc, Lãnh Huyết trước giờ đơn thương độc mã đã quen, không quen có nha hoàn”

“Đúng vậy, Phong Lâm các vốn là nơi ở của nam thân bồ, trước nay chưa từng có ngoại lệ cho nữ nhân dọn đến, chuyện này sao có thể được chứ?” Cơ Dao Hoa cũng đâu chịu ngồi yên, Lãnh Huyết là người nàng yêu, đây chính là cái bí mật cả phủ Thần Hầu đều biết, để 1 người con gái khác ngày đêm ở cạnh hắn, sao nàng ta có thể an tâm. Hơn nữa... người này còn là Băng Cơ. Luận về nhan sắc, nếu không có 1 vết sẹo kia nàng nhất định chính là khuynh quốc khuynh thành, hoa ghen thua thắm, liễu hơn kém xanh, mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da. Để 1 người như vậy bên cạnh Lãnh Huyết, Cơ Dao Hoa có cho tiền cũng không dám an tâm.

“Đù rồi, chuyện này ta đã quyết, không ai có thể thay đổi. Cứ liệu vậy mà làm” Gia Cát đại nhân khẳng khái nói. Giọng điệu cứng rắn, chắc nịch tuyệt không để bất cứ ai lên tiếng phản kháng, sau đó xoay người rời đi. Lãnh Huyết cũng hất tay áo lập tức theo sau. Cơ Dao Hoa cắn cánh môi mọng rồi cũng đi theo dẫn theo cả đám người Tiên Hạc ty đang dùng ánh mắt hình viên đạn ghăm vào người Băng Cơ rời đi. Cuối cùng là Truy Mệnh, Thiết Thủ, Vô Tình. Vô Tình trước khi đi còn xoay người lại nhìn Băng Cơ thêm 1 cái. Hắn sao có thể không phát hiện, tay của nàng đang nắm chặt đến mức chảy máu. Những giọt máu đỏ chói chói mắt cứ từng giọt, từng giọt nhỏ xuống sàn gỗ thắm vào lòng người 1 cảm giác nhói buốt mà cô đơn.

Còn Băng Cơ, nàng làm gì còn có thời gian để ý đến cái tay mình, thậm chí còn chả thấy đau nữa. Thôi rồi, lần này nàng thảm rồi. Không còn cơ hội lên ra ngoài vào lúc tối trời nữa rồi, bị quán giáo nghiêm ngặt rồi. Giờ làm sao đây? Làm thế nào bây giờ? Chà lẽ nàng khoanh tay chịu trời cứ như vậy không đến gặp nhị vị sư phụ nữa sao? Nhưng mà Gia Cát đại nhân có vẻ rất là cương quyết rồi, phản đối cũng vô ích. Mà Lãnh Huyết 1 thân võ công cao cường, nàng mà lên đi nhất định hẳn sẽ phát giác cho coi. 1 là sẽ bị hấn tóm đuôi, 2 là sẽ bị hấn nghi ngờ là gián điệp của An Thế Cảnh, cả 2 đều vô cùng bất lợi cho nàng. Phải làm sao mới tốt đây???

Trong khi Băng Cơ đau khổ thì ai đó lại đang mừng thầm. Ai nữa? Chính là Cửu Vi Hồ “Diệp Nhi”. Hôm trước nàng ta vừa kể lại mối lương duyên đầy đau thương trắc trở của mình với Băng Cơ. Hôm nay nàng được phái đến cạnh Lãnh Huyết, như vậy tỷ lệ nàng ta có thể tiếp cận Lãnh Huyết sẽ tăng lên mấy phần. Lấy máu của Lãnh Huyết nhất định sẽ không còn quá khó khăn nữa. Như vậy đối với nàng ta nhất định sẽ là muôn lợi mà không có hại. Nhưng mà, chắc chắn nàng ta không biết được rằng, nàng ta sẽ không bao giờ có được cái cơ hội ấy. Trừ khi Băng Cơ nàng muốn thế.

Phòng Băng Cơ

“Băng Cơ, sao nàng lại tự làm chính mình bị thương như vậy chứ?” “Diệp Nhi” cầm tay Băng Cơ vô cùng nhẹ nhàng thoa thuốc. Mà Băng Cơ hoàn toàn không nghe lọt tai lời nàng ta, mà thả hồn vào không gian mờ ảo bên ngoài cánh cửa kia. Lâu lắm rồi, Băng Cơ không có thần thờ như thế. Đây chính là biểu cảm của nàng khi nàng nhận ra mình đang đi trên con đường không lối thoát.

“Băng Cơ”

“...”

“BĂNG CƠ”

“Ồ há?” nếu mà không phải Cửu Vi Hồ hét lên thì có lẽ Băng Cơ còn ngẩn ngơ đến ngày mai

“Nàng làm sao vậy? cả ngày hôm nay cứ ngẩn ngơ, còn tự làm mình bị thương, sống chung với Lãnh Huyết đối với nàng khó chịu vậy sao?” “Diệp Nhi” vô cùng ân cần hỏi thăm, nàng ta bây giờ chính là người đi nhờ vả, sao có thể không ân cần đây?

“Ta...ta chỉ cảm thấy... hơi khó thở. Sống chung với con người lạnh như băng ý. Ta đang lo có 1 ngày ta bị đông cứng mà chết”

“Nàng nói vớ vẩn cái gì vậy? Ta thấy Lãnh Huyết đối với nàng rất tốt, hôm nàng bệnh còn tự tay bế nàng trở về phòng mà”

“Thôi thôi” Băng Cơ vừa nghe đến chuyện này lập tức xua xua tay, nàng không muốn nhắc đến cái chuyện đó nữa. Sau này có chết cũng không uống viên thuốc vớ vẩn kia nữa.

“Đừng nói đến chuyện kia nữa. Ở chung thì ở chung, cứ thuận theo tự nhiên đi. Diệp Nhi, nàng có chuyện gì muốn nói với ta, đúng không?”

“Thật ra, là chuyện của phu quân ta” “Diệp Nhi” cúi đầu nói, đôi mắt buồn hiu

“Chuyện thuốc dẫn ý hả?” Nàng ta mà không nhắc thì Băng Cơ chắc cũng quên mất. haha. Đạo này có nhiều chuyện để nghĩ đến nỗi mụ mị đầu óc luôn rồi

“Đúng vậy, Băng Cơ, ta chỉ cần chút máu của hấn. Nàng hiện tại ở bên cạnh hấn rồi, nàng có thể giúp ta được không?”

“Chuyện này...Diệp Nhi, ta chỉ có thể hứa với nàng, ta sẽ cố gắng hết sức, còn có được hay không, ta không dám chắc. Diệp Nhi, nàng cũng biết, Lãnh Huyết vô cùng lợi hại” Băng Cơ ngập ngừng, thật ra nàng hoàn toàn không muốn có chút hành động nào. Chỉ là nói muốn giúp Cửu Vi Hồ để nàng ta ngoan ngoãn 1 thời gian thôi. Nhưng cái hạn 7 ngày của nàng ta đã hết 4 rồi, nàng ta nhất định không ngồi yên đâu.

“Có lời này của nàng, ta tin phu quân ta có hy vọng rồi” “Diệp Nhi” mỉm cười tiếp tục băng bó cho cánh tay đáng thương của Băng Cơ. Xong xuôi mới yên tâm xoay người bỏ đi. Mà nàng ta xoay đi đã lập tức thay đồ bay đến Nhật Nguyệt tháp.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Tối hôm đó, Băng Cơ phải thu dọn hành lý để sang phòng Lãnh Huyết, nàng nghĩ kĩ rồi, nàng sẽ nói rõ ràng với Lãnh Huyết 1 vài chuyện, dù sao hấn cũng đã biết nàng là đệ tử của Độc Vương và Y đế, nàng chỉ cần khéo léo 1 chút, những chuyện kia chắc chắn sẽ không lộ ra được. Nghĩ thông suốt rồi, Băng Cơ tự cảm thấy tâm tình mình thoáng hơn hẳn. Sang đó rồi, được 1 mình 1 phòng, không phải đối mặt Xuân Bình tý nữa. Com bụng nước rót hầu hạ Lãnh Huyết tốt 1 chút là được.

“Băng Cơ, Băng Cơ” Đang thu xếp hành lý, chất giọng the thé của Xuân Bình bỗng vang vọng trong không khí khiến toàn thân Băng Cơ không khỏi rùng mình nổi gai ốc. Nàng bỗng chốc cảm nhận được cảm giác bất an. Lần này Xuân Bình đến nhất định không có ý định tốt đi.

“Xuân Bình tỷ, tỷ tìm muội?” Mặc dù sắp rời khỏi sự quản chế của Xuân Bình rồi, nhưng vuốt mặt cũng phải nể mũi. Đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, nàng không thể cứ thế quay phắt mặt làm ngơ được. Để lọt đến tai vị Gia Cát cao cao tại thượng kia sẽ không hay. Hơn nữa, Xuân Bình từ ngày được nàng cứu cũng thay tính đổi nết, luôn miệng xưng tỷ gọi muội vs nàng rất là thân mật, ngọt ngào. Cho nên nàng cũng không có lý gì trở mặt

“Đúng vậy, Băng Cơ, nào nào để ta giúp muội thu xếp hành lý” vừa nói vừa lon ton chạy vào giành việc với nàng. Băng Cơ cũng không phải mới biết Xuân Bình ngày một ngày hai, làm gì có chuyện vô công hưởng lợi, cho nên cũng chỉ nhú mảy 1 chút rồi cũng buông tay cho nàng ta làm giúp. Xong xuôi đầu đầu nàng mới mỉm cười vô cùng thân thiết nói

“Xuân Bình tỷ, tỷ có việc gì khó khăn, cứ nói với Băng Cơ, muội tin tỷ đến đây không chỉ để giúp muội thu xếp quần áo. Đúng không?” Mà Xuân Bình được Băng Cơ mở đường vô cùng vui vẻ vội ôm tay nàng nói

“Băng Cơ muội, ta cũng biết, khi muội mới vào ta có phần không tốt, khiến muội chịu nhiều thiệt thòi. Nay mặc dù cũng đã thay đổi chút đỉnh, nhưng cũng không bù đắp được phần nào. Ta cũng biết là ta có lỗi với muội. Mong muội rộng lượng bỏ qua cho ta, từ sau lần ta trúng độc, ta nhận ra cũng chỉ có muội là thật sự tốt, ta thật sự là có mắt không trông mà”

“Được rồi, Xuân Bình tỷ, chuyện trước kia ta vốn đã không xem ra gì, tỷ không cần quá bận tâm, tỷ có chuyện gì cứ nói. Tính cách ta vốn không thích dài dòng” Nghe Xuân Bình nói 1 tràng lê thê, Băng Cơ nhin không được phát tay nói, nàng ghét nhất chính là thói vòng vo. Đúng là nhức đầu mà.

“Chà là... ừm... Băng Cơ, muội sắp sang sống chung với Lãnh Huyết công tử, có thể nào... trước mặt Lãnh Huyết công tử nói tốt về ta chút chút. Sau đó, thi thoảng về đây thăm Xuân Bình tỷ, kể cho ta nghe chút chuyện của Lãnh Huyết công tử. Được hay không hả?” Xuân Bình như thiếu nữ hoài xuân, đôi má ửng hồng hai tay xoắn lấy chiếc khăn tay như thể muốn nhờ vậy mà xé nó ra thành trăm mảnh. Băng Cơ ôm đầu, si tình a... quả nhiên là vô cùng si tình đi.

“Chuyện này cũng không khó, Xuân Bình tỷ, tỷ cứ yên tâm đi” nàng mỉm cười, nụ cười ngọt ngào như ánh mai ấm áp, như kẹo bông ngọt lịm, tỏa ra rực rỡ ánh hào quang, nụ cười này đầu chỉ khiến nam nhân ngơ ngác, mà thậm chí đến cả nữ nhân cũng phải mất hồn. Và Xuân Bình không phải ngoại lệ. Rồi... 1 cơn gió thổi ngang, túm tóc trước trán hất tung, vết sẹo như con rắn màu đỏ to lớn đang bò như ản như hiện nổi bật trên làn da trắng nõn không tỷ vết, không khỏi khiến người khác kinh hoàng, lời tuốt Xuân Bình về hiện tại. Nàng ta giật mình lùi lại sau 1 bước, Băng Cơ cười càng sâu. Mất 1 lúc lâu ổn định tinh thần Xuân Bình mới lấy lại tư thế hàng ngày khó khăn nuốt 1 ngụm nước bọt. Không biết là do thèm muốn hay sợ hãi.

“Xuân Bình tỷ, vết sẹo này chẳng lẽ tỷ còn chưa quen?”

“Thật xin lỗi Băng Cơ muội, ta thật sự chưa có quen” Xuân Bình lấp bắp vuốt giọt mồ hôi lạnh vừa rơi trên trán. Băng Cơ cười. Cái này nàng cũng có chút đồng cảm. Mỗi sáng sớm, khi nàng vừa nhìn vào gương tìm nàng nhất định sẽ bị đập lệch 1 nhịp vì chính gương mặt do mình tạo ra. Đó là mặt mình, ngắm nhìn nó mỗi ngày mà nàng còn vậy thì sao có thể trách Xuân Bình được đây. Nghĩ tới đây nàng lại khẽ thở hắt ra. Đến bao giờ nàng mới có thể danh chính ngôn thuận công khai dung nhan khuynh thành đảo quốc của mình đây? Dầu thân xác này không phải của nàng, nhưng hiện tại hồn nàng ở đây. Nàng vẫn nên cảm thấy hạnh diện với dung nhan này.

“Không sao, Xuân Bình, phản ứng này của tỷ cũng là bình thường, đồ đạc cũng thu xếp xong rồi, bây giờ ta sang phòng Lãnh Huyết, Xuân Bình tỷ có muốn đi cùng ta không?”

“Tất nhiên rồi” Xuân Bình quả thật không chờ gì hơn, nàng ta vội ôm hộ hành lý cho Băng Cơ một mạch đi trước.

Phòng Lãnh Huyết

“Lãnh Huyết công tử” Xuân Bình đến phía trước Lãnh Huyết ông ọ, giọng mềm nhũn, ngọt như mía lùi, còn không ngừng làm duyên làm dáng, cũng không quên đưa hành lý trả cho Băng Cơ, sau đó chỉ về căn phòng nhỏ phía sau bức bình phong nói “Băng Cơ, phòng muội ở đằng kia” sau đó lại hướng Lãnh Huyết nháy mắt đưa tình khiến Băng Cơ không nhịn được toàn thân run lên. Mà Lãnh Huyết vừa nghe đến tên Băng Cơ liền ngẩng đầu lên nhú nhú mày. Không phải nàng rất không thích chung đụng với hắn sao? Không phải nàng cảm thấy cùng với hắn khó chịu sao? Tại sao bây giờ nàng lại ở đây, hơn nữa hắn cũng đã thay nàng từ chối Gia Cát đại nhân rồi, nàng vẫn kiên trì đến là vì lý do gì?

Mà Băng Cơ, trong lúc mãi nhìn xung quanh cũng vô tình lướt qua cái nhú mảy của Lãnh Huyết, hửm? Hắn đang nghĩ cái gì vậy? Hắn tưởng thay nàng từ chối thì Gia Cát đại nhân sẽ tha nàng sao? Hắn ngây thơ quá hay là hôm nay nào bị nhúng nước rồi. Lão già kia hôm nay không biết uống nhầm phải cái thuốc gì mà khẳng khẳng bắt nàng nhất định phải đến chung phòng với hắn. Cũng không nghĩ đến cô nam quả nữ ngày đêm chung phòng sẽ mang danh dự của nàng hủy sạch. Quá là không công bằng rồi. Nhưng mà thật ra đọc tâm thuật của Băng Cơ cũng chưa đến độ thật sự cao siêu, cho nên nghe thấy giọng nói của Lãnh Huyết cũng theo kiểu bập bôm câu được câu mất vậy nên cũng không dám nhiều lời, lảng ánh mắt đi chỗ khác, khiến cho Lãnh Huyết nhú mảy thêm sâu. Dám không thèm nhìn hắn? (Miêu: Lãnh caca huynh cho người ta 1 cái lý do để nhìn huynh đi? Cứ nghĩ mình là trung tâm vũ trụ chắc?)

“Sao nàng ta lại ở đây?” Thanh âm của Lãnh Huyết hình như lạnh hơn thường ngày, hắn lại chuẩn bị phát bệnh điên đấy à? Nàng còn chưa muốn bị sói cắn đâu à nha. Nghĩ là làm, vừa nghe giọng Lãnh Huyết nàng liền đưa chân nhỏ nhích sang trái nửa bước, đem toàn bộ thân hình chui ở đằng sau Xuân Bình. Lãnh Huyết chân chính nhìn thấy điều ấy, mày nhú càng sâu. Nàng vì cái gì mà trốn? Mà Băng Cơ sau khi nghe thấy câu này rất là muốn hùng hùng hổ hổ túm lấy cổ áo của hắn hét lên, còn không phải vì sợ người phát bệnh hay sao?

“Lãnh Huyết công tử, công tử quên rồi sao? Là Gia Cát đại nhân phân phó cho Băng Cơ ở tại nơi này, bằng không, nếu công tử muốn hay là Xuân Bình hướng Gia Cát đại nhân cho chuyển người, Xuân Bình lập tức đến hầu hạ công tử” Trong khi 2 người kia đầu mắt thì Xuân Bình không ngừng ngắt nhéo cái khăn tay của mình giọng điệu vô cùng ngọt ngào, cả người như con sâu ngắt ngà ngắt ngưỡng uốn a uốn éo.

“Ta nghĩ là cô còn không muốn đến đây đâu” Lãnh Huyết đôi mắt Băng Cơ giọng ngày một lạnh, này này nàng đã làm gì có lỗi với hắc đầu cơ chứ, lạnh cái gì mà lạnh, muốn lạnh nàng bay đến Băng động đồ 1 xô đá vô đầu bây giờ, cái đồ hâm. Tên với người chả khác gì nhau.

“Thật sự thì cô nam quả nữ ở chung 1 cửa quả vô cùng bất tiện, thế nhưng đây là ý của Gia Cát đại nhân a, ta cũng không thể làm khác, công tử nếu cảm thấy không thoải mái thì cứ dần làm quen đi a” Nàng giọng nhàn nhạt, chẳng chút ý vị xoay người, người nghĩ có mình người biết lạnh thôi à? Ta cũng biết dùng sát khí giết người đấy. Nàng 1 mạch trở về phòng. Lãnh Huyết trầm mặc, sát khí lan tỏa đem toàn bộ khu vực bán kính 3m lập tức hạ xuống 10 độ C. Xuân Bình đứng đó hứng chịu khí lạnh không kim được hắt hơi 1 cái sau đó vội vội vàng vàng cáo từ. Mặc dù nàng ta thật thích Lãnh Huyết, nhưng mà cái nhiệt độ này nàng ta thật không đứng trong đó được rồi. Cũng bởi vậy mà nàng ta thích cả Lãnh Huyết lẫn Vô Tình, Vô Tình công tử a, phong tao, lịch lãm, cả người đều là gió xuân ngọt lành, ấm áp a.

Đội sau khi Xuân Bình mất dạng, Băng Cơ đang thu dọn quần áo phía trong phòng bỗng nghe thấy giọng nói lạnh lùng từ phía ngoài truyền tới. Không khỏi khiến nàng nghiêng rang kèn kẹt

“Băng Cơ, mau chuẩn bị nước ấm cho ta ngâm chân và rửa mặt” Ờ không phải nói đơn thương độc mã quen rồi sao? Tại sao cứ nhiên lại bắt nàng hầu hạ chứ? Cái đồ không hại được người liền thấy khó chịu này. Băng Cơ vô cùng ảo não đứng đấy, mặc dù là không có được tự nguyện cho lắm nhưng mà vẫn gượng cười nói vọng ra

“Dạ. Lãnh Huyết công tử, Băng Cơ lập tức chuẩn bị” Băng Cơ nói xong liền một mạch đi ra khỏi cửa, cũng không thèm quay đầu nhìn lại. Đã hai hôm nay, liên tục có các vụ án liên quan đến thập đạo tuyệt sinh. Phủ Thần Hầu gần như ngày nào cũng phát hiện 2 cái xác chết 1 vào lúc giờ Dần 2 là vào lúc giờ Dậu. Tất cả nạn nhân đều chết vô cùng không từ tế, cách chết sau thống khổ hơn cách chết trước, đều là bị hành hạ, tra tấn thống khổ đến chết.

Mà những kẻ này đều là những kẻ quan cao chức trọng ngấm ngấm theo phe An Thế Cảnh, hơn nữa vô cùng phách lối cậy chức cậy quyền khiến trăm dân lâm than. Tuy vậy, án mạng đã xảy ra Phủ Thần Hầu không cách nào không tra, mỗi lần hiện trường đều thu lại 1 lá thư, trong thư đều là thứ tự 2,3,4,5 kì lạ là không có số 1. Tứ đại thần bộ phân bổ nhau tìm kiếm tung tích nhưng ngoài mảnh giấy kia ra tuyệt nhiên hiện trường vô cùng sạch sẽ không tìm thấy thêm bất cứ manh mối nào.

Lãnh Huyết bây giờ vẫn cắm đầu vào nghiên cứu vụ án, cũng không có tâm tư để ý đến Băng Cơ, chỉ muốn làm khó nàng 1 chút nên mới có ý muốn nàng đun nước mang lên cho hắn. Thấy bộ dạng vô cùng bất đắc dĩ của nàng, khóe môi không khỏi kéo lên thành 1 đường cong nhàn nhạt.

Lại cắm đầu vào sổ sách, nhưng hắc nghĩ mãi vẫn chẳng thể tìm ra chút manh mối nào liền cảm thấy vô cùng bất lực. Một cơn gió chợt thoảng qua mang theo hương hoa nhàn nhạt, còn có mùi vị ẩm ướt. Hắn liếc mắt ra ngoài trời mới chợt nhớ ra, chiều nay trời vừa mới đổ 1 trận mưa thật lớn. Thế là hắn quyết định đứng dậy hướng ngoài sân đi tới. Mỗi 1 lần có điều suy nghĩ, hắn đều đứng nơi này. Dưới gốc cây hoa đào, nơi này thật yên tĩnh, thật yên bình, nơi này cho tâm hắn có đôi lúc nhẹ nhõm hơn đôi chút. Ánh trăng nhàn nhạt tỏa khắp nơi, dịu dàng, man mác, hiền hòa. Ánh trăng này luôn làm hắn nhớ đến ánh trăng của những ngày thơ bé. Mỗi lần trăng sáng, trong cả tộc sói sẽ quay quần đốt lửa trại, ăn thịt nướng, uống rượu và nhảy múa, thật đầm ấm, thật sung túc.

“Lãnh đại ca” Hắn còn đang lâm vào trầm tư thì giọng nói trong veo, ấm áp, ngọt ngào xen vào, còn ai khác có thể gọi hắn bằng cái tên này nữa chứ? Chỉ có thể là Cơ Dao Hoa thôi. Nàng ôm theo 1 cái hộp bằng trúc, tỏa ra mùi thơm dịu dịu say lòng người, bóng hình ngược sáng, ngược gió, thanh tao, nhu nhược khiến cho nam nhân kim không được lòng muốn giang rộng tay hào hảo mà chở che.

“Dao Hoa, muội tìm ta sao?” Đối với Cơ Dao Hoa, Lãnh Huyết luôn coi nàng như tiểu muội, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau luyện kiếm, cùng nhau học chữ, cùng nhau chia sẻ buồn vui, cùng nhau phá án. 3 năm trước nàng còn vì hắn mà đỡ 1 chưởng lực khiến sức khỏe vốn đã không tốt còn càng ngày càng yếu hơn. Vậy nên đối với hắn nàng không những là muội muội mà hắn muốn bảo vệ, mà hắn còn nợ nàng 1 cái ân tình.

“Đúng vậy, cha muội vừa được tặng 1 cái chiếu trúc, vô cùng nhẹ còn có hương thơm có thể thư giãn đầu óc, thoải mái tâm tình, đông ấm hè mát, muội vừa nhận được liền muốn mang sang cho huynh” Nàng cười, nụ cười ôn nhu, dịu dàng như ánh trăng sáng vằng vặc. Đối mặt với người đàn ông lạnh lùng, nhưng trọng tình trọng nghĩa trước mặt, nàng luôn nhìn không được mà si mê, nàng lớn lên cùng hắn trong phủ thần hầu, có biết bao nhiêu chuyện trải qua cùng nhau, sớm đã coi hắn như lang quân tương lai mà dựa dẫm, nàng cũng biết hắn chưa có từng thích mình, nhưng đối với ôn nhu mà hắn dành cho lại nhìn không được sinh ra ảo tưởng. Một lòng một dạ hướng về phía hắn. Muốn cùng hắn nắm tay đến già, hoạn nạn có nhau. Bất kể sau này có chuyện gì xảy ra đều sẽ không rời xa.

“Vậy thì không cần, đồ tốt như vậy, muội vẫn nên để lại dùng thì hơn” Lãnh Huyết từ chối, hắn cũng không biết tình cảm mà Cơ Dao Hoa dành cho hắn rốt cuộc có bao nhiêu là thân tình, có bao nhiêu là ái tình, nhưng hắn không có cách nào chấp nhận tình cảm của nàng, từ 3 năm trước hắn đã kịch liệt tránh mặt nàng, hắn là thần bộ, còn là hoàng tử tộc sói, hắn mang trên mình trách nhiệm cao cả vô cùng, cho nên hắn càng không có cách nào đem nhi nữ tình trường để vào trong lòng. Trăng rằm hàng tháng hắn sẽ hóa thân thành lang sói, đi bên cạnh hắn chỉ có thể gặp nguy hiểm, ngay cả Vô Tình người anh em đồng sinh cộng tử với hắn còn bị hắn đã thương, thì hắn làm sao chịu trách nhiệm với phần tình cảm này của nàng. Hắn muốn chính là nàng dứt khoát mang thứ tình cảm này đi đi thôi.

“Không sao, Lãnh Huyết đại ca, ta còn có cái thứ 2, ca không cần lo cho ta” Cơ Dao Hoa cũng chỉ muốn bên cạnh hắn có thứ gì đó thuộc về nàng, như vậy mỗi lần hắn đi ngủ đều có thể nhớ về nàng rồi, chỉ cần hắn có thể nhớ nàng dù chỉ là 1 chút thôi nàng nhất định sẽ thấy rất vui.

“Không cần, nếu đồ tốt như vậy, muội mang sang tặng thế thúc đi, Thúc ấy dạo gần đây phải lo rất nhiều vụ án, nhất định rất căng thẳng” Lãnh Huyết vẫn nhàn nhạt từ chối, hắn thật không muốn cho nàng chút hy vọng nào. Hy vọng nhiều thì thất vọng nhiều thôi

“Lãnh đại ca...”

“Thôi đêm đã khuya, sương cũng lạnh rồi, đứng bên ngoài không tốt cho sức khỏe của muội. Muội tốt nhất nên về phòng nghỉ ngơi đi” Nói rồi cũng không nhìn thêm nàng thêm lần nào trực tiếp đi vào phòng đóng cửa lại, để lại mình Cơ Dao Hoa đứng dưới gốc cây đào nhìn theo bóng hình hắn mà

ngắn gọn.

Cùng lúc ấy, Băng Cơ đang mãi lấy nước rửa chân cho Lãnh Huyết.

“Băng Cơ” Hiện tại Cửu Vĩ Hồ thật sự sốt ruột muốn chết rồi, nàng ta thật sự không còn nhiều thời gian nữa. Mà Băng Cơ, dường như vô cùng an nhàn đi. Nhưng nàng ta trầm nghĩ ngàn suy cũng không bao giờ tưởng tượng đến chuyện Băng Cơ hoàn toàn không có ý định ra tay. Nàng còn muốn sống yên ổn thêm chút thời gian, nàng giúp Cửu Vĩ Hồ rồi, thực lực bại lộ, ai giúp nàng?

“Diệp Nhi, khuya rồi, sao nàng còn ở đây?” Băng Cơ tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên hỏi lại, ừm thì lúc đang chăm chú lấy nước với nghĩ vớ vẩn nàng ta xuất hiện nàng hoàn toàn không có phát hiện ra. Thất bại a...

“Băng Cơ, hiện tại nàng đã chung phòng với Lãnh Huyết rồi, nàng liệu có thể nhanh chóng giúp ta lấy chút máu của Lãnh Huyết hay không?”

“Diệp Nhi, nàng phải hiểu cho ta, ta quan hệ với Lãnh Huyết không tốt, không thể tùy tiện lấy máu của hắn”

“Nếu ban ngày lấy không được thì nhân cơ hội hắn ngủ mà lấy đi”

“Nàng phải biết, hắn công lực cao cường như vậy, kể cả lúc ngủ thì tiếp cận hắn vẫn không hề dễ dàng”

“Băng Cơ, nàng phải giúp ta, ta thật sự không còn nhiều thời gian nữa rồi, phu quân ta, sợ rằng trụ không qua 2 ngày nữa”

“Được rồi Diệp nhi, ta đã hứa giúp nàng, ta nhất định sẽ cố hết sức, nàng chờ ta”

“Thôi được rồi, ta tin nàng. Hy vọng nàng đừng khiến ta thất vọng” nói rồi không tiếng động xoay người đi. Băng Cơ nhìn theo hướng nàng đi đuôi mày hơi nhếch lên. Cái gì đây? Cứ làm như nàng là thuộc hạ của nàng ta vậy. Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp lấy nước vào đun để cho tên công tử gia hỏa nào đó thỏa mãn.

“Nước đến rồi” Băng Cơ bước vào, 2 tay bưng chậu nước còn phả hơi nóng nghi ngút, trong chậu tỏa hương thơm ngọt vì có pha thêm sữa dê, vừa bước vào phòng đã nhìn thấy 1 cái bức tượng thần khổng lồ ngồi sừng sững trên ghế dựa. Nàng nhếch mày mang nước đến bên hắn.

“Tại sao lâu như vậy?” Lãnh Huyết trừng mắt chất vấn, hắn cũng chỉ muốn trêu chọc nàng 1 chút, không biết vì sao nhưng vẻ mặt tức giận của nàng luôn khiến hắn cảm thấy thích thú, có lẽ bởi bình thường nàng quá điềm tĩnh, không cười cũng không giận, giống như mọi sự trên thế gian này đều không liên quan đến nàng.

“Đun nước cũng cần thời gian mà” Nàng đảo mắt, chẳng lẽ lại nói trong lúc lấy nước nàng có tâm sự 1 chút với cửu vĩ hồ cách lấy máu của hắn. Haizzz tại sao từ khi bước đến cái thế giới này nàng lại nói dối nhiều như vậy chứ? Trước kia vì muốn Vũ được bình an nên trước mặt nó mới nói vài câu để Vũ an lòng, còn những lúc khác, miễn nàng không muốn nói thì cạy răng nàng cũng không tìm được đáp án đâu. Chỉ là đến cái thế giới này, quả nhiên nàng không còn là nhất nữa rồi...

“Oáp” quả nhiên cái bức tượng làm bằng thịt kia 1 chút cũng không để nàng vào mắt, trực tiếp ngáp dài 1 cái rồi liếc cũng không thèm liếc chậu nước của nàng nói

“Ta mệt rồi, muốn đi ngủ, không rửa nữa, người mang đi đi” sau đó đứng dậy đi thẳng. Nàng nhìn theo bóng hắn hừ lạnh 1 tiếng, rất là không thể chấp nhận được sau đó tự bê chậu nước về phòng mình, hắn không rửa thì nàng rửa. Rửa chân tay mặt mũi xong xuôi, Băng Cơ mang Độc Tâm thuật ra nghiên cứu mất 1 canh giờ sau đó mới chịu lặn vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Sáng hôm sau, Băng Cơ lần nữa phải phục vụ nước nóng cho Lãnh Huyết rửa mặt, ngâm chân. Nàng lần nữa “vô tình” gặp “Diệp Nhi” nàng ta chắc chắn là sốt ruột lắm rồi, nhưng ngại Băng Cơ đem bí mật của mình nói ra nên không dám náo loạn, chỉ ở trước mặt nàng bày ra bộ dạng vô cùng đáng thương. Tình trạng của phu quân nàng ta nhất định không trụ được quá lâu nữa rồi. Gần đây còn liên tục bị An Thế Cảnh khích tướng nữa, khiến cho nàng ta càng ngày càng loạn. Băng Cơ chỉ đảm bảo cho qua sau đó vội mang nước đi.

2 canh giờ buổi sáng, chỉ để dọn dẹp phòng ốc, phục vụ bữa sáng và nước nóng cho Lãnh Huyết. Haizzz giờ khắc này nếu có thể nàng thật muốn mang hết công việc người người mơ ước này vứt đại cho ai đó. Hiện tại nàng đang ăn không ngồi rồi sướng muốn phát điên, còn chiếm được hảo cảm với Xuân Bình, cả ngày chỉ ăn với luyện công. Bỗng nhiên bị chuyển công tác đến đây, phải nhìn mặt 1 kẻ không có nhân tính mà sống, thật muốn chết sớm mà.

Cuối cùng, tên mặt lạnh Lãnh Huyết cuối cùng ra ngoài điều tra án “Thập đạo tuyệt sinh”. Băng Cơ theo hẹn ước với Gia Cát đại nhân đến thư phòng của ông.

“Sư bá” Băng Cơ vừa bước vô phòng đã nhìn thấy Gia Cát đại nhân đang đứng đợi. Ông hiền hòa cười nhìn nàng khiến Băng Cơ bất chợt nhớ đến hình ảnh 1 người cha hiền từ đang đợi đứa con gái ngoan về nhà nấu bữa tối. Chỉ tiếc là...nàng không có 1 người cha như thế. Càng chưa bao giờ hy vọng có 1 người cha như thế. Nhìn thấy ông, nàng bất chợt nở nụ cười ngọt ngào kết hợp với khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành đã khiến cả căn phòng sáng rực như được chiếu muôn vàn tia sáng. Khiến mọi vật xung quanh đều trở nên thất sắc, ảm đạm trước nụ cười của nàng. Ngay cả Băng Cơ cũng không phát hiện nàng có thể cười đến như thế.

“Đến rồi sao? Hôm nay chúng ta bắt đầu khảo nghiệm. Đọc Tâm Thuật là dùng tâm đọc tâm, là để đọc tâm người. Mà lòng người thâm sâu khó dò, bởi vậy đọc tâm thuật cũng vô cùng thâm sâu ảo diệu. Trước hết chúng ta thử trình độ của con ở mức cơ bản. Chính là đọc ngôn ngữ của động vật. Mau theo ta đến đây” Gia Cát đại nhân nhìn thấy nàng liên thao thao bất tuyệt khoe mẽ chưa hề mất đi nụ cười. Giọng ông trầm mà ấm, giống như một người cha đang dạy con mình học cách làm người.

“Vâng” Băng Cơ lập tức theo sau lưng ông đến 1 căn phòng nhỏ. Trong căn phòng ấy, đã được chuẩn bị sẵn có rất nhiều loại thú, đang đợi nàng đến khám phá. Băng Cơ nhón chân đến từng cái lồng nhỏ, mỗi 1 con vật đều có 1 suy nghĩ riêng của mình. Chính là suy nghĩ riêng thì sao? Tất cả đều được nàng đọc thấu. Sau đó thật thành thực kể lể cho Gia Cát đại nhân nghe khiến cho ông vô cùng hài lòng. Đối với tốc độ phát triển của nàng vô cùng vui vẻ. Nhưng đối với Băng Cơ, tốc độ này vẫn thật chậm.

Gia Cát Chính Ngã sau khi kiểm tra xong liền thả cho Băng Cơ ra về tránh cho người có tâm nghi ngờ. Trước khi trở về chỉ dặn dò nàng tiếp tục chăm chỉ học tập. Băng Cơ rất vui vẻ gật đầu. Dù cho ông không nhắc thì nàng cũng sẽ nỗ lực hết mình để có thuần thực xử dụng thứ kỹ năng trời ban này. Bởi vì nàng cần trở nên mạnh mẽ, càng mạnh càng tốt. Mà đọc tâm thuật chính xác là thứ nàng cần, đây chính là thứ công cụ tốt nhất khiến nàng trở nên cường đại.

Tối đến tên mặt lạnh Lãnh Huyết vẫn chưa về. Băng Cơ nhìn trái ngó phải một hồi cuối cùng quyết định lên ra ngoài. Nhưng mà đúng là trời không chiều lòng người. Băng Cơ vừa ra đến cửa liền nhìn thấy con cáo đội lốt người đón đầu. Nhìn thấy nàng ta, không hiểu sao Băng Cơ bỗng thấy mình hơi chột dạ. Dù sao thì nàng cũng là người nhận lời nàng ta, nhưng mà nàng tuyệt nhiên chưa từng có ý nghĩ sẽ đi làm những gì mình đã hứa. Hơn nữa còn rất là thường xuyên tỏ ra ranh dối cho nên Cửu Vĩ chắc chắn đang sốt ruột lắm đây.

“Diệp Nhi, cô đứng đây chi vậy?” Băng Cơ cười hi hi tiến lại

“Băng Cơ, tôi phát hiện ra hình như cô chưa từng có ý định muốn giúp tôi. Đúng không?” Cửu Vĩ nhìn Băng Cơ mắt lóe lên sát ý, không khí cũng giảm xuống mấy độ C. Băng Cơ hơi nhún mảy, ề định dùng sát khí để dọa sát thủ, cô đùa tôi à? Nhưng mà nàng vẫn rất phối hợp diễn với nàng ta.

“Diệp Nhi cô hiểu lầm tôi. Tôi thật sự rất muốn giúp cô. Nhưng...cô nhìn đấy, Lãnh Huyết hôm nào cũng đi từ sáng đến tối. Bây giờ muộn như thế này mà hắn ta còn chưa có về tới. Hơn nữa, hắn lúc nào cũng chung cái mặt lạnh ra cho tôi nhìn, tôi lại gần hắn còn thấy khó chịu. Khi đi ngủ thì ăn mặc kín mít, mà hắn võ công rất cao, ngủ cũng không say. Chỉ cần tôi lại gần chắc chắn sẽ bị hắn phát hiện. Tôi thật sự không có cách nào mà”

“Thật sao?” Cửu Vĩ nhún mảy, có chút không tin tưởng, nhưng mà sau khi nghĩ kỹ lại thì lại thấy Băng Cơ nói điều này cũng đúng. Dẫu sao quan hệ giữa Băng Cơ và Lãnh Huyết cũng không thân mật, nàng ta biết rõ điều đó.

“Diệp Nhi, cô là bạn thân của tôi, người bạn thân nhất mà tôi có. Tôi thật sự rất muốn giúp cô. Thật đấy” Băng Cơ nhún vai nói, nàng biết Cửu Vĩ không hẳn là người xấu, nàng ta chỉ vì quá yêu. Ngày qua tiếp xúc với nàng ta, Băng Cơ là người hiểu rõ nhất. Vậy nên, Băng Cơ chưa muốn xé mặt nạ vs Cửu Vĩ. Chờ thời cơ chín muồi, nàng nhất định biến Cửu Vĩ thành người của mình. Nàng ta là người có ích, có thể tin. Sau này nhất định có thể trở thành cánh tay phải của nàng.

“Được rồi, Băng Cơ lần này tôi tin cô, nhưng phu quân của tôi có lẽ chỉ có thể trụ thêm 2 ngày nữa, vậy nên nếu cô không giúp, tôi nhất định sẽ tự mình ra tay, cô hãy nhớ lấy” Cửu Vĩ sau khi để lại câu cuối thì xoay người rời đi. Băng Cơ nhìn theo bóng lưng người đó thờ dài. Cuối cùng cuộc đời con người vẫn chịu đau khổ chỉ vì 1 chữ tình. Băng Cơ nguyện sau này sẽ không phải đắm lên vùng lầy đó.

Đợi bóng lưng Cửu Vĩ đã khuất Băng Cơ xoay người vào phòng. Nàng quyết định không đi đâu nữa, vừa bước chân ra cửa đã gặp chướng ngại, thật lười đi tiếp, đi tiếp biết đâu lại gặp người mình không muốn gặp, làm lộ ra chuyện mình chưa muốn nó bị lộ, như vậy thật mất nhiều hơn được. Vậy nên, nàng quyết định về phòng tiếp tục nghiên cứu sách thì hơn.

“vạn pháp duy tâm, vạn đạo duy tâm, trái tim làm chủ con người cũng điều khiển tinh thần con người. Luyện tinh, luyện khí, luyện thần đều cần phải bắt đầu từ luyện tâm. Tâm hàn, động tĩnh, tâm bất động ắt trí tuệ sẽ thông”

“Thì ra mấu chốt của đọc tâm thuật là dùng tâm, chứ không phải dùng mắt. Mặc dù nói vậy là cửa sổ tâm hồn nhưng nhất định cũng có lúc đối phương không cho ta nhìn vào mắt họ, như vậy đọc tâm thuật sẽ không thực hiện được. Hay quá, vậy nếu mình có thể làm chủ đọc tâm thuật bằng tâm vậy thì thuật đọc tâm sẽ trở nên hoàn hảo rồi” Băng Cơ vừa đọc tâm pháp vừa lẩm nhẩm suy nghĩ ẩn ý phía sâu trong tâm pháp mình học, chỉ có như vậy nàng mới có thể nhớ nhanh và nhớ lâu được.

Băng Cơ đọc hết mấy lần đọc tâm thuật tâm pháp xong nhắm mắt tĩnh thần, tập trung tư tưởng để nghe ngóng xung quanh. Cứ như thế một hồi lại một hồi cho đến khi nàng cũng ngủ quên lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, Băng Cơ theo lời Gia Cát Chính Ngã từ sớm đã đứng đợi ở cửa phủ Thần hầu. Chỉ một lát, nàng liền thấy người đàn ông vĩ đại bước ra.

“Băng Cơ” Gia Cát Chính Ngã vừa tiến lại vừa cười, nụ cười vô cùng dịu dàng, đối với riêng Băng Cơ chưa bao giờ nàng nhìn thấy ông không nở nụ cười, duy chỉ có 1 lần khi Xuân Bình nguy cấp, đôi mày ông mới nhăn lại thật sâu. Nếu nàng là 1 đứa trẻ, hoặc là 1 cô nương trưởng thành đúng tuổi. Băng Cơ nhất định sẽ nghĩ rằng Gia Cát Chính Ngã là một người vô cùng lạc quan, dường như đối với ông điều gì cũng giống như cánh mai dưới nắng.

Thật ra cũng không phải một lần Băng Cơ nghĩ rằng, nếu cha nàng giống như ông thì thật tốt biết mấy. Được như vậy, nàng sẽ không thành ra thế này mà Băng Vũ cũng sẽ không đau khổ như vậy.

“Gia cát đại nhân” không hiểu tại sao, nhưng mỗi lần Băng Cơ nhìn thấy Gia Cát Chính Ngã đều sẽ thấy tâm trạng rất tốt, nàng cười đáp lại ông, đầu chỉ là 1 nụ cười phớt nhưng chỉ cần như thế cũng đủ làm cảnh xuân thất sắc. Nhưng mà, trời trêu đùa lòng người. Đúng lúc này, 1 cơn gió nhẹ thổi qua khiến mái tóc dài che nửa khuôn mặt Băng Cơ tung bay để lộ ra vết sẹo dài khiến nụ cười kia trở nên có đôi chút quý dị. Gia Cát Chính Ngã thấy thế hơi nhíu mày

“Băng Cơ, con nói cho ta biết được không? Tại sao con lại có vết sẹo này?” ông đau lòng vén mấy lọn tóc trước trán nàng ra sau tai rồi dịu dàng hỏi, đứa nhỏ này, rốt cuộc đã phải khổ sở như thế nào chứ? Băng Cơ thấy thế hơi thần thờ, người đàn ông này, cho nàng cảm giác thân thiết mà nàng chưa bao giờ cảm nhận được. Thật ấm áp.

Sau phút thần thờ, Băng Cơ lùi lại đưa tay chỉnh tóc cho nó về vị trí ban đầu mắt rũ xuống nói

“Khi Băng Cơ còn nhỏ đã từng bị bắt cóc tống tiền, trong lúc cố gắng chạy trốn con đã bị kẻ bắt con chém 1 đao, vì vậy mới có vết sẹo này” Gia Cát Chính Ngã nghe thấy thế không khỏi lắc đầu thở dài, đứa nhỏ xấu số từ nhỏ đã không có mẹ lại còn chịu nhiều đau khổ như vậy. Chắc chắn tuổi thơ của nó rất ám ảnh. Khuôn mặt này, nếu không có vết sẹo kia nhất định sẽ là 1 tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành, chỉ sợ sẽ là một Điệp Vũ thứ 2.

“Chuyện đau buồn nên xếp vào quá khứ, chúng ta không nhắc lại nữa. Băng Cơ dạo này con ở bên cạnh Lãnh Huyết thế nào? Có tốt không?”

“Gia Cát đại nhân, Băng Cơ rất tốt, Nhưng Băng Cơ không hiểu. Tại sao ngài lại để con hầu hạ Lãnh Huyết công tử vậy? Con không ưa hắn mà hắn cũng chẳng muốn nhìn thấy mặt con. Hai đứa chúng con cứ nói chuyện 2 được 2 câu sau đó nhất định sẽ đầu khẩu, mà Lãnh Huyết là thần bồ Băng Cơ chỉ là 1 nha hoàn tất nhiên không thể cãi thắng. Cứ như vậy hoài, chắc con stress chết mất” Băng Cơ vừa nhắc đến Lãnh Huyết thì lập tức phun ra 1 tràng, bình thường nàng nói không nhiều, khi cần nói sẽ nói, không cần nọ n rang cũng không thèm, nhưng cứ mỗi lần nhắc tới tên mặt lạnh kia nhất định sẽ nhịn không được mà muốn mắng người.

“Ờ...trét??? Băng Cơ con nói gì vậy? ta không hiểu?”

“à, Gia Cát đại nhân đó là từ ngữ hời hợt con hay dùng ở quê, ý chỉ sự ức chế, kiểu như là rất tức giận nhưng không có chỗ phát tiết. Kiểu vậy” Băng Cơ phát hiện, mình lại không khống chế được cảm xúc mà nói lung tung vội vàng giải thích trong đầu lại tự nhủ. Kỳ lạ, trước khi xuyên không ta đâu phải con người như vậy. Mà Gia Cát Chính Ngã nghe thấy Băng Cơ giải thích thì liền ngửa đầu lên trời haha cười lớn. Đứa nhỏ này, không những xinh đẹp mà còn rất đáng yêu nữa. Sau đó ông xoa đầu nàng như xoa đầu con gái vô cùng dịu dàng nói

“Ta để con đi, đương nhiên là có đạo lý của ta, rồi một ngày nào đó, ắt con sẽ hiểu” Nghe vậy rồi thì Băng Cơ nào còn lý do gì để phản đối nữa. 2 người lúc này mới quyết định cùng nhau ra đường lớn. Đến một con phố rất tấp nập, dường như phía trước chính là chợ rồi Gia Cát Chính Ngã mới dừng lại xoay người nói với Băng Cơ

“Băng Cơ, hôm nay ta sẽ kiểm tra thuật đọc tâm của con trên con đường này. Cái mà ta bảo con học không phải là kỹ năng bình thường. Cái mà ta muốn con học được đó là cách để con đọc được tâm tư của con người. Dù là người tốt hay người xấu, đa phần tâm tư của họ sẽ được giấu kín ở trong lòng. Và đọc tâm thuật, chính là công cụ hữu ích giúp con tìm hiểu xem rốt cuộc trong lòng họ đang nghĩ cái gì?”

“sư bá, Băng Cơ đã học thuộc lòng tâm pháp trong cuốn sách nhưng vẫn không thể nào sử dụng đọc tâm thuật một cách thuần thục được, con cảm thấy thật sự rất bất lực.” nghe vậy Gia Cát đại nhân cười lớn ông gõ đầu Băng Cơ nói

“Đứa nhỏ ngốc, tâm pháp đầu sao cũng chỉ là lý thuyết. Đọc tâm thuật là đọc lòng người. Lòng người sâu tựa biển, đọc tâm thuật cũng vì thế mà bác đại tinh thâm, ảo diệu khôn lường. Sao có thể nói học là học được? Vì muốn mở ra tâm trí của con, con phải tập trung tinh thần, nhắm 2 mắt của con lại, vận dụng tâm pháp trong bí kíp, mở ra đôi mắt thiên phú, nhìn thấu những gì những người ở đây đang nghĩ”

“sư bá, hôm qua Băng Cơ đã thử làm như người nói một lần, kết quả không những không nghe thấy gì mà còn ngủ quên lúc nào không hay” nàng gãi gãi đầu nói khiến Gia Cát Chính Ngã lại cười, hôm nay dường như ông rất vui vẻ

“nha đầu, con có thể ngủ đứng sao? Nhắm mắt giống như con phong bế 5 giác quan của mình lại để mở ra giác quan thứ 6, cái đó người ta gọi là mắt nhìn 4 phương, tai nghe tám hướng”

“hihi đa tạ sư bá, Băng Cơ hiểu rồi”

“được, vậy con mau đi đi” nói rồi chỉ tay ra hướng dòng người tấp nập. Băng Cơ cũng theo hướng đó mà ra, khi nhắm mắt lại nàng cảm nhận một cách chân thực thế giới ồn ào ngoài kia đang theo đó mà yên tĩnh lại. Nàng nhắm đọc tâm pháp

“vạn pháp duy tâm, vạn đạo duy tâm, trái tim làm chủ con người cũng điều khiển tinh thần con người. Luyện tinh, luyện khí, luyện thần đều cần phải bắt đầu từ luyện tâm. Tâm hân, động tĩnh, tâm bất động ắt trí tuệ sẽ thông.”

Thế giới an tĩnh ngoài kia bỗng nhiên xuất hiện tiếng động, nó không giống thứ tiếng động ồn ào mà thế giới ngoài kia mang lại. Nó giống như tiếng thì thầm, những tiếng thì thầm rất khẽ, của rất nhiều người. Xa có, gần cũng có, hơn nữa có xu thế càng ngày càng rõ ràng hơn. Băng Cơ biết, nàng thành công rồi.

Thứ thành công này cho Băng Cơ một cảm giác thành tựu không tưởng, nàng vui vẻ như một đứa trẻ được cho kẹo, giữa phố xá sầm uất nàng cười như xuân về giữa lòng người. Như mọi thứ xinh đẹp trong cuộc đời này đều đậu trên người nàng, nụ cười ấy khiến hàng chục, hàng trăm người trên đoạn

đường phải thần thờ, dừng lại nhìn ngắm. Mà chủ nhân của nụ cười ấy vẫn chìm trong sương không hề hay biết.

“Băng Cơ, sao rồi? con có nghe được không?” có tiếng gọi khiến Băng Cơ phải mở mắt ra, lúc này đám đông đã giải tán, kẻ khiến dân chúng chao đảo không hề hay biết mình vừa làm ra 1 chuyện trái quy tắc của sát thủ, đó là gây sự chú ý. Nàng vui vẻ khoe chiến công của mình với Gia Cát Chính Ngã

“sur bá, con nghe được rồi. hihi, sur bá nhìn kia, ở đằng kia, người phụ nữ ấy đang rất nhớ chồng của bà ấy. Còn nữa, đằng kia, người đàn ông đó, ngày hôm qua hẳn kiếm được rất nhiều ngân lượng. Còn nữa, lão thái thái đằng kia, bà ấy đang chuẩn bị về nhà nấu cơm cho cháu bà ý ăn” Băng Cơ lâu lắm rồi không vui vẻ như vậy, nàng riu rít như chú chim vừa được thoát khỏi lồng, nàng chỉ hét đông rồi lại tây. Sau đó, nàng bỗng im lặng nhìn Gia Cát Chính Ngã

“Có chuyện gì thế?” bỗng nhiên thấy nàng im lặng, ông hỏi

“sur bá, có phải người đang nghĩ con rất lợi hại đúng không?” khiến Gia Cát Chính Ngã cười lớn không thôi. Cuối cùng, kiểm tra kết thúc, hai người quyết định đi về. Băng Cơ đã ổn định lại tâm lý của mình, nàng nhận ra mình vừa mới có thứ cảm xúc mà mình không nên có. Cho nên, dù trên đường về nàng còn nghe thấy rất nhiều thứ nhưng nàng không nói thêm câu nào nữa. Nàng đang suy nghĩ cách để tận dụng khả năng này hết sức có thể. Đã được trời ban cho khả năng đặc biệt, sao nàng có thể lãng phí nó được.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nàng nghe được thứ đáng lẽ không nên nghe. Băng Cơ tự nhận, mình không phải người tốt, nhưng mà nó cứ đập vào tai nàng thì nàng biết phải làm sao? Băng Cơ biết, trước giờ nàng làm gì cũng vì lợi ích cá nhân, lần này nàng cũng không nghĩ trên đường về sẽ gặp chuyện không hay. Nhưng gặp rồi, hơn nữa còn đi với chủ quán thân hầu phủ, người nổi danh là chính nghĩa, trên đường gặp chuyện bất bình chẳng tha. Thôi, coi như là làm việc thiện tích đức cho con cháu đi.

Suy nghĩ xong xuôi, Băng Cơ xoay người nói với Gia Cát Chính Ngã

“sur bá, người xem người đàn ông kia đang muốn bắt cô gái kia đi bán đấy” Vừa nói vừa chỉ tay về phía bắc. Ở đó có một người đàn ông lôi kéo một tiểu cô nương. Tiểu cô nương kia khóc rất là thương tâm còn người đàn ông thì cố gắng dỗ dành

“không sao đâu, cô đừng khóc nữa. Tôi đưa cô đến nhà cô họ tôi. Bà ấy rất tốt, cô cứ ở đấy rồi từ từ tìm tỷ tỷ của cô cũng không muộn” Băng Cơ quay sang nhìn Gia Cát Chính Ngã chỉ là sau khi ông nghe thấy câu nói của người đàn ông kia thì liền nhủ mày. Ông cũng quay sang nhìn Băng Cơ, hai người thống nhất trong im lặng rồi liền đi theo hai người kia.

Đến một cái ngõ nhỏ vắng người, Băng Cơ lập tức phát hiện ra đây chính là cửa sau của Xuân Hoa lâu, haizzz coi như lần này nàng tự tay khoét tường nhà mình. Nhưng nàng cũng phải trở về thống nhất lại, từ sau Xuân Hoa lâu sẽ không tuyển nhân viên như thế này nữa mới được. Quá thất đức rồi, mặc dù nói nàng cũng không phải người thiện lương, nhưng nàng muốn người làm việc dưới trướng của nàng đều phải tình nguyện mới được.

Nghĩ linh tinh đồng thời bước chân nàng cũng chậm lại. Làm sao có thể ra mặt được, nàng cũng chưa muốn lộ diện nhanh như thế, nhất là trước mặt người đàn ông này. Ông ý có thể đối với nàng dịu dàng, nhưng ông ý cũng tuyệt đối là 1 con cáo có niên đại ngàn năm. Nếu để ông ý phát hiện ra điều bất thường thì chưa chắc nàng đã có cuộc sống yên ổn được.

Gia Cát Chính Ngã cũng không phát hiện được điều bất thường từ Băng Cơ. Ông vẫn bám theo tên buôn người kia đến sát cánh cửa, sau đó thấy hắn gọi lớn cô ơi rồi 1 người phụ nữ béo mập đi ra, bà ta có 1 khuôn mặt bánh bao và trát 1 tường phấn trên đó, Băng Cơ nhìn thấy còn muốn đập đầu vô đậu phụ chết. Trời ơi đừng có ai nói ra ngoài đây là thuộc hạ dưới quyền nàng nha. Người phụ nữ ấy soi mói vị tiểu cô nương kia từ đầu đến chân rồi cười rất vui vẻ đưa tiền cho kẻ buôn người. Lúc này tiểu cô nương kia mới phát hiện ra có điều không phải vội vùng chạy thì bị 2 tên nô dịch bắt lại. Đợi đến khi sự việc đã rõ một mưoi Gia Cát đại nhân mới xuất hiện làm anh hùng, ông tung 1 chưởng liền hất tung 2 tên nô dịch, cô nương kia vội vàng vùng ra. Từ bà lúc này mới nhìn thấy Băng Cơ ở sau lưng Gia Cát Chính Ngã vừa định nói gì đó thì bị nàng lườm cho 1 cái. Từ bà lập tức im re kéo 2 tên nô dịch dưới đất chạy khuất bóng, cánh cửa cũng theo đó mà sầm 1 tiếng đóng lại.

“Tiểu cô nương, cô ở đây không thân, không thích. Mau cầm lấy số tiền này về quê đi thôi” Gia Cát đại nhân dặt tay tiểu cô nương còn đang hoảng sợ. Lại nở nụ cười như thường lệ, đưa cho nàng ta một khối bạc, nàng kia thấy thế vội vàng cúi đầu cảm ơn rồi rời đi. Gia Cát Chính Ngã nhìn Băng Cơ mỉm cười sau đó 2 người cùng nhau trở về.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Về đến Thần Hầu phủ, Băng Cơ lại bắt tay vào công việc của một nha hoàn nên làm. Nếu không đến tới tên mặt lạnh nào đó nhất định sẽ lại càu nhàu cho coi. Dù trời có sập Băng Cơ vẫn không thấy khó chịu bằng việc bị tên điên nào đó hoạch hoạch tư cách làm nha hoàn của mình. Mà đạo này Lãnh Huyết luôn đi sớm về muộn, xem ra vụ án Thập đạo tuyệt sinh làm khó hẳn rồi. Đang dọn dẹp hang say, bên tai nàng bỗng vang lên tiếng chim hót trong trẻo. Băng Cơ cười

“Xinh đẹp? Xinh đẹp sẽ dễ gây chú ý, mà gây chú ý lại là điều tối kỵ khi làm sát thủ. Xinh đẹp cũng không thể mài ra để ăn. Xinh đẹp khiến người khác nhớ dai hơn, kẻ cả người có ý đồ tốt hay xấu, dù bạn hay thù. Hơn nữa, người nhìn xem, ngày nào ta cũng phải học cách làm xấu đi bản thân. Vậy xinh

đẹp có ích gì chứ?” Mà đúng lúc Băng Cơ đang tự kỉ thì có tiếng bước chân đi tới. Là một nha hoàn trong Thần Hầu phủ, nha đầu này trước đây luôn theo đuôi Tiểu Mai đi nhện hót Xuân Bình nên Băng Cơ nhớ. Nàng ta đến đây chắc cũng chả có mục đích tốt đẹp đâu.

“Băng Cơ nhờ cô đưa hộp bánh này ra sau núi cho Lãnh Huyết công tử có được không?” nàng ta vừa nói vừa cười hóm ha hóm hờ giống như bắt được vàng, lại còn cố tỏ ra thân thiết. Băng Cơ nghiêng đầu, nhũn mày nhìn chằm chằm nàng ta một lúc sau đó nói

“núi Tây? Không phải sáng sớm đã đi điều tra án sao? Thì ra là ở núi Tây à?”

“Ồ, tôi không biết, có người sai tôi mang sang cho cô, chắc là Lãnh Huyết công tử mới trở về đó” mới bị xoay một câu đã lắc ngắc như gà mắc tóc rồi, thật chán. Ở chỗ quái quỷ này không có ai biết diễn hơn à? Băng Cơ nhìn 1 hồi rồi liếc cái bàn uống trà.

“để đó đi”

“ơ nhưng mà...”

“I said để đó đi” nàng ta còn định nói gì đó nhưng mà bị Băng Cơ ngắt lời. lần này giọng nàng trầm xuống, nhiệt độ phòng cũng giảm xuống, gió Đông Bắc ủa về. Có ai nói cho cô ta biết chưa? Băng Cơ ghét nhất là phải nhắc lại 1 câu nói 2 lần. Thấy sát khí trong mắt người đối diện, nha hoàn kia sợ run, vội vàng vàng để hộp bánh xuống rồi chạy một mạch.

Mới vừa rồi Băng Cơ đã dùng độc tâm thuật, tuy nàng nghe không ra núi Tây là nơi nào nhưng nàng nghe thấy “để xem lần này cô bề mặt như thế nào”. Nhưng mà, núi Tây... hình như nàng chưa qua đó xem bao giờ. Thì ra Thần Hầu phủ còn có nơi mà nàng không biết. Ở núi Tây liệu có gì không nhỉ? Hay là cấm địa hoặc là có chân bảo gì đó không muốn ai đến gần nên mới dụ nàng đến đó để bắt quả tang? Tò mò quá. Mà Băng Cơ có một cái tật, nàng rất ít khi tò mò chuyện gì, nhưng một khi đã tò mò nhất định sẽ tìm ra chân tướng. Khó vậy chứ.

Bởi vậy, Băng Cơ quăng cái dẻ lau sang 1 bên, nhắc hộp bánh rồi hiên ngang đi ra ngoài. Nàng tin chắc rằng, dù ở đây có đặt bẫy gì đi chăng nữa thì nàng cũng nhất định có thể thoát nạn thành công. Cho nên, vì sự tò mò của bản thân, nàng quyết định liều một phen. (nếu mà Băng Cơ tỷ chịu xem phim kỹ một chút, chắc chắn tỷ sẽ nhận ra nơi mình chuẩn bị đến không phải là nơi ngập tràn cạm bẫy, mà là thiên đường)

Tất nhiên. Băng Cơ sẽ không xông vào nơi không nên vào. Nàng đã biết trước đây là bẫy thì nàng sẽ không ngu đến mức đem đầu đặt xuống dưới đao. Khi chuẩn bị đến nơi, Băng Cơ nhún mình 1 cái, lập tức xuất hiện trên vách núi, dựa vào thân hình mảnh mai, nàng lách người vào khe núi, đây là 1 chỗ rất kín mà nếu không phải người có tâm thì chắc chắn sẽ không phát hiện ra. Còn nếu đã gặp người có tâm thì dấu nơi ẩn náu có kỹ đến đâu thì cũng sẽ bị phát hiện, với điều kiện người đi trốn không thông minh cho lắm ^-^, mà Băng Cơ chắc chắn không phải loại người đó.

Vừa kín đáo chui vào một nơi trốn được coi là an toàn, Băng Cơ ghé mắt nhìn ra ngoài. Thấy cảnh tượng bên trong, Băng Cơ suýt nữa thì té ngựa, tưởng nó phải là nơi ẩn chứa bí mật kinh thiên động địa hoặc là nơi cất giấu bảo tàng kho báu, cấm vật gì đó của Thần Hầu phủ chứ. Hóa ra lại là nơi Kỳ Lân tỉ tắm rửa. sặc sặc, nghĩ đưa nàng đến đây sẽ khiến nàng mất mặt ư? Mơ à???

Nhưng mà được cái, thần bổ ở Thần Hầu phủ có dáng người khá đẹp. Không biết có phải do tập võ hay huấn luyện khát khe hay không nhưng người nào người nấy da màu bánh mật khỏe khoắn, cơ bụng săn chắc, sáu mũi cuộn cuộn, thậm chí còn có chuột nữa kìa. Một màn này cũng được coi như xem cuộc thi hoa hậu đồ tẩm nam miễn phí, vì dù sao họ cũng không trần truồng, đều mặc khó đi tắm hết mà.

Đang định xoay lưng đi, Băng Cơ bỗng chứng lại. Woa, nếu nàng không nhầm thì kia chính là Vô Tình đi. Trời ơi, huynh ấy sắp cởi áo ra tắm rồi, cơ hội ngàn năm có 1 không nắm quá phí. Nghĩ vậy, Băng Cơ lập tức nép sát mình vào vách đá, đành chỉ hít thở chờ một màn tiếp theo.

Vô Tình thoát y, đằng sau cái vẻ thư sinh gió thổi cái bay chính là 1 body perfect. Làn da trắng tựa bạch ngọc, bóng loáng. Cơ bụng vừa phải không quá kinh như mấy người tập tạ, không có mỡ thừa, 6 múi rõ ràng nhưng không nổi cộm. Hai bông hoa hồng nho nhỏ nở rộ dưới ánh mặt trời. Băng Cơ chính thức phụt máu mũi. Bỗng dưng nàng thấy tâm rất tối sầm, sau đó liền mất đi ý thức. Trước khi điều đó xảy ra, ý nghĩ duy nhất của nàng là để bọn người rập tâm mưu hại nàng đạt được mục đích rồi.

Khi tỉnh lại nàng thấy mình đã ở phòng của mình, Băng Cơ bước ra ngoài thì liền thấy tên mặt lạnh Lãnh Huyết đang xem xét cái gì đó, cô vừa xuất hiện thì lập tức cảm thấy gió lạnh gào rú, lạnh đến nỗi người sống sót từ trong cái chết đi ra như Băng Cơ cũng nhin không nổi rùng mình. Cũng chỉ là nhìn trai đẹp tắm thôi, cũng không có thấy cả. Lại phát khùng cái gì không biết nữa? Băng Cơ há có thể để mình chịu thiệt, nàng mới không ở đây lúc áp suất thấp thế này nên vội lên ra ngoài.

“Đứng lại đó” Thấy Băng Cơ chuẩn bị chạy trốn, cuối cùng Lãnh Huyết cũng bỏ cuốn sách xuống lạnh giọng nói. Băng Cơ đành phải thu lại bàn chân chưa kịp đặt xuống xoay người mỉm cười vô cùng dịu dàng, nhún mình nói

“Không biết Lãnh Huyết công tử có điều gì cần dặn ạ?” Giọng thỏ thẻ dịu dàng đến nỗi chính bản thân Băng Cơ cũng phát ón. Lãnh Huyết giống như nuốt phải mật, da gà rơi đầy đất sau đó giọng sau lạnh hơn giọng trước nói

“Cô còn muốn đi đâu? Lại muốn tiếp tục đi ngắm nhìn nam nhân tắm sao? Cô có phải là nữ nhân không vậy?”

“Lãnh Huyết công tử người nghĩ đi đâu vậy? đám người trong Thần Hầu phủ chỗ cần lời không lời, chỗ cần lờm không lờm. Đâu đáng để mắt phượng của tôi nhìn cơ chứ?” Băng Cơ cười rất chi là đáng khinh bỉ nói

“Vậy mà ta lại bắt gặp cô đang nhìn họ tắm đấy. Hơn nữa còn ở một nơi rất là kín nữa” Lãnh Huyết cũng không nghĩ mình tức giận, chính bản thân không sao hiểu nổi vì lý do gì mà thấy tức giận, chỉ là lúc đó thật sự muốn 1 tay bóp chết nha đầu không an phận này. Có lẽ là do thân thể của huynh đệ mình bị xúc phạm nên bản thân mới không nhịn được tức giận. (Lúc nào cũng lấy Vô Tình ra làm lá chắn, khổ thân Vô Tình caca)

“Tò mò, tất cả vì tò mò thôi. Có người nói với tôi. Ở sau núi Tây là cảnh địa nhưng có tuyệt cảnh, thật sự nếu nhìn một lần sẽ không bao giờ quên được, vậy nên tôi mới lên xem thử. Quả nhiên, sau khi nhìn một lần sẽ không bao giờ muốn nhìn lại nữa”

“Ai nói gì cô cũng tin sao? Bảo cô làm gì cô cũng nghe sao? Con người cô khi làm việc không dùng não à? Không biết thử suy nghĩ một chút sao?” Lãnh Huyết đột nhiên gầm lên làm Băng Cơ giật bắn cả người. Trời ạ, phát điên cái gì đây?

“Tự nhiên huynh gầm rú cái gì? Không biết là sẽ khiến người khác giật mình hả? Tại tôi không có điếc, ok? Tôi không cần huynh hét vẫn nghe hiểu, ok? Are you understand?” Băng Cơ nhú mày nói, nàng tức giận. Chính xác, là tức giận. Đứng trước mặt tên máu chó(sói họ nhà chó) này nàng không thể không tức giận được. Trước đây, dù ở bất cứ trường hợp nào nàng cũng sẽ bình tĩnh, chỉ duy nhất 1 người khiến nàng hận đến tận xương tủy. Đó chính là người cha vô nhân tính của nàng. Hiện tại, đã xuất hiện thêm một người nữa. Chính là tên điên trước mặt này. Dám nói nàng không có não, còn nói nàng không biết suy nghĩ trước khi hành động. Xin lỗi nhé, không có chuyện đấy đâu. Người không có não, không chịu suy xét cẩn thận, thường xuyên giận cá chém thớt không phải nàng, mà là hắn kia. Nàng đã làm gì sai chứ? Nàng nhìn nam nhân tắm rửa thì liên quan gì đến hắn? Mất miếng thịt nào của hắn sao?

“Cô nói linh tinh cái gì thế hả?” Lãnh Huyết thật sự không hiểu Băng Cơ nói gì, ai bảo nàng beautiful toàn tiếng anh làm gì chứ, hắn cũng chưa từng tiếp xúc với người ngoại quốc, làm sao mà hiểu được chứ? Mà Băng Cơ nghe hắn hỏi lại cũng giật mình nghĩ lại xem mình vừa nói gì. Nghĩ được rồi liền gõ vào đầu mình 2 cái. Trời ạ, nàng bị làm sao thế này. Lúc nào đứng trước mặt hắn cũng không kiểm soát được tâm trạng. Thật sự là khất tinh mà.

“Cũng không có gì, là lúc tức giận nói linh tinh thôi” Nói rồi xoay người rời đi. Mà chân phải vừa đặt xuống chân trái chưa kịp nhấc lên thì chất giọng lạnh băng đã truyền đến

“Đứng đó”

“Lại muốn gì nữa?”

“Rót nước cho tôi” Lãnh Huyết lại cầm cuốn sách lên đọc, trông thì có vẻ chăm chú nhưng thực ra Băng Cơ biết thừa hắn cầm sách ngược chẳng qua là không thèm nhắc, xem hắn muốn trêu đùa đến khi nào, nàng sẵn lòng tiếp. Rất không tình nguyện đi rót nước rồi bùng đến cho hắn. Dầu sao Băng Cơ vẫn biết mình là nha hoàn, còn hắn là chủ.

“Lãnh Huyết công tử, mời” thế nhưng mà hắn còn cố tính không nhận. Băng Cơ nhú mày

“Lãnh Huyết công tử, huynh không uống sao? Muốn tôi đút cho huynh không?”

“Nước này nguội rồi” hắn liếc cũng không thèm liếc lấy 1 cái nói

“Nguội? Huynh còn không uống nó sẽ lạnh ngắt đấy” Lạnh như máu của huynh ý. Băng Cơ rất là lặng lẽ thêm 1 câu ở trong đầu. Nghe xong Lãnh Huyết cũng không giả bộ bình tĩnh được nữa, hắn vứt phăng cuốn sách đang cầm xuống, rất có cảm giác muốn bỏ đôi đầu Băng Cơ ra xem trong đó chứa cái gì. Nhìn thấy ham muốn mãnh liệt ấy của hắn, nàng đành phải nhún nhường. Người ta nói lùi một bước trời cao biển rộng mà.

“Thôi được rồi, huynh không uống thì để tôi đi đun lại nước nóng cho huynh” nói xong xoay người mà chưa kịp bước bước nào đã bị giọng nói như âm hồn đằng sau dọa cho xuyết nữa thì tim nhảy bắn ra ngoài. Dân sát thủ như nàng mà cũng bị dọa thì đủ hiểu rồi ha.

“Đứng lại”

“Giữ, huynh không muốn uống nguội, tôi liền đi đun lại cho huynh rồi mà”

“Để đó đi, tôi thích uống nguội” bây giờ đến lượt Băng Cơ có cảm giác muốn chẻ đôi đầu tên điên này ra, nàng xoay người thôi cho nước nguội hắn rồi đặt chén nước xuống bàn 1 cái “Cốp” sau đó rất là mặt bình tĩnh nói

“Nước đã nguội rồi, mời công tử uống thông thả” rồi sai chân bước ra ngoài, nàng không thể ở trong phòng này nữa. Bức bối chết người. Stress, nàng nhất định phải tìm nơi để xả đồng stress này ra, nếu không nàng sẽ tức xì khói đầu ra chết mất. Trong chín lần chín 81 cách chết, nàng tình nguyện không bao giờ chết theo cái kiểu tức chết này.

Thế nhưng, trời không chiều lòng người. Mà..sai rồi, là người không chiều lòng người, Băng Cơ chỉ cách cánh cửa một cái sai chân thôi thì cánh cửa ngang nhiên đóng lại ngay trước mặt nàng. Băng Cơ xoay người nhìn Lãnh Huyết mắt phóng điện. Nàng hận. Nội công là cái quái gì chứ, nếu nàng có nó thì hay rồi, nàng nhất định sẽ phóng đến đánh tên trước mặt thành đầu heo.

“Trước khi tôi cho phép, cô không được ra ngoài nữa bước” Lãnh Huyết không đón ánh mắt ngập tia lửa điện kia của Băng Cơ mà thân nhiên vui đùa vào sách nói. Băng Cơ hét cách, nàng cũng không muốn để tên điên này nổi điên, đến lúc đó hắn lại phát hiện ra điều không đúng thì không tốt cho sự nghiệp vĩ đại của nàng. Vậy nên nàng xoay người về phòng. Cũng tốt, không phải làm việc nàng sẽ có thêm thời gian học thuật.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Thế thúc, về vụ án thập đạo tuyệt sinh. Tất cả mọi bằng chứng đều chứa mũi nhọn về phía Tam Đại hung đồ. Giống như chúng cố tình nói cho chúng ta biết đây là do chúng làm. Hơn nữa, ngoài những bằng chứng đó ra, mọi dấu vết liên quan đều bị xóa sạch” Lãnh Huyết đứng trước Gia Cát Chính Ngã rất là thận trọng bẩm báo.

Từ ngày Xuân Bình bị trúng độc, hàng loạt các vụ án liên tục xảy ra, mà tứ đại danh bổ không cách nào ngăn chặn, cũng không cách nào điều tra được nạn nhân tiếp theo hay dấu vết hành tung của hung thủ, chỉ có thể tro mắt nhìn lần lượt 9 nạn nhân được đánh số từ 2 đến 10 chết đi. Cách chết sau hung tàn, đau đớn hơn cách chết trước.

Chỉ là, thỉnh thoảng sẽ phát hiện ra 1 chứng cứ “xót” lại. Và đặc biệt là tất cả những chứng cứ “xót” lại ấy đều chứa mũi nhọn về phía tam đại hung đồ. Nhưng mà Lãnh Huyết cũng đã nghĩ liên mấy ngày, hẳn cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng lại không biết là sai ở đâu.

Hắn vẫn luôn cảm thấy, hung thủ lần này thật sự quá sạch sẽ. Nếu hẳn thật sự là tam đại hung đồ, thì không thể nào bọn chúng lại dọn sạch mà chỉ để lại chứng cứ phản bội mình như vậy. Các nạn nhân bị hại, tất cả đều là tham quan. Đặc biệt là bọn chúng đều âm thầm theo đứng chung 1 chiến tuyến. Điều này cho thấy, kẻ đứng sau những vụ án này rất có thù oán với phe phái này. Gắn ghép điều này với Tam đại hung đồ quả thực không hợp lý. Nhưng mà, biết là không hợp lý lại chẳng có manh mối nào khác để chứng minh rằng nó không hợp lý. Cho nên điều này luôn làm Lãnh Huyết đau đầu suốt mấy ngày hôm nay.

“Thế thúc, con cứ cảm thấy đây là có người muốn vu hãm cho tam đại hung đồ” Vô Tình làm sao lại không biết những điều Lãnh Huyết đang nghĩ? Theo hẳn điều tra mấy hôm nay, có lẽ chỉ Vô Tình và Lãnh Huyết hiểu rõ nhất vụ án này. Mà lần này có 1 điểm còn kì quái hơn, đó chính là kẻ luôn đối đầu với Thần Hầu phủ là Lục Phiến môn hoàn toàn im hơi lặng tiếng không có bất cứ 1 phản ứng đối đầu hay tranh công nào như thường lệ. Thậm chí, đến điều tra cũng không màng động. Chẳng lẽ, người phía sau đối với Lục Phiến môn có liên quan?

“Thế thúc, ngoài cửa phủ có 1 phụ nhân đang đứng khóc rất thảm thương, đúng lúc con ở đó. Bà ý nói con của bà đã bị một hung thần bắt đi mất, hẳn ta mất mũi hung tợn, người đây sát khí sau khi bỏ đi còn để lại bức thư này” Đang trong lúc Gia Cát Chính Ngã nhũu mảy suy tư thì Thiết Thủ từ ngoài đi vào, trong tay còn cầm theo 1 phong thư. Gia Cát Chính Ngã đọc kĩ thư rồi gấp lại thở dài

“Xem ra, vụ án Thập đạo tuyệt sinh đến 8 phần là do Tam đại hung đồ làm, bọn chúng cố tình để lại manh mối nói chúng đã làm là để khiêu khích Thần Hầu phủ chúng ta. Đây là chiến thư của chúng” Gia Cát đại nhân anh minh một đời đâu biết rằng, đây đều là những gì người gọi ông 1 tiếng sư bá đã sớm dự trù từ trước. Tuy nàng biết rằng, những kẻ nàng giết đều dưới trướng An Thế Cảnh, lại toàn là lũ tham quan ô lại chỉ biết xu nịnh. Nhưng mà, giết người đâu sao cũng là phạm tội. Mà nghề của sát thủ không những chỉ là phạm tội mà còn phải biết cách rửa sạch tội nữa kia.

Có người từng nói với Băng Cơ một điều rằng: “Sát thủ là gì? Nghe tên là biết, chính là kẻ giết người trong bóng tối, "hắc thủ"! Nhất định phải nhớ kĩ một chữ "hắc", chính là yếu quyết tối quan trọng trong nghề!” “Sát thủ, xưa nay đều huyền bí, đến từ nơi phiêu miểu, tan biến vào hư không!” “Thế nào là một sát thủ thành công? Nếu cho đến lúc chết vẫn không ai biết ngươi từng là một tên sát thủ tay nhuộm đầy máu tanh, ngươi chính là một kẻ thành công!” “Vây, thế nào mới được coi là một siêu cấp sát thủ, một siêu cấp sát thủ thực sự?” “Sát thủ thực sự, thì trong bất kì tình huống nào vẫn có cách ẩn tàng bản thân! Ngồi cạnh văn nhân; văn nhân coi hẳn là mặc khách tri kỉ, sống cạnh họa sĩ, hẳn mứa cọ chẳng kém gì người; đi với lưu manh, hẳn là thần côn khôn khéo; ở cùng quý phụ hẳn là quý ông, là thân sĩ tiêu chuẩn; đứng cạnh sắc lang, hẳn trở thành dâm thần, đứng bên anh hùng, hẳn là hán tử đỉnh thiên lập địa!” “Trong sa mạc, hẳn là thần lân; trên thảo nguyên, hẳn đỉnh thị sói chúa; trở về sơn lâm, hẳn biến thành mãnh hổ - vạn thú chi vương; vùng vẫy trong đại dương, hẳn sẽ là thần long hô mưa gọi gió!” “Có thể làm như vậy, hẳn mới là một sát thủ, một sát thủ đúng nghĩa!” “Một kẻ chỉ biết giết người, nhiều nhất hẳn thì hẳn được coi là tên đồ tể!” “Giết người vì mục đích, cho dù bách sát bách thành, cùng lắm người ta gọi ngươi là thích khách ưu tú!” “Giết người, bản thân nó đã là một môn nghệ thuật! Thân là một sát thủ, ngươi cần ngăn lần nhớ kĩ, tuyệt đối không được có ý nghĩ coi thường bộ môn nghệ thuật cao nhã này!”. Bởi vậy, trong lòng Băng Cơ kẻ có thể giết người trong bóng tối, tươi cười ngẩng đầu sống ngoài sáng mới là sát thủ chân chính. Về khoản xóa dấu vết và bề cong phương hướng điều tra, có thể nói. Không ai có thể bằng đệ nhất sát thủ như nàng.

“Thế thúc, ở thôn Tây có một người phụ nữ đến nói. Có 1 nữ hung thần đã đến nhà bà ấy, bắt con trai của bà ấy. Chồng của bà ấy vì bảo vệ đứa trẻ đã bị 1 kiếm xuyên tim mà mất mạng.” Đúng lúc này, Truy Mệnh từ ngoài vội vàng bước vào nói. Vô Tình cảm phần nắm chặt tay

“Chắc chắn là Đường Thủ, bọn chúng quả thật không có nhân tính, không điều gì không thể làm. Thật khiến lòng người phẫn hận”

“Được rồi, các con hãy bình tĩnh đi. Tam đại hung đồ tin chắc chúng ta sẽ không bỏ qua chuyện này. Vì thế, chắc chắn chúng đã có chuẩn bị từ trước. Chúng ta cần phải có kế hoạch chu toàn, hành động cẩn thận. Điều quan trọng nhất là phải đảm bảo an toàn cho lũ trẻ. Được rồi, các con mau lui xuống chuẩn bị một chút đi” Nói rồi phất tay cho tứ đại thần bổ trở về chuẩn bị, lúc này tất cả mọi người đều mặc định Thập đại tuyệt sinh là do Tam đại hung đồ làm. Vậy nên vô cùng quyết tâm giết chết 3 tên đại gian đại ác. Mà... ở 1 nơi khác Tam đại hung đồ vẫn vô tư bày binh bố trận mà không hề hay biết mình vừa bị chụp một cái tội to đùng lên đầu.

Nhà của Cửu Vĩ Hồ

“Băng Cơ, muội nghỉ tay uống chén nước đi. Đã dọn dẹp cả ngay nay rồi” Kỳ Thiên là chồng của Cửu Vĩ Hồ. Hắn bị trọng thương đến hôm nay đã không thể xuống giường đi lại, khuôn mặt nhợt nhạt không có huyết sắc, đôi mắt trũng sâu, cơ thể gầy yếu gần như chỉ còn da bọc xương. Nhưng nhìn ngũ quan thì khi hẳn bình thường nhất định là 1 nam nhân tuấn tú. Nhìn thấy thảm trạng hiện tại của hắn, Băng Cơ cũng cảm thông 1 phần cho sự sốt ruột của Cửu Vĩ Hồ.

“Hi cảm tạ Kỳ Thiên ca, muội không sao. Muội dọn như vậy đâu là gì so với việc làm nha hoàn trong Thần Hầu phủ. Muội sẽ cố dọn dẹp thêm chút nữa rồi trở về phủ nữa” Băng Cơ nhìn hắn cười, dù chỉ là hơi nhếch môi nhưng cũng khiến căn phòng như có thêm nắng ấm. Thật ra, nàng đang đợi 1 người trở về. Người kia, đương nhiên là Cửu Vĩ Hồ rồi.

“Tuyệt muội có bằng hữu như muội. Thật tốt” Kỳ Thiên nghe Băng Cơ nói như vậy liền cảm thán. Hắn biết, tay Cửu Vĩ Hồ nhuộm bao nhiêu máu tanh, hắn biết, có bao nhiêu người hận chết nàng, hoặc không thì nghe danh nàng cũng sẽ sợ hãi tránh xa. Nay nàng kiếm được bằng hữu, còn là hảo bằng hữu như Băng Cơ hắn liền vô cùng cảm kích.

“Huynh quá khen rồi” bằng hữu gì chứ? Băng Cơ chưa từng coi con cáo kia là bằng hữu, chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Hơn nữa, con cáo kia nghĩ rằng nàng ta có thể lừa được nàng, nhưng thực chất nàng ta bị xoay tròn trong cái hồ mà Băng Cơ nàng đã đào sẵn.

“Băng Cơ muội có biết ai tên Diệp Nhi không?” bỗng nhiên giọng Kỳ Thiên hơi trầm xuống, hắn hỏi, Băng Cơ cũng có chút giật mình, này... chẳng lẽ Cửu Vĩ Hồ kể chuyện của Diệp Nhi cho phu quân của nàng ta nghe? Điều này sao có thể? Hay là hắn ta phát hiện sơ hở gì đó?

“Diệp Nhi? Nàng ấy cũng là nha hoàn trong Thần Hào phủ giống như muội và Tuyệt” Mặc dù trong lòng Băng Cơ đang gào thét rằng Diệp Nhi không phải là người vợ ông đang đòi lột hay sao? Nhưng mà bên ngoài nàng vẫn cười dịu dàng nói. Trước mặt Kỳ Thiên, Băng Cơ luôn gọi Cửu Vĩ Hồ là Tuyệt, bởi vì nàng không biết tên thật của nàng ta, sợ có điều gì đó sơ hở khiến hắn hành động kỳ lạ trước mặt con cáo kia. Mà Kỳ Thiên cũng luôn gọi Cửu Vĩ Hồ là Tuyệt muội, vậy nên nàng đoán tên của Cửu Vĩ Hồ có 1 chữ Tuyệt.

“Vậy sao? Hôm trước ta thấy Tuyệt muội làm rơi thứ này. Làm phiền muội mang đồ này đến trả cho Diệp Nhi cô nương giúp ta” Nói xong liền đưa lệnh bài cho Băng Cơ rồi yếu ớt nhắm mắt lại. Hiện tại, hắn càng ngày càng dễ mệt mỏi, ngủ mỗi lúc một nhiều. Mà một khi ngủ liền rất khó tỉnh lại. Xem ra giới hạn của hắn cũng đã đến rồi.

“Băng Cơ tôi có chút việc muốn nói với cô” lúc này Cửu Vĩ Hồ từ bên ngoài trở vào, giọng nói thâm trầm, sát khí lúc ẩn lúc hiện, mặt hơi vằn lên tia máu. Vừa nhìn thấy nàng ta, trong lòng Băng Cơ cũng giật thót 1 cái, xem ra là nàng ta đã nghe thấu mấy câu nàng cùng phu quân nàng ta và biết được mình bị lừa rồi.

“Tuyệt muội, muội về rồi. Sao thế? Có chuyện gì làm nàng tức giận sao?” Kỳ Thiên nghe thấy tiếng Cửu Vĩ Hồ thì mở mắt ra, trong mắt cũng có chút vui vẻ. Đạo gần đây Tuyệt muội luôn ra ngoài vài ngày mới về một lần. Vậy nên, khi nàng ta trở về Kỳ Thiên đều rất cao hứng. Chỉ là lần này trở về, nàng ta mang theo 1 thân sát khí khiến trong lòng Kỳ Thiên không kìm được bất an

“Cũng không có gì, phu quân. Ta chỉ là muốn nói 1 ít chuyện với Băng Cơ thôi. Một ít chuyện của Thần Hào phủ” Cửu Vĩ Hồ nhìn thấy Kỳ Thiên mới dịu giọng đi một chút, nhưng khi ánh mắt quét qua người Băng Cơ thì không khỏi băng lãnh đi vài phần.

Băng Cơ nhếch môi cười nhạt, loại ý cười này không làm cho người ta ảm áp như có nắng chiếu xuống mà khiến người đối diện lạnh như vừa bị rơi vào hầm băng ngàn năm. Sát khí trên người nàng cũng theo đó mà tỏa ra. Đùa gì chứ? So sát khí với sát thủ sao? Nếu đem Cửu Vĩ Hồ mang cùng với Băng Cơ đặt chung thì Cửu Vĩ Hồ cũng chỉ xứng làm một kẻ đồ tể mà thôi.

Kỳ Thiên và Cửu Vĩ Hồ đều giật mình, tiếp xúc với Băng Cơ lâu như vậy nhưng cả 2 người không ai nhận ra Băng Cơ dịu dàng ít nói, trầm tính lại có 1 mặt đáng sợ như vậy, quả là 1 kẻ thâm tàng bất lộ, hơn nữa nếu nàng không tự thân mang nó bạo phát thì cũng không ai có thể phát hiện ra, chỉ sợ ngay cả tử đại danh bổ lừng danh cũng không hề nghi ngờ (Ccmnr < Chuẩn com nẹ nầu rồi)

Cửu Vĩ Hồ vội vàng thủ thế, nàng ta đưa mắt lo lắng nhìn Kỳ Thiên. Hiện tại, nàng ta đang ngoài cửa, mà Băng Cơ lại ngay cạnh giường nơi phu quân của nàng ta nằm. Đương nhiên, nàng ta rơi vào thế bất lợi. Cửu Vĩ Hồ âm thầm căn môi đến bật máu, không thể ngờ rằng người mà nàng ta cho rằng mình đang lợi dụng lại lợi dụng ngược lại nàng ta. Đúng là gây ông đập lưng ông mà.

“Cô là ai? Tiếp cận ta cùng phu quân có mục đích gì?” Băng Cơ đương nhiên biết Cửu Vĩ Hồ lo lắng chuyện gì, nàng liếc qua nhìn Kỳ Thiên đang sốt ruột vừa nhìn nàng vừa nhìn Cửu Vĩ Hồ. Hắn đương nhiên không muốn 2 người đánh nhau. Nhưng nhìn tình thế này xem chừng không có trận chiến là không thể. Lúc này Băng Cơ hất tay một cái Kỳ Thiên liền ngã xuống giường bất tỉnh.

“Phu quân” Cửu Vĩ Hồ lo lắng hô vội vàng thả tung 9 cái đuôi của mình ra, Băng Cơ cười, nụ cười lãnh ngạo tỏa ra khí chất vương giả. Nụ cười này càng kích thích cho Cửu Vĩ Hồ nổi điên. Nhưng mà trước khi nàng kịp ra chiều Băng Cơ đã nói

“Nếu ngươi muốn phu quân mình chết đi, vậy cứ giết ta đi” Nàng rất tự tin, tin rằng người trước mặt sẽ không giết nàng. Mà nếu nàng ta thật sự ra tay thì khẩu súng trong tay nàng cũng nhất định không để cho nàng ta sống yên.

“Ngươi nói vậy là có ý gì?” Cửu Vĩ Hồ nhú mày thu lại móng vuốt, nàng thề, nếu người trước mặt dám đụng tới phu quân nàng, nàng nhất định xé xác nàng ta ra.

“Trên đời này, hiện tại chỉ còn duy nhất một mình ta có thể cứu phu quân của ngươi” Băng Cơ ngạo nghễ nói, dáng vẻ thập phần tự tin. Cửu Vĩ Hồ cười nhạt

“Ngươi nói lời này sai rồi, ta biết một kẻ có thể cứu phu quân của ta, bởi vậy ta mới vì hắn làm nhiều chuyện như thế” nghe đến đây Băng Cơ liền ngửa đầu cười lớn, điều này khiến 1 kẻ luôn cho mình là đúng như Cửu Vĩ Hồ thập phần khó chịu

“Ngươi cười cái gì?” giọng nàng ta trầm xuống mấy lần, Băng Cơ lúc này mới ngừng cười nhìn Cửu Vĩ Hồ nhưng trong mắt hoàn toàn không có 1 tia tiếu ý, chỉ thập phần trong suốt, lạnh lẽo, còn có 1 tia cười nhạo cùng đồng cảm. Nhìn thấy điều đấy Cửu Vĩ Hồ như con thú bị thương gầm lên

“An Thế Cảnh” nàng ta đang định động thủ thì Băng Cơ mở miệng. Điều này nói ra khiến Cửu Vĩ Hồ thập phần khó tin nhìn Băng Cơ, nàng ta hành động cẩn thận như vậy, không có lý do gì 1 kẻ như Băng Cơ có thể biết. Nhưng mà...

“Cô cho rằng tôi cái gì cũng không biết mà dám đến đây sao? Cô cho rằng mình có bản lĩnh giết tôi sao? An Thế Cảnh, chỉ là đang lợi dụng cô mà thôi, mục đích lấy máu của hân hoàn toàn vì 1 lý do khác. Hân chẳng có lý do gì vì 1 kẻ như phu quân của cô mà tốn nhiều công sức như thế. Sau khi lấy được máu, hân sẽ đã thảo trừ căn. Cô nghĩ cô và phu quân của cô có thể sống sao? Cô nghĩ 1 kẻ như hân có thể tốt bụng đến mức đó hay sao?”

“Có thể An Thế Cảnh không đáng tin, nhưng tôi có lý do gì để tin cô chứ?” Cửu Vi Hồ đã bị Băng Cơ lừa 1 lần đau đớn như vậy, nàng ta gần như phó thác sứ mệnh lấy máu cho Băng Cơ mà không hề hoài nghi. Bây giờ, mặt nạ của Băng Cơ rốt cuộc cũng lộ xuống, nàng ta còn lý do gì để tin tưởng Băng Cơ nữa chứ?

“Cô không tin ta cũng không sao? Nhưng ta cũng nói rồi, hiện tại trên đời này cũng chỉ có ta mới có thể cứu phu quân của cô thôi” Băng Cơ nhún vai nói thái độ rất là dửng dưng. Lần giao dịch này, Băng Cơ hoàn toàn nắm thế chủ động. Là Cửu Vi Hồ cần nàng chứ không phải nàng cần Cửu Vi Hồ, thiếu 1 Cửu Vi Hồ Băng Cơ cũng có thể mạng An Thế Cảnh bầm thây vạn đoạn, chỉ là cần thêm 1 chút thời gian mà thôi.

“...” Cửu Vi Hồ im lặng, nàng ta thừa biết An Thế Cảnh là đang lợi dụng mình, nhưng mà hy vọng duy nhất của nàng, nàng sao có thể bỏ qua. Người như An Thế Cảnh không đáng tin, nhưng Băng Cơ này thật quá mức thâm trầm, khiến nàng ta sợ hãi. Mặt nạ của nàng(Băng Cơ) quá hoàn hảo, khiến cho nàng(Cửu Vi Hồ) hoàn toàn không có chút phòng bị nào, đến khi nhận ra đã bị nàng ta (Băng Cơ) đùa vòng vòng. Người như vậy còn đáng sợ hơn cả An Thế Cảnh.

“Cửu Vi Hồ, ngươi có thể thấy, ta tuy tiếp cận ngươi. Nhưng cũng bởi vì ngươi tiếp cận ta trước. Hơn nữa, ta cũng chưa từng tổn hại đến sợi lông, cọng tóc trên người ngươi. Ta cũng không có ý định tổn hại phu quân ngươi. Ta cũng chưa từng lợi dụng ngươi vì ta làm bất cứ chuyện gì, ta đâu giống như An Thế Cảnh. Ta hy vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ một chút. Ta sợ dĩ mang nhiều mặt nạ như vậy ra ngoài đường, cũng chỉ vì phòng vệ mà thôi” Nhìn thấy suy nghĩ của Cửu Vi Hồ, Băng Cơ nhẹ nhàng bổ sung một câu khiến Cửu Vi Hồ rung động thật sâu. Băng Cơ quả thật chưa từng tổn hại nàng, chưa từng lợi dụng nàng, càng chưa từng tổn thương phu quân nàng. Mấy ngày gần đây phu quân nàng vẫn là do Băng Cơ chăm sóc. Nhờ vậy mà trên mặt cũng có chút khí sắc. Chẳng lẽ, nàng ta thật sự có thể cứu phu quân của nàng hay sao?

“Cửu Vi Hồ, hiện tại Lãnh Huyết đã tra ra cái đuôi cáo của ngươi rồi, chẳng mấy chốc sẽ mò đến đây, ngươi thực sự muốn phu quân ngươi nhìn thấy cảnh đó hay sao? Cửu Vi, chỉ cần ngươi chịu theo ta, đầu quân cho ta. Ta lập tức cho ngươi 1 nơi ở hoàn toàn bí mật, khiến ngươi và phu quân ngươi có thể sống thật tốt. Chỉ cần ngươi đồng ý làm người của ta, thề trung thành với ta, ta sẽ lập tức cứu cho phu quân ngươi trở thành khỏe mạnh bình thường. Hơn nữa, ta hứa sẽ không bắt cô làm việc cô không muốn, cũng không lợi dụng cô trong lúc cô hoạn nạn. Không cần phải đợi cô làm gì đó chứng tỏ lòng trung thành rồi mới cứu phu quân của cô. Chỉ cần cô gật đầu một cái” Băng Cơ là người đã sống qua 1 kiếp, lại từng là con gái của kẻ buồn vũ khí hàng đầu thế giới, đương nhiên con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, nàng là người biết thiệt hơn, biết thương lượng. Vụ làm ăn này, nàng tự tin chắc chắn không thua.

“Cô thật sự có thể chữa cho phu quân của tôi?” Cửu Vi Hồ đương nhiên không tin thiếu nữ 16, 17 tuổi trước mắt có khả năng làm điều đó, dẫu sao nàng ta đã bốn ba bao nhiêu năm cũng không thấy ai có thể cứu phu quân mình. Mà người trước mặt thật sự quá trẻ.

“Đương nhiên... không phải ta. Sư phụ của ta là Độc vương và Dược thánh, ta mới bái sư không lâu, học chưa thành tài. Nhưng sư phụ của ta nói có thể”

“Độc Vương? Dược Thánh?” Cửu Vi Hồ sững sờ mở lớn mắt không thể tin được. Nàng ta sớm đã nghe qua danh của 2 vị tiền bối này. Bao năm qua nàng ta vẫn luôn một mực tìm kiếm họ nhưng lại không thể tìm thấy. Dẫu sao, 2 vị tiền bối cũng đã sớm thoái ẩn giang hồ. Ngày trước An Thế Cảnh đến tìm nàng có nói, ở nơi hân có vị cao nhân sớm đã mai danh ẩn tích có thể cứu cho phu quân nàng. Vì nghĩ đó là 2 vị tiền bối nên nàng mới nghe theo lời hân. Nghĩ kỹ lại thì ra từ đầu An Thế Cảnh vẫn luôn lừa nàng, mà từ đầu nàng cũng vẫn luôn ngốc nghếch nghe lời hân. Dẫu hân chưa từng nói ra danh xưng của vị cao nhân kia. Nàng ta, quả thật ngu ngốc mà.

“Đúng vậy? 2 người đó khẳng định có thể cứu phu quân cô” Băng Cơ gật đầu vô cùng tự tin nói.

“Cô không sợ, sau khi phu quân tỉnh lại, tôi sẽ phản bội cô hay sao?”

“Thứ nhất, rời khỏi tôi, cô sẽ không thoát khỏi sự truy lùng của An Thế Cảnh và Tứ đại danh bổ. Thứ 2, tôi có rất nhiều cách khiến kẻ phản bội tôi sống không bằng chết” câu này vừa dứt, Cửu Vi Hồ liền cảm thấy cuồng phong nổi lên. Nàng ta gần như cảm thấy mình có thể lập tức chết trong trận sát khí này. Bỗng nhiên nàng ta có cảm giác, Băng Cơ cường đại như vậy. Đi theo nàng, chắc chắn sẽ không sai. Nghĩ vậy, nàng ta gật mạnh đầu đồng ý. Băng Cơ cười

“Tốt lắm, từ giờ ta gọi ngươi là Thiên Tuyết, ngươi sẽ trở thành hữu hộ pháp bên cạnh ta. Đeo cái này vào” Nói rồi đưa cho nàng ta 1 chiếc mặt nạ bằng bạc. Trên đó khắc 1 con hồ ly xinh đẹp xòe ra chín cái đuôi lông lẩy. Trên mắt con hồ ly đính từ ngọc phát ra ánh sáng màu tím vô cùng quý dị và mỹ lệ. Sau đó Băng Cơ cũng lấy ra chiếc mặt nạ của mình đeo lên rồi ra hiệu cho Cửu Vi Hồ (từ sau gọi là Thiên Tuyết nhé) mang theo phu quân của nàng ta đi theo nàng.

“Chủ nhân” vừa bước vào Thiên Đẳng lâu, 2 hàng người cúi rạp đầu khiến Thiên Tuyết vô cùng bất ngờ, nàng ở chung với Băng Cơ lâu như vậy, chưa bao giờ phát hiện ra Băng Cơ lại là kẻ khủng bố đến thế. Chỉ sợ rằng An Thế Cảnh cũng không thể sánh bằng đi. Băng Cơ gật đầu hướng Nhất sát nói

“Ngươi mang nàng đi gặp 2 vị sư phụ của ta, tình huống cụ thể ta đã cùng sư phụ nói qua rồi. Hai lão nhân gia sẽ tận tình giúp đỡ. Nàng chính là Cửu Vi Hồ trước đây ta từng nói với các người. Từ giờ nàng sẽ là anh em của chúng ta, là đồng bọn, đồng chí, đồng đội vào sinh ra tử của chúng ta. Ta để nàng làm hữu hộ pháp, các người phải hảo hảo đối xử tốt với nàng cùng người trên tay nàng. Nghe rõ chưa?” tiếng Băng Cơ sang sảng vang vọng khắp sảnh đường. Tất cả mọi người nghe vậy đều đặt tay lên tim cúi đầu đồng thanh hô:

“Rõ. Căn tuân mệnh lệnh chủ tử” Tiếng hô của mấy chục con người vang vọng mãi trong sảnh đường. Tiếng hô đó đã làm thay đổi vận mệnh cả cuộc đời của Thiên Tuyết Cửu Vi Hồ, cũng in đậm vào trong ký ức của nàng mãi về sau này cũng không thể nào quên được.

“Trong Các của ta, không có cấp bậc trên dưới. Tất cả đều là anh em vào sinh ra tử nguyên chết vì ta. Danh Hữu hộ pháp nghe có vẻ oai nhưng cũng không khác người. Người hiểu ý ta chứ?” Băng Cơ xoay người nói. Thiên Tuyết còn đang sợ hãi chìm trong ám ảnh mà tiếng vang khi nãy tạo ra lúc này mới giạt mình phản ứng lại. Tất cả đều là anh em sao? Dưới lớp mặt nạ, lần đầu tiên trước mặt một người không phải phụ quân mình Thiên Tuyết ôn nhu cười. Nàng biết, nàng đi theo người này. Nhất định không sai.

“Ta hiểu rồi” Thiên Tuyết gật đầu rồi đi theo Nhất Sát hướng phía bên trong mà đi. Đợi bóng dáng nàng khuất rồi, Tam sát mới bước ra khỏi hàng ngũ cúi đầu

“Nói đi” Băng Cơ biết có chuyện, nàng nhẹ giọng. Đối với nàng tất cả những người ở đây. Sớm đã được nàng coi như anh em vào sinh ra tử. Nàng đối với họ cũng không chung ra bộ mặt đối với kẻ thù.

“Chủ nhân, Tam đại hung đồ đã gửi chiến thư cho Thần Hầu phủ. Địa điểm là Phong lâm, cách kinh thành 200 dặm về phía bắc”

“Tốt lắm, tất cả những người ở đây đi theo ta. Cùng nhìn một chút xem có trộm được nắm gạo nào không” Băng Cơ nói xong cũng xoay người rồi đi. Chớp mắt, căn phòng hơn hai chục con người đã không còn ai.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Khi Băng Cơ và người của Tất sát đến nơi thì người của Thần Hầu phủ cũng vừa đến. Lần này ra ngoài cũng chỉ có 3 người trong tứ đại danh bổ là Vô Tình, Truy Mệnh, Thiết Thủ, đi sau họ là khoảng hơn chục tên thần bổ của Kỳ Lâm ti.

“Chủ nhân, chúng ta làm gì bây giờ?” Tam Sát ra hiệu. Băng Cơ đã dạy cho người của Tất Sát cách nói chuyện bằng kí hiệu. Đây là cách dành cho người khiêm tốn có thể giao tiếp với người khác ở thế kỉ 21. Trong một số nhiệm vụ đặc thù, sát thủ không được phép lên tiếng để tránh bị phát hiện. Vì thế cách nói chuyện bằng kí hiệu rất được ưa dùng trong giới sát thủ thế kỉ 21 khi đi làm nhiệm vụ. Trước đây Băng Cơ không có thời gian, chỉ có thể nói qua với Nhất Sát, được cái người này rất thông minh không lâu liền học được rồi dạy cho tất cả anh em trong Tất Sát.

“Xem Bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng” Băng Cơ cũng ra hiệu, tất cả anh em trong Tất Sát chỉ nháy mắt một cái liền tìm được 1 chỗ để ẩn nấp người bên ngoài nhìn không thấy ta, nhưng ta lại nhìn thấy họ 1 cách tuyệt đối nhất. Đối với Sát Thủ thì việc hiện diện trước ánh sáng là điều tối kị. Bởi vậy trước khi có bất kì hành động gì họ đều có 1 chỗ trú ẩn an toàn mà không ai có thể phát hiện ra. Dịch ngoài sáng, ta trong tối. Dùng ít đánh nhiều, dùng nhu chế cương, dùng cách đánh du kích* để tiêu diệt lực lượng địch. Vì thế, Sát Thủ không bao giờ đối mặt với kẻ thù một cách trực diện, đó là điều tối kị. Và 1 tổ chức sát thủ, không cần nhiều người, chỉ cần tinh nhuệ, dù dùng trăm người đánh vạn quân cũng có thể.

* du kích là một loại hình chiến tranh không thông thường. Nó được phe, nhóm quân sự nhỏ và yếu hơn, cơ động hơn áp dụng đối với kẻ thù lớn mạnh hơn và kém cơ động hơn. Lối đánh du kích bao gồm các cuộc phục kích, phá hoại, đánh bất ngờ, chớp nhoáng và rút lui nhanh. Mục tiêu của các cuộc tấn công du kích là những yếu điểm của kẻ thù.

Chỉ cần chờ một chút, người của Tất Sát liền thấy có hàng loạt pháo được ném xuống. Sau đó 1 loại bột màu đỏ lan tỏa khiến cho không ai có thể nhìn thấy gì, Băng Cơ ra hiệu, tất cả mọi người bế khí còn nàng nhủ thầm. Bột ớt, lưu huỳnh, diêm tiêu (KNO₃), bột than. Đây là 1 loại chất nổ đơn giản nhất được người trung hoa phát minh. Tuy rằng năng lượng của nó không lớn nhưng những kẻ bị nổ trong bán kính 10m vẫn là chịu không được sức ép không khí mà tan xác, xa hơn thì có thể bị phỏng nặng. Lại còn thêm bột ớt khổng lồ chế tầm nhìn. Xem ra Tam đại hung đồ cũng không phải loại người đơn giản.

Cuối cùng tam danh bổ cũng tản ra. Truy Mệnh đi cứu lũ trẻ, thấy Truy Mệnh đi 2 tên hung đồ đang nấp liền lao ra ngăn cản. Mà 2 người còn lại trong tứ đại danh bổ cũng đâu ngồi không. Thiết Thủ chặn người phụ nữ duy nhất trong tứ đại hung đồ- Đường Thủ. Còn Vô Tình lại đánh nhau với Yên Triệu.

Băng Cơ ra hiệu cho đám người Tất sát “Không để kẻ nào chết” sau đó đổi vị trí ẩn nấp. Người của Tất Sát theo hiệu lệnh của Băng Cơ liền vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh đám người trong Thần Hầu phủ đang bị thương nằm la liệt dưới đất. Mà đám người trong phủ Thần Hầu bây giờ như chim sợ cành cong, vừa thấy có người xuất hiện tay cầm kiếm liền run lên. Họ bây giờ đều không có sức chiến đấu, có kẻ dịch liền mất mạng là điều không thể nghĩ ngờ.

“Các người... các người là ai???” Vô Tình nghe thấy tiếng của đám người này quay sang thì liền thấy đám người Tất Sát, 1 đám mặc đồ đen từ đầu đến chân, đeo mặt nạ đen chỉ để lộ đôi mắt giống như hung thần ác sát. Hắn rất muốn quay sang nhưng Yên Triệu nào để hắn có cơ hội, hai người đánh nhau càng lúc càng mãnh liệt.

Cùng lúc này, Tất Sát liền mang băng gạc và thuốc cầm máu trị bỏng trị thương ra giúp đám người đang bị thương chữa trị. Lúc này thì mấy tên danh bổ mới biết người đến muốn giúp mình. Mặc dù cũng có thể là độc dược, nhưng họ bây giờ không có khả năng phản kháng nên đành để mạng cho trời. Băng Cơ giữa đầu nhìn trời, nàng ra hiệu là không để kẻ nào trong tam đại hung đồ chết mà... Bọn họ là sát thủ, không phải là thần y. Làm việc gì cũng vì lợi ích của mình mà suy nghĩ. Cũng không rảnh để giúp người dưng. Thấy biểu cảm của Băng Cơ, đám người Tam sát liền hiểu họ hiểu sai ý nàng. Nhưng mà cũng lỡ hiện thân rồi nên làm cho trót @@

Khi đám Tắt Sắt băng bó xong cho đám Thần Hầu phủ thì Yến Triệu và Vô Tình đã đánh xong. Yến Triệu liều đồng quy vu tận, Vô Tình muốn bắt sống nhưng đứng trước kẻ điên cuồng Yến Triệu đành phải dùng sắt chiều điều khiển cây quạt của mình tách ra thành chục cái nhánh lao đến trên người Yến Triệu thế như vũ bão. Khi đám cánh quạt chỉ còn cách Yến Triệu khoảng 1 gang tay thì 1 cái ám khí lao đến, sức như cuồng phong. Vô Tình bị bất ngờ các cánh quạt liền như điều đứt dây là tả rơi xuống. Nháy mắt 1 bóng đen lướt qua người Yến Triệu sau đó cả 2 người cùng biến mất trước mặt Vô Tình. Cái ám khí vừa đánh bật cánh quạt vẫn bay thẳng cắm vào thân cây bên cạnh.

“Thiết Thủ đừng đánh nữa, Vô Tình bị thương nặng rồi” tiếng Truy Mệnh vang lên trên đầu Thiết Thủ khiến hắn hoảng hồn, vừa thất thần 1 chút liền có 1 bóng đen lao qua rồi Đường Thủ cũng biến mất. Thiết Thủ đầu còn tâm trạng để ý điều đấy vội vàng vận thân chạy một mạch đến nơi Vô Tình đánh nhau. Băng Cơ nhìn theo hướng Thiết Thủ chạy liền nhếch nhếch môi tạo thành đường cong nhọt nhọt phía sau lớp mặt nạ, tứ đại danh bổ cũng bị nàng xoay trong tay. Thật sự cảm thấy có chút thành tựu. Khi Thiết Thủ chạy đến chỗ Vô Tình liền nhìn thấy Vô Tình ngất ngắc đứng một chỗ không cử động.

“Vô Tình, huynh không sao chứ? Truy Mệnh nói huynh bị thương” Thiết Thủ vội vàng chạy đến nhưng chỉ thấy Vô Tình 1 thân hoàn hảo không sứt mẻ, chỉ là không cử động. Hắn liếc một cái liền điểm mấy huyệt trên người Vô Tình thì mới thấy Vô Tình khuyu xuống liền vội vàng đưa tay đỡ.

“không sao chứ?” Thiết Thủ lo lắng, Vô Tình lắc đầu nhọt nhọt cười, không ngờ 1 trong tứ đại danh bổ lại bắt lực ngược mắt nhìn người khác cứu kẻ địch đi mất.

“Đường Thủ đâu?” nhớ lại Thiết Thủ đang đánh nhau với Đường Thủ liền xoay người hỏi, nhưng Thiết Thủ lắc đầu

“Khi này ta nghe thấy tiếng Truy Mệnh nói huynh bị trọng thương nên để Đường Thủ chạy thoát”

“Truy Mệnh sao? Không có khả năng, chắc chắn có người giả mạo huynh ấy. Những kẻ đã cứu Tam đại hung đồ này đến 8 phần là người phía sau những vụ án liên tiếp gần đây(Oan quá đi mất). Đi, Thiết Thủ ta và huynh đi tìm chứng cứ, nhất định không để cho người này thoát” nói xong liền cùng Thiết Thủ xoay người rời đi. Lúc này Băng Cơ mới từ trong 1 góc khuất bước ra. Yến Triệu và Đường Thủ đều là Nhị sát và Tam sát mang đi, những người còn lại đã trở về tổ chức, Băng Cơ xoay người, nàng còn phải cứu Triệu Hào nữa.

Băng Cơ vừa chạy đến ngôi nhà nhỏ của tam đại hung đồ thì thấy Triệu Hào chằm ngòi nỏ muốn đồng quy vu tận với Truy Mệnh. Nhưng người kia cũng không phải kẻ tầm thường, hắn (Truy Mệnh) vận thân, giờ cao chân đạp 1 cái khiến Triệu Hào văng xa khoảng chục mét. Trong tình huống Truy Mệnh vội vàng cứu lũ trẻ. Băng Cơ phi 1 chiếc ám khí vừa vận chặt hết đồng dây dợ buộc kíp nổ với người Triệu Hào. Sau đó, nàng nhún chân kéo Triệu Hào ra vừa đặt chân xuống liền thấy kíp nổ kia nổ tung. Nếu Băng Cơ chậm 1 bước thôi thì Triệu Hào chắc chắn đã tan xác rồi.

Chớp mắt, Băng Cơ cùng Triệu Hào đều vô tung trong hư không. Truy Mệnh nghe thấy tiếng nổ xoay người vừa vận nhìn thấy cảnh này liền giật mình không thôi. Hắn biết Triệu Hào được cứu, nhưng tốc độ của người cứu kia chỉ sợ Truy Mệnh- người vẫn luôn tự hào về tốc độ của mình như hắn có khi cũng không đuổi kịp. Trên thế gian còn có thứ tốc độ kinh khủng như vậy sao?

Tất nhiên, Băng Cơ biết tốc độ của mình bình thường đã nhanh. Sau khi nàng luyện Thiên Hạc thư thì tốc độ lập tức tăng tiến đến chóng mặt. Người nào không có công phu chỉ sợ rằng nhìn vào sẽ nghĩ nàng lập tức tiêu thất. Chính vì chắc chắn rằng tốc độ của mình có thể mang 1 người rời khỏi thì nàng mới mạo hiểm cứu người. Nếu không nàng cũng sẽ không vì một người chưa chắc đã trung thành với nàng mà liều mạng trước mặt Truy Mệnh đâu.

Sau khi Băng Cơ rời khỏi, Truy Mệnh đi ra nơi kíp nổ mới nổ tung liền thấy trên thân cây gần đó còn 1 chiếc ám khí cắm chặt. Khi rút ra thì không khỏi ngạc nhiên. Chiếc ám khí này giống hệt chiếc ám khí của cô nương đêm hôm trước không dùng nội công mà chạy. Chuyện này có liên quan đến nàng sao? Nhưng tốc độ của 1 người sao có thể tiến bộ nhanh như vậy? Chỉ sợ sau lưng nàng còn là 1 thể lực không nhỏ.

Trong khi đó Vô Tình và Thiết Thủ đã đi một vòng nhưng tuyệt đối không phát hiện ra bất cứ bằng chứng gì ngoại trừ chiếc ám khí bị phóng ra kia. Lúc này 2 người mới nhớ ra đám người Kỳ Lân ti bị thương chạy qua thì thấy họ đều đã được băng bó cẩn thận.

“Đám người hắc y nhân kia giúp mọi người sao?” Vô Tình hỏi, Thiết Thủ lúc ấy không ở đó vậy nên không biết chuyện gì xảy ra chỉ ở bên cạnh yên lặng lắng nghe.

“Đừng vậy, Vô Tình thống lĩnh. Bọn họ mặc dù đeo mặt nạ không nói không rằng nhưng rất cẩn thận giúp chúng tôi điều trị, băng bó vết thương. Có 1 số người bị bỏng nặng, cũng có người đứt lìa tay hoặc chân. Nếu không có những hắc y nhân đó, những huynh đệ kia chỉ sợ sớm mất máu hoặc bị thương nặng đến tử vong” Cả Vô Tình và Thiết Thủ đều chìm vào trầm tư. Những người này rốt cục có mục đích gì? Một mặt cứu tam đại hung đồ, một mặt lại trị thương cho những người này. Thật sự khiến họ không hiểu nổi, rốt cuộc những người áo đen này tốt hay xấu. (Tốt không dám nhận, xấu không dám ôm. Nếu không phải Tắt Sắt hiểu nhầm ý của Băng Cơ thì chắc cũng không rồi nào như vậy đau ha)

“Vô Tình, Thiết Thủ” vừa lúc này Truy Mệnh bước đến. Thấy 2 người kia trầm tư liền lên tiếng gọi

“Truy Mệnh, Triệu Hào thế nào?” Thiết Thủ nhìn thấy Truy Mệnh liền vội hỏi. Trong đầu hắn vẫn bị câu nói kia khiến cho nghĩ không thông. Chẳng lẽ lại có người có giọng nói giống Truy Mệnh như vậy.

“Bị cứu đi rồi. Tôi đã đưa những đứa trẻ về nhà chúng. Nơi Triệu Hào được cứu phát hiện thứ này. Còn nữa, đây là thứ phát hiện trong nhà Tam đại hung đồ” nói rồi 1 tay mang ám khí, 1 tay lôi cuốn sách ra.

“Chiếc ám khí này, khi này Vô Tình bị tấn công cũng do chiếc ám khí này” Thiết Thủ cầm ám khí lên nhìn 2 cái, 2 cái này giống y chang nhau. Đúng là do cùng 1 khuôn đúc thành.

“Vô Tình bị tấn công? Huynh có sao không?” Truy Mệnh nghe thế hốt hoảng hỏi. Vô Tình nhợt nhạt cười

“Không có, lúc đó tôi ra sát chiêu với Yến Triệu. ám khí này là để ngăn chiêu kia”

“Ám khí này, cùng với chiếc ám khí của vị cô nương thần bí hôm trước giống nhau y hệt” Truy Mệnh nói, hẳn nghĩ chắc rằng chuyện này không ít thì nhiều cũng liên quan đến cô nương thần bí đó. Nhưng người hôm nay, chỉ sợ đến 9 phần là không phải nàng. Tốc độ của nàng không thể nhanh như vậy được (Vây mà nhanh như thế thật đấy ^^)

“Chẳng lẽ vị cô nương kia cứu 3 người họ? Nhưng với mục đích gì chứ? Cô ta vừa giúp chúng ta, lại vừa chặt đầu mỗi của chúng ta, rốt cuộc là cô ta theo phe nào?” Thiết Thủ nói, Vô Tình im lặng, Truy Mệnh chau chau chân mày 1 chút nói

“1 cô nương như vậy không thể mang cùng lúc 3 người được. Hơn nữa Triệu Hào gần như đã mất nửa cái mạng rồi. Thế nhưng người nọ di chuyển cực kì nhanh. Chỉ sợ ngay cả ta cũng đuổi không kịp. Cô nương kia sao có thể tiến bộ nhanh như vậy được”

“Cũng có thể không phải cô ta, nhưng chỉ sợ cùng cô ta tránh không khỏi liên quan. Hơn nữa, có lẽ cô ta chỉ là 1 thành phần trong tổ chức đó. Trên cô ta, còn rất nhiều cao thủ” Vô Tình nói (gần đúng rồi anh ạ. Nhưng mà cũng sai bét rồi hehe)

“Phải rồi. Truy Mệnh lúc đang đánh với Đường Thủ, tôi nghe thấy giọng nói của huynh nói Vô Tình bị trọng thương, khiến tôi phân tâm. Lúc này mới bị người khác cứu đi mất” Thiết Thủ

“Tôi không có, lúc 2 người đánh nhau. Tôi đâu có ở đây đâu” Truy Mệnh nghe vậy lắc lắc tay nói. Thật ra cả Vô Tình và Thiết Thủ đều tin rằng Truy Mệnh không nói, nhưng giọng nói đó thật sự quá giống.

“Liệu huynh có biết ai có giọng nói rất giống huynh không?” Vô Tình hỏi, nhưng chỉ thấy Truy Mệnh lắc đầu. Lần này đi thật sự thương vong quá nhiều, mà Tam đại hung đồ cũng không bắt được, một chút dấu vết để lại cũng không có. Thử duy nhất cũng chỉ có 2 chiếc ám khí này. Điều này thật sự đã khiến cả 3 người đều cảm thấy bất lực.

“Thập đạo tuyệt sinh” lúc này Vô Tình lật cuốn sách ra xem liền thấy cuốn sách đề Thập Đạo tuyệt sinh. Vừa mừng vừa sợ vội mở ra xem. Quả nhiên trong đó viết vô cùng chi tiết 10 cách giết người khác nhau, mỗi một cách lại càng thêm tàn nhẫn, ác liệt. Mỗi một cách đều là hành hạ nạn nhân đến chết đi sống lại, muốn chết không được muốn sống không xong. Thật sự là tàn nhẫn đến mức độ ngay cả người từng trải qua rất nhiều vụ án lớn nhỏ như Tứ đại danh bổ đều phải cảm thấy dựng tóc gáy. Thảo nào ngày đó thái độ của Băng Cơ đối với cuốn sách này lại ác liệt như vậy(diễn đạt các anh ạ)

“Có cuốn sách này, coi như chúng ta cũng kết thúc án Thập đạo tuyệt sinh rồi, mau trở về báo cáo với thế thúc thôi” Truy Mệnh gấp cuốn sách lại nói. Sau đó, 3 người chia nhau cùng 1 vài huynh đệ chị bị thương nhẹ người khiêng, người dìu, người công mang những người bị thương trở về Thần Hâu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Khi Băng Cơ mang người về đến Thiên Đẳng lầu nàng liền mang Triệu Hào vào bên trong. Mới vừa rồi đấu với Truy Mệnh, người này đã bị một cái đinh xuyên qua ngực. Sau đó lại bị 1 đạp kia hất văng ra ngoài khiến nội thương trầm trọng. Cũng may Băng Cơ đến kịp đã nhét cho hắn 1 viên bảo hồn đơn giúp hắn nhút về một mạng. Băng Cơ cũng không nghĩ nhiều mang hắn đến phòng của nhị vị sư phụ thì thấy Dược đế đang bắt mạch cho Yến Triệu và Đường Thủ.

Hai người này thật ra cũng không bị thương nghiêm trọng, chỉ là trúng độc của An Thế Cảnh. An Thế Cảnh chính xác là 1 con cáo, hẳn không ngừng thu dụng người tài. Ai cũng được hắn cấp cho 1 viên thuốc độc, thuốc này mỗi tháng vào ngày trăng tròn sẽ phát tác 1 lần. Người trúng độc thất khiếu chảy máu, đau đớn khôn cùng, qua đến sáng hôm sau sẽ chết. Nếu muốn sống phải tuyệt đối trung thành với An Thế Cảnh, như vậy mỗi tháng hắn sẽ cấp thuốc giải độc cho 1 lần, uống vào tháng đó sẽ không bị độc phát tác để bảo toàn tính mệnh.

Thấy Triệu Hào bị mang vào, 2 người kia vội vàng đến đỡ hắn về. Thấy huynh đệ mình bị thương trầm trọng thì trong mắt lóe lên 1 tầng hận ý. Băng Cơ thấy nhưng không để tâm, nếu là nàng nhìn thấy huynh đệ mình bị đánh cho trọng thương, chỉ sợ sớm liều cái mạng nhỏ mang tất cả những người kia đánh cho huyết nhục mơ hồ.

“Đồ nhi bá kiến đại sư phụ” Băng Cơ nhún mình hành lễ, Dược đế đã nhìn thấy nàng vào, liền nhìn nàng mỉm cười gật đầu.

“Đại sư phụ, làm phiền người cứu hần” Băng Cơ chỉ về phía Triệu Hào đang hôn mê bất tỉnh được đặt trên giường. Hai người Yến Triệu và Đường Thủ nghe vậy liền cảm thấy vô cùng vui mừng, chỉ cần là Dược Đế ra tay thì dù chỉ còn 1 hơi thở Diêm Vương cũng không thể mang đi được. Nhưng sau khi họ vui mừng thì liền nhìn nàng với đôi mắt cảnh giác. Băng Cơ cười, gió xuân lập tức thổi lồng lộng phủ kín cả căn phòng. Nàng cũng không nói gì thêm chỉ lẳng lặng ở một nhìn động tác của đại sư phụ. Có thể nhìn thấy đại sư phụ cứu người, Băng Cơ đã đem tất cả những gì thấy được nhớ kỹ. Đây cũng được coi như một cách đi học vậy.

Sau khi Triệu Hào đã được kéo từ quỹ môn quan về và yên lặng ngủ say thì Băng Cơ mới cùng Dược Đế đi ra ngoài để lại trong phòng 2 người Yến

Triệu và Đường Thủ nghị hoặc nhìn lẫn nhau. Từ đầu đến cuối Băng Cơ vẫn chưa mở miệng nói chuyện với họ lần nào.

“Đợi khi Triệu Hào tỉnh thì thông báo với ta” ra đến ngoài cửa Băng Cơ truyền lệnh cho thập nhị sát đang canh phòng, chỉ thấy hần đứng nghiêm, duỗi thẳng tay, cánh tay vuông góc, ngón giữa chạm đuôi lông mày (Tư thế chào kiểu quân đội, ở đây ý chỉ Thập Nhị sát đang yên lặng nói ‘rõ thưa sếp’) Khu nhà phía tây Thiên Đàng dành cho nhị vị sư phụ, họ đặc biệt không thích ồn ào vậy nên Băng Cơ dạy những người trong Tắt Sát cách hành động sao cho giảm thiểu tối đa âm thanh không cần thiết. Từ đó nhớ ra cách tập huấn trong quân đội liền để cho bọn họ theo tác phong quân đội mà làm việc. Tổ chức nào cũng vậy, phải có nội quy, quy củ nghiêm ngặt thì mới có thể bền vững.

Vừa ra đến sảnh, Băng Cơ liền nhìn thấy Độc Vương đang nhàn nhã uống trà. Việc cứu người, ông sẽ chẳng bao giờ dừng tay chân. Ông chính là chỉ muốn giết người thôi, càng nhìn người ta thống khổ ông lại càng vui sướng. Tính cách của ông, chỉ cần tiếp xúc lâu 1 chút là sẽ biết, nhìn cái cách ông chế thuốc độc đi. Độc của ông đều là hành hạ người ta đến chết đi sống lại. Nhưng mà, không phải ai cũng có thể tiếp xúc vs người như Độc Vương lâu, chỉ cần ông nhìn ngửa mặt là ngay lập tức người đó sẽ chịu cực hình hơn cả 9 đại cực hình của lao tù trung hoa cổ đại nữa.

“Đồ nhĩ bá kiến nhị sư phụ”

“Băng nhi, về rồi à? Mau, lại đây ngồi” Độc Vương ngẩng đầu nhìn thấy Băng Cơ liền vui vẻ vỗ cái ghế bên cạnh mình nói, liếc 1 cái cũng không thèm liếc cái người 1 thân trắng từ đầu đến chân đứng trước nàng. Băng Cơ thấy vậy vội mời Dược Đế đến ghế ngồi, còn rất tận tình rót trà cho ông khiến ông vênh cả râu lên nhìn sang Độc Vương đáng vẻ vô cùng khiêu khích. Độc Vương tối sầm mặt. Băng Cơ nhìn thấy cũng vội rót 1 ly trà cung kính mời Độc Vương. Độc Vương nhận chén trà vui như trẻ nhận được kẹo quay sang nhìn Dược đế vô cùng đắc ý. Điều này rơi vào mắt người đệ tử duy nhất khiến nàng cảm thấy rất là dở khóc dở cười. 2 người này một đời anh minh, thế nhưng đối với nhau lúc nào cũng như trẻ nhỏ tranh giành nhau từ miếng được liêu đến ly trà. Nàng cũng cạn lời. Để tránh hai người tiếp tục cãi nhau Băng Cơ đành phải lên tiếng

“Nhị vị sư phụ, này giờ đệ tử không có thấy phu thê Thiên Tuyệt, họ đâu rồi ạ? Thương thế của Kỳ Thiên sao rồi ạ?” Hôm trước khi bắt mạch cho Kỳ Thiên, Băng Cơ đã nói rõ mạch tượng cho Dược Đế và Độc Vương rồi. Cả 2 đều gật đầu rất quả quyết rằng mình có thể cứu được, nhưng mà sau khi mang 3 người tam đại hung đồ về không nhìn thấy 2 phu thê kia trong lòng vẫn sinh tò mò.

“nha đầu, con không tin trình độ của đại sư phụ con phải không? Diêm Vương muốn cướp người từ trên tay hần cũng không phải chuyện đơn giản đâu” Mặc dù vô cùng không muốn thừa nhận, nhưng mà Độc Vương vẫn nói, bởi vì đơn giản đó là sự thật. Một sự thật mà ai ai trong thiên hạ rộng lớn này cũng đều biết. Danh tiếng của Dược Đế cũng đâu phải hữu danh vô thực. Trong lúc nói, ông vẫn nhàn nhã thưởng trà tựa như là đã sớm chấp nhận sự thật, nhưng mà tiếng lòng ông cũng đâu thoát khỏi tai Băng Cơ. Chỉ là...nàng cố gắng xem như không biết gì thôi.

(tiếng lòng của Độc Vương: hừ Dược Đế cái nổi gì chứ? Nếu không phải có ta hỗ trợ thì cũng chẳng cứu được ai. Cứ thử để loi là thử đi, Dược Đế cũng phải ăn đau khổ 1 phen với ta.) (miêu: trong quá khứ Dược Đế đã rất nhiều lần ăn khổ của Độc Vương vì cả tin, mỗi lần Độc Vương giờ trò đều dụng độc mới mà độc mới thì Dược Đế phải mất thời gian nghiên cứu chế thuốc giải. Trong khoảng thời gian nghiên cứu đấy thì độc đã phát tác và đương nhiên Dược Đế ăn không ít khổ là điều không thể tránh khỏi)

Nghe Độc Vương nói Băng Cơ không tin vào khả năng của mình khiến đôi mày Dược Đế hơi cau lại có chút bất mãn. Băng Cơ nhìn thấy điều đó cho nên vội vàng nhảy dựng lên giải thích

“Không có, Băng Cơ không có ý đó, nhị sư phụ, người nói gì thế? Băng Cơ cũng chỉ là tò mò thôi” Băng Cơ đỏ mặt hơi lạnh, thật là 2 vị sư phụ, 2 người có cãi nhau cũng không cần lời người đệ tử bất hạnh như nàng vào chứ. Nghe vậy đôi mày của Dược Đế mới giãn ra. Ông cười

“Haha, ta hiểu, ta hiểu ý con rồi. Hần đã được ta bắt mạch qua rồi. Quả thật là trọng thương vô cùng nghiêm trọng, ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng, khiến kinh mạch bị đứt gãy. Lại thêm bị trúng độc cho nên mới suy yếu như vậy. Hơn nữa, loại độc này bị trúng sau khi bị thương, hệ miễn dịch đã suy yếu. Cho nên đã sớm từ kinh mạch lan tràn ra toàn thân. Lần này, Băng Nhi con cũng cần cảm ơn Độc lão. Không có hần ta cũng lực bất tòng tâm. Ta phải trầm cứu, đồng thời độc lão vận công ép độc. Sau đó bọn ta còn phải đả thông kinh mạch bị nghẽn và nối lại kinh mạch đứt gãy. Ta cũng đã kê đơn cho hần. Uống liên tục 1 tháng thì có thể chữa lành thương thế bị ảnh hưởng trên lục phủ ngũ tạng. Sau đó thì có thể khỏe mạnh như người bình thường rồi”

“Đa tạ nhị vị sư phụ” Băng Cơ nghe Dược Đế miêu tả thì vô cùng kinh hoàng. Nàng chỉ thấy mạch của Kỳ Thiên rất loạn, biết hần trọng thương nghiêm trọng nhưng lại không nghĩ dọa người như thế. Hơn nữa, lại còn trúng độc. Nhưng trúng độc sau khi bị thương. Mà sau khi Kỳ Thiên bị thương thì chỉ có Thiên Tuyệt chăm sóc hần, vậy làm sao hần trúng độc được? Chuyện này nàng phải hỏi kỹ lại Thiên Tuyệt mới được.

“Băng nhi, nha đầu kia sau khi ta gặp qua 1 ngày cảm thấy nàng cũng không phải người xấu. Nàng không có tham vọng cùng dã tâm. Chỉ là khi còn nhỏ nàng bị ép buộc. Còn lớn lên bị lợi dụng vậy nên mới làm những chuyện tồi tệ. Sau này nếu con có thể thuần hóa nàng, nàng nhất định sẽ rất có ích đối với con” Độc Vương nâng chén trà lên nhàn nhạt nói, Băng Cơ nhìn ông 1 lúc rồi cười

“nhị sư phụ, thật ra bản chất của nàng ta ra sao con không quan tâm. Một khi nàng ta đã về dưới trướng của con, con nhất định sẽ có cách khiến nàng nghe lệnh của con. Phán bội con, thì sống không bằng chết. Con chưa từng nhận mình là người tốt” khi nói xong, sâu trong mắt lóe lên ngập tràn sát khí.

“bỏ qua chuyện nha đầu kia đi. Băng nhi, tại sao con lại cứu 3 kẻ kia. Nhìn qua thì bọn chúng không dễ thuần hóa đâu. Chúng như những con sói hoang lạc đàn và như những con thiêu thân đang tìm sáng vậy. Những kẻ liều chết như vậy, làm sao có thể buộc chúng nghe lời con được chứ?” Dược Đế xoay xoay chén trà nói

“Nói đến chuyện này, con thật cảm tạ sư phụ. Sư phụ, lần này thật vất vả người” Lần này mang người từ trong tay Diêm Vương đi cũng không phải chuyện dễ dàng, cuối cùng vẫn là làm khó 2 vị sư phụ. Sao Băng Cơ nàng có thể thiếu tiếng cảm ơn được chứ?

“Vô công miễn thụ lộc. Chúng ta ăn không ngồi rồi ở đây cũng đã được ít lâu. Làm 1 chút chuyện cũng là thường tình mà” Dược đế nghe đến Băng Cơ

cảm tạ thì vuốt vuốt chòm râu trắng xóa cười.

“Thật ra, nhị vị sư phụ, Băng Cơ làm việc gì cũng đặt lợi ích của bản thân lên hàng đầu. Con cũng không nhằm rồi đến nỗi đối đầu với Thần Hầu phủ mà không đạt được mục đích gì. Con nói rồi, người nào con đã nhắm trúng, con tất sẽ có cách khiến họ nghe lời con. Hơn nữa, 3 người này võ công đều cao cường, đều thuộc hàng cao thủ trong cao thủ. Lại có tâm làm việc lớn, có họ sau này sẽ có những chuyện làm sẽ dễ dàng hơn nhiều”

“Băng nhi nhà chúng ta suy nghĩ đều thật chu toàn, thật tiếc con sinh ra là thân nữ nhi. Với trí tuệ này, khả năng này, nếu là nam nhân con hoàn toàn có thể làm nên nghiệp lớn” Được đề lác đầu thờ dài

“Nhị vị sư phụ, con không cầu công danh, không cầu vinh hoa, cũng không cầu làm nên nghiệp lớn. Con chỉ cầu 1 ngôi nhà mà ở đó con có thể sống an yên trọn đời. Nhưng mà, An Thế Cảnh còn chưa loại, lòng con không thể bình tĩnh”

“Băng nhi, con yên tâm đi. Dù có chuyện gì xảy ra. Vẫn còn có nhị vị sư phụ là chỗ dựa cho con” tuy mới gặp Băng Cơ ít hôm, nhưng 2 người thật sự coi trọng tình cách và trí tuệ của nàng. Thực chất coi nàng như người con, người cháu trong nhà vậy.

“Đạ, Băng Cơ tuân lệnh” Băng Cơ thủ thế như của quân đội khiến Độc Vương và Dược Đế không khỏi bật cười.

“Haha, tốt lắm. Nào lại đây để ta kiểm tra xem đạo này con có học hành chăm chỉ hay không nhé”

“vâng” Sau đó 3 người đều về sân sau. Từ khi Băng Cơ bắt đầu theo học 2 vị sư phụ, nàng đã dành riêng 1 khoảng sân cũng như tòa nhà phía sau Thiên Đẳng lâu để được và các dụng cụ luyện tập y dược. Vừa dùng phòng này để các sư phụ luyện độc và dược mới, vừa dùng phòng này để nàng luyện tập.

Thần Hầu phủ

“Thế thúc, mọi chuyện xảy ra chính là như vậy” Vô Tình đã đem mọi chuyện biết được thuật lại cho Gia Cát Chính Ngã. Nghe mọi chuyện khiến ông nhũ mảy thật sâu nhưng vẫn không nói gì. Trước đây ông đã nghe Vô Tình nói qua về 1 cô nương che mặt không có nội lực, thế nhưng ông chỉ nghĩ cô nương ấy có hân ý với An Thế Cảnh nên trợ giúp phủ Thần Hầu. Nhưng thật không ngờ phía sau đó lại là cả 1 thế lực thần bí, bọn họ tại sao lại vừa giúp Thần Hầu phủ, rồi lại vừa cứu đi tam đại hung đồ chứ. Để cho những tên hung đồ ấy thoát lưới chằng khác nào thả hổ về rừng gây nguy hại nhân gian. Rốt cuộc thế lực kia thuộc phe nào?

“thế thúc, ta trở về” Lãnh Huyết đúng lúc này bước vào, từ 1 số bằng chứng hắn đã phát hiện ra Diệp Nhi trong Thần Hầu phủ khả nghi, sau khi theo dấu cô ta thì phát hiện một ngôi nhà nhỏ trong rừng. Không muốn đánh rắn động cỏ, hắn trở lại thảo luận với Gia Cát Chính Ngã kế hoạch. Không ngờ rằng 1 lần nữa quay lại thì căn nhà nhỏ kia đã bỏ hoang.

“Lãnh Huyết, chuyện của Cửu Vĩ Hồ con đã đến ngôi nhà kia chưa?” Hôm trước Cửu Vĩ Hồ trong khi chạy đã để lại thiên tâm đẳng, kì lạ là đèn kia mỗi lần lại gần Lãnh Huyết sẽ phát sáng lung linh. Vậy nên Gia Cát Chính Ngã đã nghi ngờ kẻ phía sau tất cả chuyện này đang tìm tung tích của Lãnh Huyết. Hơn nữa rất có khả năng liên quan đến thân phận hoàng tử tộc sói của hắn.

“Thế thúc, con đã đến ngôi nhà trúc hôm trước phát hiện. Tuy nhiên, khi đến đó mọi thứ đã được dọn sạch sẽ, bao gồm tất cả đồ đạc cũng như chứng cứ có liên quan. Căn nhà đó hiện tại, không có bất cứ dấu vết người từng ở nào, tựa như ngôi nhà bỏ hoang đã lâu năm vậy.”

“Xem ra đã có kẻ xóa chứng cứ đi rồi. Người này, tuyệt đối không phải người đơn giản. tâm tư rất linh mẫn, 1 dấu vết bất thường cũng không để lại. Tam đại hung đồ đã được cứu đi rồi. Thập đạo tuyệt sinh phát hiện trong nhà 3 người họ. Ngoài ra không còn bất cứ thứ gì. Mọi thứ giống như quay lại từ nơi bắt đầu vậy. Mà Lãnh Huyết, con nói rằng ngôi nhà đó giống như bỏ hoang lâu năm sao?” Gia Cát Chính Ngã nói

“Vâng, trong ngôi nhà phủ 1 tầng bụi rất dày, không có dấu hiệu có người từng đến ở đó gần đây. Nhưng mà, hôm trước con ở ngoài nhìn vào trong lại thấy bên trong rất sạch sẽ, còn có 1 người đàn ông bị bệnh đang nằm trên giường nữa. Điều này thật kì lạ”

“Đúng vậy, rất kỳ lạ” tất cả mọi người đều gật gù rồi rơi vào trầm tư suy nghĩ. Cả căn phòng rơi vào trầm mặc, đến nỗi 1 tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Không khí căng thẳng bao trùm tứ phía. Thật lâu sau, Vô Tình đánh cất tiếng phá tan không khí này

“Hiện tại, mọi thứ đều đã trở về con số 0. Nhưng nếu kẻ này đã muốn hành động, hắn nhất định sẽ không chịu ngồi yên đâu. Chúng ta chỉ có thể chờ đợi và cẩn thận quan sát mọi động tĩnh. Như vậy, nhất định có thể nắm được cái đuôi hồ ly của hắn rồi”

“Đúng vậy, hiện tại cũng không biết làm gì ngoài chờ đợi” Sau một hồi thảo luận, cuối cùng tất cả mọi người đều quyết định. Lấy tĩnh chế động, sau đó trở về nghỉ ngơi.

An Vương phủ

“Vương gia” Vu Xuân Đồng từ ngoài đi vào, bộ dáng hốt hải đến trước mặt An Thế Cảnh bẩm báo. Một màn này vừa vịn rơi vào mắt Băng Cơ. Chẳng qua là vị trí lắp đặt camera của Nhất Sát quá tồi, Băng Cơ đã rình coi vài lần nhưng vẫn không thấy mặt tên vương gia trời đánh thánh đâm này.

“chuyện gì?” An Thế Cảnh đang thưởng trà thì bị làm phiền, hắn xoay xoay chén trà, ung dung thổi lá trà đang bông bênh trên mặt nước xanh thắm. Hơi trà bốc lên tỏa thành từng ngọn khói trắng nho nhỏ bông bênh tản ra không khí mang theo mùi thơm thanh ngọt, đáng tiếc. Băng Cơ chỉ có thể nhìn và nghe. Không thể ngủ. An Thế Cảnh bình tĩnh như vậy, thật giống như hắn thật sự đã rửa tay gác kiếm lui về quy ẩn. Mọi chuyện ngoài kia chả có liên quan gì đến hắn, dù trời có sập xuống hắn cũng không quan tâm vậy.

“Đạ, theo mặt báo, tam đại hung đồ đã bị Tứ đại danh bổ xử gọn. Cửu Vĩ Hồ và phu quân của cô ta bỗng đứng biến mất không thấy dấu vết”

“Biến mất? Cô ta không muốn lấy máu Lãnh Huyết cứu phu quân mình nữa sao?” Lúc này An Thế Cảnh mới chịu đặt chén trà xuống, nâng tông giọng của mình lên cao. Xem ra cũng có thứ khiến hắn bất ngờ

“Cái này thuộc hạ cũng không rõ” Vu Xuân Đồng theo hầu An Thế Cảnh có thể được coi là lâu nhất, tính khí của lão vương gia này hắn cũng có 1 phần hiểu thấu. Xem chừng mọi chuyện đang không đi theo đúng hướng mà ông ta muốn. Vậy nên hắn càng phải hành động cẩn trọng, sơ xuất một chút cũng có thể khiến bản thân mất mạng như chơi.

“Người nói Tam đại hung đồ đều bị diệt rồi?” Tất nhiên là Băng Cơ biết An Thế Cảnh có gài nội gián, vì vậy nàng đã sớm động tay chân. Trừ 1 số cao thủ như Tứ đại danh bổ thì những tên thân bồ đi theo hôm đó đều đã bị nàng dùng 1 thiết bị đặc biệt thay đổi trí nhớ. Thiết bị này ở thế kỉ 21 đã được 10 tên khoa học điên chế tạo ra nhằm tạo ảo giác, thay đổi kí ức của con người. Nguyên lý chủ yếu là dùng sóng siêu âm tác động vào não bộ con người làm ảnh hưởng đến các dây thần kinh. Băng Cơ tuy không mang thiết bị đó theo nhưng có thể dựa theo nguyên lý và 1 số thứ mà nàng mang theo từ hiện đại chế tạo ra. Tuy có chút không hoàn hảo nhưng vẫn sử dụng được.

“Vâng, là Tứ đại danh bổ” Vu Xuân Đồng cúi đầu càng sâu

“Thần Hầu phủ và Gia Cát Chính Ngã cũng đã chống đối ta đến nay hơn 16 năm. Quả nhiên là cái gai này không muốn nhổ cũng khó. Được rồi, người mau đi ra ngoài đi” Vu Xuân Đồng thấy thế sao dám ở lại lâu. Hắn vội vàng hành lễ sau đó xoay người lui ra ngoài. Chỉ khi còn lại một mình An Thế Cảnh mới bỏ đi cái áo thanh cao, lạnh lùng. Nhìn bóng lưng của hắn rất cô độc, rất bi thương. Cuối cùng hắn cũng là 1 kẻ đáng thương vì tình mà lụy.

Thiên Đẳng lâu

“chủ nhân, Triệu Hào tỉnh” Băng Cơ vừa đặt cặp kính xuống thì thấy Tam Sát đến báo, nàng nâng cao 1 bên môi. Quả nhiên là Đại sư phụ, đến cả thời gian tỉnh cũng nhanh hơn người.

“Đi, cùng ta đi gặp ba người họ” nói rồi xoay người bước đi

1 canh giờ sau

“Được, Băng Cơ 3 huynh đệ chúng tôi đồng ý theo cô. Mạng này là cô cứu, sau này chúng tôi sẽ vì cô mà bán mạng” Băng Cơ nghe vậy mà bật cười

“Yến Triệu, người nói vậy thì ta đâu khác nào An Thế Cảnh. 3 người các người cứ ở đây dưỡng thương thật tốt. Có gì không hiểu thì hỏi hắn *chỉ về phía Tam Sát đứng phía sau* Ta chỉ cần người của ta tuyệt đối trung thành. Trung thành với ta còn có thể sống, hơn nữa sống tốt. Phán bội ta, *nhếch môi* vậy cứ chờ thử đi. Từ nay các người không cần dùng tên hiện tại nữa. Yến Triệu sẽ gọi là Thanh Long, Triệu Hào là Bạch hổ, Đường Thủ là Chu Tước. Chắc là các người cũng hiểu Huyền Vũ là ai đúng không? Cho dù hắn không có làm việc cho ta, nhưng dù sao các người cũng là huynh đệ. Ta cũng sẽ không bỏ qua hắn” nghe vậy tam đại hung đồ quay ra nhìn nhau trong mắt đều là xúc động. Sau đó hướng Băng Cơ chấp tay đồng thanh

“Chúng thuộc hạ thay Đồ Văn đa tạ chủ nhân”

“Tốt lắm, sau này đi ra ngoài thì đeo cái này đi” Sau đó Băng Cơ đưa 4 cái mặt nạ tượng trưng cho Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước đưa cho họ. Ngoài ra còn đưa họ bài vị của Đồ Văn ở trong nhà của Tam đại hung đồ lúc trước khiến cả ba xúc động đến rơi lệ. Nam nhân không phải không biết khóc, chỉ là không có gì xứng đáng để họ khóc. Bây giờ cả 3 người họ nhận định, họ đi theo Băng Cơ chắc chắn sẽ không sai.

“Cho dù các người thật sự có tài, dù ta để các người là tứ linh. Nhưng trong Tất Sát không có cấp bậc cao thấp. Tất cả đều là huynh đệ. Đây là quy tắc cơ bản nhất. Những quy tắc khác nhóm người Nhất Sát sẽ phổ biến cho các người sau. Ta không hy vọng các người sai phạm quy định ta đặt ra” Băng Cơ đứng lên nói sau đó xoay người rời đi. Vừa ra cửa liền nghe trong phòng có tiếng đồng thanh

“Tuân lệnh chủ nhân” Nàng mỉm cười rồi khỏi Thiên Đẳng lâu trở về Thần Hầu phủ

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Băng Cơ về Thần Hầu phủ tiếp tục cuộc sống vừa phải nhìn mặt, vừa phải hầu hạ lại vừa phải nhịn nhục tên mặt lạnh nào đó. Đã vậy còn đồng thời phải đẩy nhanh tốc độ học Y, độc và đọc tâm thuật. Riêng Thiên Hạc thư Băng Cơ đã luyện đến tầng thứ 8 gần như là xuất quỷ nhập thần nên nàng thả chậm tốc độ để dành thời gian học các cái còn lại. Tất cả công việc dồn trong 24h/ngày khiến Băng Cơ thật sự bận đến hoa mắt. Thậm chí một ngày nàng cũng chỉ ngủ có 2h khiến đôi mắt to tròn trong trẻo lạnh lùng bị phủ mất 1 tầng sương mỏng, quầng mắt thâm và mờ trên người cũng hao bớt 1 vòng.

Thiên Tuyết(Cửu Vĩ Hồ) được Băng Cơ cho ra quản lý riêng 1 chuỗi ngân hàng tư của nàng mang tên Tứ Bảo Khố, công việc này phù hợp với sự nhạy bén và thông minh của nàng ta, lại giúp nàng ta không phải sống cuộc đời nhuộm máu tanh như trước. Kỳ Thiên sau khi khỏe lại cũng giúp đỡ nàng ta không ít công việc, cuộc sống vợ chồng trôi qua hạnh phúc, êm đềm. Tam đại linh thú (thay cho tam đại hung đồ nhé) được cử về Giang Nam mở rộng

thế lực, đồng thời mở rộng mối quan hệ. Một phần vì họ luôn có khát vọng làm nghiệp lớn, một phần cũng là Băng Cơ muốn họ lánh mặt 1 thời gian, đợi sóng yên biển lặng thì lại để họ tung hoành ngang dọc.

Mà phủ Thần Hầu cũng đang trôi qua chuỗi ngày vô cùng yên ả. Sau khi Cửu Vĩ Hồ và tam đại hung đồ đồng thời biến mất kinh thành bình yên như chưa bao giờ dậy sóng. Nhưng Tứ đại danh bổ cùng Gia Cát đại nhân lại luôn cho rằng đây là bình yên trước bão. Băng Cơ cũng thấy vậy, nàng biết An Thế Cảnh đang yên lặng chờ thời cơ lần nữa khiến triều đình nghiêng ngả. Mà ngay trong lúc kinh thành yên bình nhất thì không khí trong Thần Hầu phủ lại căng như dây đàn sắp đứt. Bởi lẽ, cuộc thi khảo sát tư cách thần bổ mỗi năm một lần ở phủ Thần Hầu chuẩn bị được tổ chức. Tất cả đám thần bổ dự bị đều đang cuống cuống ôn thi. Thật sự là nước đến chân mới nhảy. (Cứ coi như Thần Hầu phủ là trường dạy nghề thì cuộc khảo sát này chính là cuộc thi để lấy bằng. Tạch là về nhà học lại thi lại mất 1 năm như đại học ý)

Cứ như vậy, Băng Cơ đầu đi đến đâu cũng thấy mấy nàng cùng mấy chàng ôm sách đọc như sĩ tử chuẩn bị thi trạng nguyên. Thời gian cứ căng như vậy suốt hơn 1 tuần, cuối cùng cũng đến ngày khảo thí. Tất cả thần bổ dự bị đều được tập trung tại sảnh chính của Thần Hầu phủ, Gia Cát Chính Ngã, Lãnh Huyết, Cơ Dao Hoa và 1 vài thần bổ khác cũng đến đầy đủ. Chỉ duy nhất 1 người đáng lẽ không nên đứng ở đây mà cũng đã bị kéo đến đó chính là Băng Cơ. Băng Cơ rất tò mò, rốt cuộc trong túi Gia Cát đại nhân cao cao tại thượng có bán thuốc gì mà sáng sớm đã bắt nàng đến đây. Chẳng lẽ muốn nàng sau khi đợi các thí sinh thi xong ở lại dọn trường thi, nhặt giấy nháp với phao thí? Vậy thì sao lại gọi có 1 mình nàng? Trường thi rộng như vậy, ít nhất phải gọi chục người mới đủ chứ.

“Kỳ thi khảo sát tư cách thần bổ của phủ Thần Hầu năm nay chuẩn bị bắt đầu. Nội dung cuộc khảo thí năm nay sẽ là Tẩy Oan lục do Tổng Từ biên soạn. Ngoài ra, chúng ta sẽ không chỉ bút kí như mọi năm mà ta còn đưa thêm phần khảo thí năng lực lí luận và phán đoán trong Tẩy Oan lục. Các chuẩn bổ khoái, ta muốn mọi người sau khi xem xét kỹ lưỡng toàn bộ thi thể hãy viết ra 1 bản phán đoán tường tận. Đây chính là nội dung cuộc khảo thí ngày hôm nay” Gia Cát đại nhân đồng dạng nói.

Sau đó, có 1 thi thể cháy đen nhem được đưa ra. Tuy rằng thật sự cháy đen nhưng trông mắt trũng, mắt hơi vàng, môi thâm đen hơn nửa chân tay trắng tuột không hề có dấu hiệu bị chết khi đang cháy mà là chết rồi mới bị cháy. Hơn nữa, còn là trúng độc, và đã chết được khoảng từ 5 đến 10 canh giờ (1 ngày 1 đêm). Do là đứng từ xa nhìn nên Băng Cơ không thể nghiệm được độ cứng của cơ, độ co của lưỡi cũng như vị của độc nên không đoán được là chết do trúng độc gì hay giờ từ vong chính xác là bao nhiêu. Nhưng chỉ sợ với những gì nàng nhìn sơ qua cũng thấy thi ở đây cũng có không ít người không thấy được.

Thấy thi thể, các bổ khoái nam có vẻ nhiệt tình sờ mó bàn tán đủ kiểu còn các bổ khoái nữ lại rụt rè chỉ dám đứng từ xa lén lén nhìn ra. Băng Cơ lắc đầu, đây không phải do nàng trọng nam khinh nữ, mà nữ bổ khoái Thần Hầu phủ thật sự không biết có bao nhiêu người thật có khả năng. Cuối cùng, sau khi mọi người bàn tán chán chê, trở về vị trí ngồi thì Gia Cát đại nhân mới công bố quan giám khảo (kiểu như giám thị coi thi ý)

“Năm nay, quan giám khảo sẽ là Kỳ Lân ti Lãnh Huyết, và Tiên Hạc ti Cơ Dao Hoa” nói xong ông ra hiệu cho 2 người vào vị trí còn bản thân lại quay sang vẫy Băng Cơ để cho nàng đến gần ông. Băng Cơ cũng ngỡ ngàng đến. Thật sự đối với vị Gia Cát đại nhân này, Băng Cơ không có quá nhiều hiểu biết. Nàng cũng không dám dùng độc tâm thuật mà vì thế nên luôn không biết trong hồ lô của ông có bán thuốc gì.

“Gia Cát đại nhân cho gọi Băng Cơ” Băng Cơ tiến đến vô cùng lễ phép cúi người, nàng cũng rất ngoan không làm thêm bất cứ một động tác thừa thãi nào khiến Gia Cát Chính Ngã vô cùng hài lòng. Thật sự là đối với con cáo cháu đời thứ 30 của Gia Cát Lượng này, Băng Cơ nói trắng ra là không dám để lộ ra bất cứ một manh mối nào.

“Ngoài 2 vị quan giám khảo trên, ta sẽ thêm 1 vị giám khảo hỗ trợ. Đó chính là Băng Cơ” Đang suy nghĩ miên man Băng Cơ bị lời nói của Gia Cát Chính Ngã lật thuyền 1 cái khiến đang trên mây rơi về mặt đất, không thể tin nổi vào tai mình. Và tất nhiên tất cả mọi người trong sảnh cũng không ngoại lệ. Bao gồm cả tên mặt lạn Lãnh Huyết và nàng công chúa xinh đẹp của phủ Thần Hầu Cơ Dao Hoa. Gia Cát Chính Ngã chết tiệt, ông ta muốn nàng bị cả phủ Thần Hầu ghét đây mà ăihiu Băng Cơ nghe sét đánh ngang tai mà trong lòng âm thầm rơi lệ.

“Đại nhân... chuyện này...” Băng Cơ đang muốn từ chối thì nhận ngay một cái nhử mày rất là không hài lòng. Băng Cơ rủa thầm. Lão già chết tiệt đã làm mà không báo trước lại còn không cho phép người ta phản đối nữa

“Băng Cơ, đây cũng được coi như một buổi kiểm tra của con, con hiểu ý ta chứ? Hãy phát huy hết sức khả năng của con. Đừng làm ta thất vọng” Băng Cơ là người thông minh như thế nào? Đã nghe đến vậy sao nàng có thể không hiểu được cơ chứ? Lão già họ Gia Cát này muốn nàng dùng độc tâm thuật để bắt lỗi giúp. Lại còn nói muốn kiểm tra nàng, như vậy nếu nàng không đồng ý có phải tự nhận là học hành trễ nãi hay không? Vì vậy đầu rất là không tình nguyện Băng Cơ vẫn phải đồng ý. Mà trên sảnh chính Thần Hầu phủ tất cả mọi người đều trông thấy sự cương quyết trong mắt vị đại nhân nào đó nên đồng thời biết điều mà không tiếp tục phản đối nữa.

Một chiếc ghế cao được kê đến giữa sảnh thi, Băng Cơ nhanh nhẹn bước lên ngồi còn không quên tặng cho Gia Cát đại nhân một cái nháy mắt tinh nghịch khiến vị đại nhân cao cao tại thượng kia không khỏi nhoen miệng cười dịu dàng. Lãnh Huyết nhìn thấy một màn này, hần hết nhìn Băng Cơ rồi lại nhìn Gia Cát Chính Ngã sau đó nhử mày không hiểu nghĩ gì.

Trong khi đó, sau khi Băng Cơ ngồi lên ghế thì rất ngoan ngoãn nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng mà tai nàng vẫn rất thính, nàng cảm giác được ở phía xa xa, nàng công chúa của Thần Hầu phủ-Cơ Dao Hoa khẽ thở ra nhẹ nhõm, tiếng thở này khiến trí tò mò của Băng Cơ bị gãi trúng. Cơ Dao Hoa có chuyện gì không muốn nàng nhìn thấy sao? Mặt khác, sau khi Băng Cơ nhắm mắt nàng có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt lạnh lùng nào đó vẫn hướng về nàng vô thanh vô tức biến mất. Chuyện gì đây? Cơ Dao Hoa và Lãnh Huyết muốn làm chuyện gì mờ ám trong sảnh thi hôm nay sao?

Nhưng mà, nghĩ nhiều cũng vô dụng, không phải chỉ cần đợi là có thể biết hay sao? Băng Cơ nghĩ vậy, vì thế nàng liền tập trung mở ra tâm thức để đọc suy nghĩ của từng người trong sảnh thi. Đọc được 1 lát, Băng Cơ rốt cuộc cũng hiểu Lãnh Huyết và Cơ Dao Hoa bị làm sao. Nàng mỉm cười, bây giờ nàng là khảo quan nha, nàng ngang hàng với Lãnh Huyết chuyện Lãnh Huyết không muốn làm nàng sẽ làm cho hắn xem.

“Hải Hương phải không?” mắt vẫn nhắm nhưng chất giọng trong trẻo và ngọt ngào của nàng đã vang xa

“Hả? Băng Cơ cô...cô...cô gọi gì ta?” Hải Hương được xếp ở 1 vị trí rất đặc biệt, nó khuất mắt 3 mặt chỉ có 1 mặt duy nhất thì Cơ Dao Hoa lại loanh quanh ở đây, rõ ràng là đã thông đồng với khảo quan từ trước. Băng Cơ thấy nàng ta mặt tránh bạch thì cười rất dịu dàng.

Cả trường thi vì nụ cười ngọt ngào ấy mà tỏa nắng, chỉ có điều cùng lúc đó một ngọn gió thổi qua khiến vết sẹo đằng sau mái tóc như ẩn như hiện biến nụ cười rõ ràng là vô cùng dịu dàng trở thành vô cùng quỷ dị. Không khí rõ ràng là như gió xuân trở thành âm u tựa như âm tào địa phủ. 1 nụ cười khiến cả trường thi bay lên tận thiên đường rồi rớt xuống tận cùng của địa ngục. Nụ cười khiến khuôn mặt Hải Hương đã sớm không còn huyết sắc trở nên tái mét, xanh lè. Băng Cơ chán nản lắc đầu. Mới vậy đã dọa sợ mất mặt thì sao đủ tư cách làm thần bổ?

“Hải Hương, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, vị trí của tôi có thể nhìn thấu mọi hành vi của cô đấy” Vừa ngắt lời Cơ Dao Hoa đã như chuột ăn phải bã nhảy dựng lên như con mèo xù lông để bảo vệ những đứa con mình.

“Băng Cơ, cô nói lung tung cái gì vậy? trong trường thi không được hồ ngôn loạn ngữ, gây mất trật tự” Băng Cơ nghe vậy chỉ nhếch cao đôi mày lên 1 chút, khí chất thanh cao tỏa ra từ tận xương, lại đang ngồi trên cao, tự động khiến người ta có chút cảm giác muốn thần phục.

“Tôi chỉ là muốn nhắc nhở cô ta một chút. Nếu cô ta có ý định làm điều gì đó không đúng trong trường thi này thì dẹp ngay đi thôi”

“Tiên Hạc ti ở đây không cần cô lo, cô sang bên Kỳ Lân ti đi” Cơ Dao Hoa biết bản thân đuối lý vội vàng đuổi người rồi bối rối quay người đi. Băng Cơ hơi nhếch miệng, nàng đưa mắt qua bên Kỳ Lân ti thì thấy Lãnh Huyết đang nhíu mày nhìn mình sau đó ngoắc ngoắc tay kêu nàng qua. Băng Cơ thấy vậy bèn nhảy xuống ghế rồi tiến lại.

“Băng Cơ, cô chỉ cần lo chuyện của cô thôi. Những chuyện khác nếu không có chứng cứ thì cô đừng có mà nói bừa” Lãnh Huyết lạnh giọng nhắc nhở, rõ ràng là không hài lòng với hành động của Băng Cơ. Băng Cơ thật không hiểu, Cơ Dao Hoa nàng không tiếp xúc nhiều thì không biết nhưng Lãnh Huyết đâu phải kẻ có thể ăn hối lộ. Tại sao lại để gian lận chạy qua mặt mà không quan tâm? Giống như để kẻ có tội chạy qua trước mặt thậm chí còn lêu lêu với mình mà không thêm bất vậy.

“Lãnh Huyết, tôi nói cho huynh biết. Tôi và Hải Hương không quen không biết, không thù không oán. Cả trường thi to như vậy, không có lý nào tự động tôi chỉ cô ta mà không phải bất cứ 1 ai khác. Thân làm khảo quan, tôi hy vọng huynh nhìn rõ chức trách của mình” Băng Cơ nhẹ giọng, đầu sao nàng không tin Lãnh Huyết là loại người này.

“Đủ rồi, tôi đã nói không phải chuyện của cô. Cô đi lo chuyện của cô đi” Lãnh Huyết mất kiên nhẫn gầm lên rồi xoay người đi. Băng Cơ không nói gì xoay người đi. Được rồi, Lãnh Huyết nếu huynh đã không chịu nhận thức, tôi sẽ khiến huynh trắng mắt ra. Sau đó, đừng có mà hối hận. Chuyện của tôi? Tôi bây giờ là khảo quan, việc của khảo quan là bắt lỗi gian lận thi cử. Yên tâm, tôi sẽ làm hết chức trách thay phần của hai người luôn.

Nghĩ là làm, Băng Cơ tiến đến bên một cây cột trụ nhà to cỡ 2 người ôm rồi dựa đầu vào đó nhắm mắt dưỡng thần. Lãnh Huyết thấy vậy liền không để ý đến nàng nữa mà xoay người đi chỗ khác. Cơ Dao Hoa cũng nghĩ Lãnh Huyết đã cảnh cáo Băng Cơ nên không để ý đến nàng nữa. Băng Cơ nghĩ kĩ rồi, nếu Lãnh Huyết không chịu mở mắt cho rõ ra mà nhìn thì nàng sẽ vạch ra cho hắn. Chứng cứ ư? Muốn có thì nàng đi lấy cho hắn. Yên tâm là chỉ cần nàng tỏ ra lo là thì chứng cứ sẽ xuất hiện ngay thôi.

Yên tĩnh một lúc, cuối cùng Băng Cơ cũng mở mắt. Nàng hướng thẳng bàn Hải Hương mà đi tới khiến nàng ta hoảng hốt dơ ra như phỗng đến việc đầu tiên kẻ bị bắt gian phải làm khi thấy có người phát hiện là phi tang cũng quên mất. Cũng nhờ vậy mà Băng Cơ lấy được chứng cứ từ tay nàng ta không mất chút công sức nào. Nàng mở tờ giấy đọc lướt qua rồi cười. Phao này cũng tỉ mỉ lắm. Nếu Hải Hương thuận lợi chép được chỉ sợ không những qua mà còn lọt top đầu nữa kia.

“Băng Cơ, cô đang làm gì thế? Tôi đã nói Tiên Hạc ti không cần cô lo rồi mà” Cơ Dao Hoa bước đến vừa phẫn nộ vừa hổ thẹn. Phẫn nộ vì Băng Cơ ngăn việc làm của nàng ta, hổ thẹn vì nàng ta làm chuyện xấu bị phát hiện. Vừa lo lắng vừa sốt ruột sợ bị Gia Cát đại nhân phát hiện. Nửa muốn dứt tờ giấy trong tay Băng Cơ, nửa không dám.

“Tôi? Đang làm gì? Cơ thống lĩnh, xem ra cô thật phải đi khám lại mắt rồi. Hải Hương gian lận rõ ràng nhưng cô không bắt, tôi bắt cô ta gian lận cô lại hỏi tôi đang làm gì? Cô có cần tôi gọi đại phu giùm cô luôn không?” Băng Cơ nhếch miệng, 1 nụ cười đến 8 phần là mỉa mai còn 2 phần là thương hại.

“Tôi đã nói là Tiên Hạc ti không cần cô lo rồi mà”

“Cơ thống lĩnh, xem ra tôi nhúng tay làm hỏng chuyện tốt của cô rồi. Xem ra Hải Hương cũng đưa cho cô không ít, như vậy mới có thể khiến cô mất nhắm mắt mở cho cô ta qua như vậy chứ” càng nói giọng Băng Cơ càng sắc bén khiến cho Cơ Dao Hoa tự cảm thấy thẹn nhưng lại không thể im lặng. Nếu như nàng ta im lặng vậy là thừa nhận bản thân ăn hối lộ sao?

“Băng Cơ, cô đừng vu oan hãm hại tôi, tôi không có”

“Vậy chuyện này cô muốn giải thích sao?” nói rồi giơ mảnh giấy chép đáp án thi lên trước mặt Cơ Dao Hoa “Cô đừng nói với tôi là vì tình ty muội trong Tiên Hạc ty đấy nhé, Cơ thống lĩnh. Nếu như vậy, nói không chừng không chỉ Hải Hương mà tất cả ty muội trong Tiên Hạc ty các cô cũng đều gian lận đấy nhỉ? Nếu việc này lọt lọt, tất cả ty muội trong Tiên Hạc ty đều đổ, há chẳng phải Thần Hào phủ chứa chấp 1 lũ ô hợp hay sao?”

“Tôi...Băng Cơ cô đừng có mà ăn nói quá đáng”

“Chuyện gì vậy? Mọi người coi trường thi thành cái chợ hay sao mà ở đây cãi nhau. Băng Cơ không phải tôi nói cô đi lo chuyện của cô đi rồi à?” Lãnh Huyết cuối cùng cũng xuất hiện, nhờ hắn mà cái không khí nóng như lửa vì từ nãy giương đao đánh võ nãy giờ cũng giảm đi không ít độ. Cơ Dao Hoa vừa nhìn thấy Lãnh Huyết thì nước mắt lưng nhin hấn rất là yếu đuối hô lên 1 tiếng “Lãnh đại ca” rồi im. Băng Cơ im lặng, nàng không muốn cãi nhau với

Lãnh Huyết, nàng đang chờ một người khác. Một người chắc chắn sẽ bênh nàng.

“Chuyện gì mà túm năm tụm ba ở đây như vậy? Đây còn là khảo trường hay sao?” Chẳng phải chờ lâu, Gia Cát đại nhân đã bước đến. Băng Cơ bước đến bên cạnh ông rất là nhu mì nôi

“Đại nhân, Băng Cơ nghe lời ngài làm khảo quan. Cố hết sức hoàn thành trách nhiệm của mình nhưng lại bị các khảo quan còn lại trách mắng” Gia Cát Chính Ngã nghe Băng Cơ nói rồi nhìn hết 1 lượt cả Cơ Dao Hoa và Lãnh Huyết sau đó nhú mày chờ nghe nói tiếp nhưng cả hai người không ai tiếp lời ông.

“Thôi thôi, Gia Cát đại nhân, Hải Hương gian lận, Băng Cơ bắt được cái này. Băng Cơ chỉ biết đến thế, những chuyện đằng sau còn phải nhờ đại nhân. Sau này, Băng Cơ sẽ không làm mấy chuyện như thế này nữa, cũng mong đại nhân thông cảm” nói rồi đưa tờ phao của Hải Hương cho Gia Cát Chính Ngã cúi đầu và xoay người rời đi. Gia Cát Chính Ngã nhìn tờ phao rồi nhìn lại Lãnh Huyết và Cơ Dao Hoa nhú mày lắc đầu

“Hải Hương, cô không cần tiếp tục thi nữa. Lãnh Huyết, Cơ Dao Hoa tiếp tục coi thi nhưng ta không hy vọng chuyện này sẽ còn xảy ra. Mọi người thi tiếp đi. Sau buổi thi hôm nay, 2 vị khảo quan đến gặp ta” Nói rồi xoay người đi. Mọi người cúi đầu tiếp tục thi. Cả buổi không khí cuộc thi nặng như ngàn tấn đá đổ lên. Hai vị khảo quan mang khuôn mặt như bị ai tạt cả gáo nước lạnh. Không khí đè nén khiến không ai có thể nói một câu gì. Im đến độ cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Chiều hôm đó, Băng Cơ bị Lãnh Huyết gọi ra sân đứng. Ánh chiều hắt lên mái tóc đen bóng mượt mà, gió chiều hôn lên đôi má ửng hồng vì đứng dưới nắng lâu, đùa nghịch khiến làn tóc rối tung. Lá chiều rụng theo làn gió vì vu vơ trở về với đất mẹ nhưng vẫn lưu luyến đậu lại trên vai nàng. Băng Cơ mới mặc kệ, nàng còn đang mải nghiên cứu đọc tâm thuật, dạo này đang không có thời gian, tự nhiên lại có thời gian rảnh rồi không phải làm gì thì ngu gì không mang sách ra đọc chứ?

Đúng 1 canh giờ rưỡi (khoảng 3 tiếng đồng hồ) từ khi nắng còn gay đến khi nắng chỉ còn là những sợi ánh sáng ảm áp. Cuối cùng, người cần xuất hiện cũng đã xuất hiện.

“Cô còn có thể bình tĩnh đọc sách được hay sao?” Lãnh Huyết xuất hiện mà Băng Cơ không biết, tiếng của hắn khiến nàng giật mình không nhẹ. Đáng ghét nội công cao cường cái con khi đi như ma ý, đến sát thủ như nàng cũng không bị được, cũng may có Thiên hạc thư của nhị vị sư phụ không thì nàng sao có thể hành động dễ dàng như vậy đến tận ngày hôm nay.

“Đương nhiên có thể, ta cũng không làm gì hỗ thẹn với lương tâm” bình tĩnh cất sách, nàng chẳng thể nào tỏ ra chột dạ được, như vậy chắc chắn sẽ khiến Lãnh Huyết nghi ngờ lắm. Mà ngược lại, Lãnh Huyết thấy Băng Cơ bình tĩnh như vậy không hiểu sao lại có chút tức giận. Tại sao nàng không chột dạ? lúc này xem chăm chú như vậy nhất định là cuốn sách rất quan trọng vậy đáng lí là nên chột dạ mới đúng. Đối với con người Băng Cơ, Lãnh Huyết hẳn chưa bao giờ có thể hiểu thấu. Lần đầu tiên Lãnh Huyết có cảm giác muốn nhìn thấu đôi mắt trong trẻo kia đến thế, lần đầu tiên phát hiện không hiểu 1 người có thể khiến hắn cảm thấy bất lực đến thế. Cảm giác này, khiến hắn tức giận.

“Không hỗ thẹn, xem ra cô thật sự coi mình quá cao rồi ha. Có lẽ được làm khảo quan khiến cô rất có cảm giác hơn người đúng không? Bây giờ cô phải cô cảm thấy bản thân rất oai phong không?” Đối với rất ít lần nói nhiều thì có thể nói câu này của Lãnh Huyết thật sự rất dài. Hơn nữa, trong 1 câu mà có đến 3 câu hỏi, thật sự khiến Băng Cơ như đờ. Nàng không hiểu, thứ gì có thể khiến Lãnh Huyết vì một nữ nhân không cần suy nghĩ đến bậc này? Không phải nói chỉ coi Cơ Dao Hoa như em gái hay sao? Không phải nói không yêu ai hay sao? Bây giờ là sao? Muốn nàng đến làm gia sư dạy cách sống cho hắn hả?

“Lãnh công tử, huynh nghĩ chuyện này có thể khiến ta oai phong? Vậy thì đành phải xin lỗi huynh, những chuyện khiến ta tự hào trên đời này có nhiều nhưng nó không nhỏ như chuyện này, huynh đừng khinh người quá đáng. Lãnh công tử, ta biết bây giờ ta chỉ là 1 nha hoàn, không có quyền dạy đời huynh, nhưng huynh nghĩ thử xem, thân là 1 khảo quan, huynh bao che cho thí sinh gian lận là đúng sao? Vậy khác gì quan nhân bao che cho tội phạm phạm tội đâu. Tuy ta bây giờ là nha hoàn, nhưng mà ta biết ta là ai, ta biết cách sống sao cho không hỗ thẹn với lương tâm, ta biết ta đã làm tròn bổn phận và trách nhiệm của ta”

“Vói Hải Hương là ngoại lệ”

“Lãnh Huyết, ta không biết thế giới quan của huynh như thế nào. Nhưng thế giới quan của ta không có ngoại lệ. Đại phu không làm tròn bổn phận thì người bệnh chết. Quan binh không làm tròn bổn phận thì sẽ có kẻ ác hoành hành. Đại tướng không làm tròn bổn phận thì đất nước lâm nguy, dân chúng lâm than. Quan viên, hoàng thượng không làm tròn bổn phận thì kinh tế đất nước đi xuống, dân chúng đói khổ, nghèo nàn. Còn khảo quan, thân làm khảo quan mà làm không tròn bổn phận thì sẽ đào tạo ra 1 thế hệ phế vật”

“Hải Hương chỉ là số ít, sao có thể làm ra 1 thế hệ được chứ?”

“Lãnh Huyết, rốt cuộc là huynh thật không hiểu hay cố tình không hiểu. Có lần đầu thì sẽ có lần thứ 2, lần thứ 3. Nếu lần này Hải Hương thật sự có thể

thành công, vậy thì sẽ có Hải Hương thứ 2, Hải Hương thứ 3 đến cầu xin huynh. Huynh sẽ từ chối sao?”

“Đương nhiên”

“Vậy huynh nói cho ta biết, Hải Hương đặc biệt ở đâu?”

“Hải Hương ở Thần Hầu phủ đã nhiều năm, tư chất bình thường cần có thời gian để học tập và rèn luyện, nhưng phụ mẫu cô ấy lại bắt cô ấy cưới đứa con ngốc của địa chủ cùng làng. Nếu lần này thi rớt thì cô ấy sẽ phải nghe lời phụ mẫu”

“Lãnh Huyết, không biết thì chớ, biết rồi ta càng không thể để Hải Hương ở lại Thần Hầu phủ”

“Cô...” Lãnh Huyết còn tưởng rằng, đều là nữ nhi, chuyện phụ mẫu ép gả sẽ khiến Băng Cơ mềm lòng, không phải chính nàng cũng bị phụ mẫu ép là tú nữ hay sao? Nhưng không, nàng ý thậm chí không chớp mắt đau lòng lấy 1 cái. Tâm của nàng được làm bằng thứ gì vậy? Thậm chí còn cứng rắn hơn cả Lãnh Huyết hẳn nữa.

“Lãnh Huyết, ta sẽ giải thích, vì thế đừng có xù lông vôi” trước khi Lãnh Huyết kịp há mồm ra nói lý thì Băng Cơ đã vội vàng dùng hai tay chắn mặt nói. Khiến cho máu lạnh của Lãnh Huyết cũng phải sôi lên

“Cô nói ai xù lông hả? Cô nghĩ ta là cái thứ gì hả?”

“Ta nói huynh đó, bây giờ huynh đang xù lông đấy. Còn không bình tĩnh ta sẽ không giải thích đâu”

“Ta hy vọng cô có thể cho ta câu trả lời thỏa đáng”

“Tất nhiên, thứ nhất Hải Hương không phải là tư chất bình thường mà là ngu ngốc. Đã nhiều năm ở Thần Hầu phủ mà chân vẫn dậm tại chỗ, nếu là ta thì sớm đã đâm đầu vào cột chết tại chỗ rồi. Chỉ ăn với học mà còn học không xong thật sự là quá vô dụng. Thứ hai, việc lấy tên ngốc của địa chủ cùng làng cô ta mới là người có quyền quyết định. Người cưới là cô ta, ở với tên đó cũng là cô ta, nếu ngay cả hạnh phúc cả đời của bản thân mà chỉ biết chấp nhận thuận theo thì cô ta là người quá nhu nhược. Người như vậy không thích hợp làm thần bồ. Chỉ sợ kẻ phạm tội chỉ cần khóc lóc van xin đã có thể tha người, không có chính kiến của bản thân thì còn có thể phán xét ai? Thứ ba, Hải Hương không đủ khả năng làm bồ khoái Thần Hầu phủ, nếu chỉ vì Lãnh Huyết huynh và Cơ Dao Hoa trong 1 phút mềm lòng mà đặt cô ta vào vị trí này sẽ chính là hại cô ta. Ngu ngốc kết hợp với nhiệt tình thì chính là phá hoại. Thà là ở nhà lấy chồng, sinh con sống cuộc đời an an ổn ổn còn có thể bình an sống qua ngày nhìn con cháu mình khôn lớn cứ như vậy sống hạnh phúc đến già. Còn hơn là không đủ khả năng nhưng vẫn lao đầu vào phá án, truy binh rồi chết lúc nào không hay. Lãnh Huyết huynh lớn lên ở Thần Hầu phủ, nơi này nguy hiểm như thế nào? Chẳng lẽ huynh không hiểu. đạo lý đơn giản như vậy, chẳng lẽ huynh nhìn không ra. Nếu ngày hôm nay, Hải Hương đậu, một ngày nào đó cô ta vì phá án mà đột ngột chết đi, huynh nghĩ lương tâm của mình có thể an ổn được hay không?”

Băng Cơ nói xong liền im lặng, Lãnh Huyết đang xù lông cũng im lặng. Những điều nàng nói, không phải Lãnh Huyết không hiểu, không phải hẳn không nghĩ đến. Chỉ là, hẳn xem nhẹ nó, hẳn chỉ thấy cái trước mắt mà không để ý được nhiều cái hơn. Hẳn chỉ biết, Hải Hương thật sự có hoàn cảnh rất khó khăn, hẳn không thể đứng làm ngơ, nhưng hẳn lại không nhận ra rằng, mình đang đưa nàng vào 1 hoàn cảnh không những khó khăn mà còn nguy hiểm nữa. Băng Cơ biết, Lãnh Huyết lay động. Thật ra nàng cũng không thích nói nhiều như vậy, nhưng ở chung lâu với tên khốn này, mặc dù hẳn không có tính người nhưng nàng biết bản chất của hắn không xấu, chỉ là không muốn bộc lộ cảm xúc ra ngoài. Đã ở chung với nhau thì ít nhất cũng nên cho nhau khuôn mặt dễ nhìn. Những gì nên nói cũng đừng nên khiến chính bản thân uất ức.

“Lãnh Huyết, cuộc đời con người. Ai cũng có những sự bất đắc dĩ và nỗi khổ riêng. Ta tin chắc rằng huynh cũng vậy. Nhưng mà, những điều đó không phải cái cớ cho chúng ta bám vào để có thể lười biếng. Ngược lại, chúng ta còn cần dùng chúng làm điểm tựa để mạnh mẽ hơn từng ngày. Nếu Hải Hương thật sự không muốn cưới gã ngốc của địa chủ cùng làng, cô ta hoàn toàn có thể cố gắng, nỗ lực nhiều hơn, biến những lý do trở thành sức mạnh để cô ta có thể đường đường chính chính trở thành một bồ khoái chân chính mà không cần làm những trò bi ối này, cũng không liên lụy đến ai, càng không khiến bản thân thất bại chỉ vì 1 yếu tố bất ngờ nào đó như sự xuất hiện của ta chẳng hạn. Cuộc sống của cô ta, phải do chính cô ta chịu trách nhiệm, không thể trông đợi bất cứ ai, càng không thể dựa dẫm bất cứ ai. Nếu ngay từ đầu đã không phản đầu, nỗ lực vì chính bản thân mình thì cô ta trước chính là kết quả cô ta đáng được nhận. Đừng bao giờ nghĩ rằng có thể viện bất cứ một lý do nào khiến ta thương hại. Ta không phải thần thánh. Chẳng lẽ, ngoài kia biết bao nhiêu người khó khăn ta đều phải thương hại hết hay sao? Có thể giúp đỡ hết sao? Không, một là nỗ lực tự khiến cuộc sống mình tốt hơn, hai là cứ ngồi đó mà trông chờ một sự ban phát thương hại viên vông nào đó rồi chết đi” Nói rồi, Băng Cơ cũng không đợi Lãnh Huyết nghĩ kỹ đã xoay người rời đi. Nàng đợi hẳn 1 canh rượu, nói với hắn cũng 1 khắc (15p) nếu như không thể đã thông tư tưởng của hắn nữa thì nàng cũng hết cách rồi, đứng lại làm gì nữa.

Sau khi đi được một đoạn, Băng Cơ vô tình đi vào lãnh thổ của Tiên Hạc ti. Cùng lúc ấy, 2 nữ bồ khoái chuyên theo sát Cơ Dao Hoa đi đến. Vừa nhìn thấy Băng Cơ, họ liền chặn nàng lại. Băng Cơ nhíu mày, nàng ghét nhất chính là có kẻ dám chặn đường nàng. Phương châm của Băng Cơ cũng không khác các ông trùm thế giới ngầm khác là mấy: “Thuận ta thì sống, chống ta thì chết”. Từ khi nhận ra mình không còn là số 1, nàng luôn phải ẩn nhẫn trong cái phủ Thần Hầu bé tí teo này, nhưng nàng không phải kẻ dễ bắt nạt. Trường hợp của Xuân Bình là 1 ví dụ điển hình. Nhưng 2 kẻ không biết điều này đang làm cái quái gì đây? Trả thù cho tỷ muội tốt sao?

“Băng Cơ”

“Đứng lại đó” 2 thanh âm gần như đồng thời phát ra. Băng Cơ chậm bước rồi dừng lại trước mặt 2 người, đôi môi mọng hơi nhếch. Nó giống như 1 nụ cười nhưng gần như lại không phải. Điều đó báo hiệu cho việc Băng Cơ đang cảm thấy không thoải mái. Mà Băng Cơ không dễ chịu thua thiệt nên nàng đâu dễ dàng để cho người ta khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

“Chuyện gì?” mặt trời hình như giảm bớt nhiệt độ rồi.

“Hải Hương vì cô mà sắp bị đuổi khỏi phủ Thần Hầu rồi, cô còn dám tới đây sao?”

“Thứ nhất, tôi không phải tội phạm. Chân trên người tôi, tôi muốn đi đâu là việc của tôi. Thứ 2, Hải Hương bị đuổi là do cô ta quá ngu dốt. Bản thân đã không bằng người khác nhưng lại không biết nỗ lực hết sức mình, chỉ biết dựa dẫm vào mối quan hệ để có thể thông qua kì thi. Trong kì thi, biết rõ có quan giám khảo thứ 3 nhưng vẫn không chịu biết điều. Hơn nữa làm sai nhưng không ăn năn nhận lỗi, rõ ràng là tôi đã nhắc nhở trước nhưng vẫn cố tình phạm sai. Không những liên lụy bản thân không được thi tiếp mà còn ảnh hưởng đến hình tượng của 2 vị quan giám khảo còn lại trong mắt các bô khoái và Gia Cát đại nhân. Tôi chẳng thấy bản thân mình làm gì sai cả. Thân là khảo quan tôi chỉ đang làm đúng chức trách của mình”

“Cô...cô đừng có ở đây mà chia rẽ tình cảm của tỷ muội Tiên Hạc ti chúng tôi. Đúng là miệng mồm leo mép. Thảo nào Gia Cát đại nhân lại coi trọng cô như vậy”

“Vậy bây giờ ý của cô là Gia Cát đại nhân là ngu quan, không có chính kiến, nghe lời nịnh hót, a dua hay sao?”

“Cô Cô đừng có ở đây ngậm máu phun người. Gia Cát đại nhân anh minh thần võ, là quan thanh liêm của triều đình, vì lẽ dân bách tính xét xử biết bao vụ án mạng lớn nhỏ. Sao có thể giống như lời cô nói?” 2 á bô khoái bị Băng Cơ xoay cho như chong chóng, lại không biết từ lúc nào rơi vào cái hố mà chính các á đã đào vùi văng tãi mết mặt giải thích.

“Thì rõ ràng các cô vừa nói tôi miệng mồm leo mép mới khiến Gia Cát đại nhân coi trọng mà. Chỉ có những kẻ ngu quan, tham quan không có chính kiến thì mới coi trọng lời kẻ miệng mồm leo mép như tôi mà thôi. Đây là chính các cô vừa nói, không phải đã quên đấy chứ? Như vậy thì đầu óc quá không tốt rồi” Băng Cơ vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, ngọn gió nhẹ nhàng thổi tung lọn tóc khiến vết sẹo như ẩn như hiện khiến khuôn mặt nàng càng quý dị, rùng rợn.

“Cô...cô đừng có ở đây mà già mồm. Từ ngày cô đến Thần Hầu phủ, trong phủ chẳng có ngày nào yên bình. Xem ra, lần này chúng tôi không cho cô 1 bài học thì cô vẫn còn không chịu biết điều” 2 á bô khoái bị về mặt của Băng Cơ dọa cho tái mặt lùi mất vài bước đến nói cũng thấy môi mình hơi run. Bởi vậy họ không thêm dây dưa, cãi nhau với Băng Cơ nữa mà quyết định đánh đòn phủ đầu. Thứ nhất, là muốn Băng Cơ phải ngoan ngoãn nghe lời các nàng, không tiếp tục quyền rũ Lãnh công tử của Cơ Dao Hoa nữa (Trong mắt các nữ thần bô ở Tiên Hạc ty, Cơ Dao Hoa giống như nữ thần vậy. Và họ mặc định Lãnh Huyết cùng Cơ Dao Hoa là 1 đôi, nên khi thấy Băng Cơ đi bên cạnh Lãnh Huyết họ liền khẳng định là Băng Cơ quyến rũ Lãnh Huyết). Thứ 2, chính là muốn thay Cơ Dao Hoa trả thù, họ cho là vì Băng Cơ bắt lỗi Hải Hương nên Cơ Dao Hoa mới mất mặt trước Gia Cát đại nhân, khiến cho đại nhân thất vọng về Cơ Dao Hoa. Còn thứ 3, chính là muốn lấy lại thể diện vì đã “lỡ” sợ hãi trước một nha hoàn “không” biết võ công như Băng Cơ.

Muốn đánh nhau sao? Băng Cơ nàng lại sợ 2 tên bô khoái không danh không phận hay sao? Ngay cả Cơ Dao Hoa nàng còn không sợ đâu nhé. Cũng lâu rồi Băng Cơ nàng không có động tay chân, cũng ngứa ngáy lắm rồi. Hồ không gầm thì tưởng là mèo bệnh đây mà. Lần này, Băng Cơ nhất định khiến 2 á không biết trời đất này kêu cha gọi mẹ. Sau đó nàng sẽ dùng công cụ đặc biệt nàng chế rat hay đôi ký ức của 2 á khiến 2 á sẽ nhớ rằng 2 người họ cãi nhau rồi đánh nhau, như vậy thì không phải lo tứ đại danh bô sở đến gây rồi.

Nhưng mà, vừa định thủ thế, Băng Cơ đã nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn. Theo kinh nghiệm tác chiến của nàng thì người này chắc chắn là 1 cao thủ có nội công thâm hậu, mà người này chắc chắn không bị ảnh hưởng bởi thứ công cụ kia của nàng. Vì thế, Băng Cơ thu lại móng vuốt, theo thế 2 người kia tiến đến mà lùi lại.

“2 người đang làm gì? Không được qua đây...tôi nói 2 người không được qua đây...tôi...tôi...tôi sẽ hét lên đấy” Băng Cơ âm thầm dùng móng vuốt nhéo bản thân một cái, lập tức mặt nàng tái mét, theo đà lùi lại nàng nói lớn nhưng giọng không thể trôi chảy. Thấy nàng như vậy, 2 á bô khoái cười lên sung sướng

“Biết sợ rồi sao? Bây giờ biết sợ đã muộn rồi, hôm nay bọn tôi nhất định sẽ dạy cho cô một bài học để cô biết thân biết phận của bản thân mình mới được” Vừa nói vừa hùng hổ tiến đến. Một màn này rơi vào mắt người đi đường chính là 2 kẻ có thân phận, có võ công lại là số nhiều ức hiếp 1 nha hoàn thân cô thế cô chân yếu tay mềm. Không thể không khiến người ta cảm thấy căm phẫn 2 á bô khoái vô lại và xót thương thay cho kẻ yếu lại không có sức mạnh như Băng Cơ.

Cứ lùi dần, lùi dần, cuối cùng chân Băng Cơ chạm vào lớp gạch ngăn với chiếc ao sen giữa Thần Hầu phủ. Đến đây thì Băng Cơ cũng chắc 100% là người cao thủ kia đã đến nơi, đủ để nhìn toàn bộ chuyện nàng bị ức hiếp khổ sở ra sao. Vì thế, nàng vận chút lực khiến thân thể bay lên ngã ra đằng sau hoàn toàn rơi vào trạng thái rơi tự do. Mà từ ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ thấy nàng bị dọa lùi ra sau rồi mất đà ngã xuống. Cũng lúc ấy, anh hùng xuất hiện. Vừa nhìn thấy thân hình mỏng manh của Băng Cơ nhào xuống ao sen, Vô Tình đã đạp chân bay tới, 1 tay nâng eo 1 tay đầu gối đỡ cho đầu Băng Cơ dựa vào ngực xoay mấy vòng để tiếp đất.

Mà Băng Cơ, sau khi được Vô Tình đỡ vào ngực chỉ thấy ánh hào quang chói lòa, đầu óc quay cuồng, khuôn mặt Vô Tình hiện lên giống như nam thần trong phim truyền hình dài tập, giống như soái ca trong truyện tiểu thuyết, cũng giống như hoàng tử trong truyện cổ tích vậy. Vô Tình cứ xoay, còn Băng Cơ thì cứ như lạc vào giấc mộng. Rồi giấc mộng ấy bỗng chốc trở thành màn đêm tăm tối. Băng Cơ mất ý thức. Sau rất nhiều năm, nàng lại mất ý thức 2 lần liên tiếp. Lần trước là bị sét đánh xuyên không. Còn lần này là vì sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30-2: Ngoại truyện 1: Đêm thất tịch tại Thần Hầu phủ (1)

(dành tặng các bạn đọc giả luôn yêu thương miêu và Vô Tình soái ca)

Hôm nay là lễ Thất tịch (7/7 âm lịch). Là ngày mà chim hi thước bắc cầu cho Nguru Lang và Chức Nữ gặp nhau. Cũng được coi như là ngày valentine day của cổ đại) cả Thần Hầu phủ đã náo đến ong trời ở đất. Thứ nhất, là bởi vì ngày hôm nay tất cả các bồ khôi cũng như nha hoàn trong phủ Thần Hầu đều sẽ được nghỉ phép. Ngoại trừ 1 số người bị cắt cử đi tuần tra, và những người đó sẽ được nghỉ bù vào một ngày đẹp trời khác.

Thứ hai, là vì hôm nay, tất cả những nhân vật nào giới tính là nữ, bao gồm 1 số người có...nhưng tự cho mình là nữ đều sẽ tham gia 1 cuộc thi tài sắc vẹn toàn, người thắng sẽ được coi như khuôn mặt đại diện của toàn Thần Hầu phủ trong năm sau. Tất nhiên là, 5 năm gần đây giải nhất luôn thuộc về nữ bồ khôi thông minh xinh đẹp Cơ Dao Hoa. Nhưng cuộc thi này vẫn luôn khiến cho rất nhiều nữ nhân trong phủ nóng ruột. Trong một đêm bỗng nhiên tỏa sáng thì ai lại không muốn?

Nhưng mà họ nóng ruột, lồng lộn đương nhiên còn vì 1 lý do khác. Đó là cách đây 1 tuần, xuất hiện 1 tin đồn không thể thất thiệt hơn, là đêm thất tịch nữ nhân nào đoạt giải nhất sẽ được chọn cùng 1 người trong tứ đại thần bồ đề cùng đi ngắm hoa đăng. Mà xuất phát nguồn của tin đồn này cũng không được rõ ràng, và cũng không biết là nó có đáng tin cậy hay không? Nói chung là 2 chữ mơ hồ, vậy mà cũng đủ khiến Thần Hầu phủ nhất là Tiên Hạc ti gà bay chó sủa. Nữ bồ khôi nào cũng muốn ăn diện thật đẹp, thật lung linh, với hy vọng nhỏ nhoi là được đi cùng Vô Tình công tử 1 đêm duy nhất ấy thôi thì cả đời cũng đã là mãn nguyện rồi.

(Tất nhiên, rất nhiều người mơ tưởng Lãnh Huyết nhưng mà cũng không ai dám đòi hỏi như vậy, bởi cả phủ Thần Hầu đã sớm định rằng Cơ Dao Hoa và Lãnh Huyết là 1 đôi. Nếu như không muốn đối đầu với cả Tiên Hạc ti thì cứ mở miệng đi. Còn về Truy Mệnh và Thiết Thủ, Truy Mệnh thì quả ông bướm lang nhăng, còn Thiết Thủ thì ngây ngô y chang thiếu năng trong 3 cái khoản tình cảm, nên trong mắt các nữ bồ khôi, 2 cái tên này đã sớm bị loại ra khỏi vòng xoáy xe từ lâu)

Vậy còn nhân vật chính của chúng ta thì sao? Sáng sớm đã biến mất khỏi Thần Hầu phủ rồi. Không ai có thể hay biết tin tức hay định vị được vị trí của Vô Tình đâu, đơn giản chỉ vì hôm nay với hắn có lẽ là 1 ngày vô cùng đặc biệt đi. Hôm nay là ngày kỷ niệm lần đầu tiên hắn gặp Như Yên, người con gái khiến trái tim hắn lần đầu tiên biết thổn thức, biết hạnh phúc, biết cười, biết khóc và biết đau. Ngày nàng mất đi, hắn không thể mang theo thi thể của nàng, nên hắn cũng không biết đi đâu để tìm lại bóng hình xưa. Hắn chỉ lang thang, lang thang mãi, khắp những nơi 2 người đã từng đi, những chỗ 2 người đã từng đặt chân tới, nhớ lại những kỷ niệm 2 người đã cùng trải qua, để rồi lại giấu mình vào 1 góc kín và khóc trong thâm lặng (Thương Vô Tình caca quá à ahuhu)

“Chị, nghĩ gì thế?” Băng Vũ lên tiếng kéo lại linh hồn của Băng Cơ về hiện thực. Băng Cơ cũng giật mình, không ngờ rằng mình cũng có lúc nghĩ đến nhập thần như vậy. Chỉ là trong đầu nhớ đến lúc sáng đã gặp qua Vô Tình tại hồ sen. Hắn đã thần thờ hồi lâu ở đó, trên người còn thoang thoang mùi rượu, đôi mắt ánh lên nỗi đau và nỗi cô đơn khôn cùng, bóng lưng hắn, cô lương... Hình như, hôm nay là lễ Thất tịch thì phải, hắn đang nhớ cô gái kia đúng không? Có lẽ, cũng chỉ có cô nương ấy mới có thể khiến hắn trở nên như vậy. Nghĩ đến đây, không hiểu sao trái tim Băng Cơ hơi thất lại khiến nàng cảm thấy khó thở.

“Vũ, em tìm chị sao?” Băng Cơ nhìn đứa em trai lúc trước thì nhỏ bé, được nàng chở che bấy giờ đã cao hơn nàng 1 cái đầu mỉm cười dịu dàng. Làn gió nhẹ lướt qua động trên đôi môi nàng, treu đùa mái tóc của nàng khiến nó ngại ngùng bay. Băng Vũ đưa tay xoa nhẹ lên vết sẹo dài, ánh mắt là dịu dàng và đau lòng không hề che dấu. Thấy vậy, Băng Cơ không khỏi nở 1 nụ cười rất bất đắc dĩ.

“Không phải chỉ là giả thôi sao? Em khổ sở gì chứ?” Thế nhưng câu nói ấy cũng không khiến Băng Vũ cảm thấy bớt khổ sở hơn chút nào. Bởi hắn biết, nếu không vì hắn, không phải tại hắn thì chị mình muốn đi đâu, muốn tung hoành cánh của mình như thế nào. Muốn sống một cuộc sống tự do tự tại ra sao? Chẳng phải với khả năng của chị đều không thành vấn đề hay sao?

“Về với em đi” Chẳng hiểu nghĩ gì, bỗng nhiên Băng Vũ nói 1 câu khiến người đối diện sững sốt. Về? Về đâu? Về bằng cách nào? Có thể trở về được sao? Tiếp tục sống làm vũ khí giết người của người ta. Tiếp tục làm kẻ sát thủ không cảm xúc. Sao?

“Vũ, ý em là sao?” Băng Cơ vẫn là nhện không được hỏi lại. Chẳng lẽ Vũ biết cách trở về? Chẳng lẽ em muốn quay lại cuộc sống trước đây sao? Nhìn biểu cảm của Băng Cơ, chẳng lẽ Băng Vũ lại không hiểu nàng nghĩ gì?

“Chị, ý em là trở lại trang cùng em. Sống cùng em và Ánh Tuyết” Hắn cho dù có thể cũng sẽ không bao giờ hy vọng chị lại quay lại cuộc sống trước kia. Hắn còn nhớ rõ ràng, khi ấy bao bọc lấy chị lúc nào cũng là từng tầng, từng tầng sát khí và bóng tối. Ánh mắt chị không có tia cảm xúc, đôi môi chị gằn như chẳng bao giờ nở nụ cười, chỉ khi đối diện với hắn mới lộ ra nụ cười nhẹ, dịu dàng và ấm áp. Hắn còn nhớ, bóng lưng của chị khi quay đi là ưu thương, cô độc và lãnh khốc.

Tại thế giới này, tuy rằng chị không nhận ra, nhưng hắn biết, chị đã vui vẻ hơn rất nhiều. Ít nhất là chị có 1 người bạn thân tên là Diệp Nhi, có 2 vị sư phụ hết lòng vì chị, có 1 tổ chức nguyện ý chết vì chị. Chị cười nhiều hơn, chị sống hạnh phúc hơn. Những chuyện kiểu như giết chóc chị đã không còn phải làm, cho nên tầng sát khí quanh thân đã phần nào giảm bớt đi rất nhiều. Hắn muốn nhìn thấy chị như vậy. Hắn muốn chị sống thật hạnh phúc.

Băng Cơ nghe vậy, cuối cùng cũng giác ngộ. Nàng sao lại có thể nghĩ đến chuyện Băng Vũ có thể đưa nàng về được chứ? Thật là ngốc mà. Nàng cười bất đắc dĩ. Lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy não mình thiếu dùng như vậy.

“Vũ, em đừng lo. Chị ở đây sống rất ổn. Ngoại trừ có 1 số thành phần nào không có nếp nhăn ra thì không có gì là không tốt cả. Ngoài ra, mẹ của Ánh Tuyết còn là sư muội của Gia Cát Chính Ngã. Ở dưới cánh chim của ông, còn gì an toàn hơn được nữa chứ. Không phải chị đã nói rồi sao? Ở đây, chính là điều kiện tốt nhất để tiếp cận và phá hoại An Thế Cảnh. Cũng có nhiều khả năng tìm thấy mẹ của Ánh Tuyết nữa. Đạo này, chị cũng có nghiên cứu 1 số thông tin, đa số khả năng, sự mất tích của mẹ Ánh Tuyết có liên quan đến An Thế Cảnh. Chẳng lẽ, em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện, sớm trả

thù rồi sống 1 cuộc sống yên bình hay sao? Xây cho Ánh Tuyết một ngôi nhà hạnh phúc.”

(Lời tự sự của tác giả: Chắc mọi người đang rất thắc mắc về mối quan hệ của Sở Ánh Tuyết và Băng Vũ nhỉ? Vì Ánh Tuyết đang mang trên mình khuôn mặt của Băng Cơ kiếp trước. Cho nên Băng Vũ dành một thứ tình cảm đặc biệt cho cô. Sau đó, sau 1 thời gian dài tiếp xúc, anh nhận ra là mình không chỉ thích ngoại hình mà còn thích cả tính cách và con người của cô, vì vậy nên đã tỏ tình. Anh đâu biết rằng Ánh Tuyết vì được anh cứu mạng, lại được anh chăm sóc, dịu dàng cho nên đã thầm thích anh từ lâu, chỉ là không dám nói. Hiện tại thì 2 người đã thiết lập mối quan hệ người yêu. Chỉ chờ sau khi An Thế Cảnh lật xuồng thì sẽ tổ chức đám cưới)

Băng Vũ lặng nhìn người con gái nhỏ nhắn đứng trước mặt. Nàng mong manh như cành trúc phát phơ trước gió, nhỏ nhắn như chú sẻ nhỏ rúc vào lòng người nổi ngựa ngáy muốn trở che. Nhưng lời nói ra lại khảng khái, hùng hồn. Khiến anh không khỏi cảm thấy bất lực. Nếu như anh mạnh hơn, nếu như anh có thể trả thù sớm hơn. Ít nhất à trước thời điểm chị xuyên không. Vậy thì chị đâu phải cực khổ như vậy.

“Chị” ánh mắt Băng Vũ nhìn Băng Cơ lóe lên là nồng đậm đau đớn cùng không đành lòng. Kiếp trước anh đã khiến chị 1 đời vất vả, đến khi chết cũng là bởi vì hấn mới chết. Còn kiếp này, hấn vẫn không thể khiến chị sống an bình hơn.

“Sao thế? Hôm nay em lạ thế?” Băng Cơ cười, chỉ khi đứng trước mặt cậu em trai yêu dấu, Băng Cơ mới có thể thoải mái là chính mình, mới có thể cười nhiều như thế.

“Em yêu chị”

“Ặc...khụ...khụ...khụ...” vì câu nói bất chợt không báo trước của Băng Vũ mà Băng Cơ sắc cả nước miếng của bản thân mình, nàng ho dữ dội và mặt đỏ bừng. Còn hung thủ gây ra chuyện này lại chỉ đứng 1 bên cười dịu dàng. Hãy liên tưởng Băng Vũ là 1 tên sát nhân đang nhìn cái xác mình vừa giết cười dịu dàng. (Ồi rừng mình)

Phải mất 1 lúc sau, Băng Cơ mới trấn định được cơ thể mình. Nàng vuốt vuốt ngực nuốt miếng nước bọt nói: “Vũ, bỗng nhiên em nói cái gì vậy?” Nàng thật sự không thể tưởng tượng được em trai lại tỏ tình với mình. Mặc dù đó cũng chỉ là thân thích, là tình chị em, nhưng thường thì con trai rất ít khi nói ra những điều như thế

“Vậy là em không được yêu chị hả? Cho dù chị có là chị của em, em đâu nói đến tình cảm nam nữ. Không phải sao?”

“Chị hiểu, nhưng...haizz...không phải sẽ có người nghe được rồi đau lòng hay sao?” Băng Cơ thở dài, nhưng ánh mắt lại đặc biệt không che dấu ý trêu đùa, khiến hai má của Băng Vũ nổi lên 2 rặng đỏ, vô cùng khả nghi. Sau 1 lúc, anh cười dịu dàng, ánh mắt lại mơ hồ như đang hồi tưởng.

“Cô ấy, sẽ hiểu mà, cô ấy biết chị là chị của em”

“Nếu em đã nói như vậy. Thì thôi, chị coi như chấp nhận lời tỏ tình này của em vậy. Chị chấp nhận em yêu chị, nhưng về phần hồi báo...chị không biết à. Em đã có người trong lòng rồi, chị chen chân vào không phải quá trớn trên rồi hay sao?”

“Chị...” Băng Vũ thật sự không ngờ chị mình lại có thể nói ra những lời như vậy, vì thế mặt hấn tối sầm lại khiến Băng Cơ không nhịn được mà cười ra tiếng

“haha, thôi không trêu em nữa. Chị trở về đây. Hôm nay Thần Hào phủ có 1 chương trình rất đặc biệt”

“Nhanh như vậy?” Băng Vũ nuốt tiếc nói. Mỗi lần hai chị em họ gặp nhau đều rất vội vàng. Chỉ đủ nói tầm vài câu. Hấn muốn bên chị lâu hơn, bù đắp cho chị nhiều hơn, trả lại cho chị những gì hấn đã lấy...

“Đừng lo cho chị, chị của em là ai chứ? Chị sống rất tốt, biết lo cho bản thân. Úc trước chưa gặp em đã sớm nói không có người thân thích. Hiện tại ra ngoài lâu không tiện. Vũ, em yên tâm. Rất sớm thôi, rồi mọi chuyện sẽ kết thúc.

“Tối nay chị rảnh chứ?” đang định xoay người đi thì Băng Vũ hỏi. Băng Cơ giật mình. Hôm nay Thần Hào phủ tổ chức Tài sắc vẹn toàn cho nữ nhân. Buổi tối, các bồ khoái trong Tiên Hạc ti được cấp phép ra ngoài tham gia hội Hoa đăng. Các nam bồ khoái bị cắt cử đi trực ban và tuần tra tránh cho các tên tội phạm nhân lễ hội đông đúc làm chuyện xấu. Nếu như Băng Cơ nàng có thể lo cơm nước cho Lãnh Huyết xong sớm thì cũng không còn việc gì để làm

“Chị cũng chưa có kế hoạch gì. Sao thế?”

“Muốn cùng chị đi ngắm hội hoa đăng. Có được không? Đã lâu rồi chúng ta không đi cùng nhau”

“Chúng ta đã từng đi cùng nhau sao?” Đúng vậy, khi còn ở thế giới cũ, Băng Vũ gần như luôn bị giam lỏng, mọi hoạt động đều nằm trong sự kiểm soát của lão cha. Còn Băng Cơ thì luôn thực hiện rất nhiều nhiệm vụ, gần như không có lúc nào ở nhà. Hai chị em họ chỉ gặp nhau trước khi Băng Vũ đi ngủ hoặc trong bữa cơm trưa vội vàng. Họ chưa từng được đi ra ngoài cùng nhau.

Sang thế giới này Băng Vũ luôn bận rộn xây dựng và củng cố thế lực. Băng Cơ thì chuyên tâm học y, độc, kinh công và sau này là đọc tâm thuật nên gần như không đi đâu khác ngoài phủ Thần Hào và Thiên Đăng lâu. Hai chị em họ đến gặp nhau cũng vội vàng chứ đừng nói là cùng đi dạo phố, ngắm hoa.

“Hình như là chưa từng” Băng Vũ suy ngẫm 1 chút rồi nói. Sau đó trong lòng anh đột nhiên cảm thấy mất mát, đã sống nhiều năm như vậy. Vậy mà 1 lần được đi dạo cùng người mình trân trọng nhất cũng chưa từng có, thật sự là 1 nỗi thiếu hụt rất lớn. Cả 2 người họ, gần như đều đánh mất cả tuổi thơ vì thế

hệ trước. Một người là bị người cha vô tình chà đạp, biến thành 1 cỗ máy giết người. Còn một người lại vì báo thù cho cha mẹ mà đánh mất thời gian đáng lẽ là hồn nhiên và vô tư nhất.

“Vậy thì càng tốt, không phải chị không nghĩ đến việc cùng em đi 1 lần trong đời chứ?”

“Cũng không phải là không nghĩ đến nhưng hôm nay thì không được” Băng Cơ mỉm cười nói, nàng cũng không có gì bận tâm, nhưng nàng cũng không muốn vì nàng mà Vũ khó xử. Hôm nay là ngày gì chứ? Sao lại có thể đi cùng chị gái được.

“Sao lại không? Chị vừa nói chưa có kế hoạch gì mà” Băng Vũ tối sầm mặt. Hắn chỉ muốn chị dành 1 buổi tối cho mình thôi, khó khăn đến thế sao? Ngày nào cũng kẻ kẻ bên cái tên Lãnh Huyết mặt lạnh kia mà chị không thấy ngán à? Vậy mà còn suốt ngày đi nói xấu hắn là đồ 2 mặt, đồ điên vậy mà lại dành hết thời gian cho hắn, là sao? (anh Vũ nhà chúng ta quên mất là hồi nhỏ anh ý đã thần tượng tứ đại thần bồ như thế nào rồi. hự hự)

“Vấn đề không phải ở chị”

“Vậy là vấn đề ở em ư? Em thì có vấn đề gì chứ?”

“Ừa, vấn đề ở em đó. Em trai ngốc. Em có nghĩ hôm nay là ngày gì không?”

“Thì là Thất Tịch thôi” Băng Vũ ngô nghê. Băng Cơ vỗ trán 1 cái bốp, rất chi là cảm thấy bất lực trước cậu em chưa biết tí gì về phụ nữ này.

“Trời ạ, Thất tịch là ngày gì? Là ngày mà Ngưu Lang và Chức Nữ gặp mặt, là ngày tương tự với lễ tình nhân valentine 14/2 ở hiện đại, là ngày mà trai gái hẹn hò, thả hoa đăng cầu hạnh phúc dài lâu. Vậy mà em lại đòi đi cùng chị, bỏ mặc vị hôn thê của mình ở nhà. Em thấy nó hợp lý hả?”

Băng Vũ im lặng, đột nhiên anh nhớ đến khuôn mặt của Ánh Tuyết(chính là khuôn mặt của Băng Cơ kiếp trước) làn da trắng hồng, đôi môi đỏ mọng, nụ cười lấp lánh, ánh mắt như chứa hàng ngàn tinh tú, rồi cuối cùng anh cũng nhận ra, hôm nay là ngày lễ tình nhân. Tối nay nếu anh bỏ mặc cô nương đó ở nhà không biết nàng sẽ hóa thành cái dạng gì nữa? Tuy rằng, nàng có thể hiểu, có thể thông cảm. Nhưng chắc chắn nàng cũng sẽ ghen tị, cũng sẽ tổn thương, sẽ cho rằng trong lòng anh chị quan trọng hơn nàng, nhất định sẽ không vui. Sau này cũng sẽ khiến Ánh Tuyết và chị bất hòa. Như vậy, không tốt.

“Chị, là em suy nghĩ không chu toàn”

“Hiểu được là tốt rồi” Băng Cơ cười

“Chị, em định là tối nay sẽ tặng chị, nhưng có lẽ không được. Chị, chúc mừng sinh nhật chị.” Băng Vũ mang ra 1 cái bao lớn, khi anh mở chiếc bao đó ra, 1 chiếc cổ cầm làm bằng Bạch ngọc liền hấp dẫn sự chú ý của Băng Cơ. Chiếc cổ cầm toàn thân làm bằng bạch ngọc, dây cầm làm bằng thiên tâm tỉ nghìn năm khó gặp, thân cầm khảm Minh châu giúp nó trở thành 1 nền trời chứa muôn vạn vì sao lấp lánh trong đêm. Mặt cầm còn khắc 1 con rồng lớn đang quán quýt bên 1 con phượng. Rồng được khắc bằng lam ngọc rồi khảm vào, phượng khắc bằng hồng ngọc. Cho dù là người không biết gì về cầm cũng dễ dàng nhận ra. Cầm này là nghìn năm khó gặp, vạn vàng khó mua.

“Đẹp như vậy? Tại sao em không tặng nó cho Ánh Tuyết?”

“Nàng ấy không chơi cầm, em đã tặng nàng ấy 1 chiếc sáo bằng Bạch Ngọc, nàng ấy rất thích”

“Sao bỗng dưng lại tặng đồ cho chị chứ?” Băng Cơ hơi hoang mang, từ lúc nhìn thấy cầm này, nàng đã không rời được mắt. Khi còn ở kiếp trước, đến hoàn thành 1 nhiệm vụ cấp A, (độ khó của nhiệm vụ phân theo bảng chữ cái, nhiệm vụ cấp A tương đương với nhiệm vụ khó nhất) Băng Cơ đã phải học cổ cầm trong 1 tháng, sau đó nàng phát hiện ra mình cực kì thích loại âm thanh phát ra từ chiếc đàn này. Vì thế, mỗi lần nàng có chuyện gì buồn, hoặc sau 1 nhiệm vụ khó, nàng đều lấy cầm ra đàn, có 1 lần đề Vũ nghe được, hắn luôn bắt nàng đàn cho hắn nghe trước khi đi ngủ. Lâu dần, nếu không có tiếng đàn của Băng Cơ, Vũ sẽ không ngủ được nữa. Từ đó, dù bận đến đâu, dù mệt thế nào, dù đang làm nhiệm vụ đi chăng nữa. Cứ mỗi lúc đến giờ Băng Vũ đi ngủ thì Băng Cơ đều trở về nhà.

“Chị, hôm nay là sinh nhật chị” Băng Vũ trầm mặc 1 lúc lâu rồi nói

“Sinh nhật ư?” Băng Cơ lại trầm mặc, nàng không nhớ là nàng có sinh nhật đấy. Nhìn vẻ mặt của Băng Cơ, bỗng nhiên Băng Vũ lại cảm thấy mất mát, thì ra..chị cũng không nhớ, thì ra, đó quả thật à lời nói dối. Nhưng nếu cả anh và chị đều không nhớ, vậy cứ coi đó là 1 lời nói thật thì cũng đâu có sao.

“Chị, chị quên rồi sao? Chị đã từng nói. Chị và Vũ là những đứa con của thần tiên bị thất lạc dưới chốn nhân gian, ngày mà em và chị ra đời là ngày mà chim hi thước bắc cầu, ngày mà nước mắt hóa mưa, ngày ấy, chính là Thất Tịch” Băng Cơ nhủ mảy, hình như nàng đã từng nói lời này. Lúc đó, Vũ thấy bạn mình được bố mẹ tổ chức sinh nhật còn mình thì không nên rất tủi thân. Băng Cơ đã thấy Vũ trốn trong 1 góc kín rồi khóc, quá đau lòng nàng đã nghĩ ra cái lời thoại cực kì buồn nôn này. Không ngờ Vũ lại tin là thật, vậy nên mỗi lần đến Thất Tịch Vũ đều đặc biệt vui vẻ.

“Vì vậy nên hôm nay em muốn đi cùng chị?” nàng hỏi lại, chỉ thấy Băng Vũ gật nhẹ đầu, sau đó mặt hơi đỏ nói

“Chị, là em suy nghĩ không chu toàn”

“Cảm ơn em, đây là món quà đầu tiên của chị. Chị rất thích” Băng Cơ cười, nụ cười của nàng ấm áp như gió xuân, Băng Vũ chỉ mong chị mãi cười như vậy.

“Chị, chị hãy luôn nhớ mình không bao giờ cô độc. Luôn có em đứng phía sau chị. Chị là món quà trân quý nhất mà ông trời ban cho em” Nói rồi, Băng

Vũ khê vén mái tóc của Băng Cơ ra sau tai, ánh mắt là dịu dàng và bao dung không che giấu. Mặt Băng Cơ xoay 1 cái đồ bưng, nâng vói lấy chiếc bao đựng cổ cầm khoắc lên vai rồi xoay người nhún mình hòa lẫn vào không trung. Tay Băng Vũ vẫn còn để nguyên trên vị trí cũ, anh ngơ ngẩn nhìn theo bóng chị mình rồi lặng lẽ rút tay về cười bất đắc dĩ, sau đó cũng nhún mình biến mất.

(Móa... Viết xong đoạn này như là kể chuyện tình yêu nam nữ chứ không phải chị em nữa rồi. Nhưng mà không gỡ xóa. Làm sao đây? Có ai ủng hộ Vũ caca không? Dù sao thì tuy linh hồn vẫn vậy nhưng thân thể đã khác không còn chung dòng máu, mà anh Vũ bây giờ 22, đã lớn hơn chị Cơ 6 tuổi rồi)

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-3: Ngoại truyện 2: Đêm thất tịch tại Thần Hầu phủ (2)

Khi trở về đến Thần Hầu phủ thì Băng Cơ đã nhìn thấy 1 sân khấu đồ sộ giữa đại sảnh. Khắp nơi treo đầy là giấy đỏ, pháo, hoa, còn có lồng đèn đỏ. Ngay cả thảm và rèm treo cũng biến thành 1 màu đỏ rực rỡ và chói mắt. Nếu như có người nào đó không biết, chỉ sợ đã cho rằng Thần Hầu phủ có hỉ, hơn nữa chắc chắn là hỉ của 1 nhân vật không tầm thường. Nghĩ đến đây, Băng Cơ không khỏi nghĩ tới cặp đôi Gia Cát Chính Ngã và Hoa Kiều công chúa.

Băng Cơ nhún nhún vai, đối với mấy cái trò mà ai nấy cũng đều thấy lòng chộn rộn này, tỏ ra không quan tâm lắm. Đơn giản là nàng sống ẩn thân quen rồi, không muốn làm người nổi tiếng. Cũng có thể nàng không thích bị chú ý, mà còn 1 điểm đặc biệt quan trọng đó là nàng cực kì ghét xô bồ, náo nhiệt. Đối với nàng, nơi càng yên tĩnh thì tâm nàng càng thoải mái.

Về đến phòng, nàng thấy tên nào đó đêm nay bị Gia Cát đại nhân bán giá rẻ vẫn đang ung dung đọc sách, không hề quan tâm xem ngoài kia đang xảy ra chuyện gì. Giống như, hẳn chỉ là 1 người khách qua đường, chẳng liên quan gì đến cái sự kiện chết tiệt sắp sửa xảy ra. Băng Cơ nhìn hẩn thờ 1 tiếng, trong lòng lại cực kì tự đắc, rất muốn biết xem khi tối nay Lãnh Huyết bị bán sẽ có cảm giác như thế nào, còn có thể ung dung tự đắc như thế này được nữa không? (Thật ra, tin đồn thất thiệt bị tung ra vào trước hôm Thất Tịch 1 tuần là tác phẩm của Gia Cát Chính Ngã, vì cuộc thi này 5 năm liền đều chỉ có 1 người giành giải nhất, nên khi cuộc thi diễn ra không mấy nữ bồ khoái nào còn quan tâm. Vì thế ông đành dùng cách này để thu hút sự chú ý của các nữ bồ khoái. Mà ý tưởng lấy từ đại danh bồ, điển hình là Lãnh Huyết và Vô Tình làm mỗi này, lại chính là của Băng Cơ nghĩ ra)

Lãnh Huyết nghe tiếng thờ hất của Băng Cơ thì hơi ngẩng đầu lên nhìn.

“Sao?” thấy hẩn nhìn, Băng Cơ vô cùng khiêu khích hất cằm hỏi, Lãnh Huyết nhún mày

“Còn không mau đi chuẩn bị com nước, dọn dẹp phòng ốc và giặt quần áo đi. Cô quên mất cô là ai rồi à?”

“Vâng vâng vâng, thưa Lãnh Huyết đại thống lĩnh” nói xong nàng xách lại bao lên vai rồi đi vào phòng. Lãnh huyết nhìn theo dáng nàng 1 hồi rồi lại cầm đầu vào sách tiếp tục đọc.

An vị cho món quà đầu tiên của mình xong, Băng Cơ bắt tay vào công việc hàng ngày của mình: lau nhà, dọn phòng, lau mọi góc ngách trong phòng, giặt quần áo, nấu cơm, đun nước, hầu hạ Lãnh Huyết ăn cơm xong rồi lại dọn dẹp bát đĩa. Xong xuôi mọi việc mới nghỉ tay ăn qua loa chút cơm rồi thôi.

Từ khi Băng Cơ chuyển vào phòng, cả căn phòng đều có 1 mùi hương thoang thoảng dễ chịu. Đây là 1 loại dược liệu nàng vô thức tìm được khi ở kiếp trước, nàng rất thích mùi hương này, nó khiến cho toàn bộ các sợi dây thần kinh của nàng được thả lỏng sau các nhiệm vụ khó. Thật may mắn là khi đến đây nàng vẫn có thể tìm thấy nó. Sau đó, nàng đem nó trộn vào tất cả những thứ nàng chạm vào. Nào là nước giặt quần áo, nước lau nhà, nước tắm, lư hương... Lãnh Huyết cũng rất thích mùi này, vì vậy hẳn luôn yêu cầu Băng Cơ mỗi ngày đều phải dọn dẹp cho căn phòng trở nên sạch sẽ bóng loáng và lúc nào cũng phải có hương thơm này thoang thoảng. Đến nỗi, dạo gần đây, chỉ cần đến gần Lãnh Huyết sẽ có thể ngửi thấy mùi này.

Tại 1 góc khác của Thần Hầu phủ

“Cô chắc chứ?”

“Tin này đáng tin đến 100% luôn, cô ta là em họ hàng xa đến nỗi không chung họ với Vô Tình công tử, được công tử cất nhắc vào làm nha hoàn của Thần Hầu phủ vì quê có thiên tai. Cô ta là đồ nhà quê 100% chắc chắn sẽ không biết gì về âm luật hay bất cứ thứ gì đâu”

“Vậy thì tốt, chúng ta đi báo danh cho cô ta, khiến cho cô ta không còn mặt mũi sống trong Thần Hầu phủ”

“Đúng, để xem cô ta còn dám mặt dày mày dạn lượn lờ trước mặt rồi quyến rũ Lãnh Huyết công tử nữa không”

Khi Băng Cơ được nghỉ tay thì cũng đã đến giờ thìn (8-10h sáng). Gia Cát đại nhân cho người mời Lãnh Huyết đến chính sảnh, Băng Cơ nhàm chán quay lại phòng. Nàng ghét chồn đông người xô bồ, ồn ào. Vừa quay lại phòng, Băng Cơ liền nhìn thấy Bạch Cầm còn nằm nguyên trong bao, liền có ý định muốn đem ra thử tiếng. (Gọi là Bạch cầm vì nó là cây cầm được làm từ Bạch ngọc, chứ không phải tên của nó là Bạch Cầm nha mọi người). Gảy thử vài tiếng, âm thanh phát ra từ cây cầm ngân vang, thánh thót nhưng lại không chói tai. Chất lượng âm thanh còn muốn tốt hơn cây cầm giá trị 2000

USD của nàng ở kiếp trước vài lần. Quả nhiên là trăm năm khó gặp. (2000 USD ~ 460.000.000 VND nha mọi người)

“Chủ nhân” bỗng Nhất Sát xuất hiện ngay phía sau nàng. Băng Cơ hơi nhú mày. Đây đang là buổi sáng, lại là phòng Lãnh Huyết, Nhất Sát xuất hiện ở đây nhờ may để Lãnh Huyết nhìn thấy thì nàng biết giải thích làm sao?

“Chuyện gì” Giọng Băng Cơ trầm hẳn xuống, nhiệt độ trong phòng hạ đột ngột. So sánh với cái người nửa đêm chạy ra ngoài gặp em trai hồi sáng sớm nay thì quả là khác nhau 1 trời 1 vực.

“Chủ nhân, Lãnh Huyết không có ở đây” Nhất Sát là người đi bên cạnh Băng Cơ đầu tiên, là người giúp Băng Cơ đến hơn 1 nửa trong việc thành lập ra Tắt Sát, hẳn là người giỏi nhất, đồng thời cũng là người hiểu rõ Băng Cơ nhất. Hắn đương nhiên hiểu rằng Băng Cơ đang lo lắng điều gì

“Vậy người nghĩ, người có đủ khả năng đào tẩu không để lại dấu vết nếu Lãnh Huyết đột ngột trở lại sao?” Băng Cơ sao lại không biết Lãnh Huyết không có ở đây chứ? Nhưng người ta nói không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn hay sao? Nếu như Lãnh Huyết đột ngột quay lại và nghi ngờ đến đầu nàng thì nàng sẽ phải giải thích như thế nào đây?

“Là thuộc hạ không suy nghĩ chu toàn” Nhất Sát cũng biết hắn hiện thân lúc này là không tốt, hắn cúi đầu vô cùng thành khẩn nhận lỗi. Nhìn thấy hắn như vậy, bỗng dưng Băng Cơ lại thấy mình hơi nghiêm khắc quá. Để thành lập thành công Tắt Sát, Nhất Sát à người có công lao lớn nhất, tuy nàng nói anh em là bình đẳng, nhưng nàng biết trong lòng nàng vẫn luôn hơi thiên vị cho Nhất Sát, tất cả những nhiệm vụ có độ khó cao, chỉ có giao cho Nhất Sát nàng mới có thể an tâm. Hơn nữa lần này Nhất Sát bỗng bột như vậy, chắc hẳn là còn có chuyện quan trọng. Nghĩ vậy, Băng Cơ thở hắt ra 1 hơi rồi nhẹ giọng nói

“Hiểu rồi thì tốt, ta không hy vọng những chuyện kiểu như vậy lặp lại. Còn bây giờ, có chuyện gì thì mau nói đi” đôi môi Nhất Sát khẽ gợn lên 1 đường cong nhẹ khó nhận biết, xem ra phụ nữ luôn hiểu nhau hơn. Hữu hộ pháp(Có ai nhớ hữu hộ pháp là ai không?) nói thật đúng, chủ nhân tuy mặt ngoài lạnh lùng nhưng cũng mới chỉ là 1 cô nương 16t, rất dễ mềm lòng.

“Tôi nay, Tắt Sát muốn tổ chức lễ Thất Tịch cho các huynh đệ, để cho họ không cảm thấy thiếu thốn tình cảm và tử thần. Đây là chủ ý của Hữu hộ pháp, nàng ý nói đã là huynh đệ thì không nên biến tất cả trở thành cỗ máy giết người. Rất hy vọng chủ nhân chấp thuận” Băng Cơ im lặng, nàng không nghĩ đến vấn đề này, Xem ra Thiên Tuyệt cũng đã thực sự coi Tắt Sát là gia đình của mình, các huynh đệ là huynh đệ của mình, so với 1 người thù địch chỉ biết ra lệnh như nàng thì còn nghĩ chu toàn hơn vài lần

“Chuẩn bị chu toàn 1 chút. Nếu có thiếu ngân lượng thì cứ đến chỗ Kỳ Thiên lấy rồi báo lại cho ta. Cố gắng để các huynh đệ không cảm thấy áp lực và buồn bực khi là 1 thành viên của Tắt Sát. Nếu có ai muốn cưới vợ, sinh con, lập gia đình thì mở cửa cho họ đi” (phu quân của Cửu Vĩ Hồ-Thiên Tuyệt, là Kỳ Thiên, hẳn từng là 1 thư sinh, đọc nhiều sách, chất xám so với 1 số người chỉ biết cầm đầu đi làm nhiệm vụ và đánh đánh giết giết thì nhiều hơn một chút, lại được cái tính hay suy nghĩ chu toàn mọi việc trước khi đưa ra quyết định, tỉ mỉ và cẩn thận. Nên Băng Cơ đã giao toàn bộ chìa khóa kho, ngân sách, quỹ...cho hắn quản. Gọi hắn là thủ quỹ cũng được mà gọi hắn là quản gia cũng được)

“Chủ nhân, ngoài ra chúng thuộc hạ vô cùng hy vọng chủ nhân có thể tới tham dự với chúng thuộc hạ. Đây là y phục mà hữu hộ pháp đặc biệt chuẩn bị” Nhất Sát thấy Băng Cơ chấp thuận thì đặc biệt vui vẻ, hẳn đã bao lâu rồi không có 1 lễ hội cho riêng mình? Từ 1 tuần trước, hữu hộ pháp đã cùng phu quân tỉ mỉ chọn vải, chỉ thêu, thuê thợ may nổi tiếng nhất kinh thành làm ra bộ y phục chỉ dành riêng cho chủ nhân, hẳn đặc biệt hy vọng có thể nhìn thấy chủ nhân mặc bộ y phục này.

Băng Cơ nhận lấy chiếc hộp trên tay Nhất Sát. Đó là 1 chiếc hộp gấm tủa ra mùi đàn hương dịu dịu vô cùng dễ chịu. Bên trong có bọc bằng vải nhung. Mở hộp ra sẽ thấy 1 bộ y phục màu trắng được gấp gọn gang trong đó. Băng Cơ gật gật đầu

“Được, nói với mọi người cứ vui chơi, không cần đợi ta. Đến khoảng giờ Tuất hoặc khuya hơn ta sẽ tới. Bây giờ thì đi về chuẩn bị đi”

“Tuân lệnh” sau đó Nhất Sát nhún mình nhảy ra khỏi phòng, Băng Cơ nhìn lại chiếc hộp còn đặt trên bàn. Cái này...có thể được coi là quà sinh nhật không? Trong vô thức, đôi môi nàng khẽ cong lên tạo thành 1 nụ cười dịu dàng.

*** phủ Thần Hầu, đại sảnh***

“Ta xin tuyên bố, cuộc thi Tài Sắc vẹn toàn của phủ Thần Hầu năm nay, chính thức bắt đầu” Gia Cát đại nhân lên sân khấu, đồng đặc tuyên bố 1 câu rồi trở về vị trí ngồi. Bên ông còn có 4 người đã bị ông sớm bán với giá rẻ chính là Tứ đại danh bổ. Lãnh Huyết 1 thân đen, lạnh nhạt lạnh nhạt. Vô Tình 1 cây trắng, dịu dàng, ấm áp. Truy Mệnh mặc lục y cho người ta cảm giác hơi hột, không đứng đắn. Thiết Thủ là lam y, chừng chặc nhưng hơi ngô nghê.

Thế lễ cuộc thi tài sắc vẹn toàn rất đơn giản. Các cô nương đã báo danh lần lượt lên bốc thăm nhận số thứ tự thi, theo số thứ tự đó, các nàng lần lượt lên biểu diễn các tiết mục mình đã chuẩn bị. Các nam bổ khoái sẽ là những vị giám khảo của cuộc thi này. Trên tay mỗi người đều có chuẩn bị sẵn 1 tờ giấy, họ sẽ thưởng thức các tác phẩm của cuộc thi, sau đó viết lên trên giấy tên của người mà mình thích nhất và bỏ vào 1 chiếc hộp. Đến cuối cùng, chính Gia Cát đại nhân sẽ là người kiểm phiếu và đưa ra đáp án công minh nhất.

Các tiết mục lần lượt diễn ra, nhưng dường như không được quá nhiều sự chú ý của các nam bổ khoái. Họ đang mong chờ tiết mục của Cơ Dao Hoa. Bởi lẽ, đã 5 năm nay, người đoạt giải chưa bao giờ không phải là cô ấy. Điều đó khiến cho rất nhiều người có tâm lý khẳng định sẵn mình sẽ điền tên ai vào tờ phiếu này rồi. Tiết mục của Cơ Dao Hoa thứ 20 còn Băng Cơ thứ 19. Đây là do Hải Đường và Hồ Diệp, 2 nữ bổ khoái bên cạnh Cơ Dao Hoa cố tình sắp xếp. Muốn biến Băng Cơ làm cái bàn đạp để làm nổi trội lên tài năng của Cơ Dao Hoa. Khi đã đến tiết mục thứ 15, 2 người nhìn nhau 1 chút rồi đồng thời lui lại về phía sau, biến mất vào trong dòng người.

“Băng Cơ” trước cửa phòng, Hải Đường lớn tiếng gọi. Trong lúc đó, Băng Cơ vừa thử bộ y phục mà Thiên Tuyệt đã chuẩn bị cho, còn chưa kịp soi gương đã bị gọi liền cảm thấy hơi bức xúc, nàng nhú mày bước ra.

“Có chuyện gì?”

“Cô...” cả 2 kẻ trước mặt Băng Cơ đều rơi vào trạng thái hóa đá. Băng Cơ vẫn là im lặng chờ đợi. Cũng phải đến gần 1 khắc họ mới mang được hồn quay lại xác. Còn đang định nói không có chuyện gì rồi rút thì tiếng của Gia Cát đại nhân có truyền thêm nội lực đã lan rộng khắp phủ Thần Hầu.

“Thí sinh tiếp theo. Băng Cơ” mặt Băng Cơ thoáng chốc tối sầm. Không cần dùng móng chân suy nghĩ cũng biết đây là mấy trò lông gà vò tỏi của 2 người trước mặt. Nhưng hiện tại, chính Gia Cát đại nhân đã lớn tiếng gọi, nàng không thể không xuất hiện. Băng không sẽ trở thành con rùa rút đầu sao? Hơi cúi đầu nhìn bộ y phục trên người, Băng Cơ nhếch miệng. Vừa hay, không phải sao? Băng Cơ xoay người vào phòng ôm Bạch cầm ra, tiện tay thả tung mái tóc cột rối trên đầu. Một lần vuốt óng ả rơi ra, khiến nàng càng trở nên mị hoặc, quyến rũ.

Băng Cơ bước lên đài khiến phía bên dưới xuất hiện hàng loạt tiếng hút khí. Nàng đứng ngược sáng, mái tóc dài thả tung để mặc gió đùa nghịch. Bạch cầm lấp lánh dưới ánh mặt trời càng làm cho nét đẹp của nàng trở nên nổi bật. Bạch y thả bay trong gió, bên trên thêu Mạn Châu sa hoa đồ rực như bị bắn hàng ngàn giọt máu lên bộ y phục trắng nõn. Khiến cho toàn thân Băng Cơ tỏa ra 1 nét hấp dẫn bí ẩn. Rất giống 1 cô gái thuần lương, trong trắng bị nhưng 2 tay lại nhuộm đầy máu. Một nét đẹp yếu đuối nhưng ma mị, yêu nghiệt. Khiến con người ta không nhìn được mà hấp mê sâu vào đó.

Nàng đặt cầm lên bàn, có lẽ cổ cầm với rất nhiều người đã không còn xa lạ, vậy nên khi họ định thần lại sau cú sốc vì sắc của Băng Cơ thì liền cảm thấy không còn gì mới mẻ. Bởi 20 tiết mục trước cũng đến ¾ là lên đánh cổ cầm rồi. Nhưng khi tiếng đàn của nàng cất lên thì không 1 ai có thể nghĩ như thế được nữa. Từ những giai điệu đầu tiên đã đưa con người ta vào câu chuyện mà nàng viết lên. Những nốt nhạc nhẹ nhàng, ngọt ngào, ấm áp, như mệnh mạng khiến cho người ta như nhìn thấy trước mắt mình là 1 cặp tình nhân hạnh phúc. Sau đó, nhạc đột nhiên chuyển biến, đó là tiếng vó ngựa, là tiếng chiến tranh, là tiếng hàng ngàn quân đội đang bước đi hùng dũng, khiến cho người ta cảm thấy máu huyết sôi trào. Nhạc dịu lại là 1 nỗi buồn mang mác, cô đơn và thê lương. Sau đó lại gào lên dữ dội, là đau đớn, là giằng xé, là mất mát, là tan hoang. Rồi giọng hát Băng Cơ cũng ngân vang. Một chất giọng trầm, buồn, da diết, lại như run rẩy. Giống như một người con gái đang lặng lẽ khóc thầm.

“Còn không em còn đâu những mong chờ

Còn không em còn đâu những ngày thơ

Còn không em một giây phút đại khờ

Ngày em âm xa mờ đời em cũng thôi mộng mơ

Về đi em, ngày mưa gió nào nề

Về đi em, đường sao quá lê thê

Về đi em, thuyền trôi bến bẽ bàng

Đời em cánh hoa tàn rụng rơi đến khi mùa sang

Về đi em, về trong nỗi hao gầy

Đời chua cay, dường như mấy ai hay

Người cho em từng giây phút nghỉ ngơi

Đời cho em thành tượng đá chờ vơ

Còn không em mùa xuân đã xa rồi

Hạc thu đông đời em vẫn đơn côi

Còn không em còn đâu cánh môi hồng

Lời ai nói ai làm cũng trôi mãi như rặng sâu

Về đi em, ngày mưa gió nào nề

Về đi em, đường sao quá lê thê

Về đi em, thuyền trôi bến bẽ bàng

Đời em cánh hoa tàn rụng rơi đến khi mùa sang

Về đi em, về trong nỗi hao gầy

Đời chua cay, dường như mấy ai hay

Người cho em từng giây phút nghỉ ngơi

Đời cho em thành tượng đá chơ vơ

Thuyền ai đưa về tới bến

Chuyện này xưa

Còn trên môi một câu nói già từ

Một đêm thôi ngày mưa gió xa rồi

Còn không em mùa xuân đã xa rồi

Hạc thu đông đời em vẫn đơn côi

Còn không em còn đâu nữa môi cười

Hạnh phúc đã xa vời tựa như cánh hoa tàn rơi”

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30-4: Ngoại truyện 3: Đêm thất tịch tại Thần Hầu phủ (3)

Khi tất cả mọi người hồi hồn thì Băng Cơ đã sớm bước xuống dưới đài, Gia Cát đại nhân nhìn theo nàng gật đầu, giống như 1 lời khen chân thành. Băng Cơ nhìn ông cười toe như 1 đứa trẻ nhận được kẹo (hình như diễn hơi sâu rồi ^^). Vô Tình nhìn theo nàng bằng 1 ánh mắt mơ hồ, trong đó có cô đơn, bi thương, có đau đớn, có buồn khổ. Giống như bài hát, âm nhạc của nàng đã chạm vào nỗi đau thật sâu bên trong hắn, không thể kìm chế. Lãnh Huyết nhìn nàng rồi nhủ thầm nhưng không có biểu cảm gì nhiều hơn. Chẳng ai có thể hiểu hắn đang nghĩ gì, hoặc có thể là trừ Băng Cơ nhưng mà nàng cũng không rảnh đến nỗi giờ nào phút nào cũng đi đọc suy nghĩ của hắn. Không phải sao?

Ngay sau tiết mục của Băng Cơ chính là tiết mục của Cơ Dao Hoa. Thay vì vẻ đẹp đậm chất bí ẩn, nhưng quyến rũ với bộ y phục màu trắng tinh khôi nhuộm màu đỏ như máu vừa trong sáng vừa nguy hiểm của Băng Cơ thì Cơ Dao Hoa khoác lên mình 1 bộ y phục màu xanh thiên thanh, nhẹ nhàng tạo cho người nhìn cảm giác thư thái, dễ chịu. Tà áo tung bay linh hoạt, duyên dáng trong gió làm nổi bật lên bóng hình mảnh mai, mong manh của nàng. Khiến cho các đấng nam nhi đại trượng phu rất có cảm giác muốn dang rộng tay ra che chở.

Đứng sau nàng còn có Hải Đường, Hồ Điệp giống như làm một tấm phông nền làm nổi bật lên vẻ đẹp của Cơ Dao Hoa. 3 người cùng lên sân khấu, Hải Đường và Hồ Điệp một đàn một sáo, hòa tấu âm ý vô cùng. Cơ Dao Hoa cùng bước chân linh hoạt, lại là người học võ từ nhỏ, nàng múa kiếm theo tiếng nhạc, kiếm dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh giống như không còn là 1 thứ vũ khí sắc bén, nguy hiểm mà trở thành một môn trang sức làm cho vẻ đẹp của người con gái trên đài càng lung linh. Những bước chân nàng linh hoạt, kiếm vẽ lên không trung những nét vẽ uyển chuyển, mềm mại, tà áo thiên thanh phấp phới bay trong gió. Cơ Dao Hoa lúc này, giống như 1 vị tinh linh đang đùa giỡn với gió và trăng. (Tinh linh: Cô tiên nhỏ bé, chỉ nhỏ bằng 1 bông hoa, có đôi cánh mỏng như cánh chuồn chuồn, rất tinh nghịch và đáng yêu nhưng cũng không kém phần bé nhỏ và mong manh. Mọi người có thể lấy hình tượng của tinkle bell làm hình mẫu nha)

Đẹp như vậy, lung linh như vậy, mong manh và đáng yêu như vậy. Nhưng dù sao khuôn mặt của Cơ Dao Hoa cũng đã không còn quá đặc biệt, vì nàng cũng đã là quán quân suốt 5 năm rồi. Cho nên Cơ Dao Hoa lần này không gây được ấn tượng thật sự đặc biệt như Băng Cơ. Thay vào đó, vẻ đẹp bí ẩn, quyến rũ vừa trong sáng lại vừa nguy hiểm, vừa yếu đuối lại vừa quật cường kết hợp với giọng hát cũng như bài hát thể lương và mối mê của Băng Cơ có phần thu hút hơn so với phần múa kiếm tuy đẹp và linh động nhưng có phần đơn điệu của Cơ Dao Hoa. Vậy nên, khi tất cả các tiết mục kết thúc thì số phiếu của Băng Cơ so với Cơ Dao Hoa vẫn nhỉnh hơn chút đỉnh.

Sau khi tuyên bố người thắng, Gia Cát đại nhân gọi Băng Cơ lên và đồng dạng tuyên bố:

“Như các bạn đã biết. Năm nay, nữ nhân may mắn chiến thắng cuộc thi tài sắc vẹn toàn sẽ có cơ hội chọn 1 người trong tứ đại danh bổ để có thể cùng sánh đôi dạo hội hoa đăng vào đêm nay.”

“Thế thúc????” cả tứ đại danh bổ dường như đều không biết gì cả. Bọn họ đều để lộ trên khuôn mặt sự ngạc nhiên không hề dấu giếm. Nhưng Gia Cát đại nhân cũng chỉ ho nhẹ hai tiếng thay cho lời giải thích rồi quay qua nhìn Băng Cơ cười dịu dàng.

“Băng Cơ, con muốn đi cùng ai?” Tuy nói là nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng mang ý tứ uy hiếp không cho phép chối từ, dù người ấy có là Băng Cơ hay là 1 trong tứ đại danh bổ đi chăng nữa. Biết là không thể thay đổi ý định của người cầm đầu phủ Thần Hầu cho nên cả tứ đại danh bổ đều yên lặng ngồi. Nhưng có lẽ chính họ cũng không nhận ra, cả 4 đều đồng loạt thở phào, vì người chiến thắng không phải ai khác mà là Băng Cơ.

Băng Cơ nhìn 1 loạt cả 4 người. Nàng hiểu rõ, đêm nay Truy Mệnh sẽ tiến cung để đón thất tịch cùng với ai đó, vì chính hắn hôm trước có rủ nàng đi

chọn đồ để tặng người ấy. Hắn nói vì cùng là con gái nên có lẽ sẽ hiểu ý thích của nhau nhiều hơn. Thiết Thu thì sao? Nàng không thân với người này, tuy có chạm mặt 1 số lần nhưng phát hiện hắn là 1 người rất thật thà tuy đọc sách và biết rất nhiều kiến thức hay ho nhưng lại vô cùng ngây thơ trong chuyện tình cảm. Hắn còn chưa xác định rõ mối quan hệ của bản thân với người con gái tên là Lăng YY đang bám đuôi mình thì sao nàng có thể chen vào 1 chân phá hoại họ chứ? Lãnh Huyết thì sao? Nàng có điên mới đi cùng hắn, ngày ngày chạm mặt đã muốn nhồi máu cơ tim rồi, lại còn đi chung hội hoa đăng chắc nàng dồn máu lên não chết luôn quá. Nàng cũng chưa muốn thành tấm bia cho toàn thể nữ nhi Thần Hầu phủ găm tên vào đâu.

“Vô Tình công tử, liệu tối nay huynh có rảnh không?” Băng Cơ cuối cùng vẫn là chọn Vô Tình, bởi vì ánh mắt đau thương của hắn, vì sự cô đơn của hắn, vì sự đồng cảm của nàng và cũng bởi vì hắn là người duy nhất nàng có thể đi cùng và bình yên sống qua đêm nay. (Còn ngày mai thì chưa biết)

“Ta?” Vô Tình mơ hồ hỏi lại. Hắn không ngờ rằng, hắn lại là người được chọn. Ngay từ đầu hắn còn luôn nghĩ rằng Băng Cơ sẽ chọn Lãnh Huyết cơ. Băng Cơ nhìn ánh mắt mơ hồ của hắn rất là muốn cười. Là 1 trong tứ đại danh bổ, là 1 người bình tĩnh và có đầu óc nhất team nhưng lại có thể lộ ra đôi mắt mơ hồ như vậy. Vô Tình chính là kẻ hữu tình nhất. Có lẽ, chỉ tình cảm mới khiến hắn có đôi mắt phù đầy sương mờ như vậy.

“Vô Tình công tử, nếu huynh bận rồi thì cũng không sao. Băng Cơ chỉ là vô tình được người khác ghi danh hộ. Không có ý định thi, cũng không có ý định ra ngoài đêm nay” nói rồi không khỏi nhìn 2 kẻ đang cúi đầu nắm chặt tay phía sau Cơ Dao Hoa, đôi môi gợn lên 1 đường cong nhàn nhạt như có như không.

“Không sao, nếu Gia Cát đại nhân đã nói, ta cũng nên thay ngài ấy giữ lời. Băng Cơ, cô trở về chuẩn bị 1 chút, ta cũng vậy. Chúng ta hẹn nhau giờ Thân (16h-18h) tại cổng nam phủ Thần Hầu.” Vô Tình lúc này dường như mới thoát khỏi ám ảnh. Hắn lấy lại tư thế của 1 nam thần với nụ cười dịu dàng dưới ánh mặt trời. Khiến toàn thể nữ nhân trong Thần Hầu phủ 1 phen chao đảo không khỏi ghen tị đỏ mắt với Băng Cơ. Băng Cơ cười ngọt ngào đáp lại

“Mong gặp công tử”

“Gặp lại” sau đó Vô Tình xoay người đi. Gia Cát đại nhân gật đầu với Băng Cơ 1 cái rồi cũng đi, 3 vị đại danh bổ lục tục theo sau, tất cả mọi người dần dần l tán. Chỉ còn lại Băng Cơ đứng trên khán đài. Cô đơn mà chờ đợi. Thì ra, đây chính là cảm giác phía sau ánh hào quang mà người ta vẫn nói. Thì ra, cảm giác ấy nó lạnh lẽo đến vậy. Làn gió mơn chơn mái tóc dài óng ả, che đi đôi mắt bình tĩnh, sâu thẳm, không gợn sóng của nàng. Chiếc bóng của nàng phủ xuống tạo thành 1 bức tranh thê lương.

Khi Băng Cơ trở về phòng thì không thấy tên mặt lạnh Lãnh Huyết đâu cả, chuyện này cũng bình thường thôi. Có mấy khi hắn ở phòng đâu, nếu không phải đi tra án cũng sẽ là đi luyện công. Thường là đến tối mới trở về đọc sách rồi nghỉ ngơi. Nghĩ vậy, Băng Cơ liền vào trong phòng thay đồ rồi ngã lưng. Từ sáng đã thức dậy sớm, lại phải đi dọn dẹp đủ kiểu, song lại thi với thổ khiến nàng cũng hơi oải. Chỉ muốn chợp mắt 1 xíu lấy lại tinh thần. Nàng biết, con đường phía trước còn nhiều chông gai. Thế lực của An Thế Cảnh sớm đã bám sâu vào gốc rễ của triều đình. Muốn cắt bỏ còn không phải chuyện 1 sớm 1 chiều có thể làm xong.

Trong khi đó, Lãnh Huyết đang trong phòng băng chuyên để luyện công cũng như áp chế độc sồi của hắn. Hắn không biết lý do vì sao, nhưng kể từ khi thấy Băng Cơ chọn Vô Tình liền cảm thấy vô cùng khó chịu. Khó chịu đến nỗi, hắn nghĩ rằng nếu không đi luyện công để tĩnh tâm lại có lẽ hắn sẽ phát điên mất. Hắn không hiểu rõ cuộc cảm giác này là sao. Có lẽ vì cảm thấy Băng Cơ không hề tâm thương, không muốn người huynh đệ thân thiết nhất của mình bị người khác lừa gạt tình cảm chăng? (Anh cứ ở đó mà lừa mình dối người đi).

Mở mắt ra là ánh chiều đã đỡ chói chang, Băng Cơ đứng dậy tắm rửa thay quần áo, vấn tóc. Đêm nay nàng mặc một bộ tử y cánh mỏng, vừa có thể làm nổi bật lên đường cong duyên dáng của cơ thể, lại vừa cho người ta cảm giác thần bí, quyến rũ có đôi phần phong lưu. Hơn nữa, màu tím còn làm nổi lên làn da trắng nõn không tí vết của nàng, khiến cho Băng Cơ bỗng chốc trở nên mong manh hơn cả. Tuy rằng chất liệu vải không thật sự tốt, nhưng chỉ thôi, cùng đường may vô cùng duyên dáng khiến ai nhìn qua cũng cảm thấy đây là 1 bộ y phục dành cho những tiểu thư nhất nhì kinh thành. Cầm trên tay 1 chiếc quạt giấy màu trắng, mang trên mặt 1 chiếc mạng che mỏng màu tím. Không ai còn nhận ra cô người hầu với vết sẹo đáng sợ trong phủ Thần Hầu nữa rồi.

Vừa bước ra khỏi phòng, Băng Cơ đã thấy Lãnh Huyết đang ngồi đọc sách, thấy nàng bước ra, hắn ngẩng đầu lên nhìn, đôi mày nhíu lại thật sâu, rõ ràng là không hề cảm thấy dễ chịu. Nhưng Băng Cơ không phải người hay quan tâm người khác. Nhất là đối với người mà nàng không ưa. Vì thế nàng xoay người đi thẳng. Lãnh Huyết chợt cảm thấy không thể đọc được thêm chữ nào trên cuốn sách vào đâu. Vì thế liền vứt sách lại đi luyện kiếm. Đúng lúc này lại thấy Cơ Dao Hoa đang đứng chờ ngoài cửa.

“Lãnh Huyết ca ca. Đêm nay huynh có rảnh không? Có thể đi dạo phố với muội được không?”

Cổng nam phủ Thần Hầu, khi Băng Cơ đến nơi đã nhìn thấy Vô Tình đang đợi sẵn. Vẫn như thường lệ, hắn mặc bạch y, trên tay là 1 chiếc bạch phiến (quạt trắng) trên môi là nụ cười dịu dàng. Dưới ánh sáng hiền hòa của chiếc đèn lồng khiến hắn càng trở nên tuấn tú, dịu dàng. Tựa như gió xuân ấm áp chảy trôi, treu ghẹo lòng người. Nghe thấy tiếng bước chân, Vô Tình xoay người lại, nhìn thấy Băng Cơ hắn liền hơi bất ngờ. Nàng quả thật rất phù hợp với vẻ đẹp bí ẩn này. Kiểu nửa che nửa hở khiến nàng trở nên vô cùng quyến rũ, hấp dẫn. Giống như một lối mòn sâu thẳm, tối hun hút nhưng khiêu khích trí tò mò của nam nhân, dẫn dụ người khác đi sâu vào đến mức không có lối ra. Nếu như không phải từ y mà là hắc y thì chắc chắn nàng sẽ rất giống với một nữ hoàng bóng đêm đấy.

“Vô Tình công tử, đã để huynh đợi lâu” Băng Cơ mỉm cười, nàng mang mạng che không phải vì cái gì đó gây cảm giác thần bí, cuốn hút gì đó. Chỉ đơn giản là không muốn quá lộ liễu trước đám đông, không muốn để người khác nhớ mặt. Nàng sống trong bóng tối đã nhiều năm như vậy, việc ra ngoài và tạo sự chú ý đối với nàng quả không dễ dàng. Thế nhưng, nàng đâu ngờ rằng, việc này sẽ càng khiến nàng được người khác chú ý nhiều hơn nữa.

“Không lâu, là do ta đến sớm” Vô Tình vẫn dịu dàng như vậy, ấm áp như vậy. Trong đôi mắt trong suốt kia, sớm đã giấu đi những mất mát, đau thương ban sáng. Đôi khi, Băng Cơ cảm thấy như vậy cũng tốt. Đối diện với 1 Vô Tình đau khổ, nàng không biết làm thế nào để an ủi trái tim tổn thương của hắn.

“Vậy chúng ta có thể đi chưa?” Băng Cơ cười, ít nhất trong ngày hôm nay nàng sẽ cố gắng cười thật nhiều, dù sao hôm nay cũng là ngày sinh nhật của nàng. Mảnh khăn lụa khẽ bay áp sát khuôn mặt nàng, làm lộ lên đường cong khuôn mặt cùng đôi môi căng mọng. Vô Tình hơi ngẩn ngơ. Sau đó lập tức xoay người đi trước dẫn đầu. Không muốn để Băng Cơ nhìn thấy hắn bối rối.

Khi họ đi, trời vẫn còn sáng cho nên đường còn chưa tắt nấp. Băng Cơ đề nghị vào 1 túl lâu ăn cơm trước sau đó đợi lên đèn rồi mới bắt đầu dạo phố. Vô Tình rất vui vẻ đáp ứng. Đó là Thất Tinh lâu, một trong các túl lâu thuộc Thất sát. Băng Cơ vừa bước vào, lão chủ quán đã lập tức nhận ra chiếc vòng cổ trên người nàng. Nó là đại diện của chủ nhân. Bởi vì nó là thứ tồn tại duy nhất. Đến chủ nhân cũng không thể tháo ra cho nên người khác không thể đánh cắp. Người của Thất Sát không phải tất cả đều đã gặp mặt vị chủ nhân tôn quý này, nhưng dấu hiệu để nhận biết nàng thì ai ai cũng biết.

Chủ quán Phong Nguyên trong Thất Sát mang danh hiệu tứ thập sát. Là người đứng thứ 40. Hắn chạy đến về tiếp đón nồng nhiệt nhưng lại không khiến người khác có chút nào nghi ngờ về thân phận đặc biệt của người trước mặt. Băng Cơ gật đầu, sau đó tiểu nhị liền đưa 2 người đến căn phòng riêng lầu 2 của túl lâu.

Thật ra là lão chủ quán còn muốn để riêng cho chủ nhân phòng chữ Thiên (theo quan niệm của ngày xưa thì các thứ bậc thường được dùng là Thiên Địa Nhân. Trong đó, Thiên là cao cấp nhất. Phòng chữ Thiên là phòng dành cho khách VIP không phải ai muốn có tiền là cũng có thể được vào. Phải tùy theo thân phận, và địa vị của người đó). Tuy nhiên, xét theo thân phận của chủ nhân hiện tại, nếu sắp xếp như vậy rất dễ khiến người khác nghi ngờ. Đặc biệt là vị danh bổ nổi tiếng khắp kinh thành đi phía sau này. Cho nên hắn bèn chọn 1 nhả gian không mấy đặc biệt trên lầu 2. Danh nghĩa thì là ngưỡng mộ Vô Tình công tử đã lâu. Đối với loại sắp xếp này, Băng Cơ phi thường hài lòng.

Món ăn rất nhanh được mang lên, Băng Cơ một lòng ngắm nhìn đường phố kinh thành đang dần tối vì hoàng hôn bắt đầu buông. Sau đó là các ánh đèn lập lòe sáng. Thử ánh sáng lung linh ấy chiếu sáng cả khu phố. Đó là đèn lồng, là hoa đăng là ánh nến lung linh. Tất cả hình thành 1 màn đêm rực rỡ. Vô Tình theo ánh mắt nàng nhìn ra bên ngoài cũng thấy khung cảnh này. Nhưng hắn không lấy làm lạ lắm như Băng Cơ. Con đường này vẫn luôn tấp nập như vậy dù hôm nay có phải là Thất Tịch hay không? Chẳng qua là Thất Tịch có lẽ sẽ đông hơn 1 chút. Dù sao thì đây cũng không phải lần 1 lần 2 Vô Tình đi ra đường vào giờ này.

Nhưng Băng Cơ thì ngược lại, nàng từ khi đến đây luôn nhốt mình trong Thần Hào phủ. Nếu có ra thì cũng là ra khi trời sáng hoặc khi cả kinh thành đã tắt đèn, cảnh tượng nhộn nhịp như vậy cũng khiến trái tim thiếu nữ 16 tuổi của nàng đập rộn ràng. Sông Lương Giang bắc qua kinh đô một màu xanh dịu dàng, nay được thắp sáng bởi muôn ngàn chiếc đèn hoa của các cặp tình nhân cùng ánh sáng của đèn lồng phía trên hắt xuống tạo thành một thảm lụa nhưng mềm mại được rắc đầy kim tuyến. Lung linh đến lạ thường. Trên sông, một vài con đò lững lờ trôi, các cặp tình nhân khoác tay nhau trên đò ngắm dòng nước lững lờ trôi. Một vài cô gái hát rong cất cao giọng hát trong veo thấm đượm lòng người.

Không thể chờ đợi hơn được nữa, Băng Cơ ăn lẹ vài món ăn rồi kéo tay Vô Tình đến bên bờ Lương giang, dưới khóm liễu rủ mình xanh ngắt ngắm nhìn dòng nước óng ánh lững lờ trôi đến nỗi quên cả buông tay người bên cạnh. Vô Tình im lặng ngắm nhìn mặt nghiêng của người con gái bên cạnh. Thấy ánh mắt lấp lánh của nàng, thấy niềm vui và hân hoan trong đôi mắt nàng hắn mới nhận ra. À thì ra cô ấy cũng vẫn chỉ là 1 thiếu nữ 16 tuổi mà thôi.

“Băng Cơ” Vô Tình lên tiếng kéo ánh mắt Băng Cơ về phía mình. Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú bên cạnh mình khẽ đỏ hồng, Băng Cơ mới nhận ra thì ra nàng vẫn luôn kéo tay Vô Tình đi như thế. Quá mất mặt, nếu như để đám Thất Sát nhìn thấy bộ dạng này của nàng, chắc chắn sẽ cười vào mặt nàng cho coi. Nghĩ thế Băng Cơ không khỏi vội vàng rút tay lại.

“Vô Tình công tử, thật xin lỗi, là ta lỡ ngỡ” đôi tay ấm áp bỗng biến mất, để lại những cơn gió lùa qua kẽ ngón tay lạnh lẽo. Trong lòng Vô Tình bỗng dấy lên cảm giác mất mát lạ thường. Chẳng kéo khóa môi nói

“cô có muốn dạo thuyền không?” Băng Cơ tất nhiên vô cùng vui mừng. Nàng từ bé đến lớn còn chưa được ngồi thuyền bao giờ đâu. (Tất nhiên không tính loại thuyền máy của hiện đại). nàng cùng Vô Tình thuê một chiếc thuyền nhỏ. Trên thuyền là 1 cô nương tầm 12 tuổi đang khua nhẹ mái chèo. Nàng nói bình thường công việc này vẫn luôn là phụ thân làm. Nhưng mà mấy hôm nay trái gió trở trời, bệnh khớp của người lại tái phát không thể tiếp tục chèo chống thuyền nên nàng đành đi thay. Bình thường vẫn là nàng đi hát rong, còn phụ thân chèo thuyền. Cho nên hôm nay khi phụ thân không còn chèo thuyền thì cũng không ai muốn lên thuyền của nàng ngồi cả. Băng Cơ chỉ cười. Nàng liếc thấy trong góc thuyền 1 chiếc cầm đã cũ còn để ngay ngắn liền liếc cây sáo ngọc luôn gài trong thắt lưng của Vô Tình.

“Vô Tình công tử, huynh có muốn thử hòa tấu với Băng Cơ không?”

“Hòa tấu sao?” Vô Tình giật mình, cây sáo ngọc chàng luôn giữ là kỷ vật của Như Yên, chỉ khi nào thật buồn và cô đơn chàng mới mang ra mà sử dụng. Không ngờ Băng Cơ lại muốn hòa tấu. Nhưng chàng lại chẳng có lý do nào để từ chối. Trong đầu còn nhớ rõ khúc nhạc buồn mà Băng Cơ đã gảy lúc trưa, vậy nên bèn gật đầu đồng ý.

Băng Cơ mỉm cười mượn cây cầm trong góc thuyền rồi bắt đầu ngồi gảy. Cây cầm đã cũ, dây cầm đã sờn, chất lượng âm thanh cũng không tốt nhưng vẫn thuộc dạng dễ nghe. Tiếng đàn réo rắt, du dương. Rất nhanh liền hòa cùng tiếng sáo. Tất cả mọi người trên phố nghe thấy tiếng nhạc đều bất giác xoay đầu nhìn ra. Chỉ thấy trên con thuyền nhỏ giữa dòng sông, xung quanh là hàng ngàn chiếc đèn hoa sen lấp lánh có 1 đôi trai gái đang hòa âm. Người con gái dịu dàng, thùy nị lại quyến rũ, bí ẩn với bộ từ y và chiếc mạng che mặt mòng, con gió phấp phới khiến chiếc mạng tung bay rồi lại về vị trí ban đầu càng khiến nàng thu hút ánh mắt phái nam, nàng đang ngồi, đôi mắt rũ xuống rất chăm chú gảy những nốt nhạc du dương. Người con trai cao lớn, phong nhã, dịu dàng với bạch y phấp phới trong gió, sáo ngọc nắm trong tay phát ra những âm thanh ấm nồng trầm bổng. Hai loại giai điệu tưởng chừng khác nhau nhưng lại hợp thành 1 bản hòa âm tuyệt diệu. Trong nháy mắt, hai người giống như trở thành 2 vị tiên từ giáng trần vì ngày Thất Tịch ngày hôm nay vậy.

Bỗng nhiên có người nhận ra vị nam nhân bạch y trên thuyền đó khẽ kêu nhỏ

“là Vô Tình công tử của phủ Thần Hầu”

“Trời ơi thật sự là Vô Tình công tử, chàng thật sự quá tuấn tú rồi. đến thời sáo cũng phong lưu, dịu dàng đến thế”

“Vậy người con gái kia là ai? Chẳng lẽ lại là ý trung nhân của chàng?”

“Trời ơi, trái tim tôi hình như vỡ tan mất rồi”

“bla..bla...bla...” một đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn nghìn. Chẳng mấy chốc mà sự xuất hiện của Vô Tình công tử và cô nương lạ mặt đã khiến ồn ào cả 1 khu phố. Nhận ra những tiếng động khác thường, dường như đồng thời, tiếng sáo và tiếng đàn đều dừng lại. Vô Tình lại dùng ánh mắt mơ hồ nhìn Băng Cơ. Giống như thời khắc vừa rồi, hắn sống trong thế giới của 2 năm trước, khi mà bên cạnh hắn còn 1 người con gái tên là Như Yên, ngày cùng nàng đọc sách, chơi đùa và hòa âm. Băng Cơ lại nhìn thấy đôi mắt mờ mịt sương mù ấy. Nàng ném lại 1 thỏi bạc nhỏ, sau đó ghé sát vào Vô Tình thì thầm

“Vô Tình công tử, chúng ta rời khỏi đây thôi” Hình ảnh mập mờ ấy, gần như lập tức khiến toàn bộ khu vực bờ sông bùng nổ. Những tiếng la ó hò hét của đám nữ nhân nhất thời khiến Vô Tình tỉnh lại khỏi hồi ức đau thương. Hắn nhìn Băng Cơ 1 chút rồi khẽ nhìn sang bên bờ sông đã chật kín người hơi chau mày. Băng Cơ cười

“Không phải công tử có khinh công hay sao? Tệ thế Băng Cơ cũng muốn tận hưởng cảm giác đập gió mà đi 1 chút” chỉ thấy Vô Tình quay đầu, khuôn mặt chàng hơi ửng hồng. Sau đó khẽ nói “thất lễ” rồi ôm ngang thắt lưng Băng Cơ vận công bay về phía xa. Một lần nữa, dân chúng kinh thành nổ tung.

Đi thật xa, cả hai dừng lại dừng lại trước 1 cánh đồng mênh mông, gió thổi những lọn cỏ xanh rì rào. Băng Cơ khẽ nhảy khỏi vòng tay của Vô Tình, tháo chiếc mạng che mặt, cảm nhận hơi thở của thiên nhiên, mùi cỏ xanh, quện mùi sương đêm khiến nàng cảm thấy vô cùng thư thái. Vô Tình nhìn bóng dáng bé nhỏ đứng trước mặt mình mà ngẩn ngơ. Bóng lưng ấy, thật sự quá nhỏ bé và đơn côi. Chính lúc này, giữa khoảng thiên nhiên rộng lớn, hắn nhận ra nàng nhỏ bé và mong manh đến nhường nào. Dường như là...hắn rất có cảm giác muốn dang tay che chở nàng dưới cánh chim của hắn.

“Vô Tình công tử” Băng Cơ khẽ gọi, tiếng của nàng theo gió phiêu du như vọng lại từ một nơi xa lắm, nhưng cũng thành công đưa Vô Tình về lại với hiện thực.

“Sao vậy?”

“Huynh chưa bao giờ nghĩ sẽ quên đi quá khứ và sống 1 cuộc đời khác hay sao?”

“Cô...”

“Vô Tình công tử, tôi trước đây chỉ là 1 đứa trẻ mồ côi mẹ, cha tôi lấy vợ thứ, ông chỉ coi tôi như một món đồ bán đi để dành được vinh hoa phú quý. Cuộc sống của tôi khi đó chỉ toàn là bóng tối, là cô độc. Nhưng bây giờ, tôi đã có thể vứt bỏ cuộc sống cũ của mình, tôi có một người bạn thân tên là Diệp Nhi, tôi có thể giao hảo với công tử, tuy Lãnh Huyết hơi lạnh lùng nhưng hắn cũng không thật sự vô tâm. Tôi còn được Gia Cát đại nhân yêu quý. Cuộc sống hiện tại của tôi rất hạnh phúc. Vậy tại sao công tử không thử một lần vứt bỏ quá khứ để đón nhận cái mới? Ông trời luôn công bằng, ông tước đi 1 thứ của công tử chắc chắn sẽ khiến công tử tìm ra 1 thứ với công tử có lẽ còn quan trọng hơn. Chỉ hy vọng công tử sẽ nghe thấu những lời hôm nay Băng Cơ nói” Vô Tình trầm ngâm, trong đôi mắt chàng là mê mang, là đau đớn cũng là một mối. Băng Cơ thở dài

“Cũng đã khuya rồi, chúng ta nên trở về Thần Hầu phủ thôi” nói rồi xoay người đi để lại một mình Vô Tình còn đang thần thờ trong những suy tư và ký ức...

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Vô Tình nhìn Băng Cơ ngắt đi trong lòng mình, trong đôi mắt ánh lên sự đau lòng cũng như dịu dàng mà chính hắn cũng không nhận ra. Vừa tiếp đất, hắn đã bẻ thẳng nàng vào phòng mà không hề nhận ra 1 màn vừa rồi của 2 người vừa vận chui vào mắt của một người nào đó.

Sau khi tỉnh lại, người đầu tiên mà Băng Cơ nhìn thấy không phải Vô Tình cũng không phải kẻ chung phòng đáng ghét Lãnh Huyết mà lại là người bạn thân duy nhất Diệp Nhi. Mà Diệp Nhi thì được cái không khác nào con sáo nhỏ, vừa tỉnh lại đã không cho nàng chút giây phút nào được yên lặng. Nàng (DN) vừa thấy Băng Cơ tỉnh lại liền hớn hở như trẻ nhỏ được cho kẹo, giống y chang cái loa phát thanh được sạc đầy, lại sợ Băng Cơ cướp mất lời nàng vội vàng nói

"Băng Cơ, wow cuối cùng thì cô cũng chịu tỉnh rồi, Cô làm tôi sợ muốn chết luôn đó, có biết không hả? Vừa nghe tin cô bị ngắt là tôi vội vàng đến đây ngay, Cô có biết không hả? Cô chăm sóc bản thân như thế nào mà lại để mình bệnh đến nỗi ngắt đi như vậy hả?" Thấy bản thân mình ở trong phòng, bên cạnh là con chích chòe đang hót không ngừng, lại cảm thấy đầu đau nhức như mới bị xe lu nghiền qua. Băng Cơ không khỏi nhíu mày 1 cái, lên tiếng để

ngăn con chích chòe kia lại.

"Được rồi, Diệp Nhi, tôi biết cô rất tốt, rất quan tâm đến tôi, vậy cô có thể nói cho tôi biết làm thế nào tôi về được đến đây không?" Băng Cơ thật sự cảm thấy khó chịu, đầu thì đau, trong người thì nóng nhưng bên ngoài thì lại lạnh. Xem ra nàng thật sự bệnh. Băng Cơ cũng không còn nhớ được rõ cảm giác bệnh như thế nào nữa rồi. Lần cuối cùng nàng bệnh chính là năm nàng 8 tuổi. Sau khi thoát khỏi khu rừng rậm nhiệt đới kia, nàng đã sốt li bì. Với người cha phụ bạc kia, nàng chỉ là 1 thứ vũ khí, tất nhiên ông sẽ không quan tâm nàng sống chết ra sao. Ngay cả thân thích ruột thịt cũng như thế thì tất nhiên người được coi là mẹ kế kia cũng sẽ không lo lắng. Băng Cơ cứ vậy mà sốt li bì đến hơn 1 tháng mới vực dậy được. Sau này, khi được làm việc cùng 10 nhà khoa học dưới trướng cha mình. Và trong khi xét nghiệm máu để họ biết được chuyện này. Họ đã từng nói với nàng rằng nếu chuyện này được tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ rằng Băng Cơ nàng sẽ được UNESCO công nhận là người có kỷ lục sốt lâu nhất thế giới mà vẫn còn sống sót mất. Lúc nghe được điều này, Băng Cơ chỉ cười, sau này bản thân không còn mắc bệnh nữa, Băng Cơ còn nghĩ rằng mình sẽ bách bệnh bất xâm. Không ngờ rằng sau 8 năm, nàng lại tiếp tục bệnh, hơn nữa lại là bệnh tại 1 thể giới khác.

"Cô không nhớ gì sao? Cô bị ngã xuống hồ sen, lúc đó Vô Tình công tử đã nhảy xuống cứu cô. Huynh ấy xoay người 1 cái liền mang cô từ dưới hồ lên, cô có biết như thế người ta gọi là gì không? Chính là anh hùng cứu mỹ nhân đó. Sau đó cô đã ngất trong lòng huynh ấy, vậy là Vô Tình công tử liền bế cô 1 đường về thẳng phòng, sau đó còn rất cẩn thận đắp chăn cho cô rồi mới đi nữa đó. Cô không biết đâu, lúc đó nhìn Vô Tình công tử phải gọi là vô cùng...vô cùng dịu dàng luôn. Haizzz...Băng Cơ à...cô không biết đâu, bây giờ cô cực kì nổi tiếng luôn, cả Thần Hầu phủ ai ai cũng ghen tị với cô, từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, nhất là mấy người ở Tiên hạc ti đó, phải gọi là tức đỏ cả mắt luôn đó." Nói thật, Băng Cơ rất thắc mắc, không biết kiếp trước của Diệp Nhi có phải là con chim bị cắt mất lưỡi hay không nữa. Mà kiếp này nàng phải gọi là hót bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu. Cảm giác duy nhất của Băng Cơ lúc này chính là thật sự...rất là bất lực.

Nhưng mà...nhớ lại cái cảnh lúc đó...khuôn mặt Băng Cơ không khỏi đỏ lên. Dù sao...đây cũng là lần đầu tiên nàng được 1 người đàn ông ôm vào lòng, Băng Cơ đâu có là sát thủ đệ nhất thế giới, đâu có lãnh huyết vô tình thì nàng vẫn chỉ là thiếu nữ 16 tuổi, cũng có dậy thì, cũng biết hoài xuân.

"Diệp nhi, cô lại chém gió rồi" Băng Cơ nhìn Diệp Nhi vẫn đang không ngừng ríu rít không khỏi bất lực cười. Sao nàng lại quen và thân với một người tính cách hoàn toàn trái ngược với nàng như vậy chứ?

"Chém gió? Tôi làm sao chém được gió chứ? Băng Cơ cô nói gì thế? Tôi không hiểu" Diệp Nhi đương nhiên không hiểu ngôn ngữ hiện đại của Băng Cơ, nàng ngu ngơ hỏi làm làm Băng Cơ hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

"Ha, ta nói không phải ý đó, đó là 1 loại từ ngữ địa phương. Ý nghĩa của nó là con người nói quá sự thật, kiểu như ba hoa đó" Thật sự, thói quen của người hiện đại đâu có ở cổ đại 3 tháng rồi Băng Cơ vẫn không thể nào bỏ được. Mà mỗi lần nàng nói tiếng lóng lại phải giải thích, thật sự cảm thấy khổ kẻ trời trời không thấu.

"Không có đâu, tôi nói hoàn toàn là sự thật đó" Diệp Nhi đương nhiên không nhận mình ba hoa, mà nàng thật sự nghĩ với sức hút của Vô Tình thì điều này hoàn toàn có thể. Còn chưa có 1 cô gái nào được nằm trong vòng tay Vô Tình công tử như vậy đâu đó (tất nhiên, trừ 1 người, nhưng người này Diệp Nhi không biết)

"Vậy cô nhìn thấy sao?"

"Ồ...thì" thật ra Diệp Nhi không nhìn thấy, chỉ là nàng đoán mà thôi.

"Thấy chưa? Tôi biết mà" Băng Cơ cười, nụ cười của nàng dịu dàng và ấm áp như gió mùa xuân vậy. Nhưng đây chỉ là nụ cười dành cho những người nàng thật sự yêu mến mà thôi.

"Không có, tôi không nói khoác, tôi thề đó. Tuy tôi không tận mắt nhìn thấy nhưng mà cả Thần Hầu phủ đang đồn ầm lên rồi đó. Cũng tại tôi vừa nghe tin cô ngất liền đến đây thăm cô mà, cô đã không biết ơn tôi lại còn trách tôi nói khoác nữa"

"Vâng, vậy Diệp Nhi, cảm ơn cô nha" Băng Cơ rất là bất đắc dĩ cười

"hìhì, không cần khách sáo, không cần khách sáo"

"Được rồi, Diệp Nhi, cô mau trở về thôi, cẩn thận không lại bị Xuân Bình tỷ trách phạt. Tôi bây giờ ổn rồi, nghỉ ngơi chút nữa sẽ khỏe ngay thôi" Băng Cơ không phải không hiểu rõ Diệp Nhi là như thế nào quan tâm nàng. Thế nhưng, nàng thật sự cần yên tĩnh một chút, Diệp Nhi còn ở đây, chắc chắn đầu nàng sẽ nổ tung ra mất.

"Thật không sao không đó? Cô sốt cao lắm, lúc này tôi có sờ thử thật sự là phỏng như than vậy" Lúc trước Băng Cơ từng uống thuốc giả bệnh để trốn việc, thật sự còn nóng hơn thế này nhiều, chẳng qua là khi đó, không phải Diệp Nhi đang bên cạnh nàng mà là Cửu Vi Hồ Thiên Tuyết.

"Thật, không sao mà" nàng cười, Diệp Nhi cũng nhờ vậy mà ngoan ngoãn hơn một chút, dần dần nàng một chút. Sau đó mới quay về làm tiếp việc của mình. Mà Diệp Nhi vừa đi thì rắc rối khác lại đến. Lãnh Huyết về phòng thấy mọi thứ vẫn giữ nguyên như sáng liền nghĩ đến cảnh tượng khi nãy nhìn thấy. Trong lòng giống như có cái gì đó gào thét muốn phá ra liền ngay lập tức xông vào phòng của Băng Cơ đặt cạnh.

Băng Cơ lúc này còn chìm đắm trong khoảng thời gian nàng 8 tuổi kia. Nàng còn nhớ rõ khi ấy từng con đau như hàng ngàn cây búa đập vào nàng như thế nào, nàng còn nhớ rõ, từng ngậm chấu loăng có vị nhạt nhẽo ra làm sao? Nàng còn nhớ rõ căn phòng đó âm u đến mức nào. Một mình nàng chật vật trong cơn bệnh mồ hôi ra ướt áo ướt luôn cả chăn. Không có 1 ai quan tâm, không 1 ai quản, một mình nàng cảm nhận từng chút từng chút sức lực rút ra khỏi cơ thể mình, một mình nàng cảm nhận thế giới mờ nhạt qua màn sương phủ tràn khóe mắt. Một mình nàng cảm nhận hơi thở mong manh của cuộc sống. Chỉ là đều đặn 3 bữa cơm được mang đến, tất cả đều là cháo loãng, chỉ là đều đặn mỗi tuần sẽ có mơ hồ 1 người phụ nữ đến thay chăn và tắm ga chải giường đã sớm ướt nhoe, chỉ là mơ hồ lấy lại ý thức, mơ hồ thấy được ánh sáng hắt qua ô cửa sổ. Tất cả mọi thứ đều mơ hồ, không biết qua bao

lâu, cho đến khi hoàn toàn tỉnh táo thì lịch trên điện thoại cũng đã qua 1 tháng rồi.

Vậy nên, khi bước vào phòng, Lãnh Huyết lập tức nhìn thấy một Băng Cơ vô cùng trầm tĩnh, đôi mắt nàng mờ lớn và vô hồn, trên đôi mắt có một màn sương mờ nhạt, không biết là nàng đang nhìn gì, cũng không biết là nàng đang nghĩ điều gì. Chỉ biết, đôi mắt ấy ánh lên vẻ bi thương, cô độc, đau đớn. Giống như 1 con sói đang bị thương lần vào trong góc khuất tự mình liếm láp vết thương của chính mình. Chỉ biết, phút giây nhìn sâu trong đôi mắt ấy trong ngực hắn có thứ gì đó gát gao khít chặt lại không thể thở nổi, lại không thể kìm được mà hăm sâu vào không thể nhấc ra. Hắn đột nhiên cảm thấy nguy hiểm

"Băng Cơ" một tiếng này thật sự đã kéo Băng Cơ về với thực tại. Nàng xoay người lại liền thấy Lãnh Huyết 1 thân hắc y đứng ngay cửa phòng, bỗng nhiên méo mó nở 1 nụ cười vô cùng bất đắc dĩ. Từ khi nào Băng Cơ nàng lại trở nên yếu đuối như vậy rồi, vì bệnh sao? Vì bệnh nên mới đột nhiên nhớ tới những kí ức đau thương kia, vì bệnh nên đột nhiên thu liễm toàn bộ răng nanh cùng vuốt sắc, gai nhọn của mình để lộ ra chỉ là một đám bùn nhão sao? Vì bệnh nên mới không chút phòng bị để cho người khác xông vào phòng mình mà không biết hay sao?

"Lãnh Huyết công tử, có chuyện gì vậy?" Băng Cơ nhào người lấy chiếc áo khoác lên người. Dầu đồ trên người nàng vẫn là trùm kín thân nhưng dù gì cũng là đồ ngủ, hơn nữa hiện tại là thời phong kiến, cô nam quả nữ còn mặc đồ ngủ thật sự là không ra gì. Lãnh Huyết nhìn thấy thế cũng vội quay mặt đi. Chẳng qua là lúc này Băng Cơ thật sự mệt, vậy nên không để ý. Nếu như để ý nhất định sẽ thấy đôi tai ai đó đỏ bừng.

"Mặt trời đã đến sắp lặn mà cô còn ở đó ngủ nướng. Không hiểu cô là nha hoàn kiểu gì? Còn không mau dậy dọn dẹp" Lãnh Huyết cũng không quay đầu lại, bỏ 1 câu rồi hất tay áo đi thẳng ra phòng ngoài đọc sách. Băng Cơ khoác áo, gấp lại chăn rồi cũng đi ra. Dầu sao đây thật sự là công việc của nàng. Biết đâu đây, làm việc 1 lúc ra mồ hôi liền khô thì sao?

Lãnh Huyết ra khỏi phòng 1 lúc, muốn đọc sách mà lại không thể tập trung, trong đầu lúc nào cũng toàn hình ảnh của Vô Tình và Băng Cơ lúc nãy. Sau đó hắn ngẩng đầu liền thấy Băng Cơ đang lau dọn ở 1 góc phòng. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, đôi mắt có chút phân tán. Nhìn đến đó bỗng đôi mày của Lãnh Huyết nhíu chặt lại, chẳng lẽ nàng thật sự bệnh? Hắn còn nhớ rõ, trước đây nàng cũng từng bệnh, chính là sốt giống như cái lò than, hơn nữa bất tỉnh nhân sự suốt 1 ngày dài đến chiều mới có thể tỉnh lại. Mà 1 lần tỉnh lại liền long sinh hoạt hổ (khỏe mạnh như rồng như hổ)

Dọn dẹp một hồi, Băng Cơ liền xoay người xuống phòng bếp nấu cơm. Nhưng mà nàng vừa đi ra đến cửa liền cảm thấy đầu choáng, mắt hoa, sau đó phía trước tối sầm rồi ngã xuống. Lãnh Huyết nghe 1 tiếng ngã liền bỏ sách đi ra thì đã thấy Băng Cơ mất ý thức nằm ở dưới đất. Hắn ngồi xuống đặt tay lên trán nàng thì mới rõ lúc này nàng đã sốt cao.

Một lần mất ý thức của Băng Cơ chính là 5 ngày, nàng mơ hồ cảm thấy giống như quay trở về lúc 8 tuổi. Chỉ là quần áo ướt nhẹp rất nhanh liền có người giúp đỡ thay ra, còn lau người cho nàng, thỉnh thoảng còn có thứ thuốc đắng ngắt tuôn vào miệng khiến nàng bất giác nhíu chặt chân mày. Lâu lâu lại cảm thấy có 1 bàn tay to lớn, mát lạnh đặt nhẹ lên trán. Bởi vì trong người nóng, rất khó chịu cho nên cảm thấy bàn tay kia rất mát mẻ, dễ chịu liền không ngừng rúc vào. Cho đến khi nàng thật sự có thể mở mắt thì người đầu tiên nhìn thấy lại chính là Vô Tình.

"Vô Tình công tử" giọng Băng Cơ khàn đặc, hơi khó nghe nhưng rất dễ gây chú ý. Vì thế Vô Tình đang đọc sách liền phát hiện nàng đã tỉnh.

"Băng Cơ, cô tỉnh rồi?"

"Cảm phiền Vô Tình công tử quan tâm"

"Sao lại nói những lời này? Lúc trước khi ta bị thương vẫn là cô giúp đỡ ta mà. Hơn nữa, ta cũng chỉ vừa mới ghé qua xem cô thế nào. Là Diệp Nhi cô nương nhờ ta ở đây nhìn cô 1 chút để cô ấy đi thay nước" Hai người nói được đôi ba câu thì Vô Tình thấy Băng Cơ vẫn còn mệt liền khuyên nàng tiếp tục nghỉ ngơi, sau đó Diệp Nhi quay lại liền cáo từ. Diệp Nhi vừa thấy Băng Cơ tỉnh lại thì lệ đã tràn mi không ngừng khóc nói nàng (Băng Cơ) đã dọa chết nàng (DN).

Bất tỉnh 5 ngày, sau đó nghỉ ngơi thêm 3 ngày rốt cuộc Băng Cơ lại có thể xuống giường long sinh hoạt hổ. Nhưng hiển nhiên nàng cảm thấy Lãnh Huyết đối với nàng đã không còn khắt khe như trước. Xem ra, đối với chuyện nàng bị ốm có 3 phần áy náy. Mà Băng Cơ cũng không phải loại người khiếm tốn. Người ta đã có ý tốt thì đương nhiên nàng nhận thôi.

Sáng hôm đó, đang quét dọn ở trước sân. Băng Cơ liền nhìn thấy Truy Mệnh đi ngang qua liền lễ phép hành lễ một chút. Đối với Truy Mệnh nàng vẫn coi hắn như một hảo bằng hữu. Dầu sao hắn vẫn đối xử rất tốt với nàng, thậm chí đi tắm hoa văn liễu còn không quên mua 1 chút đồ ăn vặt về cho nàng. Cho nên giữa 2 người có chút quen thuộc. Cũng không quá câu nệ.

"Truy Mệnh, huynh đi đâu mà nhìn có vẻ vội vàng quá như vậy?"

"haha, Băng Cơ may quá có cô ở đây. Hôm nay chính là ngày Tử La công chúa hết hạn 3 tháng cấm túc. Ta biết cô ấy nhất định sẽ đến Thần Hầu phủ cho nên đang muốn mua 1 chút đồ để tặng cho cô ấy. Băng Cơ, 2 người đều là nữ nhân. Cô biết cô ấy thích cái gì. Nên có thể đi cùng ta mua 1 chút quà nho nhỏ cho cô ấy được không?"

"Truy Mệnh, không phải huynh không biết Tử La công chúa là vì Lãnh Huyết công tử mà đến đây chứ? Huynh còn mua đồ tặng cho cô ấy? Có phải là lâu rồi không được và vào mặt không?" Băng Cơ thời gian qua tâm sự với Truy Mệnh thật ra không phải ít. Những chuyện nhi nữ tình trường trong Thần Hầu phủ, đặc biệt là chuyện của Truy Mệnh và Tử La lại càng nắm rõ. Chỉ thấy nàng nói xong câu này Truy Mệnh mặt liền nhăn nhó giống như con khi ăn phải trái ớt vậy. Thấy hắn biểu cảm như vậy. Băng Cơ thật ra cũng không nở từ chối hắn. Vì vậy liền nói hắn đợi rồi vào phòng thay xiêm y cùng hắn ra ngoài mua chút đồ.

Truy Mệnh vừa ra đến phố, liền giống như lần đầu tiên được đi dạo, hàng quán nào cũng ghé qua 1 chút. Nhìn thấy cái gì tinh xảo bắt mắt cũng đều mua

1 chút. Băng Cơ thấy như vậy không khỏi thở dài ngán ngẩm. Mỗi năm hơn vài chục lần mưa đổ tạnh như vậy, thảo nào công chúa Từ La lại phát ngán. Thật không có chút gì mới mẻ mà. Nghĩ vậy nên khi Truy Mệnh ghé vào đến quán thứ n, Băng Cơ đành phải mở miệng nói

"Truy Mệnh, ta nói huynh đừng thấy cái gì cũng mua được không? Đồ hiếm thì mới đắt, mỗi lần mua chỉ cần 1, 2 món nhỏ nhỏ nhưng tinh xảo là được rồi. Không cần vơ cả thể giới như vậy. Mang đến người ta cũng không dùng hết" Sau đó đến một tiệm bán đồ trang sức, lựa một chiếc trâm ngọc hình hồ điệp. Toàn thân được làm bằng lục ngọc, mát mẻ, thanh khiết, còn tỏa ra hương trúc dễ chịu, đặt dưới ánh mặt trời có thể tỏa hào quang lấp lánh. Băng Cơ đưa cho Truy Mệnh, hẳn liền yêu thích không buông, tự tưởng tượng Từ La gài chiếc trâm đó lên không ngừng cười mỉm. Chọn xong đồ 2 người lại cùng nhau trở về.

Từ La lúc này đã đến được nửa khắc đang nằng nặc đòi Lãnh Huyết đến dạy bắn cung. Cơ Dao Hoa có làm thế nào cũng không khuyên ngăn nổi nàng đang rất khó xử. Truy Mệnh liền thừa cơ xông vào tặng quà sau đó đồ Từ La nói muốn bán thân dạy nàng nhưng nàng chỉ đặt quà sang bên cũng nhất quyết không muốn để Truy Mệnh dạy bắn. Băng Cơ ngán ngẩm lắc đầu đi vòng ra sân sau. Chỉ là vừa đi qua liền thấy Lãnh Huyết đi tới nhún mình chào hẳn một cái liền thôi.

Thế nhưng, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Vừa về đến phòng Băng Cơ liền thấy mình bị gọi đi cầm bia ngắm cho Từ La. Cảm thấy sự việc không theo đúng ý định nhưng dầu sao người ta cũng là công chúa vậy nên cũng không thể không đi. Tầm bia hình người lớn, cao quá đầu. Người đằng trước không thấy nàng, nàng cũng không rõ sự việc diễn ra phía trước. Chỉ là nghe tiếng Từ La và Lãnh Huyết mà thôi. Nghe giọng nhõng nhẽo của Từ La, Băng Cơ thật sự là nổi hết cả da gà.

"Vút" tiếng mũi tên xé gió lao đến. Sau đó Băng Cơ liền cảm thấy không chỉ có thứ đó đang lao đến. Nàng bị 1 viên đá bắn vào cổ tay khiến nhất thời không giữ được bia đỡ. Khi bia rơi xuống thì thấy mũi tên đã lao đến trước mặt. Mặt Từ La tái mét, Lãnh Huyết còn có ý định lao đến đây. Không kịp nghĩ nhiều, Băng Cơ gấp người ra phía sau, tay chống đất dùng lực đập một lần lên mũi tên khiến nó chuyển hướng về phía hòn đá bay ra. Mũi tên cắm thẳng vào cây cột. Mả núp sau cây cột đấy chính là 2 người Hồ Điệp và Hải Đường.

Lãnh Huyết dừng lại nhú mây, hẳn ở cùng Băng Cơ lâu như vậy thế nhưng không hề hay biết rằng nàng lại có võ công. Cả Hồ Điệp, Hải Đường, Cơ Dao Hoa và Từ La đều vô cùng kinh ngạc. Trong nháy mắt, toàn sảnh Thần Hầu phủ bị sát khí bao trùm. Đây là sát khí của Băng Cơ. Người không phạm ta, ta không phạm người. Bình thường thấy 2 kẻ này chỉ là đùa giỡn cho nên không chấp nay phạm vào sát tâm(có ý muốn giết người) thì Băng Cơ nàng cũng không muốn tiếp tục che dấu.

Nàng đứng thẳng người, ánh mắt lóe sáng, nhìn vào ai thì người đó giống như bị ngâm trong nước lạnh, còn đáng sợ hơn cả đi lại gần Lãnh Huyết thống lĩnh. Đây chính là khí thế của sát thủ đệ nhất thế kỉ XXI. Sau đó, Băng Cơ nhìn 2 kẻ đang núp sau cây cột lớn kia, giọng nói hơi khàn, không to không nhỏ nhưng mang âm hưởng của tu la vương đến từ địa ngục.

"Hồ Điệp, Hải Đường, tốt cho các cô thân làm bồ khoái lại có ý muốn hãm hại 1 nha hoàn. Nếu như hôm nay không phải ta mà là bất cứ ai khác, liệu có phải sẽ chết dưới mũi tên kia rồi không?" Sau đó cúi đầu nhặt viên đá vừa được ném đến còn rơi dưới chân. "Bốp" liền tạo thành 1 vết lõm nhỏ trên cây cột chống tường của Thần Hầu phủ. Giọng nói rất nhanh hạ nhiệt độ xuống dưới 0 độ C.

"Tất cả mọi người trong sảnh này nghe cho rõ đây. Ta, Băng Cơ có 1 tiêu chí cả đời không bao giờ để ai giẫm đạp. Người không phạm ta, ta không phạm người. Người phạm ta, lấy mũi tên kia làm gương đi" Nói rồi phát áo xoay lưng đi, đồng thời mũi tên còn nguyên vẹn bỗng "rắc" một tiếng liền gãy làm đôi.

(Haizz, mãi mới đợi được đến thời điểm Băng Cơ tỷ tỷ vùng lên. Ta...thật sự là quá kham khổ mà)

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Vừa xoay lưng đi được một đoạn Băng Cơ đã nhìn thấy bóng lưng của một người bên hồ. Ông đưa lưng về phía nàng, tay chấp sau lưng mắt nhìn về phía xa xa tựa như đang suy nghĩ cũng tựa như đang nhớ đến điều gì đó. Dưới tán liễu xanh, nền trời xanh thẳm, bóng lưng của ông càng trở nên cô độc và rộng lớn. Còn ai khác ngoài chủ thủ phủ Thần Hầu- Gia Cát Chính Ngã.

Vừa thấy ông, Băng Cơ lại nhớ lại chuyện đã xảy ra. Nàng hiểu, chuyện nàng biết võ nhất định sớm muộn cũng sẽ đến tai người đàn ông này. Dưới mí mắt ông, nàng không dám để cho người đàn ông này nghi ngờ chút nào về thân phận của mình. Nếu thật sự để ông điều tra, chỉ sợ rất nhanh sẽ bại lộ tất cả những gì nàng đang cố gắng âm thầm che dấu. Ít nhất là ở trong phủ Thần Hầu này.

Vì vậy, Băng Cơ quyết định khai thật một phần sớm muộn gì cũng bại lộ. Dù sao, nàng thà tiên phát chế nhân, đánh phủ đầu trước còn hơn là để cho ông nhúng tay vào điều tra chuyện này. Có một số chuyện, mặc dù là phạm tội, nhưng Băng Cơ tin tưởng với khả năng của mình, nếu Gia Cát Chính Ngã có biết cũng nhất định che chở cho nàng. Một phần vì vị sư muội Biện Hồng Dược kia, một phần chính vì nàng còn có giá trị lợi dụng.

Ít nhất, nàng hiểu rõ ràng, Gia Cát Chính Ngã đối xử với nàng tốt, dạy nàng đọc tâm thuật không phải vì 1 phần nhân tình kia với sư muội mà vì nàng là người duy nhất có khả năng đọc tâm thuật mà ông biết. Chỉ sợ, ông ta giữ nàng lại cũng chỉ vì khả năng đặc biệt này của nàng mà thôi. Băng Cơ tin, chỉ cần nàng dùng chút kĩ xảo, nhất định khiến cho vị đại nhân cao cao tại thượng này giang tay đảm bảo sự an toàn cho nàng, ít nhất là trong phạm vi phủ

Thần Hầu này. Hơn nữa, chuyện này lộ ra có khi nàng sẽ có chút thuận tiện trong mọi việc hành động cũng nên

Nghĩ kĩ rồi, Băng Cơ tiến lại sau lưng Gia Cát Chính Ngã, làn gió bên hồ thổi tới mang theo mùi hương sen thơm mát, mang theo chút ẩm ướt của hồ nước lại mon tron lên làn da ngọc ngà bóng lưỡng của nàng, phẩy đi lọn tóc che bên trái khuôn mặt lộ ra một vết sẹo dữ tợn chạy dọc từ trán xuống đến chân mày, khiến khuôn mặt tuyệt sắc lập tức ảm đạm, thất sắc. Thậm chí lộ ra chút quý dị. Nhưng nàng cũng không để tâm

"Sư bá" Băng Cơ lên tiếng, đánh thức Gia Cát Chính Ngã khỏi dòng suy nghĩ. Ông khi này còn đang hồi tưởng chuyện 16 năm về trước. Ngày này 16 năm về trước ông còn thật sự ngưỡng mộ An Thế Cảnh vì có thể sánh đôi cùng giai nhân, hai người tình đầu ý hợp đến mức tưởng rằng không gì có thể chia cách vậy mà...

Nghe thấy tiếng nói trong trẻo, Gia Cát Chính Ngã xoay người lại liền thấy Băng Cơ đang mỉm cười đứng đó. Nụ cười của nàng nhẹ nhàng như lông 1 con mèo nhỏ chạm vào lòng người giữa ngày. Làn da trắng bóc, mịn màng dưới ánh sáng mặt trời lại càng tỏa hào quang rực rỡ, mái tóc đen nhánh vui đùa cùng gió, đôi mắt màu cô ban sâu thẳm đứng ngược sáng càng trở nên long lanh như chứa cả muôn vạn vì tinh tú không ngừng tỏa sáng. Đứng trước vẻ đẹp ấy, đến người trầm lặng và trải đời như Gia Cát Chính Ngã cũng mất 2s ngẩn ngơ. Nếu như không phải do gió khiến vết sẹo dài dữ tợn bên trái khuôn mặt như ẩn như hiện thì thật sự dung nhan này có thể làm điên đảo chúng sinh.

Đối với Băng Cơ, Gia Cát Chính Ngã vẫn luôn dùng ánh mắt thường thức để nhìn nàng, thường thức vẻ đẹp của nàng, thường thức sự thông minh cơ trí của nàng, thường thức sự trưởng thành hơn tuổi và những suy nghĩ cực kì táo bạo của nàng. Hơn nữa là, thường thức tài hoa của nàng. Năm nay Băng Cơ 18 tuổi, tuy lạc mất mẹ từ sớm lại bị mẹ kế đối xử không ra gì nhưng hành xử, lễ nghĩa lại không có điều gì là không thỏa đáng. Đặc biệt là, nàng mới tiếp xúc với Độc tâm thuật được vài tháng. Thế nhưng thành tích thật sự khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Độc tâm thuật chia làm 10 tầng. Lần đầu tiên kiểm tra, Gia Cát Chính Ngã nhận ra nàng đã ở tầng thứ 3, tức là độc thấu suy nghĩ của muôn loài. Lần 2 kiểm tra nàng lại đã lên đến tầng thứ 5 đó là độc thấu tư duy đơn giản của con người. Mới đây, ông lại phát hiện nàng thế nhưng đã lên đến tầng thứ 7, tức là nhìn thấu bản chất đơn giản của con người. Chỉ cần liếc qua nàng sẽ biết đâu là kẻ tâm tư xảo quyệt, đâu là người tâm hồn thiện lương. Thật ra, đây là những kiến thức đơn giản nhất mà Gia Cát Chính Ngã biết về Độc tâm thuật. Những khả năng ẩn sâu bên trong sự chuyển biến của các tầng thì cũng chỉ có người luyện như Băng Cơ và mẫu thân nàng mới thật sự là nắm rõ. Ví dụ như là bắt đầu từ tầng thứ 5 của độc tâm thuật, Băng Cơ sẽ có thể điều khiển suy nghĩ và hành động của một số loại động vật tầng thấp, như côn trùng, như bò sát,...sau mỗi lần tăng 1 tầng thì chủng loại cũng như số lượng động vật mà Băng Cơ có thể điều khiển lại càng ngày càng tăng. Cho đến tầng 10 thì nàng có thể điều khiển hành động của con người. Nhưng điều này thật sự vô cùng khó.

"Băng Cơ, con tìm ta có chuyện sao?" Gia Cát Chính Ngã nở nụ cười hiền và nói với Băng Cơ bằng 1 giọng nói trầm ấm đầy từ ái, giống như một vị cha già đang nhìn đứa con gái nhỏ. Nhìn ánh hào quang mà người đàn ông này tỏa ra, Băng Cơ không khỏi chặc lưỡi lấy 1 cái. Có lẽ, 20 năm về trước Gia Cát Chính Ngã cũng là một đại soái ca đi, thảo nào mà ông lại có thể khiến Hoa Kiều công chúa thần hồn điên đảo đến thế. Không những vì ông từ bỏ vinh hoa phú quý thành lập Minh Nguyệt lâu, mà còn vì ông từ bỏ tuổi thanh xuân, suốt mười mấy năm một người không cưới, 1 kẻ không gả. Chỉ vì mối nghiệt duyên bị hoàng thất phản bội này.

"Sư bá, Băng Cơ có chuyện muốn nói với người." Băng Cơ tất nhiên không phải người dài dòng và lầy lội như đứa tác giả nào đó. Cho nên, khi được hỏi nàng liền nói thẳng. Gia Cát Chính Ngã gật đầu nhẹ nhàng nói

"Con đi cùng ta" sau đó dẫn nàng đến thư phòng.

Thư phòng của chủ phủ phủ Thần Hầu là nơi chuyên dùng để bàn luận các vụ án lớn nhỏ, các mật sự cung đình. Tất nhiên bí mật là không thiếu. Nơi đây nằm tách hẳn về phía tây của phủ Thần Hầu. Không hề có bóng dáng người qua lại, ngay cả nha hoàn hầu trà hay thư đồng chạy việc vặt cũng không hề có. Chỉ có những người được sự cho phép của Gia Cát Chính Ngã mới được vào ra nơi này, Ngay cả Tứ Đại danh bồ cũng không ngoại lệ, nếu không có Gia Cát Chính Ngã cho phép họ cũng sẽ không được bước vào đây.

Mọi thứ sắp xếp trong căn phòng này đều do một tay Gia Cát Chính Ngã bày biện cũng như dọn dẹp. Xung quanh là hơn hai chục ám vệ do tự tay Gia Cát Chính Ngã đào tạo bảo vệ. Võ công của mỗi người trong hơn hai chục người đều là do Gia Cát Chính Ngã đích thân dạy dỗ, trong Thần Hầu phủ cũng chỉ kém hơn Tứ Đại danh bồ, nhưng Tứ Đại danh bồ có hợp sức cũng không thắng được hơn hai chục ám vệ này. Đây là lá bài chủ chốt của phủ Thần Hầu, họ sống trong bóng tối và không ai biết đến sự tồn tại của họ trừ Gia Cát Chính Ngã và Băng Cơ.

Vì sao Băng Cơ lại biết ư? Vì ngay từ lần đầu tiên bước chân đến nơi này Băng Cơ đã cảm thấy nơi này cực kì yên tĩnh, yên tĩnh hơn bất cứ một nơi yên tĩnh nào. Một nơi chứa toàn cơ mật như vậy, mỗi một thông tin một khi tiết lộ đều có thể khiến một đất nước lâm vào lâm than vậy mà lại không hề có bất cứ một sự bảo vệ nào ư? Đó thật sự là 1 điều bất khả thi. Vì vậy, nhờ khả năng có một không hai của mình, Băng Cơ đã nhờ một chú chim nhỏ điều tra giúp mình chuyện này và phát hiện sự tồn tại của hơn hai chục ám vệ này.

Tuy nhiên, dầu có được sự đảm bảo an toàn 1 cách tuyệt đối từ hơn hai chục ám vệ kia nhưng trong phòng cũng thiếu không ít cơ quan mà chỉ Gia Cát Chính Ngã biết khởi động dùng để cất giấu các thông tin mật. Cái lần mà Gia Cát Chính Ngã và Băng Cơ nhận mật nàng đã nhìn thấy ít nhất là 3 cái. Chỉ sợ là, cũng không phải là chỉ có duy nhất 3 cái này. Có điều, nàng cũng không có hứng thú tìm hiểu trong căn phòng này rốt cuộc có bao nhiêu cái cơ quan.

Sau khi đến thư phòng, Gia Cát Chính Ngã rất tự nhiên ngồi xuống 1 chiếc ghế quanh 1 chiếc bàn tròn. Xung quanh chiếc bàn tròn ấy còn có 5 chiếc ghế khác, trước đây là dành riêng cho Tứ đại danh bồ và Cơ Dao Hoa nhưng giờ đã có thêm một người chính là Băng Cơ. Thấy thế, Băng Cơ cũng tự nhiên ngồi vào chiếc ghế bên phải ông. Gia Cát Chính Ngã có hơi nhướng mày. Trong lòng không khỏi thích thú nghĩ hai đứa nhỏ này thật sự có duyên không tẻ. Mí mắt Băng Cơ khẽ giật giật, hiển nhiên là suy nghĩ của Gia Cát Chính Ngã rơi vào tai nàng mà ông không hề hay biết. Đây...nói điều nàng đang nghĩ không phải sự thật đi...

"Con có muốn dùng trà không?" Dường như không hề vội vã muốn biết chuyện Băng Cơ muốn nói, Gia Cát Chính Ngã vô cùng thông thả pha trà. Khóe

môi Bể Cờ hơi có triều hướng cơ rút, cái này đầu phải hỏi ý kiến đầu, ông đã tự mình pha trước rồi mà, nàng có trả lời cũng như nhau không phải sao??? Nhưng đối với thái độ thân thiện của ông Bể Cờ có chút nể phục, dường như ông không hề tò mò gì về chuyện Bể Cờ nàng muốn nói. Suy nghĩ trong ông, ngoại trừ cái câu thân thiện vừa rồi ra, Bể Cờ cũng không đọc ra được cái gì. Hiển nhiên là nếu đối đầu với ông Bể Cờ khẳng định phải ăn đủ thua thiệt. Nghĩ nghĩ chút Bể Cờ liền vui vẻ gạt đầu sau đó còn thân thiện chống tay lên cằm ngắm nhìn vị đại nhân cao cao tại thượng nhất trong Thần Hầu phủ pha trà cho mình.

Sau khi pha trà xong, Gia Cát Chính Ngã lại tự tay châm trà cho Bể Cờ, không khí thoang thoảng hương hoa nhài, hương trà quện hương hoa thoang thoảng mà vô cùng quện rũ, mặt nước trà xanh biếc không ngừng gợn sóng lăn tăn. Sau khi châm trà cho Bể Cờ, Gia Cát Chính Ngã lại châm trà cho bản thân sau đó mới ngồi xuống im lặng vừa thưởng trà, vừa nhìn Bể Cờ. Bể Cờ hiểu, đó là ông đang chờ điều mà nàng nói là muốn nói.

“Sư bá, thật ra Bể Cờ chỉ là tục danh của con. Tên thật của con là Sở Ánh Tuyết” Tay cầm chén trà của Gia Cát Chính Ngã hơi khựng lại. Ông đặt chén trà xuống bàn, mày hơi nhíu sau đó nhìn thẳng Bể Cờ khiến nàng có chút không dám đối diện bèn hơi cúi đầu xuống chăm chú nhìn mặt nước trong chén trà trên tay. Đến khi ly trà bị nàng mân mê đến tí nửa thì vờ cuối cùng Gia Cát Chính Ngã cũng lên tiếng

“Nếu ta nhớ không nhầm thì đó là tên của 1 trong các tú nữ” Ông nhớ rõ ràng khi các án mạng trong kinh thành liên tiếp xảy ra, hoàng thượng lại vì chuyện tú nữ bỏ trốn mà trễ nải phủ Thần Hầu mất một khoảng thời gian dài không thể tiếp tục tra án mà phải bắt các tú nữ về. Trong đó, có 1 tú nữ vì ngã xuống vực mất mạng tên là Sở Ánh Tuyết.

“là con” Bể Cờ cúi đầu, nàng biết chuyện này sớm muộn cũng trở thành yếu điểm của nàng nếu để An Thế Cảnh biết được. Nàng thì không sao, nhưng nàng ghét bị người khác lợi dụng, chỉ sợ lúc đấy ngay cả Gia Cát Chính Ngã cũng sẽ quay lưng với nàng, không bằng nói sớm với ông một chút, như vậy nhận được 1 lời đảm bảo của ông thì nàng cũng sẽ an tâm hơn. (Người An Thế Cảnh muốn đối phó không phải Bể Cờ vì hẳn chưa hề biết đến sự tồn tại của Bể Cờ và thế lực của nàng. Nhưng phủ Thần Hầu che dấu tú nữ bỏ trốn là trọng tội, sẽ liên lụy đến cả phủ bao gồm cả Gia Cát Chính Ngã và Tử đại danh bổ, đây mới là mục đích thật sự của An Thế Cảnh)

“Ta muốn nghe rõ ràng” lại cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, Gia Cát Chính Ngã lên tiếng. Tuy đã dung ly trà để che đi một tia dao động nơi đáy mắt, nhưng Gia Cát Chính Ngã lại quên mất 1 điều là Bể Cờ có khả năng đọc tâm thuật, tuy chỉ là 1 giây dao động của ông cũng đủ khiến Bể Cờ nhận ra trong lòng ông đang hỗn loạn. Nàng nhẹ nhàng thở ra, kể lại một câu chuyện 5 phần thực 5 phần ảo của mình

“Mẫu thân con sau khi từ kinh thành trở về Giang Nam vào 20 năm trước đã hứa gả cho tri phủ huyện Thừa Đức tên là Sở Giang, cũng chính là phụ thân con. Sau đó, người hoài thai và sinh ra con đặt tên là Sở Ánh Tuyết, mong sao tâm con luôn sáng như tuyết không khổ sở, không buồn đau. Con lên 3 tuổi thì mẫu thân đột nhiên lại mất tích. Phụ thân con, chịu không nổi quạnh vắng liền nạp thiếp sinh ra một thứ nữ đặt tên là Sở Linh. Từ khi con còn nhỏ Sở Linh và mẫu thân nàng đã không ưa con, vì con có dung nhan thừa hưởng từ mẫu thân lại thêm thân phận trưởng nữ nên nghĩ kế đẩy con đi làm tú nữ. Khi phụ thân biết chuyện thì thánh chỉ đã đến không thể kháng. Con phản đối, nhưng vì tránh bị tội kháng chỉ, phụ thân đã cho con uống thuốc mê rồi để con lên xe chở tú nữ. Khi con tỉnh lại thì đã ở trên xe trở tú nữ về kinh” nhấp nhẹ một ngụm trà Bể Cờ cúi đầu nói tiếp

“Khi con lên 5 tuổi, thân thể có chút yếu đuối, nên phụ thân đã tìm giúp con 1 gia sư giúp con học võ. Vì thân thể nhu nhược con không học được các loại nội công, chỉ có thể học 1 chút chiêu thức để phòng thân trước những người thường. Khi ấy, con không muốn cả đời chôn vùi trong trốn thâm cung đầy mưu mô, lại thêm hoàng thượng cũng đã lớn tuổi cho nên đã làm lễ. Nhân lúc mọi người không để ý, con đã đánh ngã 2 người thị vệ rồi trốn đi. Sau này, khi bị truy nã con mới biết hơn ba chục người áp tải bọn con khi ấy đều bị giết, toàn bộ tú nữ đã trốn thoát. Bị Tử đại sanh bỏ khắp nơi truy bắt, con hiểu là con trốn không thoát, cho nên con nhân lúc bị phát hiện giả vờ nhảy xuống vực rồi bám lấy 1 cây dây leo ở đó. Trong lúc bám con không cẩn thận thật sự trượt chân ngã, cũng may bên dưới vực có 1 con sông con mới giữ được 1 mạng. Tuy nhiên mặt lại bị va vào đá mà để lại một vết sẹo. Nhận ra, vết sẹo này có khả năng cho con một cuộc đời mới, con lấy tên Bể Cờ rồi xin vào phủ Thần Hầu làm nha hoàn.”

Vì biết thân phận Sở Ánh Tuyết là giấy gói lửa sớm muộn cũng bại lộ, Bể Cờ đã nhờ Bể Vũ hỏi rõ tình trạng của thân thể này sau đó tự viết nên một câu chuyện bi thảm cho cuộc đời mình. Mỗi một chữ, mỗi một câu tuy là nói dối nhưng là mặt không đỏ, tay không run, không lộ chút sơ hở nào. Hơn nữa, nàng biết chuyện Tử đại danh bổ vì nàng nói dối nàng đã ngã xuống vực mất mạng. Bể Cờ nàng là kẻ có ơn tất trả. Hơn nữa, nàng cũng không thể vì nàng mà kéo 4 người đó xuống nước. Cho nên, nàng mới lợi dụng lý do họ dùng trên người mình trở thành nguyên nhân xuất hiện vết sẹo xấu xí trên mặt. Giọng điệu chân thành, ánh mắt bi thương tuyệt vọng, sự thể hiện của nàng đã hoàn toàn thuyết phục người đàn ông trước mặt.

(p/s: cho miêu tả xí nhè, có ai cảm thấy Bể Cờ rất giả tạo không? Nếu có thì để mình giải thích luôn. Nữ chính của mình là 1 sát thủ, dùng thủ đoạn để che dấu thân phận, thực lực, hành tung...cho nên nếu như 1 sát thủ mà thật thà vậy chẳng phải bảo nó đến quan phủ khai tôi đã giết những ai hay sao? Còn nữa, mình không tạo ra một nữ chính tốt bụng, thiện lương. Nữ chính của mình có đầy đủ các yếu tố mà 1 kẻ xấu cần có và nàng làm tất cả những việc nàng có thể làm vì bản thân nàng và người thân của nàng. Kể cả những việc táng tận lương tâm nhất)

“Tại sao con lại chọn Thần Hầu phủ là nơi làm lại cuộc sống?” Gia Cát Chính Ngã lại châm trà cho Bể Cờ, ông nhìn nàng hòa ái, xem như không hề có ý định trách tội nàng vì đã liên lụy Thần Hầu phủ. Bể Cờ thờ ơ 1 tiếng

“Con còn nhớ, khi con còn nhỏ. Con và mẫu thân từng chơi trốn tìm. Con đã tìm khắp nơi trong phủ nhưng không thấy bóng dáng của người. Cuối cùng khi chán nản quay về con lại phát hiện người đang ở chính nơi con nhắm mắt đếm. Nương nói khi con gặp nguy hiểm con hãy nhớ kĩ “nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất” Vậy nên, con đến đây”

“Thật không hổ là nữ nhi của Bệ Hồng Dược sư muội, Bể Cờ con thật sự rất thông minh. Ta thật sự thương thức điểm này ở con. Nhưng tại sao hôm nay con lại lựa chọn nói điều này với ta?” Bể Cờ mân mân ly trà trên tay có vẻ hơi do dự, Gia Cát Chính Ngã lại thông thả đợi nàng. Cuối cùng nàng cũng nhẹ giọng lên tiếng

“Con biết giấy không gói được lửa, chuyện này sư bá lợi hại như vậy sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra điều không đúng. Hơn nữa, con không muốn chuyện này để người khác phát hiện liên lụy Thần Hầu phủ. Những ngày qua, sư bá luôn đối xử với con tốt như vậy, giống như là phụ mẫu của con, con không nỡ lừa gạt người cũng như làm liên lụy người và Thần Hầu phủ” Gia Cát Chính Ngã nghe vậy vô cùng hài lòng gạt đầu sau đó từ ái xoa nhẹ mái

tóc mềm mượt của nàng nói.

“Con cũng sợ ta sẽ bắt con lại giao cho hoàng thượng” Băng Cơ rút cổ lại tỏ vẻ hơi sợ song nàng lại nói

“Con biết sư bá với con rất tốt, nhất định người không nỡ làm vậy” nghe vậy Gia Cát Chính Ngã không khỏi cười thành tiếng

“Haha, con cái nha đầu này, thật sự là quý tinh linh”

“hì hì, sư bá quá khen rồi” Băng Cơ cũng khiêm tốn thừa nhận, quả thật nàng có tính toán trong chuyện này, nàng muốn nhận được sự bảo đảm của Gia Cát Chính Ngã và đương nhiên Gia Cát Chính Ngã nhận ra điều này, có điều ông vui vẻ chấp nhận tính toán của nàng.

“Tốt lắm, nếu như con đã tin tưởng nói chuyện này cho ta, hơn nữa con lại không phải là hung thủ sát hại những thị vệ kia thì ta cũng không có cách nào trách con, cả con và cả các tú nữ kia đều là những người vô tội. Con yên tâm, chỉ cần ta còn sống, con còn sống dưới cánh chim của ta, còn là người của Thần Hầu phủ thì ta nhất định sẽ bảo hộ con chu toàn” Nhận được lời bảo hộ của ông, Băng Cơ liền vui vẻ, nàng vẫn rất là quý người đàn ông khó lừa nhưng dễ gạt này. Dù sao thì hiện tại ông cũng đã là ngọn núi vững chắc cho nàng dựa vào rồi, nàng còn mong chờ điều gì hơn nữa đâu.

Không còn gì để nói, Băng Cơ báo cáo qua một chút về tình hình đọc tâm thuật của mình rồi cáo lui. Hiện tại, nàng có sự bảo hộ của Gia Cát Chính Ngã, cho nên tứ đại danh bổ dù có biết nàng có võ cũng sẽ không làm gì được nàng, Băng Cơ thật vô cùng vui vẻ. Trên đường trở về một chú chim sẻ nhỏ đậu lên vai Băng Cơ hót líu lo rồi đập cánh bay đi. Băng Cơ lại càng vui vẻ

Như đã nói, hiện tại Băng Cơ có khả năng điều khiển suy nghĩ và hành động của một số loại động vật kể cả là từ khoảng cách xa, nhờ vậy mà việc do thám nắm bắt tin tức với nàng càng trở nên dễ dàng. Năm xưa, Biện Hồng Dược cũng nhờ khả năng này mới có thể lập công vô số, phá án liên tục trở thành nữ thần bộ nổi tiếng thành Biện kinh. Hiện nay, Băng Cơ luyện đọc tâm thuật cũng đã đến tầng 8. Tuy rằng đã đến bình cảnh không thể tiếp tục đột phá, nhưng với khả năng hiện tại nàng đã vô cùng hài lòng. Nàng cũng không muốn biến con người trở thành con rối của nàng. Cũng nhờ khả năng này, hiện tại việc liên lạc giữa nàng và Tất Sát đã không còn cần đến Nhất, Nhị sát nữa mà do chú chim nhỏ này một mình đảm nhận

Cũng không có việc gì lớn, Chính là tam đại hộ pháp Thanh Long, Bạch Hổ và Chu Tước gửi thư từ Giang Nam về. Sau khi bọn họ đến Giang Nam đã một đường dọn sạch các trung tâm thương mại lớn tại Giang Nam. Nắm bắt phần lớn nền kinh tế về lụa, gốm sứ, trà lâu trong tay. Còn có một thứ mà Băng Cơ muốn nắm bắt nhưng bọn họ còn chưa thể thực hiện được đó chính là muối. Phải biết là, ở thời đại này Diêm thương có thể nói là nắm giữ toàn bộ nền kinh tế của một nước trong tay. Những ai không làm thì thôi đã làm, nhất là làm thành công thì chắc chắn sẽ là giàu nứt đổ đổ vách. Hơn nữa, tuy rằng nói ở thời kì phong kiến thương gia là nghề nghiệp thấp kém, không có địa vị nhất trong xã hội. Nhưng Diêm thương ở Giang Nam thật sự là được người đời nể trọng, từ vương gia đến quan Tri huyện, Tri phủ đều phải nể mặt họ 3-4 phần. Vì dù sao thì so với quyền, tiền mới là cái mua tiền khiến quý.

Yến Triệu cũng có nói, tuy rằng chưa thể nắm bắt nhưng cũng đã có những bước tiến nhất định. Tin chắc chỉ khoảng 3 tháng nữa sẽ có 1 thị trường lớn về muối trong tay. Thành tích này thật sự khiến Băng Cơ vô cùng hài lòng. Nàng cũng không nghĩ rằng 3 người này thật sự lại có đầu óc kinh doanh như vậy. Tuy rằng vốn bỏ ra thật sự là cắt da cắt thịt nhưng thành quả đạt được lại là gấp 2-3 lần. Thật sự là khiến Băng Cơ ngủ cũng sẽ vui đến mộng tỉnh.

3 hộ pháp này, không phải ai khác chính là tam đại hung đồ trước đây suýt mất mạng dưới tay Tam đại danh bổ sau đó được Băng Cơ cứu một mạng. Yến Triệu là một người có đầu óc, Đường Thủ hoạt bát lại có nhan sắc rung động lòng người. Triệu Hào thành thật, xốc nổi nhưng lại có mắt nhìn người. Hẳn biết người nào có thể tin tưởng người nào chỉ có thể lợi dụng, hợp tác.

Đang vui vẻ bỗng nhiên Băng Cơ bắt gặp mặt lạnh Lãnh Huyết đang đứng. Hắn cũng nhìn thấy cô còn đang định hung ác kéo cô về tra hỏi thì bỗng nhiên 1 thư đồng chạy đến báo với hắn là Gia Cát Chính Ngã muốn gặp, vì thế Lãnh Huyết để lại cho Băng Cơ một cái nhìn đầy cảnh cáo sau đó xoay người rời đi. Đợi hắn đi xa, Băng Cơ thở hắt ra 1 hơi rõ là khiêu khích sau đó tiếp tục vui vẻ trở về. Thật tò mò a, không biết sau khi Lãnh Huyết gặp Gia Cát đại nhân rồi sẽ trở về nhìn nàng bằng ánh mắt như thế nào đây???

Trở về phòng, Băng Cơ lại lấy Độc thư ra coi. Nàng nhớ, trước đây năm ngày có tin tức từ Nhất Sát nói Ôn Vô Thường đã bị Hàn Phiến Môn bắt. Ôn Vô Thường là con trai duy nhất của Ôn Như Ngọc, Giáo chủ Ngũ Độc lĩnh giáo nằm ở Tây Ninh, phía tây thành Biện Kinh tầm 2 tuần ngày đường. Ôn Như Ngọc là kẻ có đầu óc, lại giỏi dụng độc, tuy rằng có phần thua xa độc vương nhưng hắn có thể dùng, hỏi nàng có muốn giúp hắn 1 tay tiện thể thu hắn về dưới chướng hay không? Tuy nhiên, Băng Cơ lắc đầu. Ôn Như Ngọc, vận độc cũng được coi là đứng đầu 1 phương, hắn có dã tâm bưng bưng, lại thủ đoạn và không thiếu chiêu trò. Người như hắn nhất định sẽ không chịu cúi đầu trước kẻ khác. Thu hắn về dưới tay, chỉ sợ không được giúp còn bị cản ngược lại một ngum, như vậy hại nhiều hơn lợi. Nàng mới không làm những chuyện như vậy.

Hai ngày trước, Nhất Sát báo An Thế Cảnh đã thu được Ôn Như Ngọc. Băng Cơ cười, Hồn than nóng như vậy cũng chỉ có An Thế Cảnh mới có thể cầm. Nàng nhìn thôi cũng đã ngại rồi. Nhưng cũng không thể không phòng. Nàng thật sự rất muốn chống mắt lên coi xem họ An này sẽ lợi dụng cha con nhà họ Ôn này như thế nào đây?

Tầm hơn 1 canh giờ sau đó, Lãnh Huyết cuối cùng cũng trở về phòng. Hắn nhìn nàng bằng 1 ánh mắt vô cùng kì quái. Hiện tại, lời nàng nói, câu nào thật, câu nào giả hắn không dám tin. Hôm nay, Gia Cát đại nhân đã triệu tập cả Tứ đại danh bổ nói về thân phận của Băng Cơ, nói bốn người bọn họ chăm sóc nàng, cũng không được làm khó nàng. Chuyện Gia Cát đại nhân kể, so với chuyện mà nàng đã từng kể cho 4 người bọn họ nghe quả thật là không chỉ có 1 điểm khác biệt. Hơn nữa, Gia Cát đại nhân hiển nhiên không hề trách cứ 4 người họ bao che cho nàng, hình như còn coi như 4 người bọn họ không hề hay biết thân phận của nàng. Xem ra, chuyện 4 người họ giúp nàng đã bị nàng giấu nhem. Nàng, thế nhưng lại gian xảo, giảo hoạt như vậy? Rốt cuộc thì đầu mới thật sự là nàng chứ?

Tuy nhiên, nghĩ hiển nhiên vẫn chỉ là nghĩ. Lãnh Huyết không hề nói ra nghi vấn trong lòng. Hẳn biết rõ, có hỏi cũng chưa chắc nhận được câu trả lời thật lòng từ nàng, vậy tốt nhất là vẫn không nên hỏi tránh nàng khoác thêm 1 tầng phòng bị. Nghĩ thế, Lãnh Huyết chỉ đơn giản sai khiến Băng Cơ dọn dẹp phòng ốc một chút sau đó kêu nàng di chuẩn bị thức ăn tối. Băng Cơ cũng vui vẻ thực hiện. Hiện tại, nàng vẫn là nha hoàn của Lãnh Huyết không phải sao? Miễn là hắn không cố tình làm khó nàng. Vậy thì nàng đã phi thường vui vẻ.

Chương 33

Băng Cơ vừa dọn dẹp xong mâm đồ ăn của Lãnh Huyết thì Cơ Dao Hoa tiến vào. Hôm nay, Cơ Dao Hoa khoác lên mình một bộ bạch y nhẹ nhàng, phiêu dật lại thanh thoát, tao nhã. Tựa như ánh trăng đêm rằm soi sáng đêm đen bên ngoài ô cửa sổ. Thấy nàng bước đến, Băng Cơ khẽ nhún mình hành lễ

“Cơ thống lĩnh” nói thật thì với vị cô nương họ Cơ xinh đẹp lại dịu dàng nho nhã này. Băng Cơ không có nhiều ác cảm. Cảm giác duy nhất chính là cô nàng này rất đáng thương. Tình cảm của nàng đối với Lãnh Huyết chỉ sợ là cái bí mật mà ai nấy đều biết. Vậy mà Lãnh huyết lại cố tình làm như không nhìn thấy. Hẳn rốt cuộc vẫn chỉ coi cô nàng này tựa như thân muội muội. Giống như Vô Tình, Truy Mệnh, Thiết Thủ mà thôi.

“Băng Cơ, đến phủ Thần Hầu lâu vậy rồi mà bây giờ tôi mới biết cô có võ công, thật khiến người ta bất ngờ” Cơ Dao Hoa ngọt ngào mỉm cười. Đối với Băng Cơ, mặc dù nàng không thích chuyện Băng Cơ và Lãnh Huyết chung phòng, nhưng mà trong ánh mắt Băng Cơ khi nhìn Lãnh Huyết nàng không thấy có chút si luyến nào. Lãnh Huyết lại càng không có, hơn nữa Băng Cơ cũng không có làm gì quá phận. Vì vậy, nàng cũng không có cách nào ghét cô nha hoàn xinh đẹp nhưng lại có chút khiêm khuyết về dung nhan này được. Nàng có một vết sẹo dài trên mặt, đối với một thiếu nữ đã là không thể nào chấp nhận, nhưng lại bị ganh ghét bởi vì trước kia từng xinh đẹp, như vậy đối với nàng thật sự là không công bằng.

(Cho miêu tả dung lượng nha: mình không hiểu nổi, tại sao trên mặt có một vết sẹo liền bị dán mác xấu xí? Mình thấy rất nhiều những bộ phim cổ trang, trên mặt có 1 vết sẹo hoặc một nốt mụn do độc nhưng nữ chính chẳng hề xấu đi tẹo nào. Vậy mà diễn viên trong phim diễn như thể nhìn thấy quý @@. Băng Cơ trong mắt mình cũng vậy. Tuy nàng có 1 vết sẹo dài nhưng nếu che khuất đi vết sẹo ấy thì nàng vẫn là 1 tuyệt sắc giai nhân mà, hơn nữa kể cả là không che khuất nhưng mình cũng chỉ mô tả nàng là dung nhan nhìn có chút quý dị mà thôi. Nếu vì một vết sẹo dài do kiếm mà bị gán mác xấu nữ thì thật sự không công bằng. P/s: Trừ những vết sẹo do bông mà nổi rộp, sần sùi, đỏ ối và mất khoảng nửa khuôn mặt đi nha mọi người. Vết sẹo kiểu đấy thì thật sự không miêu tả xinh đẹp được mặc dù trước đây đã từng xinh đẹp)

“Chỉ là học chút thao tác phòng thân, nếu như không có nó, chỉ sợ hôm nay Băng Cơ giữ cũng không nổi chút hơi quèn này rồi. Đã khiến Cơ thống lĩnh chê cười” Băng Cơ cười, thật sự giống như không để ý nhưng trong đáy mắt lại hiện lên chút lạnh. Nghĩ đến chuyện lúc sáng, nếu như không có một ngày dạy dỗ từ tể cho Hải Đường, Hồ Điệp hai người này một chút, chắc chắn họ còn nghĩ Băng Cơ nàng là quả hồng mềm dễ bóp. Nhìn thấy tia sáng này trong mắt Băng Cơ, Cơ Dao Hoa cũng có chút lạnh gáy. Nhưng nghĩ đến chuyện lúc sáng, biểu cảm này của Băng Cơ thật sự là có thể hiểu được. Dù sao thì đó cũng là mạng người. Nếu như có người cũng đối với Cơ Dao Hoa nàng tính kế hãm hại như vậy, chỉ sợ nàng cũng không khác Băng Cơ biểu cảm là bao.

“Cái này, Băng Cơ cô nói đúng lắm. Nhớ lại chuyện ban sáng quả thật là nguy hiểm, nhưng mỗi tên đi nhanh như vậy, cô lại dễ dàng né được thật khiến cho người ta kinh ngạc. Chuyện này là do Hồ Điệp, Hải Đường một phần, cũng là do ta thất trách không quản lý hai muội ấy thật tốt, còn mong Băng Cơ cô bỏ qua cho”

“Cũng là do ta bất cẩn để rơi tấm bia, Cơ thống lĩnh, hy vọng cô gửi lời của ta đến Hồ Điệp, Hải Đường hai người. Băng Cơ chỉ hy vọng có thể sống an an, bình bình một đời, không mong gì hơn. Rất mong hai người họ đừng có tình làm khó ta nữa”

“Ta hiểu, ta nhất định chuyển lời.”

“Vậy, đa tạ Cơ thống lĩnh” Băng Cơ mỉm cười, đang định xoay người về phòng thì lại bị khuôn mặt có chút do dự của Cơ Dao Hoa làm cho chú ý. Vô tình niệm khẩu quyết liền biết được, Cơ Dao Hoa cũng không phải cố tình muốn đến tìm mình xin lỗi đi. Nàng cười nhẹ. Dưới ánh trăng vàng vạc bên ngoài ô cửa sổ, trong hương Thiên ước thảo, nụ cười của nàng giống như Hằng Nga trong cung Quảng Hằng khiến cho người ta ngơ ngẩn. Ngay cả Cơ Dao Hoa là nữ nhân cũng không khỏi tim đập rộn ràng khi nhìn thấy. Nếu như không có vết sẹo kia, chỉ sợ một dung nhan này sẽ khiến hàng vạn người ghen tị, hâm mộ cũng như si luyến đi. Bất chợt trong khoảng khắc, Cơ Dao Hoa lại cảm thấy may mắn. May mắn bởi vì Băng Cơ đã không còn xinh đẹp như trước, bằng không chỉ sợ là người lạnh lùng như Lãnh Huyết cũng chống không được mà si mê vẻ đẹp này của nàng.

“Cơ thống lĩnh là muốn tìm Lãnh thống lĩnh đi? Huynh ấy còn đang đọc sách trong kia, Cơ thống lĩnh cứ tự nhiên, Băng Cơ xin phép đi trước”

“Được, đa tạ” Tiếng Băng Cơ như kéo Cơ Dao Hoa ra khỏi chính những suy nghĩ hỗn loạn của mình, Nàng tự cảm thấy khá hồ thẹn vì những suy nghĩ ích kỉ của mình. Sau đó mỉm cười với Băng Cơ rồi mời xoay người theo hướng Băng Cơ chỉ mà đi. Băng Cơ thấy vậy cũng xoay lưng đi.

Thấy Hai người trò chuyện thân mật trong phòng, Băng Cơ có chút nhàm chán. Vậy nên nàng vớ bừa lấy một cuốn sách trên giá sách của Lãnh Huyết rồi đi ra khỏi phòng. Đi một mạch đến đình nghỉ mát bên hồ mới dừng lại, dưới ánh đèn khi mờ khi tỏ của chiếc đèn dầu khẽ neo mắt đọc đọc một chút.

Trong phòng sách của Lãnh Huyết thật sự là không thiếu đầu sách. Ngoại trừ một số ghi chép có liên quan đến các vụ án trong phủ Thần Hầu còn rất nhiều các đầu sách viết về lịch sử, văn hóa, con người của các địa hương trong thời đại này. Mỗi lần nhàm chán, Băng Cơ liền lấy một chút ra đọc, Lãnh Huyết đương nhiên biết chuyện này. Chỉ cần là nàng không động đến các cuốn sách không liên quan thì đều ngầm cho phép nàng đọc đọc một chút.

Thực sự là, Băng Cơ cũng không có nhiều thời gian nhàm chán như vậy. Nàng còn có độc, y thuật, còn Thiên Hạc thư, còn Đọc tâm thuật, mỗi thứ đều

cần rất nhiều thời gian. Nàng còn hận một ngày không có 48 giờ nữa là. Cũng may là tư chất của nàng thông minh. Cho nên cùng lúc học nhiều thứ cũng không kém phần hiệu quả, thậm chí chúng còn bổ trợ cho nhau rất nhiều. Đọc Tâm thuật của nàng hiện tại đã đến tầng 8. Thiên Hạc thư cũng đã đến tầng 7, có thể đi lại xuất quỷ nhập thần không ai hay biết được rồi. Còn nữa, độc y thuật tuy không có hiệu quả gì cụ thể đáng nhắc tới nhưng cũng có thể đứng ngang hàng với một vị thái y trong thái y viện của hoàng thất rồi.

Tuy nhiên, cũng không phải lúc nào Băng Cơ cũng có thể mang những thứ đó ra nghiên cứu, nếu không thật sự là lạy ông tôi ở bụi này tự làm lộ thân phận cũng như khả năng của bản thân rồi. Khi nào mà không phải chỉ có mình nàng một không gian, lại không có việc gì làm Băng Cơ sẽ lấy những cuốn sách đại loại như hiện tại ra để đọc. Băng Cơ cũng hiểu rõ, nàng sẽ không trốn trong Thần Hủ phủ một đời. Bởi vậy, việc tìm hiểu các loại lịch sử, văn hóa thời đại này đối với một người xuyên không mà không có chút ký ức của thân chủ nào như nàng thật sự là có ích không nhỏ.

Trong khi còn đang mải nghiên cứu một số phong tục địa phương. Bỗng nhiên trong đầu Băng Cơ vang lên một giọng nói vừa lạ vừa quen tai “rốt cuộc phòng Lãnh Huyết ở đâu nhỉ?” Băng Cơ hơi thú vị nhướn mày, nàng vừa ngẩng đầu liền bắt gặp một bóng dáng, mắt lơ lửng, nhìn trước ngó sau. Nhìn thấy Băng Cơ đang nhìn mình, hần phát tay một cái liền lấy tư thế hiên ngang mà đi ngang qua người nàng. Khóe môi Băng Cơ có chút giật giật. Người này còn không phải Vu Xuân Đồng của Lục Phiến Môn hay sao? Nói cách khác, chính là vị tay chân đắc lực của An Thế Cảnh đi. Nửa đêm canh ba, hần mặc trang phục thư đồng Thần Hủ phải đi tìm phòng Lãnh Huyết, rốt cuộc là có mục đích gì đây?

Nghĩ là làm, Băng Cơ vươn nhẹ tay. Một chú bướm nhỏ vô cùng xinh đẹp liền từ nhánh hoa gần đấy bay đến bên cạnh nàng lơ lửng một vòng sau đó đậu lên ngón tay nàng rung nhẹ đôi cánh mềm mỏng như cánh ve. Băng Cơ niệm chú khẩu quyết sau đó mỉm cười nhẹ nhàng, chú bướm rung cánh bay lên không trung từ từ theo hướng Vu Xuân Đồng đi mà bay đi. Băng Cơ nhìn chú bướm nhỏ khuất bóng sau đó liền tiếp tục cúi đầu xuống chuyên tâm đọc sách. Một khắc sau, chú bướm nhỏ xinh đẹp liền quay lại bay một vòng rồi đậu lên vai Băng Cơ. Nàng khẽ nhíu mày. Một túi bột màu đỏ rải đều xung quanh phòng Lãnh Huyết sao? Là loại dược liệu mới của Ôn Như Ngọc hay sao? Không biết nó có tác dụng gì nhỉ?

“AAA...Lãnh Huyết caca, huynh bình tĩnh một chút đi a” đáp lại câu trả lời của Băng Cơ là 1 tiếng hét lớn, là phía phòng Lãnh Huyết, giọng này còn là của Cơ Dao Hoa. Xem ra, bột thuốc này cũng có tác dụng thật mau. Theo tiếng hét này, Băng Cơ một đường chạy về phòng thì đã thấy Lãnh Huyết hóa thành lang nhân đang đánh nhau với Cơ Dao Hoa.

Đối với Lãnh Huyết bình thường, Cơ Dao Hoa đã không bằng một phen. Cho nên, đối đầu với Lãnh Huyết hóa sói, nàng rất nhanh chóng đỡ không được, dính một chương của Lãnh Huyết mà ngã xuống, nhổ ra một ngụm máu lớn. Người thấy mùi máu càng làm bốc phát sói tính trong cơ thể Lãnh Huyết, hần giờ càng giống như lang hoang lạc đàn càng trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết. Giống như một khắc sau liền có thể thấy Cơ Dao Hoa ngã xuống chết, Băng Cơ có chút thương tiếc. Thế nhưng, Cơ Dao Hoa lại hình như đang cười. Tuy trong mắt là đau lòng nhưng khuôn mặt lại như là được chết dưới tay Lãnh Huyết nàng xuống địa ngục cũng an nhàn. Băng Cơ tặc lưỡi, lại có nữ nhân si tình đến cực này.

Bỗng nhiên, một cánh quạt lao tới chặn lại đường công kích của Lãnh Huyết. Vô Tình một thân Bạch y giống như chàng hoàng tử đến giải cứu công chúa từ miệng quái thú. Đáng tiếc hoàng tử không yêu công chúa, công chúa lại nguyện chết dưới móng vuốt quái thú. Thật là một tình tiết câu huyết a. Nhưng mà nói gì thì nói Vô Tình cũng không phải đối thủ của Lãnh Huyết, nhất là sau khi hần hóa sói. Hần thì không phân biệt bạn thù, còn Vô Tình lại sợ làm hần bị thương. Cho nên, càng đánh Vô Tình càng yếu thế. Cuối cùng cũng ăn một đòn bắn ngược ra. Mà lại còn bắn đúng hướng Băng Cơ đang đứng.

Thấy thế, Băng Cơ cũng nhưn người đỡ lấy Vô Tình đang ngã xuống. Dù sao chuyện nàng biết võ cũng không còn là bí mật, vậy thì nàng cũng không thể trơ mắt đứng nhìn Vô Tình ngã xuống như vậy được. Đầu sao thì trừ Truy Mệnh là bằng hữu, trong phủ Thần Hủ này đối với nàng tốt nhất cũng chỉ có Vô Tình. Ngay sau khi Vô Tình bị đánh bay ra, Truy Mệnh và Thiết Thủ cũng đồng loạt lao lên. Nhưng cũng nhanh chóng thất thủ.

Lúc ấy. Băng Cơ liếc về phía góc khuất, rất nhanh liền thấy Vu Xuân Đồng lên lút rồi đi. Nhưng nàng cũng không có tính toán đuổi theo hay là nói cho Tử đại danh bỏ biết. Họ còn đang mải đánh nhau với Lãnh Huyết còn chưa xong kia kìa. Nhưng mà, nàng còn thắc mắc. Biến Lãnh Huyết thành sói rồi rốt cuộc đối với Vu Xuân Đồng có lợi ích gì? Theo suy nghĩ của nàng một chú chim sẽ nhỏ cứ như vậy lảng lảng theo hướng Vu Xuân Đồng rồi đi mà bay theo.

Mà Vu Xuân Đồng vừa rồi đi thì Gia Cát Chính Ngã cũng đến. Ông vừa liếc mắt liền thấy Truy Mệnh và Thiết Thủ đang hợp sức đánh nhau với Lãnh Huyết nhưng chỉ là cố gắng chống đỡ. Sau đó ông liền nhìn thấy Băng Cơ đang đỡ Vô Tình. Băng Cơ đang bắt mạch cho Vô Tình. Một chương của Lãnh Huyết khi này không hề lưu tình chút nào đã tổn thương đến kinh mạch của Vô Tình rồi. Vô Tình mà còn liều mạng như vậy nữa, không biết là hần sẽ cứu được Lãnh Huyết trước hay là sẽ mất mạng trước đây.

Nghĩ đến đây, Băng Cơ không khỏi nhíu mày một chút. Nàng lấy trong người ra một viên bảo hồn đơn dút cho Vô Tình. Vô Tình uống cái này cũng đã đến mấy lần rồi. Chỉ sợ nếu uống nhiều thêm cũng sẽ không có tác dụng quá lớn nữa đi. Có khi Băng Cơ nàng lại cản trở về nghiên cứu một loại thuốc mới nữa thôi.

Ngẩng đầu lên liền thấy Gia Cát Chính Ngã đang cố gắng áp chế Lãnh Huyết. Nhưng hần dường như nổi điên. Gia Cát Chính Ngã không có cách nào tiếp cận hần được. Ông đang bí thế lại thấy được ánh mắt Băng Cơ đang nhìn mình. Ánh mắt lóe lên một tia giao hoạt. Băng Cơ bỗng cảm thấy lạnh gáy. Gia Cát Chính Ngã thế nhưng giao Lãnh Huyết cho Truy Mệnh và Thiết thủ sau đó phi thân đến chỗ Băng Cơ và Vô Tình.

Lúc này Vô Tình uống bảo hồn đơn đã lấy lại ý thức. Nhìn thấy Gia Cát Chính Ngã lại thấy ông lắc đầu, trong mắt không khỏi ánh lên tia tuyệt vọng muốn đứng dậy liều mạng kéo Lãnh Huyết về lại bị Gia Cát Chính Ngã đè lại. Ông quay người sang nhìn Băng Cơ.

“Băng Cơ, con giúp ta kéo thần trí Lãnh Huyết lại được không?” Băng Cơ hơi kinh ngạc. Bởi vì nàng cũng không nghĩ bản thân có cái bản lĩnh này. Nhưng nhìn sâu vào trong mắt Gia Cát Chính Ngã lại thấy được một tia kiên định. Ông lại lên tiếng

“Hần hiện tại chỉ là một con sói mà thôi” lời của ông giống như là gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt nàng lúc nàng đang chưa tỉnh ngủ. Giống như thức tỉnh người trong mộng. Băng Cơ bỗng nhận ra ông muốn nói đến điều gì. Hần chỉ là một con sói thôi. Hần nếu là người, đối với kẻ thần kinh thô như Lãnh Huyết, Băng Cơ muốn nắm bắt thần trí hần còn gặp chút khó khăn. Nhưng hiện tại, hần lại chỉ là một con sói thôi a. Chỉ là một con sói hoang nho nhỏ,

đối với độc tâm thuật tăng tám mà bản thân phi thường hải lòng của mình, Băng Cơ còn không có để lang nhân như Lãnh Huyết vào trong mắt đầu.

Bởi vậy, tất cả những người ở đó khi ấy được một phen hít khí. Chỉ thấy Băng Cơ nhún chân một cái liền theo sát hành động của Lãnh Huyết. Sự xuất hiện của Băng Cơ thu hút toàn bộ sự chú ý của Lãnh Huyết. Hắn dùng toàn lực muốn bắt được Băng Cơ nhưng mà nàng lần nào cũng nhanh nhẹ trốn thoát. Đơn giản bởi vì thiên hạc thư tăng 7 không hề phải là chuyện tầm thường kết hợp với thuật độc tâm, Băng Cơ rất nhanh liền có thể biết được Lãnh Huyết chuẩn bị làm gì để dễ dàng tránh né. Mất đi sự chú ý của Lãnh Huyết, cả Truy Mệnh và Thiết Thủ đều vô thức thờ nhẹ ra một hơi. Thật sự là dưới áp lực của Lãnh Huyết, hai người họ kể cả có liên thủ cũng gặp vô vàn khó khăn. Bỗng nhiên được thoát cũng không thể trách họ thờ ra một hơi.

Thế nhưng, sau khi thờ nhẹ lại không tránh không khỏi bàng hoàng. Chỉ thấy, khi này họ chặt vật bao nhiêu thì Băng Cơ lại nhẹ nhàng đơn giản bấy nhiêu. Nàng giống như là một chú chim nhẹ nhàng tung cánh, tựa như cánh phượng vũ nhẹ nhàng dao động trong gió, nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng Lãnh Huyết lại không có cách nào chạm được vào vạt áo của nàng.

Thời gian cứ thế trôi đi, Lãnh Huyết tổn biết bao công sức cũng không thể chạm tới người con gái nhỏ nhắn lại linh động dị thường trước mặt. Dần dần liền trở nên phát điên, động tác càng ngày càng loạn. Đầu óc giờ này chỉ còn là phần nộ. Băng Cơ biết, thời cơ đến rồi. Vì vậy nàng ra vẻ hệt chân một cái liền để Lãnh Huyết dễ dàng bắt được. Tay hắn rất nhanh siết chặt cổ của nàng. Băng Cơ cũng theo đó nhanh chóng bẻ khí. Vô Tình, Truy Mệnh vì lo lắng nên loạn, cả hai đều khẩn trương muốn xông lên nhưng bị Gia Cát Chính Ngã cản lại. Bởi vì ông nhìn thấy điều mà cả hai người họ không nhận ra. Đó là trên môi Băng Cơ vẽ lên một đường cong hoàn hảo. Nàng nhắm mắt niệm khẩu quyết. Đồng thời một luồng ánh sáng trắng giống như giông bão ập đến trong trí não nàng khiến Băng Cơ bất giác nhũn chặt chân mày.

Ánh sáng chậm rãi hòa tan, trước mặt Băng Cơ xuất hiện một cảnh tượng mà cho đến mãi nhiều năm về sau nàng cũng không thể nào quên được...

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Ánh sáng chói lòa vụt tắt, trước mắt Băng Cơ liền xuất hiện một quang cảnh đầy máu. Xác chết la liệt khắp nơi, nhuộm lên mảnh đất cỏ một màu đỏ ối chói mắt, thậm chí Băng Cơ còn cảm nhận được một mùi tanh nồng ngập trong khoang miệng khiến cho người khác muốn nôn khan một trận thừa sống thiếu chết. Đứng trước cảnh tượng kinh hoàng ấy, Băng Cơ chỉ hơi nhíu mày, bởi nàng đã sớm quen thuộc nó từ khi lên ba mắt rồi.

Chỉ là, thứ thu hút Băng Cơ cũng không phải là cảnh tượng này mà chính là đằng sau nó cơ. Những cái xác nằm la liệt xô trái đổ phải mỗi cái một tư thế đều là vô cùng đau đớn cùng không cam lòng nhưng đều đang bao quanh lấy 1 gia đình nhỏ, giống như liều chết để bảo hộ gia đình ấy. Lác đác còn vài người đang cố chống cự với lũ áo đen. Trong đó có một người đàn ông cao lớn, dáng trên 1m8, khuôn mặt tuấn lãng có đến bảy phần là giống với Lãnh Huyết trên người mặc một bộ đồ lông thú nhuộm đầy máu đỏ, tay cầm kiếm hơi run, có lẽ số người chết dưới tay ông đã không còn có thể đếm bằng đầu ngón tay nữa. Nhưng ông thì đã kiệt sức, mà đối thủ của ông lại còn quá nhiều. Sau lưng ông có 1 người phụ nữ dáng người nhỏ bé tầm 1m6 nhưng lại không hề tầm thường, trên mặt, trên áo bà cũng đầy là máu nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng bà là người có dung nhan vô cùng kiều diễm, rung động lòng người. Tay bà còn đang nắm chặt lấy tay của một đứa nhỏ.

Ấy là một đứa nhỏ vô cùng đáng yêu, mái tóc rối bời và khuôn mặt lấm lem bụi đất hòa cùng máu không thể làm lu mờ làn da mịn màng và trắng bóc mà nó có, khuôn mặt bụ bẫm, đôi má phúng phính, đôi mắt to tròn long lanh nước ngập tràn sợ hãi, đôi môi trắng bệch mím lại thật chặt cho thấy nó đang rất hoảng sợ nhưng lí trí lại không cho phép nó được khóc. Đôi tay nhỏ bé một cái nắm gọn trong tay người phụ nữ xinh đẹp kia, còn một lại đang nắm chặt chiếc nanh sói được xuyên làm dây chuyền đeo trên cổ.

Rồi bỗng đâu, một kẻ sát nhân áo đen xuất hiện dùng toàn lực đâm kiếm về phía đứa trẻ. Người đàn ông vô cùng gấp muốn cứu lấy đứa bé ấy nhưng lại không thể vì đang bị hai kẻ khác bám lấy. Người phụ nữ lại nắm chặt tay đứa nhỏ đưa đôi mắt nhìn bóng lưng người đàn ông một cách tuyệt vọng rồi nhắm mắt ôm lấy đứa nhỏ. Thanh kiếm đâm xuyên ngực khiến người phụ nữ mở miệng liền ho ra một búng máu lớn. Đứa nhỏ nhìn cảnh tượng ấy, mặt cắt không còn một giọt máu cuối cùng vỡ òa trong tiếng khóc. Nước mắt giống như những giọt trân châu không ngừng lăn dài rồi rơi xuống tí tách trên khuôn mặt người phụ nữ. Người đàn ông chứng kiến cảnh tượng này liền nổi điên giết chết hai người đối diện rồi quay lại đâm chết kẻ áo đen còn đang cố gắng muốn động tay giết đứa nhỏ.

“Lãnh...lãnh nhi...” Người phụ nữ thều thào, đứa nhỏ nắm chặt lấy tay bà khóc nức nở

“Mẫu thân, người sẽ không sao, mẫu thân, Lãnh nhi ở đây, người nhất định sẽ không sao” Người phụ nữ dịu dàng đưa tay lên lau những giọt nước mắt còn vương trên má đứa trẻ, bà nói

“Lãnh nhi, sau này, mẫu thân không có khả năng tiếp tục ở bên cạnh con. Nhưng con hãy nhớ, mẫu thân rất yêu con, phụ thân cũng rất rất yêu con, vậy nên con phải thật kiên cường, thật hạnh phúc. Lãnh nhi, con có biết không? Con nhất định phải sống tốt” Nói rồi bà bỏ rơi cánh tay trút lấy hơi thở cuối cùng. Nhìn nương tử của mình trút lấy hơi tàn, người đàn ông mím chặt môi ôm lấy đứa nhỏ mở một đường máu liều mạng xông ra ngoài. Đứa nhỏ vẫn không ngừng ngoài đầu lại thậm chí giẫy dụa chỉ để gọi lớn “Mẫu thân...mẫu thân...” trong tiếng khóc nghẹn ngào.

Cảnh tượng thay đổi theo từng bước chân của người đàn ông kia mặc dù Băng Cơ không hề di chuyển. Cho đến khi hai người họ chạy đến vách núi cao. Người đàn ông mới quyết định đặt đứa trẻ xuống. Phía sau lưng ông tạm thời không có ai đuổi kịp nhưng ông biết rất nhanh nữa bọn chúng sẽ đến đây. Đặt tay lên vai đứa trẻ ông nói

“Lãnh nhi, con hãy nhớ, con là hoàng tử tộc sói, con nhất định phải sống, nhất định phải mạnh mẽ, kiên cường” Sau đó người đàn ông hướng mắt ra ngoài vách đá, mặt ngẩng cao nhìn theo ánh trăng mà hú dài giống như tiếng gọi đàn của một chú sói hoang. Gần như lập tức, dưới chân vách đá có một đàn sói lớn chạy đến. Người đàn ông nhìn đứa trẻ thêm một lần rồi mới cắn răng đẩy nó xuống vách. Theo cảnh vật đổi rồi, âm thanh còn mãi vang vọng chỉ là tiếng người đàn ông cô độc trên vách núi hét lớn

“Lãnh nhi, con nhất định phải sống...”

Huyền cảnh biến mất, trước mặt Băng Cơ là một bãi đất nứt nẻ và nóng rực không sống nổi dù chỉ là một nhánh cây, ngọn cỏ. Băng Cơ đưa mắt nhìn quanh. Rất nhanh liền tìm thấy “nguồn nhiệt”. Đó là Lãnh Huyết của hiện tại, mà cũng phản phát bóng hình của đứa nhỏ kia. Cả thân hình hắt tóa ra một ngọn lửa nóng rực, ngọn lửa thù hận, bi thương. Ngọn lửa ấy đang thiêu đốt tâm hồn hắn, cũng đang thiêu đốt lí trí của hắn từng ngày.

Hắn đau đớn, hắn gào thét, hắn vô lực giãy dụa trong ngọn lửa ấy, hắn mệt mỏi, hắn bị ai, hắn muốn tìm một điểm tựa, một nơi an toàn để có thể buông bỏ mọi cảnh giác mà ngủ một giấc thật ngon. Nhưng hắn lại không thể để mọi người thấy hắn yếu đuối. Hắn lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh lùng, hờ hững, thực chất chỉ là để xoa dịu cái nóng cháy trong tim.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, thế nhưng trái tim Băng Cơ lại không ngừng run lên. Lãnh Huyết hiện tại, giống như một con sói hoang lạc đàn đang tìm kiếm một nơi yên tĩnh, an toàn để không ngừng nhắm nháp vết thương mãi mãi chẳng lành. Hắn của hiện tại làm Băng Cơ nhớ đến chính mình của thật nhiều năm về trước.

Ngoài sân, trên một đám cỏ xanh ngắt, bên kia là 1 chiếc đài phun nước. Một cô bé tầm 3 tuổi đang đùa vui bên cạnh 1 chú chó nhỏ lông xù. Tiếng cười lanh lảnh vang vọng trong không gian. Bỗng, có 1 bóng đen bao phủ lên khoảng trống trước mặt cô bé. Kinh ngạc, cô bé ngẩng đầu lên nhìn thì khuôn mặt đang vui vẻ bỗng trở nên cực kì nghiêm túc, cô bé xoay người lưng gập, nhỏ tiếng hô

"Cha" người đàn ông phía trước mặt cô bé có đôi mắt cực kì sắc bén, dáng người to lớn, mũi thẳng, môi mỏng, làn da màu đồng răn rôi, từ trên mắt kéo dài xuống nửa khuôn mặt là 1 vết sẹo dài như 1 con rết độc đang đậu. Lưng thẳng còn có 1 bên chân giả. Vừa nhìn liền cảm thấy vô cùng đáng sợ nhất là với 1 cô bé. Ông thấy cô bé khom người cung kính thì nghiêm mặt nói

"Tốt lắm, đi theo ta" sau đó xoay lưng rồi đi, cô bé cũng vút lại con chó nhỏ rồi lẻo đẻo đi theo sau. Người đàn ông dáng cao, chân dài. Muốn theo kịp ông buộc cô bé phải chạy theo. Thế nhưng tốc độ của ông chẳng hề giảm. Thậm chí còn tăng lên. Cho đến khi đến nơi thì cô bé đã không còn khí lực, đôi chân bé nhỏ bần rần ngã quỵ xuống đất. Người đàn ông khẽ nhìn lại. Đôi mắt ánh lên vẻ không vui. Cô bé thấy vậy bèn cắn răng dựa vào tường đứng dậy. Lưng thẳng đầu hơi cúi tay chấp sau lưng.

Khi ông quay lưng đi, cô bé len lén lau đi mồ hôi trên trán. Cô bé kia nào còn vẻ xinh đẹp đáng yêu lúc đầu. Trên trán thấm đẫm mồ hôi khiến mái tóc dính vào khuôn mặt. Chiếc váy trắng tinh khôi vì khi chạy ngã vài lần mà lấm bẩn, xộc xệch không còn dáng vẻ ban đầu. Chân tay cô bé cũng lấm bẩn vài chỗ còn xước đến rỉ máu. Nhưng người đàn ông trước mặt lại chẳng hề quan tâm. Ông nói với người trước mặt. Đó là 1 người đàn ông lực lưỡng. Dáng người tầm hơn 1m8 gần 1m9. Mặc trên mình 1 chiếc áo vest đen, làn da màu đồng, mái tóc màu vàng. Ngồi quan tâm thường đối mặt 1 mí như nhắm lại như mở.

Người này, tên là Benz. Là 1 cận vệ cũng như là người duy nhất mà người đàn ông trước mặt này dám tin tưởng. Không phải tuyệt đối nhưng những việc phi thường quan trọng thì đều là 1 tay hắn làm.

"Benz, những đứa trẻ kia đã tập hợp đầy đủ r chưa?" Lời nói thâm trầm, âm u giống hệt như con người của ông vậy.

"Đều đã đến đủ, ông chủ" dưới danh nghĩa là làm việc thiện. Người đàn ông trước mặt đã gom hơn 1000 đứa trẻ tại khắp các cô nhi viện trên toàn thế giới và gom chúng lại một chỗ. Là khu căn cứ đào tạo sát thủ bí ẩn. Cứ 3 năm lại có hàng chục sát thủ hàng đầu bước ra từ khu căn cứ này. Số lượng người bước vào lại không nhỏ như vậy. Mỗi năm đều là cả nghìn người. Nhưng đề sống sót cũng chưa đến 1% nữa.

"Đưa cả Băng Cơ vào căn cứ đi" người đàn ông ấy lại lên tiếng. Tiếng nói thâm trầm giống như là quỷ tula bước ra từ địa ngục vậy. Đôi chân đứa bé hơi run lên. Hai bàn tay trong ống tay áo nắm thật chặt. Nó đã từng nghe đến nơi này. Chỉ là không rõ chi tiết. Nhưng nó biết nơi này chẳng khác nào địa ngục. Benz do dự

"Nhưng mà...ông chủ...tiểu thư còn quá nhỏ, hơn nữa tiểu thư là con gái ngài a"

"Nếu như không trở nên mạnh mẽ. Nó không xứng làm con gái ta. Đưa nó vào" giọng nói quyết liệt, thẳng thắn, lạnh lẽo không có chút do dự hay tình cảm nào.

"tuân lệnh, tiểu thư, mời vào trong" Benz cúi đầu xoay đó xoay người đối diện Băng Cơ rồi ra hiệu mời. Băng Cơ hiểu, nàng không trốn được vậy nên theo hướng Benz chỉ tập tễnh bước vào. Từ ấy, những chuỗi ngày khủng khiếp bắt đầu.

Ở trong căn cứ, duy chỉ có Băng Cơ 3 tuổi còn lại ít nhất cũng là 6 tuổi trở nên. Nhưng bài tập huấn vô cùng khắc nghiệt. Com thì chỉ có com trắng và 1 bát canh nguội. Không có bất cứ sự thiên vị nào chỉ vì Băng Cơ là tiểu thư. Duy nhất 1 điều đó là nếu Băng Cơ trọng thương sẽ có bác sĩ riêng đến điều trị, với điều kiện là nàng phải thật sự hấp hối. Thấm thoát cuộc sống của Băng Cơ cứ vậy mà trôi qua. Bảy ngày sau đó,

"Thế nào?"

"Ông chủ, đã có 23 đứa trẻ chết rồi, còn lại cũng phải có gần trăm đứa đang hấp hối"

"Băng Cơ thì sao?"

"tiểu thư rất nỗ lực, tuy tuổi khá nhỏ nhưng thành tích so với các đứa trẻ khác cũng không kém hơn nhiều lắm"

"Tức là vẫn kém hơn?"

"Ông chủ, đối với tuổi của tiểu thư thì như thế đã không tệ"

"Không tệ? Như thế nào là không tệ? Phải hiểu được là nó sẽ có rất nhiều kẻ thù. Muốn tồn tại thì nó phải là mạnh nhất. Chỉ có thể là mạnh nhất hoặc là chết"

"Nhưng mà..."

"Sau một tuần nữa thì cất bác sĩ tư đi"

"Ông chủ...như vậy tiểu thư sẽ không thể tồn tại được a"

"Từ khi nào người trở nên dài dòng vậy Benz? Nếu k thể tồn tại. Đó là lỗi của nó. Nếu như không thể sống sót, nó không xứng làm con gái ta. Đứa con gái này, có hay không cũng được"

"Tuân lệnh" Benz cúi đầu lùi ra. Trong lòng không khỏi vì Băng Cơ mà cảm thán. Sinh ra trong ngôi nhà không có tình thân này. Ngay từ đầu cũng chưa bao giờ được người đã sinh thành ra mình cho 1 lời quan tâm.

1 tuần sau đó, bác sĩ tư của Băng Cơ bị buộc ra khỏi căn cứ. Băng Cơ trọng thương 1 phần sống 9 phần chết nằm trên giường. Không ai quan tâm, không ai hỏi han. Chỉ là đôi khi Benz sẽ liếc mắt 1 cái xem nàng hiện tại chết hay sống. Kì tích xảy ra là cứ mỗi lần như vậy. Băng Cơ liền nằm bất động 3 ngày. K ai nghĩ nàng có thể tiếp.

Kì tích xảy ra là cứ mỗi lần như vậy. Băng Cơ liền nằm bất động 3 ngày. K ai nghĩ nàng có thể tiếp tục sống nhưng 3 ngày sau nàng lại mở mắt ra, còn có thể tiếp tục ăn cơm. Ngày hôm sau lại bị buộc tập huấn. Lần nào cũng vậy, đến ngay cả Băng Phàm(tên cha Băng Cơ) nhìn thấy sức sống mãnh liệt này cũng phải ngạc nhiên.

2 năm sau, Băng Cơ lên 5. Hơn 1000 đứa trẻ lúc trước hiện tại chỉ còn lại hơn 100. Hơn 100 đứa nhỏ nhất là 9 tuổi lớn nhất là 15 tuổi. Duy nhất Băng Cơ là 5 tuổi. Họ bị ném vào khu rừng nguyên sinh lớn nhất amazon để tự sinh tự diệt trong vòng 3 năm. Sau 3 năm, những đứa trẻ còn sống sẽ là lực lượng chủ chốt của tổ chức. Chỉ là, sau 3 năm hơn 100 đứa trẻ kia cũng chỉ còn 1 mình Băng Cơ là còn sống.

Suốt khoảng thời gian 5 năm tập huấn, sau đó là 8 năm làm nhiệm vụ trong tổ chức. Đã có rất rất nhiều lần Băng Cơ sợ hãi, lẩn trốn, chui trong 1 góc tối và tự cắn bản thân mình đến khi trên người không còn có chỗ nào k có vết thương. Đặc biệt là 2 năm đầu tiên. Đó là những kí ức ám ảnh nhất cuộc đời nàng. Đó là những kí ức đau thương nhất, cô độc nhất mà nàng chưa bao giờ muốn nhớ lại. Nhưng nhờ nó, nàng mới có thể trở nên mạnh mẽ, mới có 1 Băng Cơ của ngày hôm nay.

Hiện tại nhìn thấy Lãnh Huyết, kí ức trong Băng Cơ giống như lụt mà vỡ đê ủa về. Trong phút chốc, nó nhanh chóng nhấn chìm lí trí mà nàng đang có khiến cho trái tim nàng không ngừng đau đớn và run rẩy. Nàng chậm rãi bước lại gần hắn. Phát hiện ra nàng, Lãnh Huyết không ngừng đưa khuôn mặt tà ác nhất ra để gầm gừ đe dọa nàng. Giống như một chú chó nhỏ bị thương thấy người lạ. Sợ người ta phát hiện nó bị thương rồi sẽ hại nó, sẽ làm đau nó.

Băng Cơ giơ cao tay tát liền hai cái vào hai bên má trái phải của Lãnh Huyết khiến hắn gần như lập tức rơi vào trạng thái ngẩn ngơ không rõ tình huống đang xảy ra. Sau đó Băng Cơ lại dùng hai tay giữ chặt lấy đầu Lãnh Huyết, ép hắn phải nhìn thẳng nàng, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo nhưng sâu thẳm của nàng.

"Lãnh Huyết, huynh nhận ra tôi chứ? Huynh nhận ra bản thân huynh chứ? Huynh có còn nhớ hay không? Những lời cuối cùng mà phụ mẫu huynh đã nói. Họ đều là nói huynh phải sống tốt, phải mạnh mẽ, phải kiên cường, phải hạnh phúc. Huynh xem, huynh làm được bao nhiêu phần? Huynh không những làm họ thất vọng, huynh còn làm những người quan tâm huynh tổn thương. Huynh có biết không? Huynh càng như vậy thì lại càng không thể trả thù, ngược lại khiến cho kẻ thù của huynh nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, khiến phụ mẫu huynh nơi chín suối không yên lòng, khiến người yêu thương huynh hiện tại đau khổ. Huynh có biết hay không hả? Huynh có còn xứng làm hoàng tử tộc sói hay không hả? Huynh tỉnh dậy đi, mở mắt ra mà nhìn xem, Vô Tình bị huynh đánh trọng thương, Cơ Dao Hoa cũng chỉ còn 1/3 cái mạng, Thiết Thủ, Truy Mệnh cũng nguy khốn. Đây đều là nhờ anh huynh làm mà ra cả đấy. Huynh nghĩ cho kĩ đi, Huynh mất đi nhân tính, Gia Cát đại nhân sẽ buộc phải giết huynh. Vậy thì, sau này ai sẽ báo thù cho huynh, ai sẽ dẫn dắt phủ Thần Hầu đi phá án dẹp loạn, ai sẽ cùng Gia Cát đại nhân phân ưu? Ai sẽ vì dân chúng an cư lạc nghiệp mà hành án đầy hả? Lãnh Huyết, huynh hiện tại nghĩ cho kĩ, nhớ cho kĩ, huynh không chỉ có một mình để có thể dễ dàng muốn chết liền chết. Huynh có huynh đệ, có nghĩa phụ, nghĩa mẫu, có ân sư, còn có biết bao nhiêu trọng trách đè nặng lên vai không ai có thể giúp huynh gánh. Vì thế, huynh nhất định không được để mất đi nhân cách, nhất định không được chết"

Tiếng nói trong veo, ngọt ngào và đau thương cứ mãi vang vọng trong tâm trí của Lãnh Huyết khiến cho hắn không ngừng lấy lại được lí trí của mình. Chỉ thấy ngọn lửa xung quanh hắn lại dần rồi tắt hẳn, còn bản thân Băng Cơ bị một lực lượng lớn mạnh kéo ra ngoài. Cho đến khi nàng đứng vững trên mặt đất thì Lãnh Huyết đã mất ý thức hôn mê bất tỉnh. Lúc này mọi người bên ngoài mới thật sự là thở dài nhẹ nhõm.

Cơ Dao Hoa sau khi biết được Lãnh Huyết đã không sao cũng hôn mê bất tỉnh. Vô Tình được Thiết Thủ đưa trở về dưỡng thương, Lãnh Huyết là Truy Mệnh thì còn Băng Cơ lại đến đỡ Cơ Dao Hoa. Lúc này, Băng Cơ mới len lén bắt mạch cho Cơ Dao Hoa. Không bắt còn nghĩ không sao. Chạm vào cổ tay nàng(CDH) một cái, đôi mày Băng Cơ đã gần như lập tức chau lại như sâu. Mạch tượng hỗn loạn, lực phủ ngũ tạng đều tổn thương sâu. Chỉ sợ là Cơ Dao Hoa cũng không chỉ có vết thương của ngày hôm nay. Nghĩ nghĩ, cuối cùng Băng Cơ vẫn là lấy một viên bảo hồn đơn đứt cho Cơ Dao Hoa sau

đó diu nàng ấy trở về.

Đêm dần trở về khuya, mọi thứ đều trở nên yên tĩnh. Băng Cơ nhẹ nhàng bưng một chậu nước đến bên giường Lãnh Huyết. Nhìn hắn khi mê man vẫn không ngừng chau mày, quả là một giấc ngủ không yên ổn, phải không? Băng Cơ thở dài, dịu dàng ngồi xuống mép giường đưa tay xoa nhẹ đôi hàng lông mày cau chặt khiến Lãnh Huyết vô thức giãn nhẹ cơ mặt ra. Sau đó, nàng lại lặng yên vắt khăn lau mặt cho hắn rồi thì thầm

“Lãnh Huyết a, ở chung với huynh lâu như vậy rồi, ta luôn trách huynh sống quá vô tình, hồ hững giống như cái tên của huynh vậy. Lại không thể ngờ được trên vai huynh vác một gánh nặng lớn đến thế. Ta cũng không biết ta nên ghen tị, hăm mộ hay đồng cảm với huynh nữa. Huynh có những người luôn kẻ vai sát cánh, có những người thực tâm yêu thương, có những người đáng để huynh trả giá bằng cả sinh mạng, được trải nghiệm thứ gọi là thân nhân mà ta lúc nào cũng mơ ước. Còn ta? Ít nhất ta không phải tận mắt chứng kiến những người ta yêu thương chết trước mắt mình mà bất lực. Ta không phải gánh lên vai trách nhiệm với bá tánh, lê dân. Ta làm những gì ta muốn làm, không ai có thể ép buộc. Huynh nói, giữa chúng ta, rốt cuộc kẻ nào đáng thương hơn?”

“Lãnh Huyết, ta đã từng giống như huynh dùng lạnh lùng che đi yếu đuối, đuổi những người muốn tiếp cận ta ra xa ngàn dặm chỉ vì ta không muốn bị tổn thương. Nhưng huynh biết không, huynh có thấy không? Huynh cũng có trái tim, trái tim huynh bị những gánh nặng huynh mang đè nén đến không thể thở được, đến nổi r rỉ máu. Huynh có biết không? Nó đang kháng nghị, nó đang đòi được yêu thương, nó đang đòi một nơi an yên để thở, để chữa lành vết thương. Nó cũng cần được chở che như chính bản thân huynh vậy. Đừng gồng mình lên nữa, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa. Khi nào có thể yếu đuối vậy hãy cứ khóc thật lớn đi. Ngoài kia, còn có biết bao nhiêu người thương huynh, quan tâm huynh. Cho đến phút cuối cùng, phụ mẫu huynh cũng chưa một lần đòi huynh trả thù cho họ, họ chỉ mong huynh sống tốt, vui vẻ và hạnh phúc mà thôi. Vậy nên, huynh không thể chết đâu, huynh nhất định không được để họ nhìn thấy huynh quá sớm đâu. Nhất định không được để họ thất vọng đâu. Huynh hiểu chứ?”

Băng Cơ lau xong qua một lượt cho Lãnh Huyết, lại nhìn hắn một lượt, thấy hắn không còn chau mày ngủ mới cúi xuống bưng chậu nước rồi rời đi. Cũng không có quay đầu nhìn lại, cho nên không thể thấy được đôi mắt phút trước còn đang nhắm nghiền kia lại lần nữa mở ra nhìn theo bóng lưng nàng cho đến khi nó khuất hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"Sư bá" Băng Cơ vừa bước vào thư phòng liền nhìn thấy Gia Cát Chính Ngã đang quay lưng về phía căn phòng, ánh mắt hướng ra xa xăm. Bên ngoài ô cửa sổ, trăng thanh gió mát, vài cây liễu la đà trước gió, vài gợn mây trắng lững lờ trôi, ánh trăng nhàn nhạt lại dịu dàng như đang vuốt ve, che chở cho tâm hồn con người. Đêm đẹp là vậy nhưng tâm người lại nặng tựa núi Thái Sơn. Điều ấy khiến bóng lưng vị đại nhân ấy cô đơn đến lạ. Giống như chi cô mình ông đang gồng gánh trách nhiệm của cả Giang Sơn.

"Băng Cơ, Lãnh Huyết sao rồi?" Nghe thấy giọng Băng Cơ. Gia Cát Chính Ngã xoay người, đối diện ông là một thiếu nữ tuổi chưa quá tuần trăng (từ 14 đến 20). Nàng có đôi mắt sâu tựa biển, mái tóc dài tựa suối, làn da trắng tựa ngọc trai và đôi môi ngọt ngào tựa trái cherry chín mọng. Xinh đẹp và trẻ trung là thế, nhưng nàng lại có sự sắc bén, nhạy cảm và tự tin đến nỗi một người đã sống quá nửa đời người như ông cũng không dám xem thường. Thứ nàng cần, chỉ là thời gian. Tin chắc rằng, qua một khoảng thời gian không dài nữa, nàng thật sự sẽ xuất sắc một phương nếu có một nền tảng đủ lớn.

"Sư bá, đại phu nói hắn không có sao chỉ là mệt mỏi nên đang ngủ" Băng Cơ rất tự nhiên bước đến bên chiếc bàn tròn ngồi xuống và uống trà. Gia Cát Chính Ngã cũng tiến đến và ngồi xuống. Nhưng một tiếng thở dài khe khẽ của ông không thể không khiến Băng Cơ đặt ly trà xuống. Nàng khoanh tay nhìn ông ánh mắt chờ đợi. Nàng biết, ông nhất định có điều muốn nói.

"Băng Cơ, con có thể nói cho ta nghe, con nhìn thấy gì khi đối mặt với Lãnh Huyết hay không?"

"Sư bá, ngài đang lo lắng điều gì vậy? Băng Cơ nghĩ những gì Băng Cơ thấy, hắn là sư bá đã biết rõ rồi. Đó là một thảm cảnh. Đó là nguyên do có Lãnh Huyết của ngày hôm nay"

"Đúng vậy, Lãnh Huyết từ nhỏ đã chứng kiến toàn bộ gia tộc bị tiêu diệt, sau đó hắn được bảy sói nuôi lớn. Năm hắn lên 8 thì Chu Vương gia có đi qua đó để săn bắn, liền nhốt hắn về nuôi. Hắn một lòng muốn báo thù. Chu vương gia sợ hắn bị tư thù cắn nuốt lí trí nên để hắn theo ta phá án. Để ta dạy hắn võ công, giúp hắn âm thầm điều tra chuyện năm đó xảy ra, cũng là không chừa hắn khi hắn mất kiểm soát. Lãnh Huyết hắn trong cơ thể có độc sói, cứ đến ngày rằm sẽ hóa lang mất đi lí trí, mỗi lần như vậy là mỗi lần độc sói trong hắn nặng hơn, nghĩa là khoảng thời gian hắn hoàn toàn mất đi lí trí lại càng gần"

"Nhưng mà..." Băng Cơ nhìn sang ánh trăng ngoài ô cửa nhỏ, trăng hôm nay không hề tròn. Vì hôm nay mới là ngày 10, còn những 5 ngày nữa mới đến ngày Lãnh Huyết tái phát. Nếp nhăn trên khóe mắt người đối diện càng sâu. Ông thở nhẹ

"Đúng vậy, hôm nay không phải ngày trăng tròn, thế nhưng Lãnh Huyết lại hóa sói. Chỉ sợ, khoảng thời gian hắn còn có thể giữ vững lí trí đã không còn nhiều. Nói thật với con, ta dạy con đọc tâm thuật là có mục đích. Đối với độc sói, trên đời chỉ có đọc tâm thuật là có thể giải. Ta để con chăm sóc Lãnh Huyết cũng vì lý do này. Hy vọng con không trách lão già này, đã lợi dụng con"

"Sư bá, thật sự là trước đêm hôm nay Băng Cơ không có lý do gì để giúp Lãnh Huyết. Con không ưa hắn, nhưng cũng không ghét hắn. Hắn ra sao?"

Không hề có liên quan gì đến con"

"Con..."

"Nhưng mà...Con sẽ giúp hần. Con muốn trả ơn người đã luôn bao dung, bảo hộ con, con muốn trả ơn người đã dạy con đọc tâm thuật, trả ơn người đã nói với con sự thật, những điều con cần biết. Hiện tại, Băng Cơ hơi mệt, con xin phép cáo lui" Dứt lời, Băng Cơ liền đứng dậy, cũng không một chút do dự hay lưỡng lự mà xoay người đi thẳng. Lưng thẳng, đầu ngẩng cao, hiên ngang, tự tin, nhưng lại cô độc, còn có chút...lạnh lùng. Không hiểu tại sao đầu biết rằng ngay từ đầu Gia Cát Chính Ngã đối với nàng và khả năng của nàng đều là lợi dụng nhưng hiện tại khi chính tai nghe ông nói những điều này lại khiến Băng Cơ cảm thấy không thoải mái. Gia Cát Chính Ngã nhìn bóng lưng nàng khuất dần dưới ánh trăng, lần đầu tiên ông cảm thấy bóng lưng kia giống hệt như Lãnh Huyết.

"Thế thúc" Khi Băng Cơ vừa đi khuất thì Truy Mệnh và Thiết Thủ cũng đồng loạt đi vào. Trên tay Truy Mệnh còn cầm một miếng vải nhỏ. Thấy họ, Gia Cát Chính Ngã liền khôi phục dáng vẻ đạo mạo ban đầu.

"Rốt cuộc có manh mối gì không?" Nhìn đôi mày như đôi con sâu đậu trên trán Truy Mệnh, Gia Cát Chính Ngã hỏi, nghe vậy, Truy Mệnh liền mang miếng vải có bột thuốc đỏ được đựng bên trong đến trước mặt Gia Cát Chính Ngã.

"Thế thúc, con phát hiện thứ này bên cạnh phòng Lãnh Huyết" Gia Cát Chính Ngã cầm miếng vải đến trước mặt, gần như lập tức chau mày vì một mùi máu tanh nồng từ miếng vải tỏa ra.

"Mùi tanh nồng đậm như vậy, có lẽ chính thứ này đã bộc phát sói tính của Lãnh Huyết"

"Thế thúc, con phát hiện có một hạ nhân bị đánh ngất và lột sạch đồ ở thượng viện" Đợi Gia Cát Chính Ngã đưa ra kết luận, Thiết Thủ mới báo cáo kết quả điều tra của mình. Sau khi nghe xong, cả ba đều rơi vào trầm lặng.

"Xem ra, cô kẻ đã biết thân phận thật sự của Lãnh Huyết, và đã đột nhập phủ Thần Hầu sau đó rải thuốc này phía ngoài phòng Lãnh Huyết, biến hần trở thành người sói vì một mục đích nào đó. Không thể nói rõ kẻ này là ai, nhưng chắc chắn kẻ này có võ công không hề tầm thường, nếu không cũng sẽ không dễ dàng đột nhập Thần Hầu phủ như vậy" Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Gia Cát Chính Ngã cũng lên tiếng. Cả Truy Mệnh và Thiết Thủ đều gật gù đồng tình với suy luận này, chỉ là có nghĩ rất óc cũng không nghĩ ra được rốt cuộc kẻ này muốn gì và hần là ai.

"Thôi, hôm nay các con cũng đã mệt mỏi rồi, mau chóng trở về nghỉ ngơi đi. Chuyện này, cũng không thể điều tra ra trong một sớm một chiều, hần nếu có mục đích gì đó với Lãnh Huyết thì chắc chắn sẽ còn quay lại"

"Tuân lệnh, thế thúc" sau đó 2 người cùng rút lui.

...

"Ám vệ"

"Gia Cát đại nhân"

"Điều 5 người âm thầm bảo hộ phòng Lãnh Huyết"

"Tuân lệnh"

...

"Băng Cơ, cô ở đây sao?" Truy Mệnh vừa bước vào phòng Vô Tình liền nhìn thấy Băng Cơ đang cẩn thận đắp chăn lại cho hần. Thật ra nàng vừa bắt mạch cho Vô Tình còn vì hần mà chăm chú, chỉ là nghe thấy tiếng bước chân của người khác đến nên liền thu hồi lại Cũng may, tay tác dụng của bảo hồn đan không lớn, nhưng lần này vết thương của Vô Tình cũng không quá nặng.

"Truy Mệnh, huynh đến thăm Vô Tình sao?" Trong Tứ đại danh bổ, Băng Cơ coi Truy Mệnh giống như huynh đệ, vì thế ngoài một số chuyện biết nhiều không tốt đối với hần thì Băng Cơ đối với hần cũng là tương đối thoải mái.

"Ừm, Tuy huynh ấy tên là Vô Tình, nhưng thật sự huynh ấy là người trọng tình cảm nhất trong bốn người chúng tôi. Huynh ấy lúc nào cũng liều mạng như vậy, thật sự rất khiến người khác lo lắng" Cẩn thận chỉnh lại lọn tóc che trên mặt Vô Tình, lại cẩn thận dặm lại chần Băng Cơ mới từ từ đứng dậy

"Huynh ấy lần này không có bị thương quá nặng, mấy ngày sau nhờ huynh chăm sóc huynh ấy một chút đừng để huynh ấy đi liều mạng nữa là sẽ không sao rồi. Giờ chúng ta ra ngoài đi, để huynh ý nghỉ ngơi nữa" Sau đó nàng cũng rất tự nhiên kéo tay Truy Mệnh ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại mà không hề phát hiện đôi tai của người đi phía sau lưng có hiện tượng bị than đốt hồng.

"Cô không sao chứ? Khi nãy thấy Lãnh Huyết..."

"Tôi không sao, Truy Mệnh, huynh đừng có lo lắng" Băng Cơ cười nhẹ, dưới ánh trăng sáng dịu dàng, nụ cười của nàng khi nhìn nghiêng giống như một vị tiên nhân hạ phàm sạch sẽ, không nhiễm bụi trần, nhưng lại có chút buồn, có chút cô đơn. Khiến cho người khác không đành lòng. (Truy Mệnh đứng bên cạnh hơi chếch về phía sau Băng Cơ nhìn sang, chứ không phải đối diện)

"Nhưng rốt cuộc cô học loại võ công gì vậy, có thể nhẹ nhàng như một cánh lông vũ nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn, mà tôi không cảm nhận được nội

lực” Truy Mệnh nghi ngờ hỏi. Thứ vô công đêm nay Băng Cơ sử dụng thật sự khiến cho Truy Mệnh rất ngạc nhiên. Tốc độ ấy, chỉ sợ đến người tự nhận mình là thiên hạ vô địch tốc độ như Truy Mệnh cũng không dám nhận là sánh bằng.

“Bí mật” Băng Cơ xoay người vô cùng tinh nghịch nháy mắt với Truy Mệnh sau đó thoát một cái liềm hòa mình vào với bóng đêm. Chẳng mấy chốc mà đã trở về phòng của mình, để lại một mình Truy Mệnh đứng ngẩn ngơ. Nhìn theo bóng lưng nàng. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy bóng lưng ấy rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Nhanh chóng tắm rửa rồi đặt lưng xuống giường, tâm trí của Băng Cơ không ngừng hỗn loạn, nhớ về chuyện của Lãnh Huyết, của Gia Cát Chính Ngã, nhớ về những gì mình đã trải qua. Cứ như vậy, những suy nghĩ cứ không ngừng quay cuồng trong đầu óc nàng khiến cho nàng không thờ được, giống như bị bóng đè, khó chịu nhưng không cách nào giẫy dụa ra nổi. Bỗng nhiên, chiếc vòng cô phát ra một thứ ánh sáng nhẹ nhàng bao lấy toàn cơ thể Băng Cơ. Gần như lập tức, nàng cảm thấy trong trái tim đang rỉ máu kia có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua chữa lành mọi vết thương, mọi buồn tủi, cô đơn mà nàng phải chịu trong suốt mười mấy năm qua.

“Nương” trong căn phòng bé nhỏ, một làn ánh sáng vàng chột lóe. Khi ánh sáng ấy tắt đi, một chú mèo trắng nho nhỏ từ trong ánh sáng bước ra. Đó là một chú mèo nhỏ nhưng có một bộ lông xù gấp hai người thật của nó. Bộ lông trắng muốt như bông khiến cho Băng Cơ lần đầu gặp nó đã nghĩ ngay đến một chữ Tuyết. Nhưng vì nương tử của Băng Vũ đã tên là Ánh Tuyết rồi nên mèo nhỏ bị ủy khuất lấy tên là Thiên Vân(mây của trời hoặc là ngàn đám mây đều được hihi). Đôi mắt to tròn màu xanh lơ giống như một cái mê cung bí ẩn dễ dàng thu hút ánh nhìn của người khác từ lần đầu tiên gặp, ai mà không cẩn thận bị nó thôi miên thì sẽ bị nó điều khiển hành động cũng như suy nghĩ. Chiếc mũi màu tam giác nho nhỏ ướt ướt, đôi môi mỏng dầy đi hàm răng sắc nhọn, chỉ một lần cắn liền có thể lấy mạng người. Từ chi ngắn ngủn, mềm mại dầy đi đâm vuốt nhọn có thể chém sắt như bùn. Chú mèo này tự nhận mình là linh miêu. Là linh vật của Thiên tâm thuật, và bị phong ấn trong chiếc vòng cổ mà Băng Cơ đeo cho đến khi tìm được chủ nhân đích thật.

Băng Cơ cảm nhận được có tiếng gọi mình từ khi nàng học xong đọc tâm thuật tầng 5, sau đó nàng bị kéo vào một huyễn không gian và gặp được được linh miêu, chú mèo này sau khi gặp nàng liền gọi nàng là “nương” với lý do là như thế thân hơn là chủ nhân. Lần đầu gặp nàng ở bên tàu thế kỉ 21, Linh miêu đã nhận định nàng chính là chủ nhân của nó. Nhưng trên người nàng không có huyết mạch của đọc tâm thuật thế gia, nên nó liền mình kéo Băng Cơ về thời đại này nhập vào thân thể Sở Ánh Tuyết và đẩy linh hồn Sở Ánh Tuyết vào thân thể Băng Cơ.

Thân là linh vật của Thiên Tâm thuật, đương nhiên thứ mà linh miêu hiểu biết rõ nhất chính là lòng người. Hiểu được trong lòng chủ nhân còn tâm niệm một người không rời được, cho nên nó dùng chút linh thuật cuối cùng để kéo người đó về cùng thời đại này, nhưng vì khoảng cách xa, đồng thời linh thuật của nó có hạn nên linh miêu chỉ có thể kéo về linh hồn của Băng Vũ, hơn nữa còn kéo nhầm về thời đại cách Băng Cơ gần hai chục năm về trước.

Sau đó, do cạn kiệt linh thuật, lại bị phong ấn khổng chế, linh miêu rơi vào tình trạng ngủ say cho đến tận khi Băng cơ luyện đến Đọc tâm thuật tầng 5 mới thức tỉnh và kéo nàng vào huyễn cảnh để chính thức làm nghi thức nhận chủ nhân. Mỗi một khi đọc tâm thuật của Băng Cơ lên một tầng, linh miêu lại mạnh hơn một chút. Khi Băng Cơ lên tầng 6 thì linh miêu có thể ra khỏi huyễn cảnh trong vòng cổ, khi Băng Cơ lên tầng 7 thì nó có thể nói chuyện bằng tiếng người (trước đó cũng có thể nhưng chỉ là giao tiếp qua linh hồn, tức là chỉ có thể nói cho một mình Băng Cơ nghe, còn bây giờ nói ai cũng có thể nghe). Khi Băng Cơ lên tầng 8 thì linh miêu hóa thành người dưới hình dạng một đứa nhỏ. Còn tầng 9 sẽ là hình dạng của một thiếu nữ (hoặc thiếu nam). Tầng 10 sẽ là một đại mỹ nữ (hoặc mỹ nam) sau đó sẽ không lớn lên nữa (max cấp rồi).

“Vân nhi” Băng Cơ mỉm cười dịu dàng nhìn chú mèo nhỏ. Nàng không biết, có phải kiếp trước nàng quá cô độc nên ông trời kiếp này đã ban cho nàng một linh vật không bao giờ phản bội để nó luôn bên cạnh nàng hay không? Bởi vì, từ khi có một con mèo nhỏ lúc nào cũng quấn quýt bên cạnh gọi nàng là “nương” Băng Cơ chẳng còn nhiều thời gian để buồn nữa. Mỗi khi tâm trạng nàng bất ổn, luôn là Thiên Vân giúp nàng điều hòa cảm xúc trong tâm. Khiến cho nàng cảm thấy thanh thản và nhẹ nhàng. Khiến cho tâm nàng cảm thấy bình an.

Chú mèo nhỏ nhảy vào lòng Băng Cơ, dùng cái đầu nhỏ nhỏ rúc vào ngực nàng khiến Băng Cơ nhột không nhịn được mà ợ ợ rất khóe miệng sau đó phát hiện, chú mèo kia thế nhưng đã ở trong lòng nàng ngoan ngoãn ngủ say. Băng Cơ cười nhẹ sau đó cũng vòng tay ôm lấy mèo nhỏ chìm sâu vào giấc ngủ. Một giấc ngủ bình yên không mộng mị. Cho đến sáng hôm sau ngủ dậy thì Thiên Vân đã chui lại vào vòng cổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Thứ dậy sau một giấc ngủ ngon không mộng mị khiến Băng Cơ cảm thấy tinh thần cực kì khoan khoái. Điều này khiến Băng Cơ càng cảm thấy sùng Thiên Vân thêm. Nàng quyết định sẽ thật nhanh chóng luyện đến đọc tâm thuật tầng 8 để Thiên Vân có thể chính thức xuất hiện dưới hình thức một đứa nhỏ vô cùng đáng yêu. (vì một số lý do oái oăm của Xuân Bình tỷ mà Thân Hầu phủ không được phép nuôi sủng vật).

Khi Băng Cơ thay đồ và bước chân ra ngoài thì nàng phát hiện Lãnh Huyết đã sớm đi luyện công sáng. Bình thường hắn cũng luyện công nhưng chỉ ở trước phòng thôi. Còn cứ sáng hôm sau khi hóa sói là y như rằng hắn đến động băng luyện công. Có lẽ nơi đó có thể giúp hắn áp chế độc sói trong tâm. Vì vậy nên nàng quyết định sẽ bắt tay vào dọn dẹp phòng ốc, nấu bữa sáng, sắp xếp lại một số đồ đạc... đến khi làm xong thì Lãnh Huyết cũng đã trở về. Băng Cơ lại tắt bật dọn bữa sáng lên cho hắn. Đôi khi nàng cảm thấy, cuộc sống cứ yên bình trôi qua như vậy, có lẽ cũng không tệ...

(Note: không biết các bạn có nghĩ như miêu k? Nhưng miêu nghĩ những người tay càn đánh nhiều máu tanh càng mong muốn có một cuộc sống yên bình, có thể an an ổn ổn, vui vẻ, hạnh phúc sống qua ngày. Sáng ngắm bình minh mọc, chiều nhìn hoàng hôn lặn. Cảm thấy như vậy thật an yên)

"Lãnh công tử, mời dùng bữa" Qua chuyện tối qua, phần ác cảm của Băng Cơ đối với Lãnh Huyết cũng giảm không ít, một phần vì quá khứ hần từng trải qua, nỗi đau và gánh nặng hần cần gánh, một phần vì đồng cảm, một phần vì biết lạnh lùng không phải bản chất thật sự của hần. Đó chỉ là chiếc áo giáp bảo vệ hần khỏi những tổn thương mà thôi.

"Được" mà Băng Cơ giảm một phần thì Lãnh Huyết cũng giảm đến ba phần, vì Băng Cơ đã mạo hiểm để giúp hần, vì nàng có thể thức tỉnh hần, và cả vì những lời mà nàng đã nói trước khi rời đi đó... Chỉ tiếc không phải lúc nào Băng Cơ cũng dụng thuật đọc tâm. Nàng không thích soi mói đời tư của người khác. Nếu nàng dùng thường xuyên hơn chút, có lẽ tâm tư lúc này của Lãnh Huyết cũng không cách nào giấu được.

Băng Cơ thấy Lãnh Huyết ngồi vào bàn ăn thì định xoay lưng dọn mấy cái quần áo hần dùng dơ mang đi giặt nhưng chưa kịp xoay lưng thì đã bị tiếng nói của Lãnh Huyết ngăn lại.

"Nghe nói, hôm qua cô vì ta mà suýt mất mạng?" Băng Cơ nghe vậy thì thoáng sửng sốt sau đó cười nhẹ. Đúng lúc ấy Lãnh Huyết xoay người lại nhìn (miêu tả chút, khi ấy Cơ ty đứng sau lưng Lãnh ca, hơi chếch lưng về phía Lãnh ca, góc mặt nghiêng 45° chỉ đủ để nhìn 1 góc nhỏ trên gương mặt. Lãnh ca xoay cổ lại nhìn thấy 1 góc mặt nghiêng đó của Cơ ty). Nụ cười nhẹ của Băng Cơ cứ như vậy mà đi vào ánh mắt rồi đến trái tim của hần, khiến cho lồng ngực bình ổn đã lâu bỗng nhiên loạn nhịp. Nụ cười của nàng xinh đẹp như một bông hoa mong manh trước gió treu ghẹo lòng người ngứa ngáy. Nụ cười của nàng ấm áp như cơn gió xuân cuối đông xua tan cái lạnh giá của đêm tuyết, dưới ánh bình minh lấp lánh lọt qua ô cửa sổ nhỏ, nụ cười phớt ấy đã khiến một người ngẩn ngơ, khoảnh khắc ấy, dường như đã in sâu vào trong tâm trí của hần cho đến mãi về sau. Cho dù phải đến mãi sau này hần mới nhận ra tình cảm của mình nhưng khoảnh khắc này đã khiến hần khắc cốt ghi tâm rồi.

"Ai nói với huynh những điều này??? Truy Mệnh sao? Đừng quá tin huynh ấy, mọi chuyện cũng không tồi tệ đến vậy" Truy Mệnh này, cái tính cọt nhả và phóng đại sự thật thật sự không biết bao giờ mới chịu sửa.

"Dù sao thì...cũng cảm ơn cô" Nghe thấy câu này, Băng Cơ xoay ngoắt người lại vô cùng ngạc nhiên nhìn Lãnh Huyết. Tên này...mà cũng biết cảm ơn á? (Ty coi Lãnh ca nhà em hơi bị vô văn hóa r đấy). Nhưng khi quay đầu lại, thử Băng Cơ nhìn thấy lại là Lãnh Huyết đã quay đầu lại ăn cơm nhưng vành tai của hần lại có xu hướng nhuộm màu ửng chín. Băng Cơ nhếch miệng cười. Lãnh Huyết này, thế nhưng cũng có thời điểm khả ái như vậy.

"Cũng tốt, huynh mau ăn đi. Sau đó tôi còn phải dọn dẹp" Băng Cơ cũng không nhận ra ánh mắt nàng lúc này có bao nhiêu dịu dàng. Lãnh Huyết đương nhiên cũng không có lấp mắt sau gáy để nhìn thấy điều ấy. Chỉ thấy Lãnh Huyết khẽ ho nhẹ, đôi tai có dấu hiệu chuyển từ đỏ sang tím

"Cô cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi"

"A...hả???" Đúng lúc quan trọng thì tai Băng Cơ lại có dấu hiệu bị điếc tạm thời. Não load không kịp khiến nàng không thể không hỏi lại.

"Tôi nói hôm nay cô không còn cần làm những việc này. Nghỉ ngơi sớm đi" Lãnh Huyết bỗng nói lớn như muốn hét thủng luôn cái màng nhĩ mỏng manh của Băng Cơ sau đó giống như một đứa trẻ giận dỗi vùi đầu vào ăn cơm. Băng Cơ nhún nhún vai rõ bất lực, chả hiểu tự nhiên tên điên này gào hét cái gì. Nhưng mà... cũng tốt. Lâu rồi mới có một ngày nghỉ, nàng phải hẹn Vũ cùng ra ngoài dạo phố mới được. Nghĩ là làm, Băng Cơ huyệch nhẹ sáo để một chú chim đang đậu đầu cành cây trước mặt bay đến. Sau đó nàng dùng một loại dung dịch đặc biệt không mùi để nhuộm trắng 1 chiếc lông vũ trên cánh của chú chim nhỏ sau đó thả nó bay đi. Cuối cùng, xoay người vào phòng trang điểm.

Băng Cơ bỏ đi y phục nha hoàn, khoác lên mình 1 bộ bạch y. Dịu dàng, nho nhã lại thanh tao. Trên vạt áo còn thêu hoa Ngọc Lan trắng muốt tinh khôi. Làm nổi bật lên làn da trắng như sứ và mái tóc dài đen tuyền mà óng ả. Sau đó lại cài lên đầu 1 chiếc trâm cài tóc làm từ Bạch Ngọc. Vô cùng đơn giản nhưng lại càng làm dung nhan nàng trở nên thanh thoát, dịu dàng. Tựa như 1 đoá Ngọc Lan nhẹ nhàng lay động trong gió. Chiếc trâm này, là Vũ tặng cho nàng. Cho đến bây giờ mới đem ra dùng lần đầu tiên.

Lãnh Huyết vừa dùng cơm xong ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Băng Cơ bước ra, 1 thân bạch y, ba nghìn sợi tóc đen tuyền thả dài sau vai óng ả như mặt sông bình lặng vào một ngày không trăng được đánh gọn bằng 1 chiếc trâm bạch ngọc, tuy nhìn có vẻ đơn sơ nhưng khiến cho toàn thân Băng Cơ tỏa ra 1 loại khí chất vô cùng thanh cao, tựa tiên lại tựa yêu, đôi mày liễu hơi nhếch, làn mi cong dài hơi run, đôi mắt trong veo như hồ bích thủy vào mùa thu, làn da mịn tựa sứ, trắng tựa sữa, đôi môi đỏ mọng tựa anh đào, sống mũi cao thẳng, trên trán phát phơ 1 lọn tóc che đi 1 gần 1 nửa khuôn mặt càng làm vẻ đẹp của nàng thêm nổi bật, huyền bí. Nàng thánh khiết tựa tiên nhân hạ phàm. Đến nỗi 1 kẻ chỉ sống để trả thù không màng thế sự như Lãnh Huyết cũng phải nhìn đến ngẩn ngơ.

"Lãnh Huyết công tử, nếu như hôm nay tôi đã được nghỉ, vậy xin phép công tử, tôi cần ra ngoài có chút việc" dù sao cũng sống dưới mái hiên nhà người ta, lúc Lãnh Huyết không có phòng, Băng Cơ đi cũng là tùy tiện. Nhưng hôm nay hần có mặt ở đây vậy cũng phải đơn giản xin phép một chút. Coi như là tôn trọng người chủ nhân là hần. Dầu sao thì hiện tại nàng cũng đang là nha hoàn.

"đi đâu mà cần phải ăn mặc như vậy?" Giọng Lãnh Huyết hơi trầm lại. Hình như Băng Cơ còn nghe thấy mùi của áp suất thấp, chuẩn bị đối bão. Băng Cơ hơi nhíu mày. Không ngờ bên tai lại vang lên 1 giọng nói như thế này "xinh đẹp như vậy? Là đến gặp người mình thích hay sao???" Băng Cơ có mơ cũng không thể ngờ được có 1 ngày tên mặt lạnh Lãnh Huyết lại có thể nghĩ điều này trong đầu. Chỉ là, nàng có đi gặp người mình thích hay không thì có liên quan gì đến hần chứ?

"Băng Xuân lâu" là một tửu lâu mới nổi. Hơn nữa, chủ nhân đứng đằng sau nó không ai khác chính là Băng Cơ, người đang cai quản nó là Băng Vũ. Hôm nay, Băng Cơ chỉ muốn hẹn gặp Băng Vũ chút thôi. Nhưng mà, thật ra nàng còn muốn đến đó một chút xem rốt cuộc An Thế Cảnh muốn biết điều gì. Đạo gần đây, An Thế Cảnh liên tục đưa người đến các tửu lâu, quán trà thậm chí là thanh lâu của Băng Cơ. Nửa giống như thăm dò, nửa lại giống như lôi kéo gia nhập vây cánh của hần. Đương nhiên phía Băng Cơ cũng đối xử lấp lờ nước đôi. Nửa giống như muốn gia nhập, nửa lại do dự không quyết khiến cho An Thế Cảnh bị xoay vòng vòng.

"Đi đi, cẩn thận chút đừng quên cô còn có thân phận khác" Lãnh Huyết cũng biết hần không có lý do gì không cho cô ra ngoài vì vậy liền đứng dậy xoay người về bàn đọc sách. Băng Cơ bắt đầu đi thu dọn 1 chút rồi mới đi. Nàng vói tay lấy 1 tấm lụa trắng mỏng che đi nửa khuôn mặt. Tuy là vậy nhưng

chẳng hiểu sao lại khiến cho Băng Cơ tăng thêm 1 phần bí ẩn, khiến cho bất cứ ai cũng muốn lật tấm lụa trắng bí ẩn kia ra để nhìn cho rõ dung nhan phía sau nó. Khiến người ta nhìn vào chỉ muốn hăm thật sâu. Không thể dứt ra nổi. Băng Cơ thân nhiên bước ra ngoài mà không hề để ý có 1 người mày cau chặt, sách cầm ngược hơn nửa ánh mắt chưa 1 lần rơi vào cuốn sách dưới tay.

Băng Cơ vừa xuất hiện dưới Băng Xuân lầu liền thu hút rất nhiều ánh mắt theo dõi. Trong đó có cả Xuân Đồng đang dùng bữa ở tầng 2. Hắn vừa lơ đãng liếc mắt 1 chút liền bị thu hút bởi 1 thân bạch y trắng như tuyết, khí chất lạnh nhạt, thanh cao giống như 1 vị thần tiên liếc mắt nhìn xuống chúng sinh nhỏ bé, thấp kém. Cảm giác giống như nhìn thấy 1 đám mây bông bồng bềnh trôi. Rõ ràng ngay trước mặt nhưng với tay ra lại chạm không tới. Đôi mắt trong veo sâu thẳm như mặt hồ lặng sóng. Mái tóc dài óng ả được đính gọn bằng bạch ngọc trâm. Dáng người thướt tha như tán liễu trước gió. Tuy là có lụa mỏng che mặt nhưng lại không thể che dấu được 1 thân khí chất nằng tủa ra, khiến cho người nhìn nằng bị hấp dẫn thật sâu.

Chỉ thấy sau khi bạch y nữ tử bước đến liền có trường quỳ ra tiếp đón sau đó tự mình dẫn lên gian phòng chữ Thiên tại tầng 3. Gian phòng này không phải cứ có tiền là có thể bước vào được mà còn phải có 1 thân phận nhất định. Không nghĩ ngợi nhiều Xuân Đồng đặt 1 thỏi bạc lên bàn rồi qua cửa sổ tầng 2 nhảy xuống chạy 1 mạch về An vương phủ.

Trong khi ấy, một chú chim nhỏ từ tán cây cạnh cửa sổ vỗ cánh bay về phía phòng chữ Thiên mà Băng Cơ vừa mới bước lên.

"Cảm ơn nha" chú chim đậu trên vai Băng Cơ nghe thấy Băng Cơ nói thì rú rít 1 hồi rồi vỗ cánh bay về phía trời xa. Băng Cơ nhìn theo hướng chú chim nhỏ bay xa mỉm cười, ánh mắt hơi nheo lại như 1 vầng trăng khuyết.

"Chị" Băng Vũ từ cửa phòng bước vào nhìn thấy Băng Cơ liền mỉm cười lên tiếng. Băng Cơ xoay người lại mỉm cười dịu dàng.

"đến rồi?" Sau đó kéo Băng Vũ xuống bàn ngồi còn tự tay tràm trà cho hắn. Băng Vũ không ý kiến thấy chén trà đưa đến trước mặt liền nhấp 1 ngụm.

"chị, chị cố tình tiết lộ tung tích cho An Thế Cảnh sao?" Liếc nhìn thấy 1 bóng dáng màu đen đang tiến lại gần Băng Xuân lầu, Băng Vũ cất giọng. Chất giọng của hắn trầm nhưng lạnh, mang theo quyết liệt, thanh cao, lạnh nhạt tựa như chủ nhân của nó.

"không phải hắn muốn lôi kéo chúng ta sao? Vậy cũng nên cho hắn 1 cơ hội chứ" Băng Cơ cười cũng vươn tay rót lấy 1 chén trà rồi đem lên miệng nhấp nhấp, đôi mắt híp lại lộ lên 1 tia tính toán ít ai nhận ra.

Không để 2 người đợi lâu. Chỉ tầm 1 khắc sau đã thấy trường quỳ bước vào cúi đầu vô cùng cung kính nói

"2 vị khách quan, bên ngoài có 1 vị khách nhân nói muốn gặp 2 vị" vì phòng chữ thiên là 1 căn phòng khép kín nên người ngoài chỉ có thể nghe không thể thấy. Trường quỳ vì không muốn bại lộ thân phận 2 người nên vẫn dùng danh từ chung để báo cáo nhưng cách hành lễ lại không hề giống 1 người trường quỳ đang nói với khách nhân chút nào. Ngược lại cung kính giống như người dưới nói với bề trên. Chỉ thấy Băng Cơ khẽ gật đầu nói

"Để cho vào đi" sau đó trường quỳ vội hành lễ đi ra, bên ngoài cánh cửa liền nhìn thấy 1 nam nhân đang đứng đợi sẵn. Thân mặc hắc y. Tóc búi gọn được đính lại bằng 1 chiếc trâm bạc. Nhìn thì có vẻ đơn sơ giản dị nhưng khí chất vô cùng tự đắc, cao ngạo, giống như bản thân mình là số 1, là cao nhất thì lại không hề che dấu chút nào. Thế nhưng khi đôi mắt hẹp dài đầy toan tính nhìn về phía Bạch y lại không dấu được tia si mê. Đến nỗi chính Băng Cơ cũng vì ánh mắt này mà nổi da gà. Ngồi quan tương đối bình thường. Mây rậm mắt hẹp. Mối mong. Nếu nhìn liếc qua thật sự không để lại bất cứ ấn tượng gì. Không ai khác chính là thủ lĩnh Lục Phiến Môn- Vu Xuân Đồng.

"ta còn tưởng là ai, hóa ra là Vu Xuân Đồng đại nhân" Băng Vũ mở lời. Người này Băng Vũ thật sự rất quen thuộc. Bởi vì hắn mở rộng thế lực. Ngoài sáng là mở các quán trà, thanh lâu, tửu lâu. Cho nên quan hệ đối với quan phủ được tính là không tệ. Không những Vu Xuân Đồng, ngay cả Hàn Long, Gia Cát Chính Ngã hay Tử đại danh bổ cũng đều đã gặp mặt không ít lần.

"À thì ra là Dạ trang chủ" ngoài sáng các thế lực của Băng Vũ đều quy về 1 mối là Âm Dạ son trang. 1 trong tứ đại thế lực nắm bắt chính mạch kinh tế lớn nhất của cả nước. Mà hắn chính là Dạ trang chủ Dạ Tư Vũ. Nhờ thế lực và tiềm năng kinh tế nổi cộm cho nên không ít lần An Thế Cảnh phái người đến thăm dò cũng như lôi kéo Băng Vũ nhưng hắn vẫn do dự không quyết.

"không biết Xuân Đồng đại nhân lại đột nhiên rồng đến nhà tôm. Không sớm tiếp đón. Hy vọng đại nhân thông cảm. Xuân Đồng đại nhân, mời ngồi" nói xong Băng Vũ còn tự mình đứng dậy mời Vu Xuân Đồng ngồi. Vu Xuân Đồng thật sự có chút thụ sủng nhược kinh. Phải hiểu được rằng thân thế của họ Dạ này thật sự không thể coi thường. 1 tay hắn nắm 1/4 kinh tế toàn quốc. Ngay cả đến hoàng thượng gặp mặt cũng phải nể mặt hắn 3 phần chứ đừng nói gì là tên thủ lĩnh quen của Lục Phiến Môn như Vu Xuân Đồng hắn. Cả quá trình khách sáo ấy. Băng Cơ vẫn thân nhiên nhâm nhi chén trà trong tay thậm chí không thêm cả nâng mắt phượng lên nhìn người đối diện lấy 1 lần.

Cuối cùng thì Vu Xuân Đồng cũng lấy lại sự chú ý về phía Băng Cơ, hắn cười điệu cười có đến 6 phần gian xảo, 4 phần nịnh nọt hướng về phía Băng Cơ làm thân

"Không biết... vị này là..." Băng Cơ thấy hắn hỏi đến thì cũng theo phép đặt tách trà xuống hơi gật đầu chào hỏi nhưng cũng không lên tiếng trả lời. Băng Vũ thấy vậy liền tự tay tràm trà cho Băng Cơ. Điều này khiến Vu Xuân Đồng vô cùng ngạc nhiên

Dạ Tư Vũ là ai cơ chứ, thân phận của hắn ngay đến cả hoàng thượng cũng cần nhìn mặt hắn ba phần, vậy nhưng hắn lại tự tay châm trà cho cô nương bí ẩn này. Vậy thì thân phận của nàng phải ở bậc nào cơ chứ? Mặc dù nãy giờ hắn(VXD) có cùng hắn(BV) khách sáo vài câu nhưng cũng chỉ đơn giản là vài câu xã giao tạo mối quan hệ mà thôi. Hiện tại nhìn hành động này của Dạ Tư Vũ hoàn toàn là tình nguyện, thậm chí từ hành động này còn thấy có bao nhiêu kính trọng, bao nhiêu dịu dàng, chu đáo. Hơn nữa, cô nương này thế nhưng lại hiền nhiên thừa nhận phần chăm sóc này, xem ra đã thật sự quen thuộc với loại hành động như thế này rồi. Rốt cuộc phải là loại nhân vật nào mới có thể hiền nhiên nhận phần chăm sóc này của chủ nhân một trong tứ đại thế lực toàn quốc cơ chứ.

(một trong tứ đại thế lực hiện tại bao gồm Âm dạ son trang, Cảnh Vũ son trang(cái này là thế lực ngầm của An Thế Cảnh lấy tên ghép từ Cảnh trong An Thế Cảnh và Vũ trong Điệp Vũ), Thiên Long cung(là một thế lực ngầm của hoàng thất, được truyền thừa qua các đời vua, chỉ khi nào tân vương đăng cơ mới được nhận Bạch Ngọc khắc ấn rồng biểu tượng của người đứng đầu Thiên Long cung, chuyên được sử dụng để làm do thám, tìm kiếm và tra các thông tin mật, cũng như là con bài chủ chốt của hoàng quyền vào thời điểm mấu chốt) và cuối cùng là Bạch gia một gia tộc lâu đời đã sớm ẩn cư không quản chuyện đời. Tuy nhiên, thế lực của gia tộc này không ai biết sâu bao nhiêu cho nên cũng không ai dám coi thường) Sau này sẽ là ngũ đại thế lực trong đó có Tắt Sắt của Băng Cơ. Tuy nhiên,, hiện tại Tắt Sắt vừa được thành lập không muốn gây sự chú ý với An Thế Cảnh nên vẫn còn là một thế lực ngầm, chưa hề có danh tiếng trong xã hội, tất cả mọi nền kinh tế dưới ánh sáng của Tắt Sắt đều đứng tên Âm Dạ son trang. Bởi vậy nên An Thế Cảnh mới chậm chạp không phát hiện.

"Thật không dám giấu Xuân Đồng đại nhân, vị này chính là thân tỷ tỷ của tại hạ tên là Dạ Tư Tuyết" Thấy Băng Cơ không hề có ý định đáp lại câu hỏi của Vu Xuân Đồng, Băng Vũ liền mỉm cười tự mình giới thiệu. Nghe vậy, Vu Xuân Đồng như bừng tỉnh đại ngộ, hân hỷ vàng đứng dậy cúi người nở một nụ cười mà hân hỷ tự cho rằng là rất soái sau đó nói

"Thì ra là Dạ cô nương, tại hạ có mắt không trông không sớm ra mắt, thật lỗi rồi" Nhưng Băng Cơ cũng không trả lời chỉ nhắc lên ly trà tiếp tục đưa vào trong khăn che mặt nhắm nháp. Thấy vậy, trên trán Vu Xuân Đồng không khỏi chảy xuống ba vạch đen. Băng Vũ cũng không có ý định làm khó hân hỷ liền nhẹ giọng giải thích

"Xuân Đồng đại nhân cũng không cần câu nệ, thân tỷ từ nhỏ không hay ra ngoài tiếp xúc với người lạ bởi vậy không có thói quen nói chuyện với người khác. Đã khiến đại nhân chê cười rồi" sau đó không khỏi đứng dậy đỡ Vu Xuân Đồng ngồi xuống ghế. Nghe thấy vậy, Vu Xuân Đồng cũng không có lý do gì làm khó đành cười nhạt ngồi xuống. Nhưng trong mắt về lên rõ ràng là tham lam, mê luyện cũng không cam lòng. Phải biết là, chỉ cần có thể làm người trong lòng của vị cô nương trước mắt này thì hân có thể một bước lên tiên rồi, có thể đường đường chính chính trở thành tỷ phu của vị trang chủ đứng đầu một phương Dạ Tư Vũ, như vậy hân cũng sẽ trở thành người đứng đầu một vùng trời rồi, còn cần khom lưng nghe lời người khác hay sao?

Hơn nữa, không phải Dạ Tư Vũ nói năng từ nhỏ không có ra ngoài hay sao? Chắc chắn đối với sự đời, lòng người không am hiểu, hân chỉ cần gờ chút thủ đoạn không phải sẽ dễ dàng nắm được tim nàng trong tay hay sao? Được vậy thì một đời Vu Xuân Đồng của hân này từ nay liền sẽ thay đổi triệt để rồi. Trước đây nghe lời An Thế Cảnh không phải cũng bởi vì tin tưởng hân (An Thế Cảnh) có khả năng cho hân (Vu Xuân Đồng) một cuộc đời mới hay sao? Thế nhưng, thuộc hạ chung quy vẫn là thuộc hạ, một ngày làm sai, mất mạng khi nào liền không biết. Tỷ phu lại khác, vừa nhận được kính trọng, lại không lo có ngày đột ngột chết. Chỉ cần thân tỷ tỷ của hân còn sống thì Vu Xuân Đồng hân còn tự do tự tại.

Ánh mắt Băng Cơ hơi hơi lóe, thật sự khiến người ta khinh bỉ. Nàng chỉ cần nhìn thoáng qua một cái liền có thể lòi toàn bộ tâm của Vu Xuân Đồng ra đọc đến năm lượt. Những suy nghĩ của hân khiến nàng hiện tại rất là có cảm giác muốn nôn. Không thể ngờ rằng tư tưởng một bước lên tiên này tại phong kiến không chỉ có trên người nữ nhân muốn một bước gà hóa phượng hoàng mà còn nằm trên những tên nam nhân ảo tưởng sức mạnh như Vu Xuân Đồng.

"Là ta thất lễ, mong Dạ cô nương bỏ qua cho" Vu Xuân Đồng về lại ghế nở một nụ cười thân mật khiến cho toàn bộ da gà trên người Băng Cơ đều nổi lên, thế nhưng nàng không hề biểu cảm bất cứ thứ gì ra mặt chỉ đứng đưng như trước mặt mình chính là không khí. Vu Xuân Đồng không khỏi có chút cảm thấy thất bại. Trước đây, các cô nương chỉ cần hân búng tay một cái liền xếp thành hàng dài, cho nên hân chưa từng phải chủ động tán tỉnh bất cứ cô nương nào. Đùng nói đến việc cô nương này giống như vừa cầm vừa để, hoàn toàn không hề có chút phản ứng nào đối với mọi hành động cử chỉ của hân.

"Không biết lần này Xuân Đồng đại nhân đến tìm ta là có việc gì muốn nói?" Bạch Vũ không hề thích Vu Xuân Đồng chủ động thân mật với tỷ tỷ của mình. Cho nên hiện tại hân rất là có cảm giác muốn đem kẻ đang cười tươi như hoa trước mặt này băm thây vạn đoạn, khoét mắt hân ra cho chó ăn để hân không thể tiếp tục nhìn tỷ tỷ của mình như vậy. Cắt miệng hân đi để hân không thể tiếp tục cười đáng khinh như vậy. Mọi nỗ lực của hân để hân không thể tiếp tục có những suy nghĩ không đúng đắn về tỷ tỷ nữa.

"À, Dạ trang chủ, lần này ta thay mặt đại nhân đến đây muốn bàn với ngài một số việc" nói xong không khỏi đưa mắt nhìn Băng Cơ một chút. Trong mắt hân, Băng Cơ chỉ là một nữ nhân không hiểu sự đời được Âm dạ son trang bao bọc vô ưu, vô lo. Cho nên có một số chuyện nàng không nhất thiết phải nghe, cũng không có tư cách này. Từ xưa đến nay không phải vẫn là hậu cung không can thiệp chính trị hay sao? (Ý là nữ nhân không có quyền nghe cũng như đưa ra ý kiến cho các việc trọng đại liên quan đến lợi ích cũng như quyền lực của nam nhân)

"Xuân Đồng đại nhân cứ việc nói, thân tỷ tỷ chính là không màng thế sự. Có nghe được gì cũng là vào tai trái ra tai phải hoàn toàn không để tâm" Băng Vũ đương nhiên biết cái liếc mắt này có ý nghĩa như thế nào, hân mỉm cười nhẹ nhàng giải thích. Vu Xuân Đồng cũng phối hợp "à" lên một tiếng. Quả nhiên là không khác với suy nghĩ của hân nhiều lắm(hân là không khác).

"Chuyện là như vậy, đại nhân nhà ta biết được Âm dạ son trang đang bắt đầu mở rộng thương mại trên lĩnh vực dược liệu, ngoài ra còn khai trương vài cái y quán có được các đại phu cũng có tiếng tăm. Đại nhân nhà ta nghĩ ý muốn được hợp tác." Băng Vũ mỉm cười. Bắt đầu từ lúc có Dược đế và Độc vương hỗ trợ. Băng Vũ đã âm thầm bắt tay đào tạo cũng như tuyển các đại phu, lang trung cũng như thu thập dược liệu nhằm mở rộng lĩnh vực thương mại-mở rộng thế lực bản thân. Thật sự không ngờ là lĩnh vực này thế nhưng lại có thể thu hút sự chú ý của An Thế Cảnh.

"Không biết, đại nhân là muốn hợp tác như thế nào?" Băng Vũ cũng không hề tỏ ra sốt ruột hay bất cứ thứ biểu cảm nào quá lộ. Hân nhàn nhạt hỏi lại, trên mặt cố tình để xẹt qua một tia hứng thú rơi vào trong mắt của Vu Xuân Đồng. Xuân Đồng kẻ này cũng được coi là có đầu óc, bằng không nhất định sẽ không có thể trở thành chân tay đắc lực của An Thế Cảnh, không phải sao? Vậy nên, bắt gặp tia hứng thú này hân liền biết mình có cơ hội đàm phán thành công.

Hân biết, An Thế Cảnh có một thế lực nằm trong tứ đại thế lực. Là son trang đứng ngang hàng với Âm Dạ son trang- Cảnh Vũ son trang. Son trang này vốn là thành lập để làm quà cưới cho Điệp Vũ cô nương. Vốn là An Thế Cảnh muốn cùng nàng ẩn cư bình yên sống một đời. Sau này lại dùng chính son trang này âm thầm xây dựng lực lượng để trả thù cho cái chết của Điệp Vũ. Hiện tại, nếu như An Thế Cảnh có thể hợp tác cùng với Âm Dạ, như vậy khả năng kế hoạch của bọn họ thành công sẽ nâng lên một tầng cao mới, cùng với trước đây hoàn toàn khác biệt. Nếu kế hoạch thành công, như vậy, Vu

Xuân Đồng hẳn liền trở thành trọng thần. Nhất định dưới một người trên vạn người, sống cuộc đời vinh hoa phú quý. Thế nhưng hẳn lại không hề ngờ được rằng, Âm Dạ son trang chính là thể lực được thành lập để đối đầu với Cảnh Vũ son trang của chủ nhân hẳn.

Đối với suy nghĩ của Vu Xuân Đồng, Băng Cơ lại được một lần nữa vạn phần khinh bỉ. Đường như trong tâm trí hẳn chỉ là tìm mọi cách để có thể trèo được lên vị trí càng cao càng tốt. Tốt nhất là trên vạn người, hưởng một đời vinh hoa. Con người vậy, thật sự là quá thực dụng rồi, cũng không biết nên xếp hẳn vào loại có dã tâm, tham vọng nhưng biết sức lực bản thân chỉ có thể làm tay chân đắc lực hay là xếp hẳn vào loại người quá đơn giản, chỉ cần là người có thể cho hẳn quyền lợi cùng với tiền tài là hẳn sẽ đi theo nữa.

"La thể này, mới đây, Xuân Đồng có phát hiện ra một loại cao dược khiến cho tinh thần con người trở nên sáng khoái, mê man, đặc biệt có hiệu quả vô cùng đối với các chứng bệnh gây đau đớn cho cơ thể cấp và mãn tính. Hơn nữa, lãi suất lại đặc biệt lớn. Cho nên muốn cùng với Dạ trang chủ thảo luận nhờ thể lực của ngài cùng ta mở rộng thị trường cho loại cao dược này"

"Ồ" trong mắt Băng Vũ càng lộ rõ vẻ hứng thú nồng đậm. "Không biết là loại cao dược như thế nào lại có thể thần kì như vậy" hẳn nhếch nhếch đôi môi mỉm cười cùng nhiệt tình học hỏi khiến cho Vu Xuân Đồng như mở cờ trong lòng. Đối nghịch với hẳn(VXD) Băng Cơ lại hơi nhũn mày. Điều kiện hấp dẫn như vậy ở dược thảo. Băng Cơ nàng chỉ biết duy nhất một loại

"Đông Nhạc quốc, nằm phía nam nước ta, là một đất nước được bao phủ bởi đồi núi. Địa hình cao, thoáng mát, lại có khí hậu ôn hòa rất thích hợp phát triển một loại dược thảo gọi là Anh Túc. Loại cao dược mà ta nhắc tới chính là chiết suất từ thảo dược này mà ra, tác dụng thật sự là không thể chê vào đâu được. Đối tượng thì có thể dùng từ người già đến trẻ nhỏ. Đây quả là một loại thuốc chữa bách bệnh, cho dù có đau đớn nhiều năm, đau đến chết đi sống lại chỉ cần dùng một liều nhỏ thì tinh thần liền trở nên khoan khoái"

Băng Vũ sống ở hiện đại thực tế chỉ có 5 năm. Khi đó, thực sự là còn quá nhỏ để hiểu chuyện đặc biệt là những chuyện liên quan đến loài hoa tưởng như xinh đẹp nhưng lại có sức mạnh hơn nhiều so với hàng vạn loài nữa này. Vậy nên đối với loại hoa có hiệu quả thần kì này, hẳn thật sự là thích thú. Bởi vì dù mạng lưới thông tin và thể lực lớn nhưng lúc này Anh Túc còn chưa phổ biến, nó không phải là đối tượng khiến Băng Vũ chú ý đến. Việc Băng Vũ không có những thông tin cần thiết về Anh Túc là hoàn toàn bình thường.

Còn Băng Cơ lại khác, cha của nàng. Người đã lợi dụng đến tận xương tủy của nàng, không phải chính là trùm buôn bán thứ thuốc mà Vu Xuân Đồng vừa đề cập hay sao? Bởi vậy, chỉ cần nghe đến Anh Túc, ánh mắt Băng Cơ liền lóe lên tia sáng nguy hiểm.

"Thật sự có loại thảo dược lợi hại như vậy" Băng Vũ vì sự thần kì của thảo dược này, hứng thú không nhỏ. Nếu như thật có thể như lời Vu Xuân Đồng nói. Vậy thì việc buôn bán độc quyền loại hàng này sẽ giúp hẳn thu về lợi nhuận không hề nhỏ. Vu Xuân Đồng hiển nhiên biết Băng Vũ đã rất hứng thú với loại cao dược này. Vì thế, hẳn lấy trong người ra 1 chiếc hộp nhỏ. Bên trong là một thứ hỗn hợp dạng keo, màu đen tuyền và tỏa ra một mùi hương thoang thoảng. Ánh mắt Băng Cơ khẽ đông lại.

Đây chính là nha phiến, dạng thuốc phiện đơn giản nhất, chỉ là lấy nhựa hoa Anh Túc cô đặc cùng với một số loại thảo dược giúp làm tăng hiệu quả cũng như cảm giác của người sử dụng. Sau này, thuốc phiện còn được chế biến thành nhiều các thể loại khác nhau phức tạp hơn nha phiến một chút chính là bạch phiến, sau đó là heroin, đá, cần sa tổng hợp, thuốc lắc, LSD, Ketamine, Benzodiazepine, cocaine...Chúng được chiết suất không chỉ từ Anh Túc mà còn từ một số loại thảo dược khác có thành phần hóa học tương tự gây ra những ảnh hưởng tương tự đến thần kinh của con người hoặc nghiêm trọng hơn như Cần sa, coca...

"Đây chính là Ô Hương cao, loại cao dược mà ta đề cập đến. Nó được chiết suất từ Anh Túc. Nếu như Dạ trang chủ không tin thì có thể sử dụng thử" giới thiệu xong còn không quên mang trong người ra một chiếc bầu dạng mini gần hơn cây sáo một chút đưa cho Băng Vũ. Sau đó liền vô cùng thành thạo hướng dẫn sử dụng cho Băng Vũ một lần. Đương nhiên, Băng Vũ cũng không ngu ngốc đến mức lập tức sử dụng. Hẳn không biết bất cứ một thông tin gì về loại thảo dược này thì sao có thể cả gan làm vật thí nghiệm. Hơn nữa, hẳn nhận ra, tỷ tỷ nhìn thứ được gọi là Ô Hương cao này với ánh mắt cực kì băng lãnh. Xem ra vật này hoàn toàn không hề tầm thường. Vậy nên Vu Xuân Đồng chỉ có thể nhìn thấy Băng Vũ hẳn cất gọn chiếc hộp nhỏ vào trong áo khéo léo từ chối đề nghị dùng ngay của Vu Xuân Đồng. Trong nháy mắt khi hẳn từ chối ấy, trong mắt Vu Xuân Đồng lướt qua vẻ âm thầm nhưng rất nhanh bị thu hồi. Băng Vũ âm thầm tặc lưỡi. Loại cao dược này quả thực chắc chắn không hề đơn giản cũng như thần kì như lời Vu Xuân Đồng nói.

"Như vậy, Xuân Đồng đại nhân, cao dược ta cũng đã nhận, những gì cần nghe ta đều đã nghe. Ta nhất định đem yêu cầu này của đại nhân suy nghĩ thật kỹ, 3 ngày nữa rất hy vọng đại nhân quay lại đây nhận câu trả lời từ ta" Băng Vũ uyển chuyển tiễn khách, đương nhiên Vu Xuân Đồng nhận ra ý đồ lợi dụng nên đành quyền luyện đưa mắt về phía Băng Cơ chấp tay nói hẹn gặp lại nàng vào một ngày không xa rồi viện lý do Lục Phiến môn còn nhiều việc cần giải quyết liền xin cáo lui. Đợi cho đến khi Xuân Đồng thật sự đi xa. Băng Vũ mới cẩn thận đóng cửa lại. Hẳn nhìn thấy Băng Cơ tháo khăn che mặt xuống và đưa tay ra liền hiểu ý lấy hộp cao kia đến trước mặt nàng.

"Vũ, em nhớ kĩ lời ta, bằng mọi cách em phải ngăn cản loại cao dược này mở rộng buôn bán cả ngoài sáng lẫn trong tối. Loại thuốc này vốn dĩ không hề có bất cứ một tác dụng thần kì nào. Mà là trăm hại không có một lợi. Chỉ cần loại thuốc này tràn ra ngoài, đất nước này nhất định tiêu vong. Vì thế, đối với việc này em phải nhất mực lưu tâm" Băng Cơ thu lại hộp cao trình trọng nói. Băng Vũ im lặng lắng nghe nàng nói tường tận về xuất xứ cũng như tác dụng, cách chế biến và sức ảnh hưởng của loại thuốc tuyệt đối có hại này đối với thế giới trước kia hai người sống. Càng nghe lại càng tái mặt. Hẳn thế nhưng cảm thấy hứng thú với loại thuốc chết tiệt này. Băng Cơ thấy thế chỉ mỉm cười xoa đầu hẳn nói không biết không có lỗi. Sau đó 2 người liền cùng ra ngoài. Dầu sao, hôm nay Băng Cơ cũng được nghỉ phép, nàng không muốn lãng phí 1 ngày nghỉ trân quý chỉ vì rồi rẫm thứ thuốc đã hại cả một đời kiếp trước của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Đến giờ thân (15-17h) thì Băng Cơ mới về đến phủ Thần Hầu, đã lâu lắm rồi nàng không có một ngày thật sự thoải mái đến vậy. Trên tay Băng Cơ còn cầm một miếng ngọc bội làm từ nguyệt thạch (đá mặt trăng) đây là một loại đá quý vô cùng khó tìm ở thời kì hiện tại, nó có màu xanh nhạt hoặc màu trắng trong. Thế nhưng điều đặc biệt của viên đá này không phải vì nó lấp lánh như kim cương, không phải vì nó có màu trắng thuần như bạch ngọc hay màu đỏ thuần như huyết ngọc, càng không vì nó có màu xanh mát mẻ như lục ngọc.

Mà vì khi có ánh sáng chiếu lên viên đá này nó sẽ phản chiếu lại ánh sáng lên trên bề mặt của mình. Thường sẽ là màu trắng trên nền xanh dương hoặc xanh dương trên nền trắng vô cùng dịu dàng và ấm áp giống như ánh trăng trong đêm vậy. Hiện tượng này, hiện đại gọi là hiệu ứng ánh trăng. Giống như bề mặt mặt trăng phản chiếu ánh sáng của mặt trời nhưng người khác nhìn vào sẽ nghĩ đây chính là ánh sáng từ mặt trăng phát ra. Nguyệt thạch cũng vậy. Tuy là nó chỉ phản chiếu lại ánh sáng, nhưng khi người khác nhìn vào nó sẽ nghĩ là sâu bên trong viên đá đang phát sáng. Đó chính là điểm đáng quý nhất, cũng thần bí nhất của Nguyệt Thạch mà các loại ngọc khác không hề có.

Đây là do Tam đại hộ pháp sau khi xuống vùng giang nam đã tìm thấy một mỏ quặng nhỏ. Ban đầu không biết nó là thứ gì nhưng cảm thấy vô cùng đẹp mắt nên đã cho người khai thác và gửi về Tắt Sát. Sau khi Nhất sát gửi mẫu quặng cho Băng Cơ nàng đã nhận ra đó là Nguyệt Thạch sau này trở thành một loại đá quý chuyên được chế tạo vô cùng tinh xảo làm trang sức và rất được giới thượng lưu ưa thích.

Đáng tiếc, ở thời đại này Nguyệt Thạch còn chưa được biết tới, mỏ quặng mà Tam đại hộ pháp phát hiện lại quá nhỏ, đã khai thác hết sạch mà chỉ được có 100 viên nhỏ đủ để làm lệnh bài. Băng Cơ đã lệnh Tắt Sát di chuyển toàn bộ số đá này về sau này có thời gian sẽ để Thiên Vân chế tạo vì móng vuốt của nó chính là loại vũ khí sắc bén nhất. Nếu để những thứ khác chế tạo, Băng Cơ sợ bản thân sẽ cực kì hối tiếc nếu như có một viên đá nào đó bị phá hỏng. Lực bền và khả năng chịu đựng của loại đá này khá thấp, vậy nên nếu không phải là một loại vũ khí cực kì sắc bén đeo gót thì Nguyệt Thạch rất dễ hư. Băng Cơ tin chắc nếu thứ đá này được chế tạo thành trang sức và bán ra thị trường thì có thể làm khuyên đảo một phương.

Tám lệnh bài mà Băng Cơ đang dùng là viên Nguyệt Thạch đầu tiên mà Tam đại hộ pháp khai thác được đưa cho Băng Vũ. Băng Vũ sau khi cực kì cẩn thận đã khắc thành một miếng lệnh bài nhỏ nhỏ có chữ "Băng" để Băng Cơ mang theo bên người. Xung quanh còn được điêu khắc vô cùng cẩn thận từng bông hoa mạn đà la. Loại hoa mà Băng Cơ yêu thích nhất. Vì vậy mà nàng càng trân quý miếng ngọc bội này hơn. Bình thường Băng Cơ rất ít khi mang theo những thứ chỉ có tác dụng làm đẹp như trang sức nhưng vì một tấm chân tình của Băng Vũ mà Băng Cơ yêu thích không buông tay.

Về đến Thần Hầu phủ thì trời đột ngột đổ mưa lớn. Băng Cơ lúc này cũng không có thời gian để ý nhiều, nàng cũng không muốn một thân ướt nhẹp vì thế đã vận Thiên Hạc thư đến mái hiên gần mình nhất. Không ngờ là đến khi dừng lại thì bản thân đã đứng trước cửa phòng Vô Tình.

Dưới cơn mưa rào rào rích, gió mang hương rượu hoa quế và bánh đậu xanh thoang thoảng bay. Đôi mày Băng Cơ khẽ nhướn lên cao. Theo như những gì nàng biết về Vô Tình thì bình thường hẳn rất ít khi đụng đến đồ có cồn, vì vậy Băng Cơ khá tò mò. Không biết là điều gì mà có thể khiến Vô Tình công tử ôn nhuận như ngọc động đến thứ đồ uống không chút ích lợi này.

Nào chưa kịp nghĩ thì chân đã hành động, Băng Cơ bước vào phòng Vô Tình tự nhiên như nhà không chủ. Bởi vì chủ nhân duy nhất của nó đã say mềm và nằm dài trên bàn gỗ, tay còn ôm khư khư chiếc sáo làm từ bạch ngọc mà hẳn luôn mang theo bên người. Rất ít khi Băng Cơ nhìn thấy thảm cảnh của Vô Tình như thế này. Hẳn thảm nhất là lúc hắn bị đánh cho trọng thương nằm liệt giường rồi. Còn lần này thì không biết thứ gì đã đánh gục hắn đây? Tình cảm sao?

Nhẹ nhàng đỡ Vô Tình nằm lên giường, Băng Cơ xoay người nhìn lại chiếc bàn gỗ chỗ Vô Tình say mềm. Bên cạnh nơi hắn nằm có một chiếc khay gỗ nhỏ. Trên khay có đủ thứ đồ trang điểm của một cô nương và một đĩa bánh đậu xanh bị cắn dở một miếng. Bình rượu nằm lăn lóc trên sàn nhà còn tay Vô Tình dù đã được Băng Cơ đỡ nằm trên giường vẫn không quên ôm cây sáo bạch ngọc. Nhìn cảnh này, có lẽ phải đến tám phần là do Như Yên rồi.

Ngồi xuống thành giường, Băng Cơ nhẹ nhàng nắm lấy tay Vô Tình miệng niệm khẩu quyết. Lập tức một luồng ánh sáng trắng đưa nàng đến một không gian xa lạ. Mà cũng không xa lạ lắm. Đó chính là con đường tấp nập cách Thần Hầu phủ không xa đi về phía tây, nơi đây thường bày bán tranh, sách, thư pháp, đồ viết chữ...nói tóm lại là khu phố tụ tập của những kẻ sĩ đọc sách. Đây cũng chính là nơi Vô Tình và Như Yên lần đầu gặp mặt.

Trai tài gái sắc, họ thương nhau từ cái nhìn đầu tiên. Nàng thông minh, lễ độ, chàng nho nhã, dịu dàng. Họ rất nhanh liền trao lời thề nguyện, chỉ còn đợi ngày lành tháng tốt là sẽ về chung một nhà. Dưới cây hoa đào đang độ nở rộ, nàng tặng cho chàng cây sáo làm từ bạch ngọc, chàng vô cùng vui vẻ. Từ ấy, hai người thường xuyên hòa tấu, chàng thổi sáo nàng gảy đàn vô cùng hòa hợp.

Một buổi sáng đẹp trời, hai người có hẹn du thuyền, chàng đến sớm nhìn thấy nàng đang trang điểm liền giúp nàng chải đầu, vẽ mày họa mi. Họ ngâm thơ trên thuyền, buổi trưa nàng mang ra một hộp đồ ăn đã được chuẩn bị từ trước đó chính là rượu hoa quế và bánh đậu xanh, họ vừa ăn vừa thưởng thức cảnh hồ dưới tán liễu xanh. Trong cơn gió nhẹ nhàng đầu xuân, chàng nghiêng đầu trao cho nàng một chiếc hôn nhẹ lên má, nàng thẹn thùng giấu mặt vào tay áo, chàng cũng xấu hổ đưa mắt nhìn xa. Cảnh tượng thật đẹp biết bao.

Rồi cũng là buổi sáng, dưới tán cây đào còn đang rộ hoa, nàng gửi lại chàng chiếc trâm cài tóc và bộ đồ trang điểm rồi dứt khoát xoay người đi. Chàng muốn đuổi theo lại chẳng có lý do gì níu giữ chân thiếu nữ, hoa đào vẫn rơi như khúc thay cho cô đơn của chàng, cho đớn đau của chàng, còn trong mắt chàng chỉ còn lại bóng lưng lạnh lùng của người thiếu nữ.

Tiết trời đầu hạ, nàng lên xe hoa. Pháo, kèn, hoa ngập trời nhưng trong lòng chàng dậy sóng, chàng vẫn đứng từ xa dõi theo chiếc kiệu hoa dần đi khuất lối, theo tiếng kèn chậm rãi nhỏ dần, theo dòng người ngày một thưa. Rồi bỗng kiệu hoa dừng lại, bá mỗi hét toáng lên có điềm hung. Chàng chỉ thiếu điều hận không thể lập tức bay đến bên cạnh nàng. Cho đến khi đến nơi thì chỉ thấy nàng nằm đó, toàn thân nhuộm máu đỏ chói mắt. Cả không gian như cô đọng, cả khoảng trời như trống rỗng, cả tâm hồn chỉ còn vang vọng tiếng hô tê tâm liệt phế của chàng.

Băng Cơ bị kéo ra ngoài, khuôn mặt ráo hoảnh nhưng trong lòng lại trống trải đến lạ, giống như có cái gì đó vừa bị moi ra không thể lấp đầy. Nhìn lại

khuôn mặt tuấn tú của Vô Tình vẫn còn đang chìm trong ảo mộng. Ấy hẳn là một khuôn mặt đau khổ, hai hàng nước mắt đã rơi tự lúc nào. Thì ra, ba năm qua Vô Tình vẫn luôn gặm nhấm nỗi đau như thế. Thì ra, hẳn vẫn luôn không hề tự tại như cái cách mà hẳn vẫn luôn diễn với thế nhân.

"Vô Tình, liệu nếu tôi nói với anh Như Yên còn sống, huynh sẽ sung sướng, hay đau khổ?" Băng Cơ bắt lặc thờ dài rồi xoay người lại. Nàng thu dọn lại đồng bình rượu rỗng lăn lóc trên đất, xếp dọn khay đồ trang điểm trên bàn. Để lại đĩa bánh đậu xanh rồi đem khay đồ cất vào cánh tủ đang mở sẵn.

"Cô đang làm cái gì? Ai cho cô động vào những thứ đó?" Đúng lúc này thì Vô Tình tỉnh giấc, nhìn thấy Băng Cơ động vào khay đồ của mình, hẳn giống như phát khùng lao đến giật đồng hồ từ tay nàng sau đó ôm vào người như trên bảo. Băng Cơ im lặng đứng nhìn Vô Tình giống như đứa trẻ đang ôm chặt món quà được mẹ tặng, trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ thứ cảm giác trống trải mà mình đang có. Giống như nàng cứ ngỡ rằng có thể hiểu được trái tim người nam nhân đối diện, thế nhưng nàng nhận ra nàng đã nhầm. Trái tim ấy tổn thương nhiều hơn điều nàng tưởng tượng nhiều lắm. Biết rõ bản thân thật sự không là gì, quả là một cảm giác không hề dễ chịu.

"Sao cô còn đứng đó, ai cho cô vào đây? Cô mau rút ra ngoài cho tôi, có nghe hay không? CÚT!" Sau một hồi xác nhận những món đồ của mình không hề bị thất thoát hay thương tổn, Vô Tình mới nhận ra rằng Băng Cơ vẫn luôn đứng đó, ánh mắt của nàng khiến hẳn cảm thấy vô cùng khó chịu vì thế hẳn đã chỉ thẳng tay ra ngoài mà nói lớn. Băng Cơ cụp mắt né qua vai hẳn rồi bước ra ngoài. Trước khi rời đi còn đứng lại băng quơ nôi

"xin lỗi!" Ngoài trời mưa vẫn rơi rả rích, giống như đang cười vào mặt đứa lo chuyện bao đồng là nàng, lại giống như đang khóc cùng nỗi đau của người trong phòng. Chỉ có điều khá là khiến Băng Cơ bất ngờ chính là sau khi nàng bước ra khỏi phòng lại thấy Truy Mệnh đang đứng tựa cửa, chân trái trùng chân phải trụ, ánh mắt nhìn ra khoảng trời mưa xa xăm.

"Truy Mệnh, huynh tìm Vô Tình sao? tinh thần huynh ấy đang không ổn lắm. Huynh có thể tìm huynh ấy sau" Băng Cơ nhẹ giọng nói, nàng bước thẳng ra trước mái hiên, tay hứng những giọt mưa không ngừng tí tách rơi xuống để dòng chảy lên vào từng ngón tay, thấm đẫm cái lạnh vào ống tay áo và chảy ngược vào ngực.

"Hôm nay là ngày giỗ của Như Yên cô nương, cô ấy chính là vị hôn thê của Vô Tình. Sau này không hiểu sao cô ấy bỗng nhiên đổi ý và kết hôn với người khác, cuối cùng lại tự sát trên kiệu hoa. Cái chết của cô ấy đã để lại một vết thương không thể lành trong trái tim Vô Tình" Truy Mệnh lặng lẽ đến sau Băng Cơ, cời áo khoác và khoác lên đôi vai mỏng manh của nàng. Hẳn nhìn thấy sự cô đơn ánh lên từ tầm lưng gầy ấy. Nếu nàng lạnh, nếu nàng cô đơn, nếu nàng tổn thương. Với tư cách một người bằng hữu, hẳn sẽ giúp được nàng chứ? Nàng sẽ để hẳn san sẻ sự cô đơn ấy cùng nàng chứ? Nàng vì Vô Tình tổn thương sao? Nàng thích Vô Tình ư? Nhưng Vô Tình đã có người trong lòng không thể thay thế rồi. Thích Vô Tình nàng sẽ vui vẻ sao? Hẳn muốn nhìn thấy nụ cười trong veo trên đôi môi nàng, giống như những ngày đầu tiên nàng đến phủ Thần Hầu.

"Vậy sao?" Băng Cơ thờ ơ đáp. Chắc chắn là chỉ có những thứ liên quan đến Như Yên mới có thể biến Vô Tình hòa nhã, thân thiện trở thành một người như vậy rồi. Nhưng ngày giỗ ư? Một người còn sống sờ sờ như vậy mà lại có ngày giỗ, thật sự khiến cho kẻ khác vừa thấy hài hước lại vừa thấy đau lòng. Thật sự là mỗi một người trong phủ Thần Hầu này đều là nạn nhân của An Thế Cảnh mà. Cha mẹ của Thiết Thủ vì một đời thanh liêm tìm ra chứng cứ kết bè kéo phái, âm thầm xây dựng lực lượng của An Thế Cảnh bị hẳn phát hiện mà bị vu tội tham nhũng xử tử cả nhà. Một đứa trẻ từ nhỏ ăn sung mặc sướng trải qua một đêm liền thành kẻ đầu đường xó chợ. Truy Mệnh từ nhỏ là cô nhi được An Thế Cảnh nhận nuôi rồi đưa vào cung làm gián điệp nhưng hẳn lại âm thầm thương Tử La công chúa cho nên đã phản bội lại An Thế Cảnh, nhận thấy điều này An Thế Cảnh đã định ra tay giết người diệt khẩu nhưng lại bị Gia Cát Chính Ngã xen vào, từ đó Truy Mệnh mới theo Gia Cát Chính Ngã học võ. Vô Tình thì nhờ nhan sắc Như Yên quá giống Điệp Vũ mà hồng một mối lương duyên còn Lãnh Huyết thì chắc cũng không cần kể thêm. Sau này, Cơ Dao Hoa còn bị An Thế Cảnh lợi dụng tình cảm đối với Lãnh Huyết mà gần như là ngã vào ma đạo, chính vì thế nên Băng Cơ đối với Cơ Dao Hoa cảm thấy đáng thương nhiều hơn đáng trách. Nếu có trách cũng chỉ có thể trách cô ta yêu quá mù quáng và trách kẻ đã lợi dụng phần tình cảm này.

"Băng Cơ, cô thích Vô Tình sao?" Truy Mệnh nhìn bóng lưng nhỏ cô độc nhưng quật cường của Băng Cơ, phía trước là màn mưa trắng xóa. Lại ngoảnh đầu nhìn lại kẻ đang đắm mình trong hơi men để gặm nhấm nỗi đau phía sau bức tường mỏng. Hai người họ, là lương duyên hay là nghiệt duyên? Băng Cơ cười, thích Vô Tình ư? Có lẽ, sống trong máu tanh và đêm đen quen rồi, nên khi Vô Tình bước đến, mang hòa nhã cùng âm áp giống như một ánh sao nhỏ tỏa sáng lung linh trong trái tim Băng Cơ, khiến trái tim thiếu nữ 16 bỗng dưng loạn nhịp. Nhưng nếu như nghĩ đó là thích, vậy Băng Cơ nàng cũng quá dễ dãi, cũng thích quá nhiều người rồi.

Bởi vì không chỉ Vô Tình, vui vẻ của Truy Mệnh cũng khiến Băng Cơ cảm thấy rất thoải mái, bên cạnh hẳn nhiều lúc Băng Cơ chỉ cần là một cô thiếu nữ 16 thôi, có thể thoải mái cười, thoải thích dong chơi. Quá khứ của Lãnh Huyết, nỗi đau của hẳn phải trải qua lại khiến Băng Cơ cảm thấy đau lòng, giống như nhìn thấy chính bản thân mình trong mắt hẳn. Hay chu đáo, yêu thương của Vũ lại khiến nàng cảm giác dựa dẫm, đôi khi muốn yếu đuối, đôi khi muốn lười nhác để cho hẳn chăm lo, suy nghĩ giùm, làm giùm những việc đáng lẽ là nàng nên làm, nên nghĩ. Và còn Tất Sát, còn các huynh đệ, tam đại hộ pháp, nhị vị sư phụ. Từ khi về thế giới này, đã có biết bao người khiến trái tim Băng Cơ rung động như thế. Họ đều thật tâm đối xử với nàng, họ đều không lợi dụng nàng, họ đều chiếm một vị trí nhỏ trong trái tim nàng. Như vậy, nàng sẽ thích tất cả bọn họ sao?

Có lẽ, sau khi học đọc tâm thuật, trái tim Băng Cơ đã chậm rãi bị hòa tan, không còn là trái tim thép của đệ nhất sát thủ thế giới nữa. Nó cũng đã biết buồn, vui, đau, hạnh phúc và cảm thông. Chính những cung bậc cảm xúc ấy, khiến cho Băng Cơ cảm nhận được âm áp của thế giới này. Chính bởi vì âm áp, vui vẻ, cho nên mới không muốn những người quan trọng với mình buồn đau. Nhìn thấy Vô Tình như vậy, bất giác cảm thấy không thể vui vẻ. Vậy thôi.

"Truy Mệnh, nếu tôi nói tôi thực thích huynh, thì huynh sẽ tin sao?" Một chú chim sẽ nhỏ rẽ mưa bay đến bên cạnh Băng Cơ, lông chú ướt sũng và cánh chim chao đảo như sắp rớt. Băng Cơ nhún mình nhảy lên đỡ lấy chú sẽ còn đang lặng trên cao. Đang ở trên không trung, bỗng nhiên nàng xoay người đối diện với Truy Mệnh nở một nụ cười rạng rỡ rồi nói. Dưới cơn mưa tí tách, vài giọt nước thấm ướt khuôn mặt nàng đem lọn tóc dính sát vào má vẽ nên một đường cong xinh đẹp. Nàng lúc này giống như một thiên thần sa ngã đang hạ mình xuống nhân gian vậy. Chẳng có chút nhếch nhác nào. Giọt mưa tựa như giọt nước mắt, nhưng nụ cười lại rạng rỡ như ánh mai. Đôi mắt sâu thẳm như mặt hồ mùa thu và tà áo trắng thấm nước trong suốt khiến nàng vừa có vẻ đẹp tiên nhân thiên chân vô tà, vừa có vẻ đẹp ác quỷ quyến rũ mà cuốn hút đến động lòng người. Kết hợp với câu nói như sét đánh giữa trời quang thật sự khiến kẻ cột nhà như Truy Mệnh cũng phải lãnh đạm mà nhìn đến ngẩn ngơ.

"Cô...ô...ô...ô...ô...ô..." Đối với những lời Băng Cơ nói Truy Mệnh có chút load không kịp chỉ biết chỉ vào mặt Băng Cơ lắp bắp. Đôi lại lại có hiện tượng ngày một đỏ hồng. Băng Cơ đáp xuống nhìn dáng vẻ của Truy Mệnh mà cực kì vui vẻ. Từ nhỏ, nàng không có thói quen trêu chọc ai. Nhưng cứ hễ gặp Truy Mệnh lại nhìn không được muốn trêu hấn mặt đỏ đến mang tai. Nhìn cái biểu cảm lắp bắp không nói lên câu của cái kẻ lúc nào cũng ba hoa trên trời dưới đất nói không ngớt miệng thật sự khiến cho người ta vui tai vui mắt mà. Giống như trong khoảnh khắc ấy, mọi nỗi buồn đều theo những giọt mưa ngoài kia cuốn trôi. Băng cơ nở nụ cười rạng rỡ.

"Hi, đùa huynh vậy mà cũng tin. Hào huynh đệ, tình cảm tui dành cho huynh giống y chang tình cảm mà tui dành cho Vô Tình vậy. Nếu như có một ngày, huynh cũng giống Vô Tình của hôm nay. Vậy tui cũng sẽ đối xử với huynh như tui đối xử với Vô Tình của hiện tại. Đừng nghĩ nhiều. Giờ tui ướt rồi, tui về phòng thay đồ đây" Nói rồi Băng Cơ vỗ vai Truy Mệnh một cái, tiêu sái xoay lưng đi, vừa đi còn vừa lấy trong ngực ra một chiếc khăn tay chưa ướt lau người cho chú chim nhỏ. Trong miệng còn không ngừng mắng chim nhỏ ngốc. Mưa lớn như vậy còn bay đến đây, nhờ đâu nặng cánh ngã xuống bị ai đó bắt làm thịt thì sao? Truy Mệnh nhìn theo hướng Băng Cơ xoay lưng rồi đi, trên môi bất giác nở nụ cười. Yêu nhiều thì đau nhiều, kẻ hữu tình thì tổn thương nhiều, kẻ vô tình mới có thể tự tại mà sống. Cứ nhìn gương Vô Tình là hiểu rõ. Hắn chỉ mong Băng Cơ nàng có thể vui vẻ sống hết kiếp này. Tuy gặp mặt nàng không lâu, nhưng đối với Băng Cơ, Truy Mệnh giống như đối với cô em gái nhỏ. Chỉ mong nàng một đời bình an.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Băng Vũ thông qua chim nhỏ truyền tin đến cho Băng Cơ. Ô Hương cao của Vu Xuân Đồng đã được âm thầm tuần vào thị trường kinh thành và số tình lớn trên toàn quốc. Mà mục tiêu chủ yếu của họ chính là các vị quan lớn. Tuy nhiên, vì lực lượng của Âm Dạ son trang quá lớn lại cộng thêm Tất Sát hoạt động ngầm âm thầm dùng toàn bộ sức ngăn chặn loại cao hương này lan tràn nên cho đến hiện tại số lượng nạn nhân của ô hương cao không quá lớn và nếu có thì đều bị bắt đến trại cai nghiện và người do Băng Cơ điều dưỡng sẽ dùng mặt nạ da người thể thân những người nghiện tạm thời cho đến khi họ hoàn toàn cai thuốc. Vậy nên, không tạo thành sóng gió. Duy chỉ có chủ phủ Lục Phiến Môn- Hàn Long cũng là lão đại trực tiếp trên quyền Vu Xuân Đồng là Tất Sát không thể can thiệp, bằng không sẽ khiến cho An Thế Cảnh nghi ngờ. Chuyện bại lộ thực lực là không thể tránh khỏi.

Băng Cơ trở về phòng thay quần áo lại lau khô cho chim nhỏ sau đó mới thả cho nó đi. Lại nhìn lại hộp Ô Hương Cao còn để trên mặt bàn, không thể không thờ dài. Một đất nước lạm dụng thứ này, chẳng sớm thì muộn cũng diệt vong. Trước đây, Trung Quốc cuối thời nhà Thanh lớn mạnh là thế còn không phải vì thứ này mà từ vua đến quan rồi nhân dân đều mụ mị đầu óc, rơi vào ăn chơi sa đọa nên mới bị Nhật Bản, Pháp, Mỹ, Anh...thâu tóm và chia đều hay sao?

Nhìn ra ngoài cửa sổ, thấm thoát thì đã lại tối rồi. Băng Cơ cất lại chiếc hộp Ô Hương cao xuống ngăn kéo bàn trang điểm sau đó mới cẩn thận bước ra ngoài đi nấu cơm và đun nước tắm cho Lãnh Huyết. Chỉ cần hần trở về sẽ lập tức có cơm ăn và nước ấm để tắm. Đạo này, hần cũng mệt mỏi nhiều rồi.

"Băng Cơ" Sáng sớm hôm sau, Băng Cơ còn đang thu dọn vài thứ linh tinh. Lãnh Huyết sau khi ăn sáng đã vội đi tra án. Nghe thấy tiếng gọi, nàng ngó đầu ra ngoài nhìn thì thấy Gia Cát Chính Ngã đang đứng chấp tay sau lưng, mắt nhìn ra xa. Ông dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng Băng Cơ biết ông đang từ tốn đợi nàng.

"Sư bá" Băng Cơ chỉnh trang lại quần áo trên người sau đó vội bước ra ngoài nhún mình chào. Gia Cát Chính Ngã nghe thấy tiếng quay lại nhìn thấy nàng liền vô cùng vui vẻ gật đầu sau đó bỏ lại câu "đi theo ta" rồi xoay lưng đi. Băng Cơ không còn cách nào khác đành lèo đèo theo phía sau. Cứ ngỡ vị sư bá đáng kính sẽ lại đưa nàng đến thư phòng, Băng Cơ không ngờ được là Gia Cát Chính Ngã lại đưa nàng đến thẳng Tiên Hạc ty và tìm Cơ Dao Hoa. Nhìn thấy Cơ Dao Hoa, Băng Cơ lại cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Cơ Dao Hoa chưa từng dùng Bảo hồn đan, lần duy nhất là khi Lãnh Huyết đột ngột hóa sói hôm trước đáng lẽ nên có hiệu quả tốt đến khá tốt thế nhưng khi Băng Cơ len lén bắt mạch lại cho Cơ Dao Hoa vào hôm sau thì lại thấy Bảo Hồn đan chỉ có thể chữa lành vết thương mới bị của nàng ta, còn vết thương sâu đã để lại từ nhiều năm trước đây lại không hề có dấu hiệu tốt lên khiến cho Băng Cơ thật sự cảm thấy bất lực. Nàng cũng đã nói qua tình trạng này với nhị vị sư phụ nhưng hai vị ấy cũng không nghĩ ra biện pháp lập tức mà còn cần thời gian để nghiên cứu. Dẫu sao thì họ xưng danh Độc Vương, Dược Đế cũng chỉ là do dân gian đồn đại, họ đến cuối cùng cũng chỉ là con người mà thôi, không thể thành thần được. Có thứ không thể cũng là điều hiển nhiên, không phải sao?

"Cơ thống lĩnh" Đứng trước Cơ Dao Hoa, Gia Cát Chính Ngã khoát tay sau lưng, dùng giọng nói trầm ấm nhưng nghiêm khắc và dứt khoát để nói

"Gia Cát đại nhân, không biết người có điều gì dặn dò?" (Ngoài tứ đại danh bổ và đội ngũ ám vệ của phủ Thần Hầu thì không ai trong phủ là được đích thân Gia Cát Chính Ngã dạy võ. Kể cả Cơ Dao Hoa, trước đây Cơ Dao Hoa vào phủ là luyện tập và học hỏi cùng Lãnh Huyết vì thế nàng mới này sinh tình cảm với Lãnh Huyết từ khi còn rất nhỏ. Vì vậy, ngoài tứ đại danh bổ không có bất cứ ai trong Thần Hầu phủ gọi Gia Cát Chính Ngã là thế thúc mà đều phải gọi là Gia Cát đại nhân)

"Ta muốn để cho Băng Cơ vào Tiên Hạc ty của các cô, cùng các cô phá án, không biết ý của cô thế nào?" Gia Cát đại nhân vừa nói, Hồ Điệp, Hải Đường hai người vẫn luôn ở phía sau Cơ Dao Hoa lập tức tỏ thái độ. Họ tròn mắt nhìn chằm chằm Băng Cơ giống như đe dọa, lại giống như thách thức. Thấy vậy, Băng Cơ không khỏi rất muốn cười, nghĩ nghĩ thế nào nàng lại quyết định giữ cho họ chút da mặt, không nên lột quá sạch sẽ sẽ khiến họ không dám đi nhìn người. Lại nhìn Cơ Dao Hoa, nàng ta còn hơi do dự.

"Gia Cát đại nhân, quá trình điều tra rất nguy hiểm, làm thần bổ lại cần thông qua quá trình thi cử, Băng Cơ không có thông qua lớp học tập huấn cũng

như khảo thí, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến năng ấy, cũng như danh dự của Tiên Hạc ty và Thần Hầu phủ" Gia Cát Chính Ngã nghe xong vậy liền quay lại nhìn Băng Cơ một cái, nàng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười. Nàng cũng không có nhiều thời gian rảnh dỗi để đi điều tra phá án gì đó. Nhưng có lẽ vào Tiên Hạc ty sẽ dễ dàng thăm dò tin tức hơn. Nói tóm lại là với nàng có vào hay không cũng không quan trọng quá nhiều. Tin tức? Nàng có Tất Sát đủ rồi. Có thể chính thức bại lộ dưới ánh sáng? Nàng lại cũng không muốn bị chú ý. Có thể tùy tiện ra ngoài? Nàng cũng không cần người khác cho phép. Nàng muốn đi, còn có người có thể ngăn cản hay sao?

"Băng Cơ có học võ thuật. Hôm trước ngay cả Lãnh Huyết cũng không dễ dàng làm nàng ấy bị thương. Vậy thì chuyện nguy hiểm có lẽ cũng không quá đáng ngại. Còn về chuyện thi cử, Băng Cơ có năng lực đặc biệt, việc cô ấy tham gia phá án đã là giúp chúng ta như hổ thêm cánh, vì thế không cần thiết phải thông qua khảo thí. Nếu sợ liên lụy danh dự, vậy bảo họ tìm người có năng lực giống như Băng Cơ đến, ta nhất định sẽ đặc cách cho hẳn"

"Thuộc hạ minh bạch" Băng Cơ nhún nhẹ vai, lại thêm việc phải làm, sau này lại phải điều chỉnh lại thời gian biểu của mình. Hải Đường, Hồ Điệp trợn mắt trừng Băng Cơ một cái rồi cũng mặc kệ Gia Cát đại nhân còn ở đó phất áo rồi đi. Trước khi đi cũng chỉ cúi đầu hành lễ với Gia Cát mà không nói thêm câu nào. Gia Cát Chính Ngã nghe thấy câu trả lời mình muốn hài lòng gật đầu rồi cũng phất tay áo rồi đi. Chỉ còn Cơ Dao Hoa ở lại giao phó trang phục cũng như lệnh bài Tiên Hạc ty cho Băng Cơ, còn nói qua về nội quy và những gì cần làm trong Tiên Hạc ty nữa. Băng Cơ vừa nghe vừa giống như gà mổ thóc không ngừng gật gù. Cũng phải qua đến nửa canh giờ Cơ Dao Hoa mới thả cho Băng Cơ rồi đi. Băng Cơ cũng nhún mình hành lễ rồi lui.

Trên đường về đã đang mệt vì nghe suốt nửa canh giờ Băng Cơ còn nhìn thấy con chim chích chòe Điệp Nhi. Vừa mới nhìn thấy bộ đồ trên tay Băng Cơ, nàng(DN) đã vội lôi nàng(BC) đến một góc rồi múa may quay cuồng chúc mừng các kiểu con đã điều lại hết nửa canh giờ. Thật, Băng Cơ rất muốn một chút yên bình thôi cô được không vậy hả?

"Băng Cơ" Băng Cơ còn đang tìm cách thoát ly cái mỏ trước mặt thì cứu nhân đã đến. Cả nàng và Điệp Nhi cùng xoay người lại thì thấy Vô Tình đã âm thầm đứng sau hai người. Điệp Nhi vừa thấy Vô Tình liền vội buông tay Băng Cơ sau đó cười rất chi là nhạt nhẽo nói

"Vô Tình công tử, huynh tìm Băng Cơ sao? Vậy tôi cho huynh mượn nàng đó hìhì. Hai người cứ thoải mái nói chuyện ha, tôi không làm phiền nữa, tôi xin phép. ahìhì" sau đó còn có tình liếc mắt đánh mày cực kì đều với Băng Cơ nữa chứ. Băng Cơ thật rất có cảm giác Điệp Nhi chính là đóng vai Tú Bà vừa mới bán được con hàng với lãi lớn. Thật là...

"Điệp Nhi, vậy cảm ơn cô nha" Vô Tình lúc nào cũng vậy, nhẹ nhàng, ảm áp lại vô cùng khách sáo. Không hề câu nệ thân phận chủ tớ, dẫu sao thì trong phủ này hẳn vẫn là chủ, hơn nữa còn là thủ lĩnh cấp cao. Còn Điệp Nhi vẫn chỉ là một nha hoàn không phải sao? Quả nhiên, Điệp Nhi mặt đỏ bừng sau đó xua tay như rang lạc rồi chuồn vội. Thấy cô nàng đi khuất mặc dù rất có lỗi nhưng Băng Cơ không khỏi thở ra một hơi. Thật là, cuối cùng cái tai của nàng cũng được nghỉ ngơi. Nghĩ đến đây nàng không khỏi cảm thấy biết ơn Vô Tình nhiều. Nhìn Vô Tình cô cười dịu dàng

"Vô Tình, huynh tìm ta sao?"

"Đúng vậy, Băng Cơ chuyện ngày hôm qua. Ta cảm thấy thật có lỗi. Ta không nên lớn tiếng với cô như vậy. Ta..."

"Vô Tình à, huynh hôm qua tâm trạng không tốt, lại là do ta tự ý vào phòng huynh, động vào đồ của huynh, sao có thể trách huynh đây?" Vô Tình thật là, việc gì cũng ôm hết trách nhiệm về phía bản thân mình vậy không cảm thấy mệt mỏi hay sao?

"Nhưng mà cô không có ý xấu, vậy mà ta..."

"Thôi được rồi. Chúng ta mỗi người nhường nhau một bước, coi như cả hai đều sai. Như vậy, được rồi chứ?"

"Vậy, chúng ta coi như chuyện đó chưa từng xảy ra. Như vậy được không?"

"Nhất trí cả hai tay" Băng Cơ nhún vai định đưa tay lên lại nhớ ra bản thân đang ôm đồng đồ của Tiên Hạc ty nhất thời cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Vô Tình cũng thấy điều này. Hắn vô cùng ngạc nhiên nhìn khay đồ trên tay Băng Cơ, nàng đành phải giải thích.

"Đây là đồ của nữ bồ khoái Tiên Hạc ty, là Gia Cát đại nhân kêu ta vào đây cùng với mọi người đi tra án"

"Vậy thì còn gì bằng, chúc mừng cô nha. Với khả năng của cô, nhất định sẽ giúp chúng tôi rất nhiều" Nhưng Băng Cơ chỉ cười. Nàng cũng lười ra tay lắm. Có Tất Sát rồi, phủ Thần Hầu chả lẽ lại được ngồi mát ăn bát vàng không làm gì mà được hưởng? Không nên, không nên. Không cho các huynh làm việc IQ của các huynh đã thấp sẽ lại càng thấp đấy.

"Tôi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa" Băng Cơ nói mặc dù trong thâm tâm nàng hoàn toàn nghĩ ngược lại. Thật may là Vô Tình không có đọc tâm thuật. Nếu không không biết hẳn sẽ nghĩ gì khi biết những điều này đây???

"Vậy tốt, còn nữa, sau này nếu có người dám bắt nạt cô. Nhất là mấy người trong Tiên Hạc ty, nhất định phải nói cho ta biết, có biết không?"

"Ha, huynh yên tâm, sẽ không có ai bắt nạt được tôi đâu" Băng Cơ cười còn tình nghịch nháy mắt một cái. Thời điểm này, nhìn nàng giống như một đứa trẻ tự đắc vì nhận được một lời khen vậy. Vô Tình thấy vậy cũng cười dịu dàng còn xoa nhẹ đầu Băng Cơ rồi mới nói

"Vậy thì tốt rồi, ta có việc ta đi trước đây" Băng Cơ bị xoa đầu rất là không thích bủi một cái khiến Vô Tình thật sự bật cười. Nàng hiện tại rất muốn giơ tay đánh vào cái khuôn mặt đại soái kia nhưng mà nó bận hết rồi chỉ có thể đứng im giương mắt nhìn. Vô Tình thấy vậy cũng thu lại nụ cười của mình tạm biệt rồi xoay người rồi đi. Băng Cơ thấy thế mới thả cái khay đồ xuống chỉnh lại tóc sau đó mới cất bước về phòng. Haizzz. Mới có sáng sớm mà đã mệt vậy rồi đó.

Khi Băng Cơ về phòng thì Lãnh Huyết đã trở lại. Nhìn sắc trời cũng không còn sớm nàng đành phải đến trước mặt Lãnh Huyết nói

"Lãnh công tử, huynh chịu khó đợi một chút, ta sẽ đi nấu cơm ngay"

"Sau này, những việc như dọn dẹp, nấu cơm, giặt giũ không phiền cô làm nữa" Đang định xoay đi. Bỗng nhiên, Lãnh Huyết nói. Băng Cơ cũng khá bất ngờ nhưng khi xoay người lại nhìn lại thấy đôi tai Lãnh Huyết có dấu hiệu chuyển hồng. Xem ra, tên này vẫn còn bị hậu di chứng sau khi hóa sói. Thật là làm người lạnh lùng khó như vậy thì sao cứ cố làm gì? Biết ơn nàng, không muốn nàng khổ nữa thì cứ nói thẳng đi. Bày đặt ra lệnh. Thật chả ra gì.

"Ta sẽ làm. Bây giờ sẽ đi làm cơm luôn đây" Băng Cơ nói rồi xoay người định đi

"Băng Cơ" Lãnh Huyết vút cuốn sách đang đọc xuống bàn đến "bốp" một cái. Hắn rất là có cảm giác nhện không được vuốt mót não Băng Cơ ra nhìn xem trong đó có cái gì. Người ta không phải là muốn nghỉ còn không được hay sao? Hôm qua cô ta được nghỉ vui vẻ lắm cơ mà.

"huynh có gì cần dặn" Băng Cơ nằng hòm nay đủ mặt rồi nha

"Ta nói, tại sao cô phiền phức như vậy? Ta bảo cô nghỉ thì cô cứ nghỉ đi. Cố chấp như vậy làm gì?"

"Nếu không làm những việc này, tôi còn làm nha hoàn làm gì?" Băng Cơ cũng đặt khay đồ xuống mặt đối mặt đối chất với Lãnh Huyết. Lúc này, Lãnh Huyết mới để ý đến khay đồ mà Băng Cơ cầm trên tay.

"Sao cô lại cầm đồ của Tiên Hạc Ty?"

"Gia Cát đại nhân đã cho tôi sang Tiên Hạc ty làm bỏ khoai rồi. Thế nhưng cũng không có gỡ bỏ thân phận nha hoàn của tôi. Từ giờ về sau dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng vẫn sẽ làm nha hoàn của huynh" Hắn không hiểu, nàng sống trong máu và nước mắt nhiều như vậy, cuộc sống sáng đây dọn dẹp, nấu cơm quét nhà. Để cho thời gian trôi qua theo những công việc giản đơn này đối với nàng mới là một loại hạnh phúc, thanh thản. Nàng muốn làm nó, không phải vì hắn mà là vì chính bản thân nàng mà thôi. Đúng lúc này thì Gia Cát Chính Ngã cũng đến. Lãnh Huyết vội đứng dậy muốn nói điều gì đó với ông nhưng ông đưa tay ngăn lại

"Ta đã đưa Băng Cơ sang Tiên Hạc ty rồi. Ta biết, con nghĩ con bé sẽ gặp nguy hiểm nhưng mà tuy võ công của nó không cao khinh công lại không hề tồi, tấn công không được nhưng chạy trốn thì rất có thể. Hơn nữa, con bé có khả năng đặc biệt, lại có con ở bên cạnh ta rất yên tâm. Nó có thuật đọc tâm, chắc chắn sau này sẽ giúp đỡ cho các con rất nhiều. Chuyện này, ta đã quyết, con không cần phản đối. Chuyện của con chỉ là giúp ta để ý đến con bé thôi. Hiện tại cũng không còn sớm, con cũng nên nghỉ ngơi đi" Nói xong liền phất tay xoay người rồi đi. Từ đầu đến cuối vẫn là không cho Lãnh Huyết nói câu nào khiến cho hắn vô cùng có cảm giác thất bại.

Tối hôm đó, sau khi mang nước tắm đến cho Lãnh Huyết lại dọn dẹp đầu vào đó Băng Cơ mới chui vào phòng mình đóng cửa cẩn thận và gọi Thiên Vân ra. Dùng đọc tâm thuật để liên kết ý thức với Thiên Vân, như vậy thì mọi chuyện nàng nghĩ trong đầu Thiên Vân cũng sẽ đều thấy. Từ đó dùng móng vuốt của Thiên Vân tạo ra những loại trang sức mà trong đầu Băng Cơ tưởng tượng từ Nguyệt Thạch. Sau khi chế tạo được hơn mười viên thì tinh thần cũng như thể lực của Băng Cơ cũng giảm đi phân nửa khiến nàng không thể không dừng lại.

Chế tạo thứ trang sức này quá là tỷ mỉ cẩn thận, lại cần duy trì thuật đọc tâm trong thời gian dài khiến thể lực và tinh thần của Băng Cơ giảm cực nhanh và mạnh. Điều này khiến Băng Cơ cảm thấy khá bất đắc dĩ, nhưng có lẽ đây cũng là một phương pháp luyện tập để gia tăng độ bền của tinh thần và thể lực của Băng Cơ trong đọc tâm thuật, từ đó tăng sức mạnh thuật đọc tâm lên một độ cao mới.

Nhìn đám thành phẩm trên bàn đang lấp lánh dưới ánh nến Băng Cơ không khỏi mỉm cười sung sướng. Tuy mệt nhưng nhìn thành quả vô cùng hài lòng. Nàng tin chắc nếu như nàng dùng 10 viên Nguyệt thạch này bán tại 3 tiệm trang sức lớn trên 3 tỉnh trung tâm kinh tế lớn sẽ gây ra một làn sóng bạo động về trang sức nước nhà. Thay đổi toàn bộ nhu cầu dùng ngọc của các vị tiểu thư, phu nhân, hay thậm chí là các công tử, lão gia có tiền trên toàn quốc. Cửa ít là của hiếm. Chỉ cần mỗi tháng tung ra mười món trang sức như vậy, lợi nhuận mà nàng đạt được chắc chắn sẽ cao ngất ngưởng. Nghĩ đến tương lai sáng lạng nàng không khỏi cười lên sung sướng. Cát kỹ những món trang sức đã xuất xưởng. Băng Cơ huyết sáo liền có 1 chú sáo nhỏ từ cửa sổ bay vào đậu lên vai nàng. Băng Cơ lại dùng một loại mực đặc biệt nhuộm đỏ một chiếc lông vũ trên cổ chim rồi thả cho nó bay vào trời đêm.

Một hồi, Băng Cơ lết xác ra ngoài với hy vọng có thể uống một ngụm nước. Không ngờ lại nhìn thấy Lãnh Huyết mặc một bộ đồ ngủ, ngủ quên trên thư án (bàn đọc sách) Trên trán hắn còn không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Thấy vậy liền biết hắn đang mơ thấy thứ gì. Băng Cơ nhẹ nhàng đến bên cạnh hắn. Chạm nhẹ tay lên đỉnh đầu hắn rồi niệm khẩu quyết. Một thứ ánh sáng trắng nhu hòa từ chiếc vòng cổ Băng Cơ đeo theo khẩu quyết của nàng mà lan ra ngoài bao phủ lấy Lãnh Huyết. Đôi mày hắn theo đó cũng dần dần giãn ra. Sau khi Băng Cơ liên tục nhớ đến quá khứ không thể an lòng, chính Thiên Vân đã dùng ánh sáng này cho Băng Cơ nàng một giấc ngủ không mộng mị.

Sau này Băng Cơ đã nhờ Thiên Vân dạy cho tuyệt chiêu này. Đây là một bí kỹ của đọc tâm thuật đã thất lạc rất nhiều năm trước đây chỉ có linh vật của thuật này mới có. Nay lại để cho Băng Cơ học được rất dễ dàng khiến Thiên Vân thật sự khó mắt một ngày một đêm. Nó nói nó cứ nghĩ nương không có khả năng học bí kỹ này nên mới dạy nương nhưng mà bây giờ bí kỹ duy nhất của nó đều bị nương học mất sau này nhất định nương sẽ không cần nó nữa sẽ vứt bỏ nó. Khiến cho Băng Cơ phải ngồi đó nó mất một buổi nó mới tin là nương nhất định sẽ không bỏ rơi nó.

Sau khi biết được Lãnh Huyết đã loại bỏ hoàn toàn tạp niệm, Băng Cơ mới lay hắn tỉnh. Sau đó giúp hắn vào giường ngủ. Nàng lại không hề biết, những hành động của nàng có biết bao nhiêu ân cần, ánh mắt kia có biết bao dịu dàng, khiến cho mặt lạnh Lãnh Huyết, người từng được Băng Cơ đặt cho biệt danh chúa cứng đầu hôm nay thế nhưng nhất nhất nghe theo, làm theo.

"Sau này, nếu không muốn sớm hóa sói thì gặp ác mộng liên báo cho ta, biết không? Ta sẽ giúp huynh loại bỏ tạp niệm. Tuy rằng đây chỉ là phương pháp chữa phần ngọn nhưng nó sẽ giúp huynh áp chế độc sói. Ít nhất là nó sẽ không khiến huynh hóa sói thường xuyên và vào những đêm trăng tròn nữa" Nghe vậy Lãnh Huyết liền gật đầu. Băng Cơ đáp lại chần cho hắn sau đó lại nói

"Ngủ đi, hôm nay nhất định không được ngủ linh tinh nữa, chỉ được ngủ đến việc sẽ ngủ một giấc thật ngon mà thôi!" Lãnh Huyết lại ngoan ngoãn gật đầu sau đó nhắm mắt lại ngủ. Băng Cơ xoay người nhìn ra cửa sổ. Hôm nay là 13, trăng đã bắt đầu có dấu hiệu tròn rồi. Hai hôm nữa là sẽ lại đến đêm rằm. Nhưng mà chuyện hôm rằm thì cũng phải để đến hôm rằm mới có thể tính được. Chỉ biết là đêm hôm ấy, quả nhiên Lãnh Huyết có một giấc ngủ sâu, không mộng mị, thậm chí còn ngủ cho đến khi mặt trời đã lên cao. Đây là việc hoàn toàn chưa từng xảy ra trong lịch sử Thần Hào phủ (đương nhiên là trừ những hôm Lãnh Huyết hóa sói và bị Gia Cát đại nhân đánh ngất ra)

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

"Chỉ trong vòng một ngày hôm qua, đã có rất nhiều vụ án mạng các thiếu nữ bị giết hại. Hầu hết họ đều bị giết tại nhà. Khám nghiệm tử thi cho thấy, có hai cô gái là bị hung thủ cưỡng hiếp rồi mới giết. Các cô gái còn lại, trên cổ họng đều có một vết thương nhỏ, xuyên từ trước ra sau. Có thể thấy, hung khí của vụ án này đều là những sợi dây mỏng. Dùng chúng xuyên qua cổ họng nạn nhân dẫn đến ngộp thở chết. Tên hung thủ này, thông qua cách giết người của hắn có thể thấy. Hắn có lẽ là 1 kẻ cuồng bạo, dùng việc nhìn người khác đau khổ làm thú tiêu khiển. Dùng sợi dây mỏng như vậy xuyên qua cổ họng sẽ không khiến nạn nhân chết ngay mà sẽ chịu đựng đau đớn, ngộp thở, khổ sở và tuyệt vọng dần dần ăn mòn ý thức cho đến chết"

Sáng sớm ngày 14, Gia Cát đại nhân triệu tập tứ đại danh bộ gặp. Trong kinh thành lần này liên tiếp xảy ra các vụ án mạng đặc biệt nghiêm trọng. Cùng lúc ấy, tin tức này cũng được Tất Sát báo cho Băng Cơ từ lúc nàng vừa thức giấc. Lần này không phải chim sẻ mà là Nhất Sát. Chú Chim sẻ có lông vũ nhuộm màu đỏ trên cổ là ám hiệu của Băng Cơ (vì Tất Sát không có ai có khả năng đọc tâm thuật, nên chỉ có thể dùng ám hiệu, chứ không thể trực tiếp truyền lời giống như Tất Sát truyền lời cho Băng Cơ. Mấy chú chim của Băng Cơ tuy không thể giao tiếp với người nhưng có thể nghe hiểu tiếng người. Vậy nên, Tất Sát có gì muốn nói với Băng Cơ liền nói trực tiếp với chim nhỏ) Ám hiệu hôm qua Băng Cơ truyền về chính là muốn gặp trực tiếp Nhất Sát. Lý do là để đưa mấy viên Nguyệt Thạch nàng khổ sở làm cả đêm tung ra thị trường. Hơn nữa, nàng còn phải dạy Nhất Sát làm cách nào dùng 10 viên Nguyệt Thạch này ép tăng lên mức giá cao nhất. Nhân cơ hội đó thì Nhất Sát cũng báo cáo tình hình điều tra được luôn.

"Người chắc chắn là do ngũ độc linh giáo chứ?" Băng Cơ nhíu mày, thủ đoạn cũng đủ độc, nhưng vấn đề là hắn làm như thế có mục đích gì? Hơn nữa, ngũ độc linh giáo ra tay không phải là nên dụng độc hơn là dùng một sợi dây mảnh hay sao? Độc thì thiếu gì cách khiến cho người ta đau khổ đến chết đau.

"Có lẽ do máu"

"Máu ư?"

"Vâng, Độc vương và Dược đế đã âm thầm đi điều tra khám nghiệm tử thi. Họ phát hiện, sợi dây mảnh này không những là hung khí mà còn là một dụng cụ lấy máu. Mỗi một nạn nhân đều bị lấy máu khi vẫn còn tỉnh. Hơn nữa, theo thuộc hạ, nếu dụng độc thì máu cũng sẽ nhiễm độc, không thể lấy máu nữa cho nên mới sử dụng biện pháp này"

"Nhưng không phải có hai nữ tử bị cưỡng hiếp trước rồi mới giết hay sao?" Rõ ràng là nói lấy máu của nữ nhân còn trinh tiết, vậy tại sao lại có mục đích xong giết. Nhất Sát cũng gật gù.

"Chúng thuộc hạ cũng đã nghĩ đến điều này. Tuy nhiên, độc vương cũng phát hiện. Các cô nương này đều bị hiếp sau khi lấy máu. Tức là sau khi lấy máu xong, nạn nhân còn chưa có chết và đã bị hãm hiếp trong khoảng thời gian đó"

"Vậy chắc chắn tên hung thủ này yếu sinh lý rồi" Băng Cơ cũng gật gù. Trong khoảng thời gian nhanh như vậy giải quyết xong nhu cầu sinh lý vậy thì chắc chắn tên này dùng không được rồi.

"Chủ nhân, ngài..." Nhất Sát hoàn toàn nghẹn lời...

"Được rồi, ta hiểu rồi, chuyện này phủ Thần Hào nhất định sẽ nhúng tay vào. Chúng ta tạm thời quan sát tình hình, tránh để mấy lão già kia phát hiện ra sơ hở. Người cứ trở về thực hiện chuyện Nguyệt Thạch đi"

"Vâng, chủ nhân" nói rồi xoay người vọt lẹ. Băng Cơ cũng đập gió trở về Thần Hào phủ. Vừa về đến nơi thì Tiên Hạc ty cũng có thông báo hợp nội bộ.

"Nạn nhân lần này đều là các thiếu nữ vẫn còn trong trắng. Vậy nên gia cát đại nhân yêu cầu Tiên Hạc ty chúng ta phối hợp chặt chẽ với Kỳ Lân ty bằng vận tốc nhanh nhất có thể tra án này tránh cho các cô nương tiếp tục bị làm hại, giảm thiểu tối đa nạn nhân của tên tội phạm biến thái này" Cơ Dao Hoa sau khi thông báo hợp nội bộ liền sơ lược chi tiết vụ án, ngoài một số chi tiết chỉ Băng Cơ biết mà chính Cơ Dao Hoa cũng không biết ra thì cơ bản là giống những già Nhất Sát báo lại.

"Cơ ty tỷ, nếu như nạn nhân của các vụ án này đã đều là nữ tử. Hung thủ lại ở trong tối, hành tung bất định. Chúng ta không thể ở đó há miệng chờ sung được. Cần phải đánh đòn bất ngờ, đi tắt đón đầu. Từ đó nắm bắt được hành tung của hung thủ một lưới tóm gọn" Hồ Điệp xông sáo đưa ý kiến. Trong khi nói còn cố tình nháy mắt với Hải Đường một cái. Băng Cơ nhếch nhếch miệng. Cái gì mà đi tắt đón đầu? Cái gì mà đánh đòn bất ngờ? Chẳng phải chỉ là mang 1 con dê béo ra làm mồi dụ hổ thôi hay sao? Mà cứ làm như Băng Cơ nàng không nhìn thấy suy nghĩ của bọn họ vậy? Muốn lời nàng làm đệm lót để đạt được mục tiêu? Xem nàng dễ bắt nạt như vậy sao?

“Cờ tử, muội thấy Hồ Điệp nói rất đúng. Muội nghĩ chúng ta nên áp dụng phương pháp mồi nhử, tỷ muội đưa ra một chiếc bẫy thật lớn dụ hung thủ vào lưới mồi kéo bắt gọn” Hải Đường nhìn thấy nháy mắt của Hồ Điệp rất nhanh chóng liền tiếp lời. Bỗng Cờ thiếu điều lờ ghé ra căn hướng dương xem kịch hát. Thật là đặc sắc đến phát ngán đi mà.

“Ta cũng cảm thấy đây là phương pháp tốt nhất hiện tại. Nhưng mà...ai làm mồi nhử đây?” Cờ Dao Hoa đưa mắt nhìn một lượt đám tỷ muội, vô cùng lo lắng. Ở trong đây duy chỉ có nàng là có võ công không tồi, còn lại thì chỉ có thể đấu với hạng người tầm trung, không thể đấu với cao thủ. Trong khi đó, nhìn cách gây án của hung thủ liền có thể phát hiện ra hẳn có võ công không hề tồi, nếu như bất cẩn chọn sai người làm mồi nhử. Như vậy, tất mang đến nguy hiểm không thể biết trước.

“Cờ tử tỷ, muội nghĩ để Bồng Cờ làm mồi nhử có lẽ là thích hợp nhất” Hồ Điệp Hải Đường hai người nhìn nhau rồi nói. Bồng Cờ khẽ kéo cao tay áo giấu trộm một cái. Không có gì mới mẻ cả.

“Bồng Cờ chưa thông qua lớp khảo thí, không biết cách hành xử khi đối diện với tội phạm lại không có nội công. Như vậy, quá nguy hiểm” Cờ Dao Hoa

“Chính vì cô ấy không có nội công mới không khiến người khác nghi ngờ” Hồ Điệp

“Bồng Cờ mới vào làm bồi khoái, còn chưa bị người khác nhìn thấy mặt, lại không có nội công để cho người khác có thể nhận ra cô ấy có võ công hay không. Vậy nên để cho cô ấy làm mồi nhử tuyệt đối sẽ không bị phát hiện” Hải Đường

“Nhưng mà...”

“Cờ tử tỷ, tỷ yên tâm đi, có chúng ta bên ngoài nhất nhất bảo hộ, Bồng Cờ cô ấy sẽ không sao. Không phải nói, khinh công của cô ấy rất giỏi hay sao? Khi có nguy hiểm để cô ấy tẩu tán là được rồi” Hồ Điệp

“...” Khi mà Cờ Dao Hoa còn đang lưỡng lự thì Bồng Cờ đã buông ống tay áo xuống. Mãn kịch này nhạt nhẽo quá, nàng không muốn xem nữa. Hơn nữa, cũng có người gọi nàng về làm cơm rồi

“Cờ thống lĩnh, cứ quyết định vậy đi, có các tỷ muội Tiên Hạc ty giúp đỡ tôi nhất định sẽ không sao. Hơn nữa, hiện tại Bồng Cờ đã là một phần của Tiên Hạc ty, nếu như không thể giúp đỡ Tiên Hạc ty, như vậy thật phụ lòng kỳ vọng của Gia Cát đại nhân rồi”

“Chuyện này sẽ rất nguy hiểm”

“Bất cứ lần tra án nào cũng nguy hiểm, nếu chỉ vì nguy hiểm mà không đi, vậy thì thà ở nhà làm nha hoàn còn có ý nghĩa hơn”

“Thôi được rồi, ta đồng ý, nhưng cô phải nhớ đặt an nguy của bản thân lên hàng đầu. Những người còn lại phải dốc hết sức bảo vệ an toàn cho Bồng Cờ”

“Đạ” tất cả mọi người đều đồng thanh.

“Hải Đường, muội đưa dao găm của ta cho Bồng Cờ phòng thân đi”

“Đạ” Hải Đường chấp tay xoay người rồi đi, cũng chừng một khắc mới quay lại. Trên tay cầm 1 con dao găm có nắp. Bồng Cờ cầm dao cắt vào trong vạt áo. Con dao này nếu dùng để khắc gỗ sẽ tốt lắm nè.

Địa điểm tiếp theo của tên sát nhân đã được dự đoán và báo trước đó tại thủ phủ của một vị thương gia họ Nhâm. Hắn có hai người con một trai một gái tên là Nhâm Tinh và Nhâm Họa. Lần này Bồng Cờ phải thể thân cô nương tên Nhâm Họa để làm nạn nhân tiếp theo. Bầy đã được sắp sẵn. Nó cũng khá đơn giản chỉ là 1 cơ quan được đặt trong vòng 1 khắc nhằm rung chuông để báo động cho kẻ ở bên ngoài mà thôi. Nhiệm vụ duy nhất của Bồng Cờ chính là ăn mặc thật xinh đẹp. Đợi tên sát nhân đến sau đó báo động với người bên ngoài.

Mà nhan sắc của Bồng Cờ thì có bao giờ là xấu xí? Dùng chút phấn nước làm mờ vết sẹo dài trên khuôn mặt sau đó lại thả tung tóc, thêm một chiếc đầm ngủ màu trắng tinh khôi cuối cùng là lười biếng khép hờ mắt trên chiếc giường gỗ sưa nho nhỏ, nàng gần như lập tức hóa thành một thiên thần đang ngủ quên trên đài sen của Phật tổ. Nhìn thấy bộ dáng Bồng Cờ như vậy thật khiến cho nữ bồi khoái Tiên Hạc ty ghen đến đỏ mặt. Hồ Điệp Hải Đường thậm chí có cảm giác muốn nhào đến xé tung cái bộ dáng nhân nhả của nàng ra.

Chỉ là khi đang chuẩn bị về vị trí ẩn nấp thì có bồi khoái bên Thần Hầu phủ báo tới bên Thành nam có trọng án, đại nhân bên đó lại vừa nhậm chức nên rất hy vọng Cờ Dao Hoa đến hỗ trợ. Nghe thấy thế Hồ Điệp Hải Đường hai người giống như mò cò trong bụng vội vàng khuyên Cờ Dao Hoa đi đi, còn đảm bảo thể thốt các kiểu nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho Bồng Cờ, khiến cho nhân vật chính là Bồng Cờ buộc lòng phải giấu dãi một cái rồi xoay lưng ra ngoài ngủ như không hề quan tâm. Cờ Dao Hoa sau một hồi lưỡng lự cuối cùng cũng rời đi. Mọi người trong phủ về vị trí nấp. Bồng Cờ cuối cùng cũng được an tĩnh liền nhắm mắt ngủ (Thật không biết là chị đi phá án hay là đi du lịch nghỉ dưỡng nữa ~.~)

Cũng phải tầm 3 canh giờ sau, khi mà trời hoàn toàn tối hẳn, cánh cửa cuối cùng cũng có động tĩnh. Bồng Cờ mở ra đôi mắt nhấp nhem nhìn người đang đến. Hắn mặc một bộ đồ của thư đồng, tay xách một giỏ cơm nhưng Bồng Cờ liếc mắt liền nhận ra hẳn chính là Viễn Bất Tà, đại đệ tử của Ôn Như Ngọc.

“Đến làm gì?” Bộ dạng Bồng Cờ ngái ngủ thật sự khiến cho nam nhân nào cũng phải điên đảo, nhất là kẻ tham tài háo sắc giống như Viễn Bất Tà. Hắn gần như lập tức đệ đệ của mình đang vậy chào khuôn mặt khả ái của người đối diện. Đặt giỏ cơm xuống, hắn vô cùng dịu dàng nói

“Tiểu thư, đến giờ cơm rồi. Nô tài mang cơm đến cho tiểu thư” Băng Cơ lại lười biếng ngáp một cái. Không đợi được nữa, Viễn Bất Tà lao nhanh đến bên giường ý đồ đè Băng Cơ xuống thể nhưng Băng Cơ vừa vận nghiêng mình một cái, chân dài vươn ra liền ngoắc trúng cái dây báo hiệu cho đám Tiên Hạc ty bên ngoài. Như vậy là nhiệm vụ của nàng kết thúc rồi.

“Mỹ nữ, nàng thật sự là tuyệt sắc giai nhân. Đêm nay cùng hưởng thụ cảm giác tuyệt hảo với ta đi chứ hả? Hahaha” Viễn Bất Tà còn cho rằng lần đầu vồ hụt là do Băng Cơ may mắn cho nên tiếp tục lao tới, thế nhưng Băng Cơ hết lần này đến lần khác lại dịch chuyển trong đúng giây cuối cùng khiến Viễn Bất Tà thế nhưng không thể chạm vào góc áo nàng. Càng vồ hụt lại càng khiến tên điên biến thái này trở nên phấn khích, hấn lao đến mỗi lần đều nhanh hơn lần trước. Băng Cơ chỉ nhàn nhạt ngáp. Tốc độ của nàng đến cả Truy Mệnh cũng đuổi không kịp lại thêm nàng có thể biết được 1 giây tiếp theo Viễn Bất Tà sẽ làm cái gì cho nên việc tránh né hấn với nàng là quá đơn giản. Trừ khi hấn luyện được trình độ làm một đấng nghĩ một nẻo thì hằng nói chuyện bất được nàng. Chỉ là không ngờ đã gọi cứu binh lâu vậy rồi mà đám người Tiên Hạc Ty còn chưa có tiến vào.

Nghĩ tới Tào Tháo là Tào Tháo đến, Băng Cơ vừa mới mắng đám Hồ Điệp chậm trễ thì liền nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Đúng lúc này, Băng Cơ rút con dao găm trong người ra hướng Viễn Bất Tà lao tới, hấn vồ vằng né đánh bay con dao trong tay Băng Cơ khiến nó quay đầu cửa ngang cô nàng một đường dài nhưng không sâu vì con dao đã bị Hải Đường, Hồ Điệp hai người giữ trò khiến lưỡi dao chỉ thò ra ngoài có một phân (~ 1 cm). Máu tươi lúc này cũng chảy ra. Băng Cơ vốn dĩ cũng không định làm vậy, nhưng nàng muốn cho đám Hải Đường, Hồ Điệp biết rõ, động vào nàng sẽ có hậu quả như thế nào nên mới dùng đến cách này. Viễn Bất Tà nhìn con dao bị đánh bay cười lên sung sướng

“Hahaha mỹ nhân, ngươi định dùng thứ không thể giết mèo này đến để giết ta sao? Còn không mau ngoan ngoãn nghe lời ta đi, Ta nhất định khiến nàng dục tiên dục tử” Còn định lao đến chỗ Băng Cơ lần nữa thì đám người Tiên Hạc Ty đã lao vào. 6 nữ bồ khoái võ công cao nhất Tiên Hạc ty cùng với một nam nhân đánh, vậy mà vòn đi vòn lại cũng chưa quá một phút cả sáu đã bị Viễn Bất Tà khống chế, Băng Cơ tặc lưỡi. Vậy mà đám lớn tiếng thề thốt sẽ bảo vệ cho Băng Cơ nàng. Thật là không tin được mà.

Viễn Bất Tà nhìn thấy Băng Cơ tặc lưỡi vội trối hết đám người Tiên Hạc ty lại một góc rồi nhào đến chỗ nàng, giọng nói cực kỳ dâm dăng

“Mỹ nhân, nàng thấy không bọn chúng là đang ghen tỵ với hạnh phúc của chúng ta, mau nào, cho chúng thấy chúng ta vui vẻ hòa hợp như thế nào” Băng Cơ thật sự muốn ới nhưng không làm được nên lại thôi. Nàng còn đang định dùng một liều thuốc độc cho tên hoa dâm bụt này thành thái giám nhưng lại phát hiện có một người nội công cực kì cao đang lao tới nên lại thôi. Vờ như là hụt chân để Viễn Bất Tà đè bản thân xuống cuối cùng còn thê lương hét lên một tiếng

“Cứu tôi với” Cuối cùng thì cánh cửa cũng bị người nọ đập một cái gãy đôi. Viễn Bất Tà bị một quyền đánh bay. Phát hiện bản thân không đánh lại người mới tới hấn vội phá cửa sổ chạy mất trong đêm.

Người đến không phải ai khác mà chính là Lãnh Huyết, Lãnh thủ lĩnh của Tứ đại danh bồ. Hấn đến bên Băng Cơ đỡ nàng dậy, nhìn vết thương dài trên cổ máu còn đang chảy ánh mắt lóe lên tia đau lòng khó ai phát hiện được. Sau đó liền không nói không rằng kéo tay Băng Cơ đi mặc kệ đám người Tiên Hạc Ty còn đang bị trối. Đúng lúc này Cơ Dao Hoa cũng tới liền thấy Lãnh Huyết đang kéo Băng Cơ có một vết thương dài trên cổ đi ra. Nhìn lại hiện trường, dưới sàn nhà còn một con dao găm không có lưỡi (chính xác là cụt lưỡi vì nó vẫn thò khoảng 1 cm lưỡi ra ngoài mới làm Băng Cơ ty bị thương được chứ). Lại nhìn lại đám người Tiên Hạc Ty đang âm thầm cúi đầu vô cùng thất vọng phát tay rồi đi. Đám Hải Đường, Hồ Điệp từ đầu đến cuối vẫn không dám nói câu nào. Chờ mấy người Tiên Hạc ty đến sau cời trối giùm rồi lếch thếch trở về Thần Hào phủ.

“Lãnh Huyết, huynh tức giận?” Băng Cơ lẻo đẻo đi sau Lãnh Huyết, nhận từng trùn trùn trùn lãnh khí của hấn tích tụ và phả ra ngoài

“Cô nói xem”

“được rồi, đừng giận nữa, tức giận không tốt cho độc sói của huynh, hôm nay đã là đêm 14 rồi. Mai rằm huynh càng phải bình tĩnh”

“Giờ này mà cô còn quan tâm đến chuyện của ta. Ta nói cho cô biết, ta mà đến muộn chút nữa thì cô toi đời rồi” Lãnh Huyết cực kì tức giận quay lại muốn đối chất với Băng Cơ nhưng khi nhìn thấy vết thương trên cổ nàng còn rỉ máu liền không biết nói gì nữa, chỉ cảm thấy toàn thân bất lực.

“Thì dù sao bây giờ tôi cũng vẫn còn sống. Không phải sao?” Băng Cơ nhún nhún vai rất là kiểu chuyện này chả liên quan gì đến mình. Mặc dù người bị thương lại chính là nàng. Nói đến bị thương, dường như dạo này nàng cũng an toàn quá rồi. Lâu lắm rồi không chơi mấy trò mạo hiểm như vậy. Thấy phấn khích ghê

“Cô...Tôi đi gọi đại phu” Lãnh Huyết cũng không có cách nào đối phó với cô nương này. Cứ là chuyện của nàng thì hấn liền cảm thấy bất lực.

“Cũng không cần phiền phức như vậy. Huynh quên ta là đệ tử của ai ư?” Băng Cơ cười vô cùng tự nhiên ngồi xuống bàn lục trong ngực áo (người xưa không có túi áo cho nên những vật dụng cần thiết mang theo người họ chủ yếu mang trong ngực áo hoặc tay nải) Mà Băng Cơ tự nhiên bao nhiêu thì Lãnh Huyết mất tự nhiên bấy nhiêu. Hấn giống như con lật đật, lật đật xoay người ra sau. Hơn nữa, đôi tai còn có dấu hiệu đỏ hồng. (Tưởng tượng đi. Một người trên cao nhìn xuống, một người ngồi dưới còn lục ngực áo @@)

“Đây rồi” Băng Cơ lấy một loại thuốc dạng mỡ chuyên điều trị vết thương ngoài da ra ngoài. Vô cùng vui vẻ định khoe với Lãnh Huyết lại thấy hấn đã xoay ra sau liền ngạc nhiên hỏi “Ủa huynh làm gì vậy? Bên đó có cái gì hả?”

“Cô...cô chính lại trang phục đi” Lúc này Băng Cơ mới để ý mình vừa làm gì trước mặt Lãnh Huyết. Khuôn mặt cũng có dấu hiệu dính lửa. Mặc dù thế kỉ XXI cũng đã từng mặc đồ bơi hai mảnh, thậm chí là nặc miếng vải gần như trong suốt mà bên trong không có nội y để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng sau khi đến cổ đại một thời gian, sớm phát hiện da mặt mình thế nhưng cũng không phải dày như mình vẫn tưởng.

“Được rồi” Chính lại trang phục, lúc này Lãnh Huyết mới xoay người lại. Hấn cầm lấy lọ thuốc mỡ Băng Cơ để trên bàn. Mở nắp ra, một mùi hương thoang thoảng tỏa ra, thơm mát vô cùng dễ chịu. Lại nghĩ đến việc lọ thuốc này là lấy ở trong ngực áo của Băng Cơ mà ra, Mặt Lãnh Huyết đã đỏ rồi

còn càng đỏ hơn. Cũng may là trời đã không còn sớm. Nếu không để Băng Cơ biết hẳn nghĩ những chuyện không đúng đắn như vậy không biết hẳn còn dám giữ nàng lại làm nha hoàn bên mình không nữa.

Trong khi đó Băng Cơ còn đang định nói vết thương nhỏ không cần lo rồi lấy lọ thuốc mỡ về phòng bôi thì đã thấy Lãnh Huyết cầm lọ thuốc lên vô cùng tỷ mỉ mở ra rồi nghiên cứu sau đó quẹt một cái rồi cũng không nói câu nào đóng nắp cất vào ngực (@@)

“...”Băng Cơ cũng đến cạnh nhìn tên người sói mang lọ thuốc của mình rồi đi. Chỉ là...không lâu sau đó hẳn lại quay lại với một chiếc khăn ướt

“Ngồi im nhé” Hẳn nói sau đó không hề cần đến sự cho phép của Băng Cơ liền dùng khăn tỷ mỉ lau sạch vết thương trên cổ của nàng. Băng Cơ giống như bị nhét vào một cái tủ lạnh lớn. Hoàn toàn đứng hình. Lãnh Huyết vẫn cẩn thận lau từng chút. Sau đó lại cẩn thận bôi thuốc lên vết thương cho Băng Cơ. Cuối cùng là lấy một tấm vải trắng nhẹ nhàng cuốn quanh vết thương. Cả quá trình đều vô cùng nhẹ nhàng, giống như chỉ cần hẳn mạnh tay một chút cổ của Băng Cơ sẽ rời đầu mà đi mất vậy. Mà Băng Cơ từ đầu đến cuối vẫn bất động. Cho đến khi Lãnh Huyết băng bó xong mới gọi hẳn Băng Cơ về. Hẳn nói nàng phải nghỉ ngơi sớm. Không cần nghĩ nhiều. Hẳn làm vậy vì chỉ sợ đêm mai không có ai giúp hẳn áp chế độc sói mà thôi. Nhưng mà không hiểu sao trong tâm Băng Cơ vẫn giống như có một dòng suối ấm chảy qua. Đêm đó, nàng ngủ vô cùng ngon không mộng mị cho đến tận bình minh ngày hôm sau mới thoải mái thức dậy. Đến khi dậy liền phát hiện trên bàn có một mâm đồ ăn còn Lãnh Huyết thì đã sớm rời phòng mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

"Thiết Thủ? Huynh làm gì ở đây? Huynh đi tìm Lãnh Huyết sao? Huynh ấy đã ra ngoài từ sớm rồi" Băng Cơ vừa bước chân ra ngoài cửa đã thấy Thiết Thủ đang xoay đi xoay lại trước phòng. Thiết Thủ trước giờ cùng Băng Cơ không có giao hảo nên thấy hẳn nàng chỉ nghĩ hẳn có việc gấp muốn gặp Lãnh Huyết, hơn nữa hiện tại cảm thấy hẳn đang rất sốt ruột đi.

"Không, Băng Cơ tôi đến tìm cô" Thiết Thủ vừa nhìn thấy Băng Cơ đã vội chạy tới. Băng Cơ cũng tròn mắt, nàng đã ở Thần Hào phủ này ngót nghét 3 tháng rồi, mỗi lần gặp Thiết Thủ đều chỉ chào nhau một câu rồi thôi. Lần đầu tiên lại thấy cái tên đầu gối này chủ động tìm mình. Thật sự rất bất ngờ.

"có chuyện gì xảy ra sao???"

"Thật ra thì, hơn một tháng nay có một cô nương tên là Lăng YY cứ luôn bám theo tôi. Tôi cảm thấy rất phiền, tôi hỏi Truy Mệnh, huynh ấy nói có thể cô có thể giúp được tôi. Tôi..." Băng Cơ nhích lại gần Thiết Thủ một bước, cảm nhận được sự nguy hiểm, Thiết Thủ cũng lùi lại.

"Không phải huynh nói muốn tôi giúp hay sao?" Băng Cơ nhú mày không hài lòng. Tên đầu gối này nhất gãi thấy sợ luôn. Thế này thì sao có thể lấy thê từ được chứ?

"Ồ...Tôi..."

"Đứng yên" Trước phong phạm đế vương mà Băng Cơ tỏa ra, Thiết Thủ không thể lại tiếp tục lùi(đế vương ở đây không phải vua mà là người đứng đầu một thế lực nha các nàng. Băng Cơ trước đây là vương giới sát thủ, giờ nàng là lão đại sau màn của 1 trong 5 thế lực lớn nhất trên giang hồ)

Băng Cơ bước đến đặt tay lên trán Thiết Thủ. Hẳn liền cảm thấy có một lực lượng đang thâm nhập vào trí óc của mình.

"Băng Cơ, cô..." Vừa lúc đó thì Băng Cơ cũng bỏ tay ra. Thiết Thủ chỉ có thể tròn mắt nhìn cô.

"Huynh không nên nói dối tôi. Tuy không phải lúc nào tôi cũng dùng khả năng của mình, nhưng tôi biết ai đang nói dối tôi đấy. Huynh đang lo lắng cho cô ấy"

"tôi..."

"Trước đây huynh đã từng mất cha mẹ và muội muội, huynh nghĩ huynh bị Thiên Sát tinh chiếu mệnh"

"Ta..."

"Huynh lo lắng cô ấy sẽ gặp nguy hiểm?"

"..."

"Thiết Thủ, huynh ở cùng với tứ đại danh bổ hơn chục năm rồi đúng không?"

gật đầu

"Đã có ai trong họ gặp chuyện gì chưa? Gia Cát đại nhân, người đích thân chỉ dạy võ công cho huynh, ông ấy không phải vẫn an toàn sao?"

"Nhưng họ khác nhau"

"Khác? Khác gì nào? Họ đều là người mà"

"Họ có võ công cao cường, còn Lăng YY cô ấy không hề có võ"

"Huynh nhầm rồi, nếu đã là thiên sát cô tình chiếu mệnh thì dù họ có võ hay không cũng đều như nhau mà thôi. Huynh chỉ là sợ hãi, huynh đã từng mất đi, từng tổn thương cho nên huynh không dám tiếp tục yêu thương để rồi lại đánh mất. Huynh tự biết công việc của huynh nguy hiểm cho nên không muốn kéo Lăng YY vào. Nhưng ta hỏi huynh, không phải huynh học võ, huynh muốn trở nên mạnh mẽ vì muốn bảo vệ những người huynh yêu thương hay sao?"

"Ta..."

"Thiết thủ, nói thật Lăng YY mà ta đọc được trong tâm trí huynh là một cô nương tốt, thay vì tránh thật xa để nguy hiểm không đến gần cô ấy. Huynh hãy thử tiếp nhận cô ấy và bảo vệ cô ấy khỏi hiểm nguy đi." Băng Cơ nhìn Thiết Thủ thật tâm cho hấn một lời khuyên mà nàng cho rằng hợp lý nhất. Dù sao thì cũng không nhất thiết là phải có Lăng YY nàng mới có thể phá sào huyệt của ngũ độc linh giáo. Một cái độc giáo nho nhỏ, Băng Cơ nàng còn không để vào mắt.

"Ta..." Haizz cái tên đầu gỗ này, vẫn còn rối rắm lắm. Nàng đặt biệt danh đầu gỗ cho hấn cũng không phải không có lý do đâu à.

"Thiết Thủ..." Băng Cơ còn định nói thêm vài câu nhưng đã thấy Truy Mệnh hấp tấp chạy tới. Cái tên hấp tấp này... Băng Cơ nhìn một lượt hai người trước mặt không khỏi thở dài. Tứ đại danh bổ, vang danh thiên hạ là thế, nhưng phải tiếp xúc mới biết được, họ cũng chẳng hề thần thánh như lời đồn đại ngoài quán trà, tửu lầu. Thiết Thủ đối với con gái và tình cảm nam nữ hoàn toàn là đầu gỗ. Truy mệnh thì cọt nhả, nóng nảy hấp tấp, Vô Tình thì quá si tình còn Lãnh Huyết lại quá lạnh lùng, còn mang trên mình độc sồi bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành quái thú nữa.

"Truy Mệnh, Tới bao giờ thì huynh mới có thể một lần lạnh nhạt được đây?" Băng Cơ bĩu môi khinh bỉ nói. Truy Mệnh lúc này mới thấy Băng Cơ thế nhưng cũng đứng ở đó, khuôn mặt ngạc nhiên thấy rõ luôn. Nhìn khuôn mặt này là Băng Cơ hiểu được hấn không hề nhận ra sự tồn tại của nàng trước khi nàng lên tiếng rồi. Bó tay, đi tìm Thiết Thủ là trong mắt chỉ có mình Thiết Thủ thôi.

"Có chuyện gì vậy Truy Mệnh" Đối với chứng bệnh này của Truy Mệnh có lẽ Thiết Thủ cũng đã sớm quen rồi. Hai người này mà bù trừ được cho nhau một tẹo thì hoàn hảo rồi. Haizz

"À...Cái cô nương tên Lăng YY đó, cô ta đến tìm huynh báo án, làm loạn lên là chỉ có huynh mới báo án. Còn nói đây là vụ án cực kì quan trọng các kiểu nữa"

"Thiết Thủ, huynh đi đi. Nhớ kĩ những gì tôi nói" Băng Cơ nghe xong thì vỗ vai Thiết Thủ một cái sau đó nháy mắt cực kì ẩn ý khiến Truy Mệnh trực tiếp treo ba đầu hỏi trên đầu. Mà Thiết Thủ lại chỉ gạt đầu một cái rồi xoay đi khiến Truy Mệnh lại càng bứt rứt. Cũng nhờ hành động này của hai người mà Thiết Thủ không được yên thân nguyên một ngày vì Truy Mệnh cứ leo đèo theo sau hỏi "Băng Cơ đã nói gì với huynh thế?"

Thiết Thủ đi được một lúc thì Lãnh Huyết cũng trở về. Còn mang theo một cô nương có phong cách ăn mặc khá là dị nữa.

"Lãnh Huyết, hôm nay là rằm, huynh đừng có đi lại linh tinh nữa" Nhìn thấy Lãnh Huyết, Băng Cơ liền nhú mày không hài lòng. Tên này, hấn có biết là hấn đang trúng độc không vậy.

"Còn chưa có đến tối, ta không có sao" Lãnh Huyết lạnh nhạt nói nhưng khi ánh mắt lướt qua vết thương trên cổ Băng Cơ lại lóe lên một tia đau lòng mà chính hấn hay Băng Cơ đều không phát hiện ra.

"Kể cả là khi huynh nói thế. Từ bây giờ đến hết hôm nay ta sẽ ở bên cạnh huynh. Nếu huynh mà còn dám đi đâu linh tinh nữa thì ta sẽ mặc kệ huynh đó" Băng Cơ cắt đồ trong tay chuẩn bị dọn đồ ăn sáng, trước khi đi còn không quên cảnh cáo Lãnh Huyết thế nhưng bỏ qua hoàn toàn sự tồn tại của cô nương mới đến kia.

"Nương, kẻ vừa rồi tà niệm sâu quá. Đã sớm ăn vào máu. Nếu nương muốn loại bỏ hoàn toàn có lẽ không thể chỉ một sớm một chiều là được đâu" Ở dưới phòng bếp bỗng đâu xuất hiện một chú mèo nhỏ có bộ lông màu trắng muốt, hơn nữa còn có thể cất tiếng nói. Cũng may là xung quanh không có ai nếu không nhất định sẽ bị dọa cho phát ngốc.

"Vân nhi, điều này ta biết. Dù sao hấn cũng đã ôm mối thù diệt tộc hơn chục năm nay. Điều này chỉ sợ là khó tránh khỏi." Băng Cơ ôm mèo nhỏ vào trong lòng, đôi mày liễu xinh xắn hơi nhăn lại. Chú mèo nhỏ không phải ai khác mà chính là Thiên Vân, linh thú của độc tâm thuật thế gia. Băng Cơ đang ở tầng 7 đọc tâm thuật, đợi nàng luyện lên đến tầng 8 thì Thiên Vân sẽ có thể xuất hiện dưới dạng người. Còn hiện tại thì nó đang cư trú trong chiếc vòng năng đeo trên cổ.

"Nương, hiện tại chỉ có hai cách để giải độc sồi cho hấn thôi"

"Nói nghe xem" Băng Cơ khẽ ôm chú mèo nhỏ đến bên chiếc ghế đá ở cạnh đó nhẹ nhàng vuốt ve khiến mèo nhỏ sung sướng vênh cả râu lên.

"Cách đầu tiên là nương luyện đến độc tâm thuật tầng 10 sau đó cưỡng ép chế linh hồn hấn, cưỡng ép đem phần tà niệm kia lấy đi. Tuy nhiên cách này

phải đợi khá lâu vì luyện đến độc tâm thuật tầng 10 tuyệt đối không phải chuyện đơn giản. Còn nữa, vì là cường chế nên cách này cũng có tác dụng phụ đó là có thể sẽ lấy đi một phần kí ức của hần, hoặc lấy đi thất tình lục dục biến hần trở thành một con rô bốt có hình dạng con người. tệ hơn cả là trực tiếp biến hần thành một kẻ nguốc có trí thông minh của một đứa nhỏ” Đôi mày liễu xinh đẹp càng lúc càng nhăn lại chặt hơn.

“Cách thứ 2 thì sao?”

“Cách thứ hai? Cách thứ hai này có lẽ nương sẽ không đồng ý đâu”

“Con cứ nói thử nương nghe đi”

“đó là nương và hần làm nghi thức hợp thể, dùng máu của hai người và sức mạnh của con. Sau khi hoàn thành nghi thức, hai người sẽ có chung linh hồn, ký ức và sinh mạng. Tức là mọi ký ức của nương hần đều sẽ biết và ngược lại. Và nếu như hần chết nương cũng vậy và ngược lại. Khi đó con cũng sẽ khế ước với hần, từ đó dùng khả năng của con dần dần loại bỏ tạp niệm trong lòng hần. Tuy nhiên, dù khế ước với con nhưng Lãnh Huyết không có huyết mạch độc tâm thuật thế gia nên cũng không thể nào có độc tâm thuật được”

“Chuyện này sao có thể” Băng Cơ đứng phắt dậy. Khiến cho Thiên Vân phải vội vàng nhảy khỏi lòng nàng đứng vững vàng trên đất sau đó quay lại nhìn Băng Cơ với ánh mắt đầy ai oán.

“Con đã nói nương sẽ không đồng ý mà”

“Được rồi, ta sẽ cố gắng hơn vậy. Con về đi. Để người khác nhìn thấy được sẽ không hay”

“Dạ” Sau đó nẻo nhỏ hóa thành một luồng khói trắng chui vào vòng cổ của Băng Cơ hoàn toàn biến mất.

“Lãnh Huyết, huynh ăn sáng đi nè. Ta có chuẩn bị bữa sáng cho hai người rồi đó” Băng Cơ bụng mồm điếm tâm lên phòng vẫn thấy cô nương lúc trước kia đang ngồi tại một góc nhìn Lãnh Huyết với ánh mắt ai oán. Hơi tò mò, ánh mắt Băng Cơ khẽ lóe lên một cái liền hiểu thấu tình huống hiện tại.

“Băng Cơ, cô giúp ta chăm sóc cô nương này thật tốt đi” Lãnh Huyết lạnh lạnh chỉ vị cô nương nọ không nặng không nhẹ nói.

“Là tộc nhân của huynh sao?” hỏi cho có, thật ra là biết thừa rồi

“Ừm”

“được” *quay sang nhìn vị cô nương kia* “cô nương, cô có vẻ cũng đói rồi, ăn một chút điếm tâm ta làm đi, sau đó ta sẽ chuẩn bị nước nóng và trang phục cho cô” Nhìn thấy Băng Cơ nhiệt tình như vậy, Lãnh Huyết cũng yên tâm liền quay lưng muốn đi. Đúng lúc này cô nương kia đứng bật dậy.

“Hoàng tử, tại sao bây giờ người lại như vậy chứ? Người nhận giặt làm cha, còn nhất nhất bảo vệ hần. Người không còn nhớ đến lang tộc nữa thật sao, không còn nhớ bản thân mình là hoàng tử nữa sao?”

“Nô Nô, ta...” “BỐP” “Băng Cơ, cô...” không đợi Lãnh Huyết kịp giải thích thì cô nương tên Nô Nô kia đã bị Băng Cơ giáng cho một cú tát mạnh như trời đánh với tốc độ không thể tránh. Đến Lãnh Huyết còn bất ngờ trước hành động của nàng.

“Ta nói cho cô biết, ta không biết những năm qua cô sống như thế nào. Nhưng mà, nếu như Lãnh Huyết thật sự có thể quên được huyết hải thâm thù thì bây giờ ta đã không khổ như thế này rồi” vừa nói xong Băng Cơ liền đưa một ngón trỏ lên đặt chính giữa trán của Nô Nô, rồi không hiểu vì lý do gì mà Nô Nô đột nhiên lăn ra bất tỉnh nhân sự.

“Băng Cơ, cô đã làm gì...” Lãnh Huyết thấy tình huống không ổn vội tiến lên đỡ thì Nô Nô đã hôn mê bất tỉnh. Hần trợn ngược mắt, dường như tất cả đều là phân nộ nhưng Băng Cơ dường như không hề để tâm. Nàng chỉ hơi thở nói.

“Không cần để tâm, ta đã nói sẽ chăm sóc cho cô ấy thì nhất định sẽ không để cho cô ấy có chuyện gì” Sau đó đưa Nô Nô lên giường bản thân nằm còn mình thì đi ra ngoài múc nước. Lãnh Huyết lúc này cũng không còn ý định đi nữa, chỉ nhìn chăm chăm thân hình mảnh khảnh trên giường. Có lẽ hơn chục năm nay không thể ăn được một bữa no, cho nên thân hình cô mới nhỏ bé như thế này. Cũng không biết là Băng Cơ đã làm gì? Bao giờ thì cô ấy mới tỉnh?

“Huynh rất quan tâm đến cô ấy nhỉ?” Băng Cơ nhanh chóng quay lại với một chậu nước nóng, còn mang theo mấy lọ thuốc trị thương. Nhìn thấy một cảnh này thì không khỏi buột miệng nói. Lãnh Huyết vẫn nhìn chăm chăm cô gái trên giường, đôi môi khẽ mấp máy.

“Dù sao thì cô ấy cũng là tộc nhân cuối cùng của tộc sói ta”

“Huynh đi ra ngoài đi, ta còn muốn thay đồ, lau người cho cô ấy”

“Cô ấy...”

“Huynh ngại ta sẽ làm hại cô ấy sao?”

“Không, ta tin cô, cô không có lý do gì để hại cô ấy cả” Nói xong liền cất bước xoay người rồi đi.

“Ta đã xin Gia Cát Đại Nhân cho huynh nghỉ ngày hôm nay. Huynh cứ yên ổn ở trong phòng đi. Nếu có ra ngoài nhớ báo ta một tiếng. Còn nếu không

nếu huynh có gặp chuyện gì ta sẽ mặc kệ huynh đấy.” Thấy Lãnh Huyết sắp rời đi, Băng Cơ liền nói với theo. Còn tên kia, cũng chỉ để vọng lại trong không khí một câu

“đã biết”

Quay lại nhìn cô nương mảnh khảnh nằm trên giường. Xem ra những năm qua cô nương này cũng đã ăn không ít khổ. Chỉ để trả thù. .Haizzz. Vừa nghĩ vừa làm Băng Cơ khẽ cời y phục của Nô Nô, nhìn hàng chục vết sẹo chồng chất nhau mà không khỏi hít vào một hơi. Khi Băng Cơ dùng nước nóng lau người thì thấy Nô Nô khẽ nhủ mi. Một giấc ngủ không yên ổn nhỉ?

Hai người họ giống nhau, đã hơn chục năm qua đi, nhưng huyết hải năm đó vẫn chưa từng cho họ có một giấc ngủ yên bình. Sau khi lau người, bôi thuốc trị thương, thay đồ và bón cho Nô Nô một chút thuốc và cháo loãng Băng Cơ mới thu dọn đồ đạc rời đi. Ra khỏi phòng nhìn thấy Lãnh Huyết đang yên ổn đọc sách mới yên tâm làm tiếp công việc của mình trong Thần Hâu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Sau khoảng 2 canh giờ thì Nô Nô thức tỉnh. Đập vào mắt nàng chính là một người con gái đang ngồi ngược sáng cầm sách và chăm chú đọc. Ánh sáng hắt lên một bên má của nàng khiến một nửa khuôn mặt chìm trong bóng còn một nửa lại tỏa hào quang. Giống như một thiên thần tội lỗi có nửa linh hồn là ác quỷ vậy. Đôi mắt của nàng ánh lên vẻ sắc bén, mái tóc dài dưới nắng lung linh càng trở nên óng ánh, mượt mà. Bộ trang phục nha hoàn giản dị lại chẳng thể che hết vẻ đẹp của nàng. Một vẻ đẹp lạnh lùng và cao vợi chỉ có thể nhìn mà chẳng thể chạm tới.

“Tỉnh?” Băng Cơ phát hiện dị động liền đặt sách xuống nhìn người con gái trên giường, tuy nhỏ bé mảnh mai do quanh năm suốt tháng không ăn uống tử tế chỉ tập trung vào việc báo thù nhưng đôi mắt lại koe lên tinh quang và lửa giận mãnh liệt. Băng Cơ biết, nếu như có thể tận dụng, người này sẽ tuyệt đối trung thành và giúp đỡ được nàng nhiều việc.

“Cô là ai? Khi này...chuyện gì đã xảy ra?” Nô Nô nhủ mi. Khi này bỗng nhiên nàng mất đi ý thức, sau đó nàng bắt gặp một giấc mơ. Một giấc mơ tưởng chừng rất dài, rất dài. Nó khiến nàng trở nên đau đớn và dường như nó cứ bóp nghẹt trái tim nàng lại, khiến nàng không thể thở được.

“Những gì cô thấy trong mơ đều là sự thật, đó là khoảng thời gian suốt hơn hai chục năm sống của Lãnh Huyết, tôi muốn cho cô hiểu, không chỉ riêng cô khổ sở. Hoàng tử của cô cũng vậy, hắn cũng đang dốc hết sức mình điều tra thám án năm đó. Quyết tâm báo thù ăn sâu vào máu khiến hắn thậm chí không thể quay lại làm người bình thường. Hắn không giỏi ăn nói, nhưng cô đừng ăn nói hàm hồ. Chưa biết gì đã quy chụp mọi tội lỗi lên đầu hắn. Hắn không phải không muốn trả thù, chỉ là hắn muốn điều tra xác thực mới hành sự”

“Nhưng...ta...” Nô Nô vừa nói vừa muốn rút thứ nàng coi là chứng cứ ra. Tuy nhiên giống như có một làn gió vụt qua, thứ màu vàng lấp lánh bỗng rơi vào trên tay Băng Cơ.

“Ý cô muốn nói là thứ này? Nô Nô cô thật ngây thơ” Vừa ngắm vuốt mảnh lệnh bài được làm từ hoàng kim lấp lánh Băng Cơ vừa chép miệng. Quả thật là quá ngây thơ.

“Ngây thơ ư? Tôi không có”

“Có, cô có. Miếng lệnh bài này không chỉ Chu Vương Gia. Mỗi một thân vương đều có một miếng. Thứ cô có chỉ là một góc của nó, không xác minh được điều gì cả. Hơn nữa, thứ luôn được giắt bên hông này, rất dễ mất, chỉ cần là có tay chân là người thân cận của Chu Vương gia việc lấy một cái lệnh bài mang đi làm giả rồi lại cất vào chỗ cũ quả là rất dễ dàng. Chuyện này, ngay cả đứa con nít cũng có thể nghĩ tới mượn dao giết người. Cho nên đối với Lãnh Huyết, đây không phải là chứng cứ, nó chỉ là một sợi manh mối dẫn đến sự thực mà thôi. Vậy nên hắn mới cần thêm thời gian để điều tra rõ” Càng nghe Băng Cơ nói, Nô Nô cúi đầu càng thấp, thật sự đã coi thường sự nông cạn của bản thân rồi.

“Tuy nhiên, nếu cô vẫn muốn báo thù. Vậy để ta giúp cô đi” Băng Cơ tiện tay xoay miếng lệnh bài trong tay rồi ném lại cho Nô Nô, nhưng điều khiến cho Nô Nô ngờ ngác lại chính là câu mà nàng nói.

“Cô giúp tôi ư? Bằng cách nào chứ?”

“Hiện tại tôi đã biết chủ mưu là ai rồi, nhưng chưa có chứng cứ cụ thể. Cho nên tôi chưa bắt đầu hành động. Nếu như cô muốn báo thù thì nhận tôi làm chủ nhân, nhất nhất làm theo lời tôi nói. Tuyệt đối trung thành. Chỉ cần như vậy tôi sẽ giúp cô trả lại huyết hải thâm thù này. Cho cô tự tay giết chết kẻ đã sát hại cả gia tộc của cô”

“Thật sự như vậy sao?” Nghe đến đó, Nô Nô bật dậy giống như dưới móng có lò xo. Nhìn thấy Băng Cơ gật đầu nàng liền không chút nghĩ ngợi quỳ xuống dưới chân vấy của Băng Cơ. Ánh mắt long lanh như người chết khát ở sa mạc bỗng tìm thấy hoang đảo. Nàng hấp tấp nói

“Chủ nhân, chủ nhân, chỉ cần người có thể trả thù cho ta. Bất ta làm trâu làm ngựa ta cũng sẽ làm”

“Tốt lắm” thấy thế Băng Cơ mỉm cười nắm lấy tay Nô Nô nhắc lên. “Chỉ cần ngươi nguyện ý trung thành với ta, ta nhất định không khiến ngươi thất vọng vì quyết định ngày hôm nay. Bây giờ, nếu được thì chuẩn bị một chút. Ta dẫn ngươi ra phố mua chút đồ. Ngươi có vẻ thiếu rất nhiều thứ đây” Nói đến đây, bỗng nhiên mặt Nô Nô hóa thành màu dâu tây chín.

“Có chuyện gì à?”

“Thật ra là... @\$% ^&*! @\$% ^&*”

“Ta có thể hiểu được. Được rồi. Trang phục của ngươi đã rách hết rồi, mặc tạm đồ của ta đi. Chúng ta ra ngoài”

“Dạ”

“Lãnh Huyết, huynh cùng ta ra ngoài một chút” Băng Cơ trong khi đợi Nô Nô thay đồ liền nhớ tới một người mà hôm nay nàng sẽ phải dính lấy không rời_ Lãnh Huyết.

“Có chuyện gì?” Lãnh Huyết lúc này đang đọc sách, nghe Băng Cơ nói không khỏi đặt sách xuống nhú mày.

“Ta muốn đi mua cho Nô Nô chút đồ, huynh đi cùng ta” Băng Cơ nói

“Mua đồ cho nữ nhân, sao ta phải đi cùng chứ?”

“Đề ta nhìn thấy huynh, Ngày hôm nay nếu như ta không đi theo sát huynh thì ta sẽ không yên tâm. Vậy nên, thay quần áo đi, chúng ta đi thôi”

“Hừ” Lãnh Huyết nghe xong lý do không thể chối cãi của Băng Cơ không khỏi hừ lạnh một tiếng nhưng vẫn rất ngoan ngoãn đứng lên đi đổi trang phục. Quả là một con sói dễ thuần.

“Ông chủ, đây là tiền sửa vũ khí hôm trước của cô nương này. Còn nữa, dùng bạc này làm cho ta một sợi xích tốt nhất cho cô nương này giúp ta”

“Được được cô nương cứ yên tâm”

“Tốt lắm”

“Ông chủ, đây là tiền thuốc hôm trước cô nương này còn nợ ông. Cảm ơn ông vì đã không nhét cho cô ta một đồng thuốc độc vào đó”

“cô nương nói đùa rồi”

“Ông chủ, hôm trước cô nương này hơi lỗ mẫn, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi ông. Đây là tiền bánh bao”

“Cô nương thật có lòng”

“Ông chủ, ta lấy hai thước vải này, ông giúp ta một chút, đo lại số đo của cô nương này rồi thuê tú nương may giúp ta vài bộ y phục gọn nhẹ, dễ hoạt động, giản dị chút, không lóe xòe tầng trong tầng ngoài nha. Đây là tiền cọc. Sau khi làm xong đưa đến phủ Thần Hầu ta sẽ trả nốt số tiền còn lại”

...

Nô Nô dẫn đường, Băng Cơ đi theo còn Lãnh Huyết đi cuối cùng giống như một người vệ sĩ tận tụy với công việc, lạnh lùng nhìn hai người con gái hoạt náo trước mắt. Gần như mỗi một gian hàng Băng Cơ đều ghé qua mua chút đồ cho Nô Nô, khiến Nô Nô xách cũng muốn xi. Ngoài ra, nàng còn tích cực đến các gian trước đó do Nô Nô không có tiền nên buộc phải cướp để trả tiền cũng như xin lỗi. Nhìn cô gái đang đi hiên ngang trước mặt, Lãnh Huyết bỗng cảm thấy giống như mọi thứ trên phố đều chỉ có thể làm nền cho nàng, khiến cho nàng ngày một nổi bật hơn nữa, xuất sắc hơn nữa, xinh đẹp hơn nữa.

“Băng Cơ” Đang đi, bỗng nhiên Lãnh Huyết gọi, khiến Băng Cơ buộc phải quay đầu lại.

“Chuyện gì vậy? Huynh thấy khó chịu ở đâu sao?” Quay lại nhìn tổng thể Lãnh Huyết một lượt, khuôn mặt hồng hào, tay chân thả lỏng không hề có dấu hiệu gồng mình lên chống đỡ như đang gặp rắc rối.

“Không, ta chỉ thắc mắc. Một nha hoàn như cô, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“À, huynh không nhớ tại sao ta lại làm nha hoàn hay sao? Hơn nữa, ta cũng có người quen, huynh ấy cũng không ngại cho ta mấy đồng lẻ này”

“À, kẻ nào mà lại có thể hào phóng như vậy”

“Nếu huynh muốn biết, vậy đi ăn cùng ta, ta sẽ giới thiệu với huynh” Nghe Lãnh Huyết hỏi, Băng Cơ liền ra một quyết định, đó là đưa mối quan hệ của nàng và Vũ ra ngoài ánh sáng. Vừa nghĩ đến có thể đường đường chính chính đi cùng, ăn chung với Vũ, Băng Cơ không nhịn được mà nở nụ cười rạng rỡ. Lãnh Huyết khi nhìn thấy nụ cười ấy thì không hiểu sao lại cảm thấy không thoải mái, rốt cuộc thì phải là người như thế nào mới có thể khiến cho Băng Cơ cười rạng rỡ như vậy.

“Băng Xuân lâu?” Sau khi quyết định ra mắt Vũ được thành lập, Băng Cơ liền dẫn hai người đến Băng Xuân Lâu. Từ khi Băng Xuân Lâu được khai trương thì gần như ngày nào Vũ cũng sẽ ở Băng Xuân lâu để giải quyết công việc và quan sát động tĩnh bên An Thế Cảnh, đồng thời cũng là tiện cho Băng Cơ mỗi lần nàng muốn gặp Vũ đột xuất không kịp báo. Tuy nói Băng Xuân lâu là tài sản của Âm Dạ son trang nhưng chủ sau màn đích thực của nó lại là Băng Cơ, Vậy nên, không có lý do nào mà Băng Cơ không dẫn 2 người kia đến đây để ra mắt Vũ cả.

“Đúng vậy, là Băng Xuân lâu”

“Từ quán lớn bậc nhất tại Biện Kinh, danh tiếng đồn xa đến cả ta cũng chưa từng đến qua, xem ra, Băng Cơ cô thật sự nhiều bạc” Lãnh Huyết khoanh tay nhận xét.

“Nhiều gì chứ? Chỉ là vài đồng bạc thôi, hơn nữa vô đây tôi đâu có mất tiền”

“woa, chủ nhân, người thật sự muốn chúng ta ăn ở đây sao? Sẽ rất đắt đấy” Nô Nô khi này còn đang loay hoay với đồng đồ đặc linh kinh của chính bản thân mình, đến khi ngẩng đầu lên liền thấy một tòa nhà cao lớn, khang trang và vô cùng sang trọng, chỉ cần liếc qua liền biết thức ăn ở đây không hề rẻ rồi.

“Nô Nô, cái tên này của ngươi thật sự không hay lắm, ta đổi cho ngươi nhé”

“...” Đang nói chuyện nọ bỗng nhiên Băng Cơ nhảy phắt sang chuyện khác khiến cho Nô Nô nhất thời không load kịp

“Không nói nghĩa là ngươi đồng ý đó, vậy thì từ giờ ngươi gọi là Băng Hân đi. Ta sẽ gọi ngươi là Hân”

“a, chủ nhân, người đã là chủ nhân của ta vậy thì mọi thứ của ta đều do người quyết định. Ta không có ý kiến”

“Tốt lắm, đi...” Băng Cơ đang định dẫn hai người vào trong thì đã thấy bóng dáng Vũ đi từ trên lầu xuống. Nàng mỉm cười dịu dàng, Lãnh Huyết từ đầu đến cuối thu hết mọi biểu cảm của nàng vào trong mắt, không khỏi nhìn theo ánh mắt nàng. Không nhìn thì chớ, vừa nhìn thấy người đến con ngươi hân liền co rút. Bởi vì hân không thể ngờ Băng Cơ lại có quan hệ với một người có danh thế lớn như vậy

“Vũ...” Băng Cơ cất tiếng gọi, một tiếng gọi này thế nhưng có khả năng khiến toàn bộ long tơ trên cả người nàng và Vũ dựng đứng hết. Thật sự là có thể ngọt chết ruồi.

“Ch...” Còn chưa gọi hết tiếng Vũ đã bị Băng Cơ lườm cho một cái sắc lém khiến hân không thể không ngậm ngùi nuốt chữ còn lại vào miệng. “Cơ nhi...” một tiếng gọi này cũng có khả năng khiến hai chị em nhà này đêm ngủ nghĩ lại vẫn còn cười. Thực tế chứng minh là, hai người tuy thân thiết gọi nhau đều là dịu dàng, nhìn nhau đều là yêu thương nhưng việc gọi nhau ngọt như mía lùi thì lại là điều chưa từng thấy. Đơn giản vì họ đều là những người làm việc lớn, không dùng những giọng điệu như vậy bao giờ.

“Vũ, giới thiệu với huynh, đây là Lãnh Huyết công tử ta đã từng nhắc với huynh, còn đây là Băng Hân, sau này sẽ nghe lệnh ta” Băng Cơ vừa nghe Băng Vũ gọi thì liền sáp lại ôm lấy tay hân chỉ Lãnh Huyết và Nô Nô(sau này gọi là Băng Hân nhé) lần lượt giới thiệu. Hành động này không khỏi khiến cho một người nào đó ngã vào vai giẫm chừa, cả người đều khó chịu không rõ lý do.

“Dạ trang chủ, đã lâu không gặp”

“Lãnh thống lĩnh, lâu không gặp”

“Ừa, hai người có quen nhau hả?” Băng Cơ đưa bộ mặt ngây thơ nhất của mình ra hỏi, thực sự có thể khiến Băng Vũ nhìn đỏ mặt. Trước giờ đều không thấy chị của mình đóng phim, thật sự có thể tranh giải oscar.

“Trước đây có từng gặp qua. Dù sao, danh tiếng của Tứ đại danh bổ cũng không phải là nhỏ, không phải sao?” Vũ dùng ánh mắt sùng nịnh nhất nhìn người con gái nhỏ bé trước mặt, tặng cho Băng Cơ một nụ cười dịu dàng. Hân hiểu, không ai trên thế giới này biết được sau bộ dáng mảnh mai gầy yếu kia là một linh hồn quật cường, hiên ngang và lạnh lẽo như thế nào. Thời điểm mà nàng là sát thủ hàng đầu thế giới, số người chết trên tay đếm không xuể, ai ai nghe đến tên nàng cũng phải run sợ nhìn trước ngó sau, hân thật sự còn quá nhỏ để biết được những điều kinh khủng gì đã xảy ra trên thân thể người con gái nhỏ bé ấy,

Vì hân mà nàng ném trái mọi đau khổ, vì hân mà nàng phải gắng gượng vươn mình dùng thân thể nhỏ bé đó để che toàn bộ gió mưa cho hân, để hân có một tuổi thơ đẹp nhất nàng không tiếc hứng mọi đao thương, để toàn thân trầy xước. Hân hận bản thân mình đã vui vẻ sống bằng máu và mồ hôi của nàng như thế.

“Danh tiếng của Dạ trang chủ cũng không nhỏ” Lãnh Huyết từ tốn đáp lời, thế nhưng không hiểu vì sao, hân cảm thấy trong ánh mắt Dạ Tư Vũ nhìn Băng Cơ thật sự phức tạp, có yêu thương, có sùng nịnh, lại có cả kính trọng, đau lòng, tự trách. Hân(Lãnh Huyết), không thích ánh mắt này. Nghĩ đến đây trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác khó chịu đến khó hiểu.

“Thôi thôi, hai người muốn ở đây khách sáo đến bao giờ? Năng muốn xiu còn khách sáo qua khách sáo lại, mệt xiu” Băng Cơ nhìn không được cái bộ dạng làm bộ làm tịch này nữa dứt khoát kéo Băng Vũ vào trong, Băng Hân và Lãnh Huyết buộc phải đi theo.

Đi đến gian phòng chữ Thiên trên tầng ba, Một căn phòng lớn được bố trí vô cùng đẹp mắt, cửa sổ có thể nhìn ra đường phố tấp nập, xa xa còn có một hồ nước lớn màu xanh trong veo khiến người ta nhìn thấy liền cảm thấy thư thái đó là Bích Thủy hồ nổi tiếng biện kinh.

Căn phòng được trang trí bằng hai cây trúc, khiến cho người ta nhìn vào không nhận được cảm thấy thứ thái, khắp căn phòng thoang thoảng mùi đàn hương. Bàn ghế được sắp xếp dưới dạng ngồi bệt giống như người Nhật. Trên bàn có một bộ tách, ly và dụng cụ pha trà bằng ngọc lưu ly tinh khiết, xinh đẹp. Bên phải còn có một bình phong được họa sĩ hàng đầu phác họa, vô cùng tinh tế, đẹp mắt.

Nếu là buổi tối, căn phòng sẽ được chiếu sáng bằng nhưng viên Dạ minh châu lớn ở chính giữa và bốn góc trần nhà. Ngoài ra còn rất nhiều cây nến nhỏ bày trí xung quanh vô cùng đẹp mắt. Buổi tối đến đây nhất định sẽ bị ánh sáng lung linh của nến và ánh sáng xanh dịu dàng của dạ minh châu chinh phục cả thể xác lẫn linh hồn.

“wow, căn phòng này thật sự đẹp quá” Vừa bước vào phòng, không gian bên trong thật sự khiến Băng Hân mở miệng cảm thán một tiếng. Lãnh Huyết cũng giật mình. Căn phòng này mang trong mình một vẻ đẹp nhu hòa, không có lộng lẫy, sang trọng như các căn phòng chữ Thiên tại các tửu lâu khác, nó nho nhã, lịch sự lại khiến cho tâm người ở trong phòng không khỏi được thư giãn, thả lỏng.

“Băng Hân, đừng làm mất mặt ta chứ, phòng chữ Thiên của tửu lâu đứng đầu Biện Kinh không đẹp thì phòng hoàng đế mới đẹp chắc”

“Băng Cơ, không được phép nói linh tinh, một câu này của ngươi có thể mất đầu đấy” Lãnh Huyết nhìn không được nhui mày. Nhưng dường như Băng Cơ cũng không để tâm lắm. Nàng xoay người lại nhìn Băng Vũ nở nụ cười rạng rỡ. Lãnh Huyết lại nhui mày, hẳn không thích nụ cười này chút nào. Băng Vũ sung sướng xoa đầu Băng Cơ,

“Một gian phòng đẹp như vậy, lại chỉ có thể dành cho một người vô tâm vô phách, một tháng không đến nhìn ta một lần, các người nói xem, có phải rất lãng phí không” Nhận được cái xoa đầu của Băng Vũ, Băng Cơ rất là không hài lòng lườm một cái nhưng cũng không hất ra. Băng Vũ thật sự nhìn đến trọng thương. Bộ dạng này của chị quả thật quá đáng yêu rồi.

“Nếu thích huynh có thể để cho người khác mà”

“Không bao giờ” Băng Cơ vừa dứt lời Băng Vũ liền cảm giác ớn ớn sống lưng, đùa hơi quá rồi, chị nhất định sẽ không tha cho mình đâu. Nhận biết được nguy hiểm, Băng Vũ lập tức dùng ánh mắt chó nhô nhìn Băng Cơ, dịu dàng nói

“Nàng biết là ta sẽ mãi không để căn phòng này đổi chủ mà. Một căn phòng như vậy, chỉ có nàng mới xứng làm chủ nhân của nó thôi”

“Hừ” Băng Cơ rất là không khách khí hừ một tiếng sau đó lại bàn đá ngồi bệt xuống bắt đầu nhấc tay pha trà. Trước giờ mỗi lần Băng Cơ đến đây đều tự tay pha trà, hương trà thoang thoảng bay khiến tâm hồn nàng thư thái hơn một chút. (Pha trà này không phải cứ chế nước vào là uống mà pha theo cách chơi trà của Nhật hoặc Trung quốc có một bộ dụng cụ để pha luôn đó các nàng) Băng Vũ gãi gãi tóc theo sau lưng Băng Cơ đi đến bắt đầu nịnh nọt lên tiếng.

“Cơ nhi, món trước đây nàng thích, ta đã mời đầu bếp đến làm thử, tuy rằng hương vị không thật sự giống nhưng cũng được gọi là ăn được, nàng muốn dùng thử chứ?” Băng Cơ nghe thấy thế không khỏi có chút hứng thú, quay lại lại bắt gặp ánh mắt kiêu “em đã biết mà” của Vũ không khỏi có chút cảm thấy thất bại. Haizzz phong thái sát thủ hơn chục năm của nàng, hiện tại thật sự bị lột sạch rồi.

“Mang lên đi” lạnh nhạt nói, sau đó lại tiếp tục chuyện tâm pha trà. Lúc này Băng Vũ mới phát hiện ra Lãnh Huyết còn đứng ngốc một bên bèn đến mời hẳn ngồi xuống, lúc này Lãnh Huyết mới rất là không tự nhiên ngồi xuống. Sau đó Băng Vũ đi gọi món, trong phòng chỉ còn Lãnh Huyết, Băng Cơ đang chăm chú pha trà và Băng Hân đang rất ngoan ngoãn đứng sau lưng Băng Cơ.

“Hắn là gì của cô?”

“Vũ?”

“Đúng vậy”

“Hôn phu” lời này vừa nói ra thật sự khiến Lãnh Huyết cứng họng. Hắn cảm thấy khó chịu, thật sự. Giống như trong lòng có cái gì đó đổ vỡ nhưng lại không biết là thứ gì. Còn nữa, thứ cảm xúc hiện tại trong hắn là gì? Tại sao hắn lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ?

“Sao vậy, cảm thấy ta không xứng sao? Thật ra, có rất nhiều người cảm thấy như vậy, chẳng qua là ta không có đề tâm” Thấy Lãnh Huyết không nói gì Băng Cơ cũng không thêm ngừng đầu liền nói. Nàng không hay sử dụng độc tâm thuật nhiều, đa phần là dùng sự phán đoán mà nói. Chẳng qua là chắc lác. Lãnh Huyết cũng không phản bác, hắn chỉ đang chăm chú nhìn thanh kiếm của mình, trong đầu không biết nghĩ gì.

“Cơ nhi, Lãnh công tử, để hai người đợi lâu rồi” Một lúc sau, cuối cùng thì Băng Vũ cũng quay về đánh tan không khí trong phòng, trên tay hắn mang theo một chiếc khay làm từ gỗ đàn tóa hương nhàn nhạt, được điêu khắc vô cùng tinh xảo. Trên khay có hai chiếc ly gỗ dựa trên hình dáng chiếc ly uống cocktail của hiện đại mà làm. Trong ly có một thứ màu trắng tóa hương thơm ngọt dịu. Khi hắn vừa đặt khay lên bàn liền thu hút sự chú ý của Băng Cơ.

“Thật sự là kem”

“Đúng vậy” Băng Vũ cười híp mắt, dù sao để làm được một món kem này ở thời đại không điện, không tủ lạnh này thật sự rất khó, hắn thật sự bỏ ra một lượng lớn công sức, ai bảo chị của hắn nói muốn ăn chứ? Hơn nữa, hắn từng cho Ánh Tuyết ăn thử, nàng cũng rất thích, vậy nên chút công sức này bỏ ra cũng đáng lắm.

Băng Cơ rất không khách khí nhấc một muỗng ăn thử, tuy rằng mùi vị thật sự không như kem hiện đại nhưng ở thời đại này làm được đã thật sự quá tốt rồi. Vị thanh ngọt, có hương bơ, còn có vị hoa quả, ăn vào mùa hè thật sự tốt lắm.

“Băng Hân, người cũng ăn thử một chút” Băng Cơ đưa ly trên tay mình cho Băng Hân, ban đầu nàng (BH) còn do dự nhưng khi thấy Băng Cơ có chút không kiên nhẫn bèn lấy ăn thử. Không ăn thì thôi, ăn rồi thật sự nhận không được muốn ăn nữa. Về một cái chiếc ly đã thấy đầy. Sau khi nhận thức được mình đã làm gì. Băng Hân không khỏi cuống quýt nhưng Băng Cơ chỉ cười, không hề có ý trách cứ.

“Lãnh Huyết, huynh cũng ăn thử một chút đi” Băng Cơ nhẹ nhàng ly đến trước mặt Lãnh Huyết, dưới nắng, đôi mắt nàng ánh lên dịu dàng, nhưng lại sâu hút hồn, khiến Lãnh Huyết nhất thời không biết làm sao mới tốt. Băng Cơ này, thật sự là khắc tinh của hân mà.

Sau khi nếm thử, Lãnh Huyết cũng giật mình. Dù sao cũng chưa từng ăn qua thứ nào như vậy. Tuy nhiên, về khoản ăn uống hân không có nhiều hứng thú, hơn nữa khi này Băng Hân đã ăn hết phần của Băng Cơ, vì vậy hân liền đẩy lại chiếc ly đến trước mặt nàng (BC)

“Sao vậy? không ngon?”

“Ta không thích đồ ngọt. Cô ăn đi”

“Được vậy ta không khách khí.” Băng Cơ thật sự không khách khí, cầm lên ly trong tay chỉ một lúc liền giải quyết xong ly kem của Lãnh Huyết. Lúc này, Băng Vũ mới dịu dàng nhìn Băng Cơ nói:

“Nói đi, sao bỗng dừng lại đến đây, còn mang theo thần bổ. Có phải ta lại đắc tội gì nàng rồi không?”

“Không có, chẳng lẽ không có việc thì ta không được đến sao? Ta chỉ muốn hai người biết qua nhau một chút, sau này ta có đi lại cũng dễ hơn thôi”

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Vậy là, sau này nàng sẽ đến thường xuyên hả?” Vũ đưa tay chống cằm nhìn Băng Cơ cười dịu dàng. Băng Cơ vừa thấy liền đứng dậy đến bên cạnh hân ngồi xuống sau đó khoát tay vào tay hân, khoảng cách của hai người gần đến nỗi có thể nghe thấy nhịp tim đập của đối phương. Băng Cơ cười dịu dàng, giống như có muôn vàn tia nắng lấp lánh quanh khuôn mặt nhỏ bé, khiến nó tỏa ánh hào quang rực rỡ. Ngay đến Vũ đã sớm quen thuộc với Băng Cơ cũng không khỏi đỏ mặt. Haizzz chị thật là quá bạo rồi mà.

“Ta đến, huynh sẽ tiếp ta chứ?” Nụ cười của Băng Cơ ngọt ngào như mật vậy. Thế nhưng không ai biết rằng, ánh mắt nàng thế nhưng lướt qua một bóng đen gần đó rồi âm thầm rời đi.

“Tất nhiên rồi, căn phòng này vẫn luôn dành cho nàng”

“Chú... chủ nhân” Trời ạ, chủ nhân, ở đây còn có người mà, đâu có phải là không có ai đâu mà hai người làm những hành động như vậy chứ? Lãnh Huyết hừ lạnh một tiếng, xoay mặt đi. Trong lòng cảm thấy giống như bị cái gì đó cắn thật ngứa ngáy, khó chịu.

“Vũ, dù sao hôm nay cũng đã muộn rồi, ta về trước nha” Băng Cơ ghé sát mặt Vũ nói, hơi thở nóng phả vào đôi tai Băng Vũ khiến nó lập tức đỏ bừng. Trong đầu nàng lại không khỏi cười lớn. Để xem tối nay em đối mặt với Ánh Tuyết như thế nào. Hehe

Thật ra thì Băng Vũ và Ánh Tuyết đã hứa hôn, đợi qua một thời gian nữa sẽ bái đường thành thân. Ánh Tuyết tuy không có ra ngoài nhiều nhưng mọi hành tung của Vũ đều bị bọn huynh đệ chỉ cốt của hân báo hết cho Ánh Tuyết mà hân không thể làm được gì. Hơn nữa, Ánh Tuyết tuy là một cô nương nhân ái, hiền lành nhưng mà dấm cũng ngấm nguyên một kho, mấy lần nàng đã ghen với Băng Cơ ngay trước mặt Băng Cơ rồi, cho nên Băng Cơ luôn mang chuyện tình hai người ra trêu chọc khiến cho Băng Vũ không dám ngẩng đầu nhìn đám thuộc hạ nữa. Đối với hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời hân, hân đều vô phương nghĩ biện pháp.

“Được, nàng trở về đi, Ta đợi nàng quay lại thăm ta”

“Ừm, mà huynh cho ta mượn một tên tiểu nhị đi”

“Làm gì thế?” Băng Vũ cười vô cùng dịu dàng, giống như dung túng mọi việc nàng làm, giống như nàng hãy cứ phá sập bầu trời này, hân sẽ thay nàng chống đỡ. Ánh mắt ấy, thật sự khiến cho Lãnh Huyết khó chịu, rốt cuộc thì hai người đã thân đến mức độ nào mà có thể cho nhau ánh mắt tin tưởng, khoan dung cùng dung túng đến mức độ ấy.

“Ta lỡ mua hơi nhiều đồ, cần người bê hộ đó mà”

“Được rồi, đợi ta một chút. Tiểu Lô” Băng Vũ cười chạm nhẹ lên chóp mũi của Băng Cơ sủng nịnh, sau đó xoay người dùng lực gọi. Vừa nghe thấy tiếng gọi, một người cao tầm 1m7, chân tay nhanh nhẹn, dáng người dong dong, trên vai đeo khăn, trên đầu đội mũ, mang đúng chất lão tiểu nhị chạy đến rất kính cẩn hành lễ. Thế nhưng, chỉ Băng Cơ và Băng Vũ biết hân là tứ thập ngũ sát, sát thủ thứ 45 trong tổ chức sát thủ của Băng Cơ, được giao làm nhiệm vụ tại Băng Xuân lâu để thu thập thông tin từ các vị quan lại đến đây dùng trà, thưởng bánh.

“Tiểu Lô, người giúp vị cô nương này mang đồ về Thần Hầu phủ đi”

“Dạ”

Trên đường về, Lãnh Huyết phăng phăng đi trước không quan tâm đến ai, mặt mày không chút vui cười, giống như giận dữ cả thiên hạ. Đúng là cái mặt than chính cống, Băng Cơ nướng mày. Đang yên ổn, không biết hần lại phát điên cái gì.

“Chủ nhân, hình như hoàng tử, không có được thoải mái thì phải.” Băng Hân nhìn Băng Cơ rồi lại nhìn Lãnh Huyết, rụt rè mở miệng. Băng Cơ nghe xong liền nghĩ đến cái gì, vội tiến nhanh lên phía trước, kéo tay Lãnh Huyết lại

“Chuyện gì?” Lãnh Huyết khó chịu nói, giọng nói giống như vừa được ngâm ở trong động băng ra, mà không phải động băng thường đâu, băng ngâm giấm, thế nhưng lại cũng không hắt tay Băng Cơ ra. Băng Cơ nhận thấy nhịp mạch của hần hoàn toàn bình thường, cũng không biết hần bị làm sao?

“Huynh sao thế? Khó chịu ở đâu sao?”

“Cũng không liên quan đến cô” Lãnh Huyết, lần này muốn giật tay ra đi tiếp nhưng lại bị Băng Cơ cô chấp giữ lại, ánh mắt nàng lóe lên tia ngoan độc, tên khốn này, nàng lo lắng cho hần, sợ hần phát điên hóa sói, vậy mà hần còn dám nói không liên quan đến nàng. Nhìn thấy lửa giận trong mắt Băng Cơ, Lãnh Huyết bỗng ngẩn ra. Nàng, thế nhưng lại tức giận vì hần sao?

“Ta nói cho huynh biết, hôm nay là ngày rằm đầy, huynh còn dám nói không liên quan đến ta xem” À, Lãnh Huyết cười giễu cợt, đến cuối cùng thì cũng chỉ vì lời hứa kia. Gia Cát đại nhân đã nói qua với hần, Băng Cơ muốn trị độc sói cho hần vì biết ơn ông. Vậy nên, hôm nay nàng ấy mới sốt sắng như vậy, cho nên mới lo lắng cho mình, tất cả chỉ vì lời hứa kia mà thôi. Nghĩ đến đây, Lãnh Huyết lạnh lùng giật tay về sau đó xoay lưng lại rồi đi chỉ ném cho Băng Cơ hai chữ “Đã biết”

“Hừ, tên trời đánh, thay mặt như thay áo vậy” vừa nhìn theo bóng lưng Lãnh Huyết, Băng Cơ vừa lẩm bẩm, thật sự không còn gì để nói. Sau đó, nàng cũng vội lẽ bước theo phía sau.

“Cảm ơn người nha Tiểu Lô” Đến trước cửa Thần Hầu phủ, Băng Cơ đón nhận đồ trên tay Tiểu Lô sau đó nở nụ cười ngọt ngào nói lời cảm ơn. Tiểu Lô khẽ lùi lại sau cúi đầu nhẹ sau đó nhanh chóng chạy đi. Nhìn theo hướng Tiểu Lô chạy đi Băng Cơ cười càng dịu dàng. Có trời mới biết được, đằng sau nụ cười dịu dàng ấy là cô biết bao sinh mạng đang chờ đợi bị tước mất.

“Băng Hân, ta đã thu xếp phòng cho người rồi, người mang đồ này về phòng đi” Nhìn đồng hồ trên tay, Băng Cơ thờ ơ nói, sau đó vứt lại đồng hồ cho Băng Hân rồi lạnh nhạt xoay lưng trở về.

Trở về phòng, Băng Cơ liền nhìn thấy Lãnh Huyết đang ngồi đọc sách, nhìn thì có vẻ chăm chú thật đấy, nhưng tay cầm sách quá chặt, ánh mắt lơ đãng không đặt trên cuốn sách, tâm không tĩnh, Băng Cơ mới lười quan tâm hần phát điên cái gì, miễn hần không hóa sói là được. Nàng dọn dẹp chút đồ đạc sau đó liền đi chuẩn bị bữa tối.

“Chuyện gì?” Băng Cơ nhàn nhạt nói. Hồi chiều, nàng phát hiện có kẻ thế nhưng bám ngay sau đuôi nàng khi nàng đi mua đồ, nhìn qua liền biết đó là thế lực của kẻ nào. Nào có ai dám làm loạn trong cái chốn Biện Kinh này ngoại trừ An Thế Cảnh ra. Thế nhưng, kẻ này thật sự muốn chết, còn theo chân nàng về tận Thần hầu phủ. Vì vậy Băng Cơ liền đưa ám hiệu cho tứ thập ngũ sát (số 45 đó mọi người) âm thầm triệt tiêu kẻ không biết điều kia.

“Đúng như chủ nhân nói, An Thế Cảnh đã biết đến sự tồn tại của chủ nhân trong Thần Hầu phủ và quan hệ giữa người cùng Vũ công tử rồi, rất có thể sau này hần sẽ động tay trên người của chủ nhân, hy vọng chủ nhân cẩn thận” Nhất sát vô cùng cung kính nói, Băng Cơ cũng chỉ gật đầu, nàng biết chuyện này sớm muộn gì cũng tới. Hơn nữa, hôm nay nàng làm nhiều chuyện như vậy, còn không phải vì muốn hần biết hay sao?

“Ta hiểu rồi” Băng Cơ vẫn rất bình tĩnh nấu cơm, Nhất Sát thấy vậy bèn lặng lẽ lùi lại, biến mất vào khoảng không. Băng Cơ xoay người, bầu trời đen lốm đốm những ánh sao trời lung linh. Mặt trăng đang lên rồi.

“Rằm” vừa nghe thấy tiếng đồ vỡ Băng Cơ liền chạy lại thì đã thấy Lãnh Huyết nằm ở dưới đất, miệng không ngừng gào gào, cả cơ thể đang căng cứng lên để chống đỡ, khỏe mỗi còn có máu chảy ra, có lẽ là hần đã cắn môi để cố giữ lấy tinh táo.

“Lãnh Huyết” Băng Cơ chạy lại, cố gắng dùng độc tâm thuật áp chế tình thần hỗn loạn của hần, thế nhưng nàng chợt nhận ra là nếu như nó chỉ dùng để làm giảm thiểu bất an, muộn phiền trong lòng thì còn có tác dụng nhưng khi dùng nó để khống chế tinh thần Lãnh Huyết thì nó không có chút tác dụng nào cả. Băng Cơ lại niệm khẩu quyết, muốn vào tinh thần thức của Lãnh Huyết nhưng trong đó chỉ có một mảnh lộn xộn, tất cả các mảnh ghép ký ức trong đó bay tán loạn không đâu vào đâu, thậm chí va đập vào người Băng Cơ khiến tinh thần lực của nàng bị tổn thương và bị đẩy ra ngoài.

“Chết tiệt. Ván nhĩ”

“Nương” chú mèo nhỏ có bộ lông màu trắng muốt bỗng nhiên xuất hiện. Trong căn phòng tất cả các ánh sáng được Băng Cơ bạo phát ra ngoài để áp chế Lãnh Huyết bỗng được tích tụ lại một chỗ (lúc trước Băng Cơ có phóng thích nhưng nó tỏa quang mang khắp cả căn phòng, bây giờ Thiên Vân tích tụ nó lại làm một khối). Ánh sáng nhu hòa được đặt ngay trước tâm Lãnh Huyết khiến hần tạm thời được yên ổn

“Vậy là xong hả?” Băng Cơ nghi ngờ nhìn Lãnh Huyết còn đang nằm bất động dưới đất nhưng Thiên Vân chỉ nhẹ lắc đầu.

“Con chỉ tích tụ nội năng của người lại để áp chế hần, tạm thời ngăn hần không bộc phát hóa sói. Nhưng sẽ không khống chế được lâu. Nương người và Lãnh Huyết cần mặt đối mặt ở một khoảng cách nhất định để con dung nhập khả năng của hai người làm một, như vậy mới có thể khống chế tâm trí hần.” Nghe thế Băng Cơ bèn nhắc Lãnh Huyết lên giường “Chết tiệt, nặng như quý vậy” Băng Cơ lẩm bẩm, trong khi giải tỏa nội năng, không có nội

nặng áp chế, đương nhiên tinh thần của Băng Cơ cũng không tốt.

Sau khi đưa Lãnh Huyết lên giường, bản thân Băng Cơ cũng trèo lên ngồi đối diện với Lãnh Huyết. Nàng quay lại nhìn Thiên Vân thì chỉ thấy nó lắc đầu, bèn nhích vào thêm một chút, 10cm lắc đầu, 5 cm lắc đầu, 2 cm lắc đầu

“Vân Nhi, như vậy là quá gần rồi”

“Nương, khi này linh hồn của người bị tổn thương đúng không? Vì thế bây giờ con không thể bảo vận dụng toàn bộ khả năng của người. Người ôm hân thử đi” Thấy nội năng bắt đầu có dấu hiệu không thể tiếp tục khống chế Lãnh Huyết. Vết máu trên môi vừa khô giờ lại tiếp tục chảy ra, chứng minh rằng dù mất ý thức nhưng Lãnh Huyết vẫn đang cố gắng hết sức để khống chế bản thân. Băng Cơ cảm thấy, trái tim mình rung động. Không nghĩ được nhiều, Băng Cơ bèn vươn tay ôm chặt lấy Lãnh Huyết. Thế nhưng... vẫn chẳng có hiện tượng gì xảy ra cả. Lúc này Băng Cơ không khỏi quay đầu lại nghĩ ngờ nhìn Thiên Vân, nhưng chỉ thấy mèo nhỏ khô sơ lắc đầu. Nó cũng cố gắng hết sức rồi.

“Vân Nhi, vậy là sao?”

“Nương, hôm nay là rằm tháng 7, sức mạnh ánh trăng của ngày này lúc nào cũng lớn hơn các ngày rằm khác hai đến ba lần, con đã cố hết sức rồi. Nương, người còn nghĩ được ra khoảng cách nào gần hơn không” Băng Cơ chính thức đen mặt, ôm cũng đã ôm rồi, còn muốn gần hơn như thế nào chứ?

“A” Băng cơ bị bất ngờ nên hô nhỏ khi quay lại nhìn thì thấy lông tóc của Lãnh Huyết bắt đầu mọc dài, móng tay dài cắm vào đôi tay mảnh khảnh của nàng tạo thành một dòng máu đỏ tươi như mắt. Máu trên khoe môi lại càng không ngừng chảy. Lãnh Huyết lúc này vẫn cắn chặt một tạo ra tiếng gặm gừ khản đặc.

Băng Cơ bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, nàng cắn cắn môi nhìn sang phía Thiên Vân, nó cũng đang mở to đôi mắt tròn xoe, trong suốt và long lanh như hai viên bảo thạch tỏa ánh hào quang trong đêm để nhìn lại nàng

“Grao...” Dường như quá trình chuyển hóa sắp hoàn tất, Lãnh Huyết bỗng gào lên khiến Băng Cơ buộc phải đưa ra quyết định. Nàng xoay người hôn lên đôi môi mỏng mà lạnh băng của Lãnh Huyết, trên khoe môi của hắn còn có máu đỏ không ngừng chảy khiến Băng Cơ không khỏi nếm được vị tanh nồng của máu. Lãnh Huyết thì giống như kẻ chết khát trong sa mạc tìm thấy ốc đảo. Hắn điên cuồng cắn nuốt đôi môi mềm mại của Băng Cơ đến nỗi bật máu, khiến nàng đau đến mức muốn bật ra tiếng chửi.

Một ánh sáng nhu hòa từ ngực Băng Cơ lập tức lan ra bao lấy hai người làm một khối, lúc này tâm Băng Cơ mới được đặt lại đúng vị trí. Nhưng mà vì cứu hắn, mà Băng Cơ nàng để mất nụ hôn đầu, thật sự là để hắn được lời mà. Tâm thả lỏng rồi, Băng Cơ bỗng nhiên thấy mệt, thật sự là mệt chết đi, giống như là toàn bộ linh hồn đều bị rút cạn, mệt đến nỗi chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc thật sâu. Mặc kệ Băng Cơ cố chống đỡ đến đâu nhưng con mệt vẫn cứ như con bão trước sau đổ bộ vào trí óc của nàng, vui dập nàng, khiến nàng không thể mở mắt ra. Chuyện này là sao?

Ngay sau đó, một loại ánh sáng khác màu xanh lá nhàn nhạt cũng bắt đầu bao bọc lấy hai người, cả người Băng Cơ khi này còn bị vui dập, mệt muốn chết đi được thì bây giờ lại cảm thấy đầu óc thanh thản, nhẹ nhàng giống như được đập trên mây vậy. Sau đó, chính Băng Cơ cũng không biết được bản thân mình mất ý thức khi nào liền lâm vào giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sát Thủ Biết Đọc Tâm Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.